

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FLAME CURSED FAE

OF
ASH AND
IRON

ELIZA RAINE

A VIKING FAE FANTASY ROMANCE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

7ÇSH VE İROH'UN
ALEV LANETLİ FAE

ELIZA RAIßİE

CONTENTS

Sözlük ve Telaffuz Kılavuzu

1. Maddy_
2. Kain
3. Maddy_
4. Maddy_
5. Maddy_
6. Maddy_
7. Maddy_
8. Maddy_
9. Maddy_
10. Maddy_
11. Maddy_
12. Maddy_
13. Kain
14. Maddy_
15. Maddy_
16. Maddy_
17. Maddy_
18. Maddy_
19. Maddy_
20. Maddy_
21. Maddy_
22. Maddy_
23. Kain
24. Maddy_
25. Maddy_
26. Maddy_
27. Maddy_
28. Maddy_
29. Maddy_
30. Maddy_

31. Maddy_
32. Maddy_
33. Maddy_
34. Maddy_
35. Maddy_
36. [Kain](#)
37. Maddy_
38. Maddy_
39. Maddy_
40. Maddy_
41. [Kain](#)
42. Maddy_
43. [Kain](#)
44. Maddy_
45. Maddy_
46. Maddy_
47. Maddy_
48. Maddy_
49. Maddy_
50. [Kain](#)
51. Maddy_
52. Maddy_
53. Maddy_
54. Maddy_
55. [Kain](#)
56. Maddy_
57. Maddy_
58. Maddy_
59. Maddy_
60. Maddy_
61. Maddy_
62. Maddy_
63. [Kain](#)
64. Maddy_

[Okuduğunuz için teşekkürler!](#)

Gölge Sarayının Kralı ve insan hakkında daha fazlasını okumak ister misinizgelini ?

Kuzgunlar ve Harabeler Divanı Ön Gösterim

1. Prens Mazrith
2. Reyna
3. Reyna
4. Reyna
5. Reyna
6. Reyna

*Yapabildiğinizi yapın.
Yapamayacağınız şeyleri görmezden gelin.*

GLOSSARY AND PRONUNCIATION GUIDE

Dünya

Yggdrasil (EEG-dras-il) - *hayat ağacı ve gövdesine kök-nehirlerle bağlı beş Mahkeme dünyasının ortak adı*

Yggdrasil'in Bilinen Irkları:

Buz Sarayı Fae'leri - *soluk tenli, mavi saçlı, buz ve su büyülü*

Altın Saray Fae'leri - *soluk tenli, altın saçlı, hafif büyülü*

Gölge Saray Fae'leri - *değişik ten rengi, siyah saç, gölge ve korku büyüsü*

Toprak Mahkemesi Fae'leri - *kahverengi ten, yeşil saç, toprak ve doğa büyüsü*

Ateş Sarayı Fae'leri - *koyu tenli, gri saçlı, ateş büyüsü*

Yüksek Fae - *Vanir olarak da bilinir. Kadim psişik ırkın artık Yggdrasil'in gölgeliklerinde yaşadığı düşünüyor*

Rune-marked - *beş saraydan biriyle eşleşen rune dövmeleriyle doğan, fae için güç asaları yaratabilen insanlar*

Valkyrie - *başlangıçta Odin'i korumak için kutsanmış 9 kalkan kız.*

Daha sonra, Odin'in Featherblade'de eğitilen tüm büyülü Muhafızlarına verilen isim

Yggdrasil'de Kullanılan Dil

Valkyrie (val-KI-ree) - Odin'in Koruyucuları

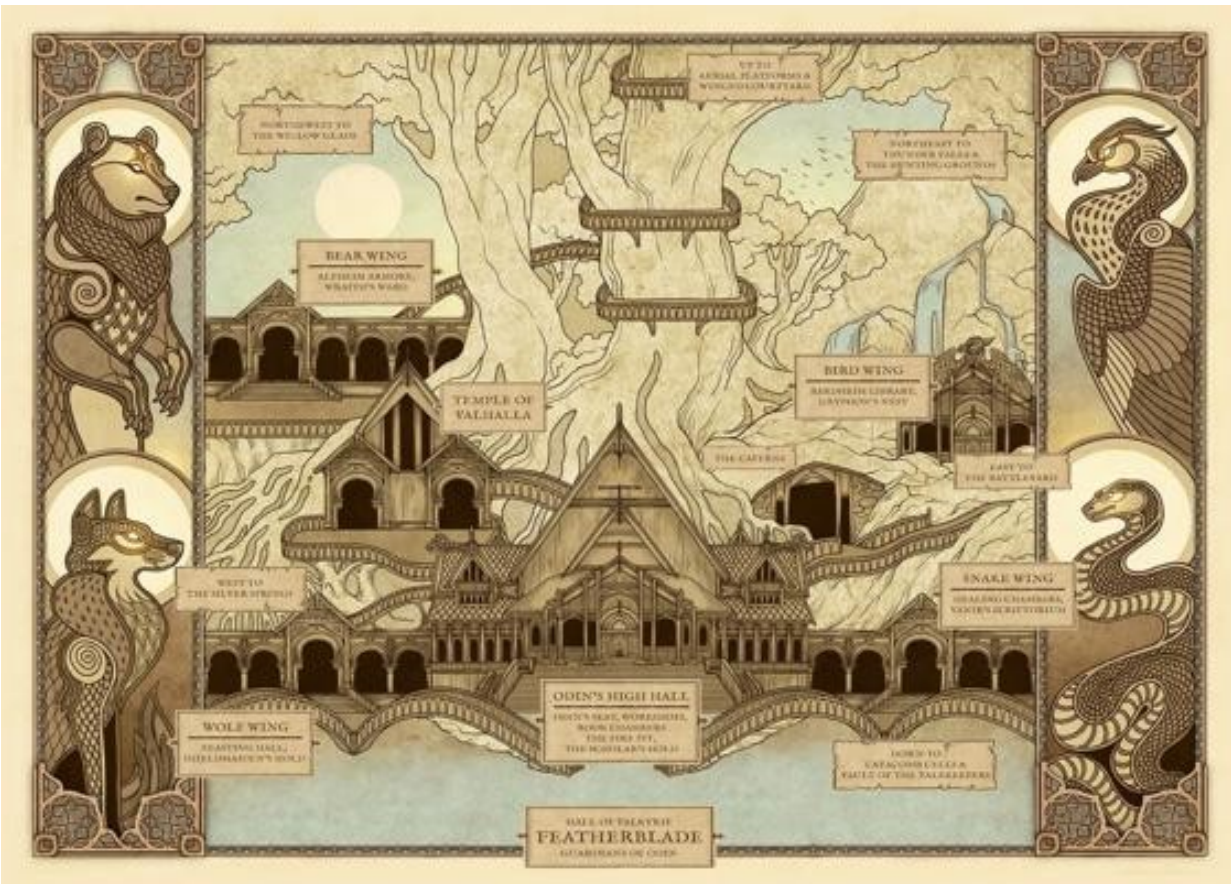
Val-tivar (val-TEE-var)

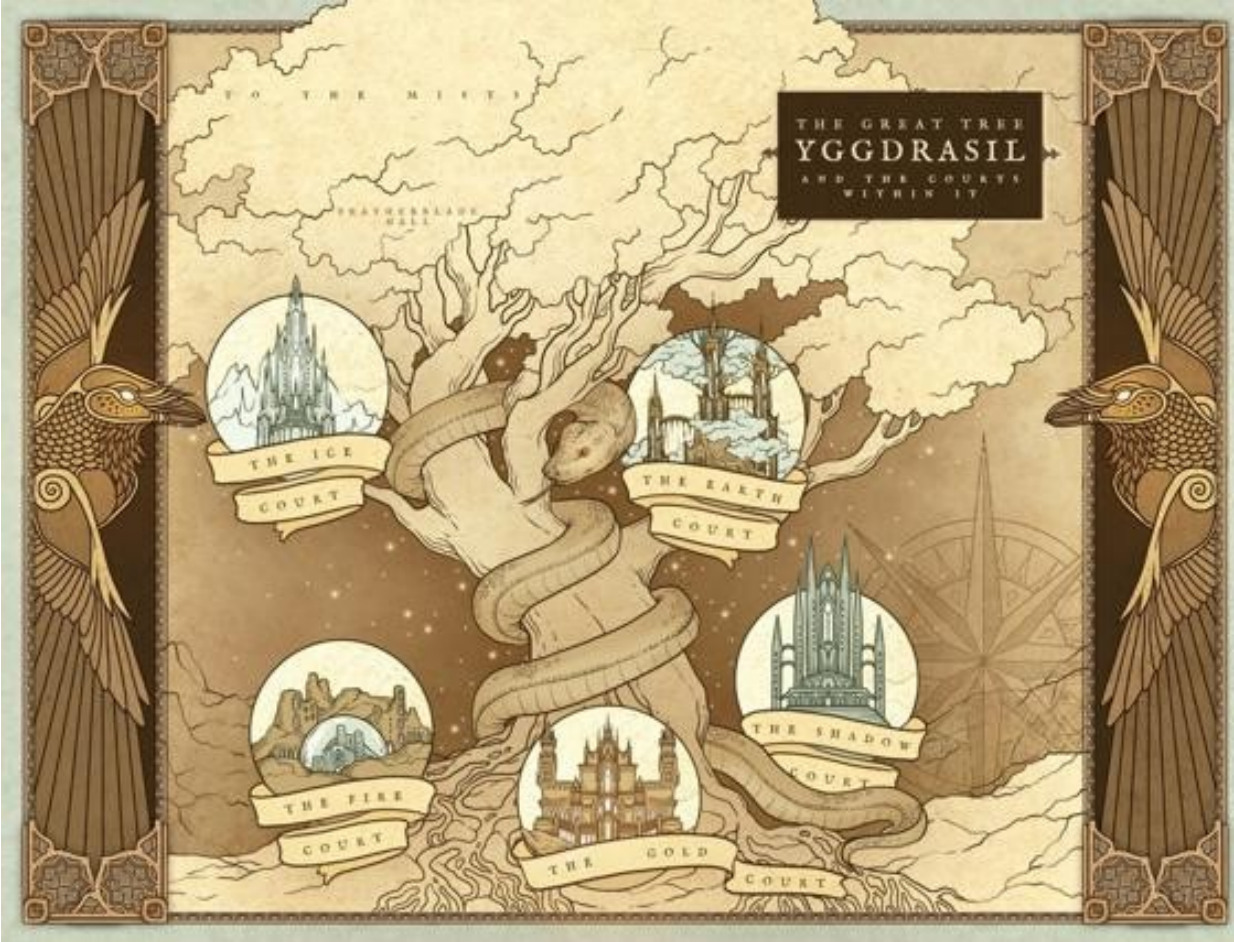
Oskorela (osk-oar-ELLA) - Vahşi Av

Heimskr (HEEM-skur) - Aptal Hersir -
(HER-sear) - Komutan
Dunga - (DOON-gah) - İşe yaramaz kişi
Veslingr - (VEHS-ling-uhr) - Korkak

İsimler

Madivia (ma-DIV-ee-a)
Freydis (FRAY-dis)
Brynhild (BRIN-hild) Sarra
(SARR-a)
Skoll (SKOHL)
Thyrvi (TEER-vee)

BÖLÜM 1

MADDY

I gördüğüm şeye anlam veremiyorum.

Gerçeklikle zihnim arasında bir yerdeyim ve önümdeki Kain görüntüsü yarı gerçek yarı... *canavar*.

Az önce onun kız kardeşimi öldürmesini izledim. Nasıl öldürdü?

Neden öldürdü?

Zihnimdeki buz heykelleri galerisi anılardan oluşuyor.

Anılardan başka bir şey yok.

Ve belli ki böyle bir şey olmamış. "Prenses?"

Yine mahzendeyim, her şey keskinleşiyor ve Kain bana bakıyor.

Ellerim titriyor ve nefes nefese kalıyorum.

Tek görebildiğim o. Güzel, karanlık yüzü, içinden kıvılcımlar saçan kül grisi gözleri.

Vücudu yanıyor.

Elinde bir hançer.

"Ne oldu?" Sesi emredici ama yumuşak. Ağzımı açıyorum. Ses çıkmıyor.

Bu kurt heykel var olmuştur Orada Sonsuza dek. Nasıl olabilir o bunca zamandır bunu içeriyor muydu?

Olası bir gelecek mi? Üç heykelin anlamı bu mu? Hepsi farklı olasılıklar mı içeriyor?

Brynhild'in sözleri aklıma geliyor.

"Gördüğüm gelecekler çeşitli ve öngörülemez. Birçok sonuçtan birini görebiliyorum ama birden fazla okuma yapabiliyorsam genellikle bir tema mevcut oluyor."

Ama benim Brynhild gibi geleceği bilme büyüm yok. Hafıza büyüm var.

Sen yenisin.

Farklısın.

Senin gibi bir şey yok, kimse yok.

İfadeler düşüncelerimden birbiri ardına geçiyor ve başımı sallıyorum.

Bu bir gelecek olamaz. Kain kardeşimi bıçaklamazdı.

Neden? Neden ona zarar vermek istesin ki? Onunla aynı yerde bile olamazdı, Featherblade'e bağlıydı.

Sarsıntıyla fark ettim ki arka planı net görememişim. Korkunç sahnenin nerede gerçekleştiğini görmedim.

Bir anda galeriye geri döndüm, Kain'in sorusunu tekrarlamasını görmezden geldim.

Kurt orada, buz eriyiği damlatıyor ve ben uzanıyorum, parmaklarım kürke birkaç santim kala titriyor.

Onu tekrar görmek istemiyorum. Ama daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Parmaklarım kürke yaklaşıyor.

Ateş. Çok fazla cehennem ateşi var. Sadece o değil, etrafımızda. Ve onlar Featherblade'de değiller. Freydis'in arkasında figürler var, ama hepsi bulanık, belirsiz puslu figürler. Oda alevlerin ötesinde soluk ve... duvarlar parıldıyor mu?

Tanıdık geldikçe nefesim kesiliyor. Burası Buz

Sarayı.

Benim evim.

İmgelem sona eriyor ve bu sefer gerçeklik yerine oturduğunda ellerim göğsümün üzerinde, göğsüm kabarıyor.

"Prenses, bana neler olduğunu anlatmalısın."

Gözlerini bana dikmiş, başını eğmiş yüzüme bakıyor. "Hiç Buz Sarayı'na gittin mi?" Fısıldıyorum.

İfadesi değişiyor, endişenin yerini bir kaş çatma alıyor. "Ben bir ateş perisiyim," diye homurdanıyor.

Bu bir cevap değil. "Evet mi hayır mı?" "Tabii ki hayır."

Olsaydı bir şey fark eder miydi? Oraya gidip Freydis'i bıçaklamadığı çok açık; Freydis hâlâ hayatta.

Bu bir anı değil, Maddy.

Ama benim hafıza galerimde!

Kontrolüm kayboluyor, düşüncelerim dönüyor ve aniden nefesim doğru çalışmıyor. Hava alıyorum ama bir şekilde ciğerlerime dolmuyor.

"Aşırı nefes alıyorsun," diyor Kain yavaşça, hâlâ dikkatle yüzüme bakarak. "Otur. Başını dizlerinin arasına al."

Korku içimi kaplıyor ama ondan korkmama gerek olmadığını biliyorum. *Gördüğüm şey gerçekleşmedi.*

Kendimi cılalı taş zemine indirmek için ellerimi kullanıyorum, dizlerimi yukarı çekiyorum ve başımı dizlerimin arasına koyuyorum. Baş dönmesi azalıyor, hava daha kolay hareket ediyor.

Ayrıca artık ona bakmıyorum. Nefes borumla birlikte **düşüncelerim** de temizleniyor.

Böyle bir şey olmadı. *Tabii ki* olmadı. O zaman tanrılar aşkına neden galerimde? Neden doğduğumdan beri orada?

Korku olabilir mi? Bu üç heykel benim en büyük korkularım olabilir mi? Ama Kain'in kız kardeşimi öldürmesini hiç düşünmedim.

Yine de onu kaybetmekten korkuyorum. Ben de kendimi ona kaptırmaktan korkuyorum. Bu iki şey kafamda bir şekilde birleşip o korkunç sahneye yol açmış olabilir mi?

Geri dönmek istiyorum. Kurdu ortadan kaldırmak, onu galeriden sökmek, onu ya da o acı verici görüntüyü bir daha asla görmek zorunda kalmamak istiyorum.

"Ne oldu?"

Dördüncü kez soruyor. Ona bir şey söylemek zorundayım.

"Bir şey gördüm... anı olmayan bir şey." Konuşurken başımı kaldırmıyorum. Onu göremediğim zaman daha kolay oluyor.

"Bu daha önce de oldu mu?"

"Hayır."

"Neden Buz Sarayı'na gidip gitmediğimi sordun? Bu hafıza dışı olayda ben mi yer aldım?"

Gözlerimi kapatıyorum. Nefesim duruldu ama zihnim hâlâ yarışıyor. Dikkatli olmalıyım. Ona çok fazla şey söyleyemem.

Ama sadece birkaç saat önce bana hissettirdikleri, Freya'nın lanetlediği ruhumda ona karşı hissettiğim bağ, beni pençeleyerek ayağa kaldırıyor.

Ona güvenmeye karar vermiştim. Onu bu mahzene götürmeye karar verdim, onu Kor Miğferi'ne yaklaştırmak için.

Ve şimdi...

Korku, Maddy. Görüntü korkudan doğmuş olmalı. Beynim Kain'in elde etmesine yardım ettiğim güçle yapabileceği en kötü şeyi aldı ve bana gösterdi.

Kain bana zarar vermeyecek. Ve tüm *Yggdrasil*'de kız kardeşime zarar vermesi için benim çılgın hayal gücümün bile bulabileceği hiçbir neden yok.

Kuşlar geleceği görür. Tanrılar geleceği görür. Ben göremiyorum.

Gözlerimi açıyorum ve başımı kaldırıyorum. "Şu anda gemi isimlerine bakamam. Geri gelmemiz gerekecek."

Vücudu gergin, çenesi gergin ama başını sallıyor. Dikkatlice ayağa kalkıyorum. Etrafımızdaki harikalar, daha birkaç dakika önce incelemek için can attığım inanılmaz eserler, yanlarından yavaşça geçerken gerçekte kayıtlara geçmiyor.

Tek görebildiğim alevlerle çevrili kız kardeşim, vücuduna saplanmış bir hançer.

Reddedilmesiyle, hatta varlığını kaybetmesiyle bile iyi başa çıkamadım. Ve yanımda yürüyen gülünç derecede tehlikeli hüküm giymiş suçluya olan çalkantılı takıntıyla da iyi başa çıkamadım. Onu içeri aldım. Önünde çırılçıplak durdum ve her emrini yerine getirdim.

Sırrımı biliyor.

Beynim başa çıkamadığım iki şeyi bir araya getirdi, yani

He

psi Bu korku.

· Bu da bana diğer iki heykelde ne olduğunu merak ettiriyor.

Donmuş katı? Onlar da korku mu? Ya da rüya olabilirler mi? Umutlar?

"Bana ne gördüğünü söyleyecek misin?" Kain'in sesi hâlâ yumuşak.

Olaydan bu yana sesini bir kez bile yükseltmedi, hatta bana hırlamadı bile.

"Hayır."

"Önemli bir şey mi?"

Yan gözle ona bakıyorum. İleriye, kasanın çıkışına bakıyor. Sihrimin az önce bizi geçirdiği kapıya.

"Sanmıyorum. Sadece... rahatsız edici."

Başını salladı. "Hâlâ bir sonraki kapıdan geçmeyi denemek istiyor musun?" Şimdi bana bakıyor.

Ben de ona bakıyorum. Tek ihtiyacımız olan dört geminin ismi ve Featherblade'in burada başka neler sakladığını öğreneceğiz. Ve Köz Miğferi'ni tamir etmeye ve bir şekilde intikamını almaya daha da yaklaşıyor.

"Bana yarın sor."

BÖLÜM 2

KAIN

I Kafasının içinde ne gördüğünü bilmiyorum ama Skoll'un büyüü onun benden duyduğu korkuyu içiyor, damarlarımda sıvı ateş yanıyor. Kurdun varlığı, onun dehşetinden beslenmek için can atıyor.

Ve lanet olsun ki, bundan hiç zevk almıyorum.

Bana dokundu. Tenime dokundu. İki yüz yıldır hissettiğim ilk dokunuş. Etkisi hakkında hiçbir fikri yok. O basit temas fırçasının iki yüzyıldır özenle inşa edilmiş duvarları nasıl yıktığının.

Diğerleri ondan korkmakta haklı. O, şüpheyle sarmalanmış, patlamayı bekleyen ham bir güç.

Ama onun benden korkmasını istemiyorum.

Bunca yıldır ilk defa *birinin benden korkmasını istemiyorum.* Bunun farkına varmak Skoll'un ateşinden daha çok yakıyor.

O hayranlığı geri istiyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış o şaşkınlığı. Kendi gücü, kendi kudreti karşısında yüzündeki şoku görmek istiyorum. Biri ona bir şeyi yapamayacağını söylediğinde kaşlarını çatmasını görmek istiyorum. Bu dünyayı terk edip zihninde inşa ettiği sığınağa gittiğinde yüzündeki huzurlu ifadeyi görmek istiyorum. Gözlerinin kayışını, hiçbirimizin hayal edemeyeceği şeyleri görmesini.

O bir mucize ve bunun farkında bile değil. Ona gösterebileceğim şeyler, ulaşmasına yardım edebileceğim güç...

Kaynakları dondurduktan sonra kızarmış ve canlı yüzü zihnimi dolduruyor.

İçinde güç var. Bir hırs. İntikam arzusu, kendini kanıtlama ihtiyacı. Hepsi orada. Ve onu ortaya çıkarma ihtiyacı düşüncelerime musallat olmaya başlıyor, beni iki asırlık saplantıdan uzaklaştıran sarsılmaz bir çekim.

Dudaklarımdan bir tıslama kaçıyor ve bana bakıyor. Artık yeraltı mezarlarındayız, küçük tekne neredeyse iskelede.

Beni burada bırakacak. Bu kesinlik içime asit gibi oturuyor. "Bizi mahzene daha fazla sokmadığım için kızgınsın."

"Dört gemi ismine ihtiyacımız var. Bunu bulmak zaman alacak." "Yani... kızgın değil misin?"

Platforma ulaştığımızda tekne platforma çarpıyor. "Sana değil."

Saatlerdir onun yanındayım ve kendimi kontrol etmek bedenimi zorlamaya başladı. Skoll zihnimde huzursuzca adım atıyor, onu korkutmak ve korumak arasında gidip geliyorum.

Başını eğiyor. Gözlerinde hâlâ belirsizlik var ve az önce ne gördüğünü bilmek için yanıp tutuşuyorum. "Kime kızgınsın?"

Homurdanmamak mümkün değil. "Herkes, prenses. Ama şu anda aile. Seni engellediler. Seni kullandılar. Seni olman gerekenden uzak tuttular. Davranışları affedilemez." Bu sözleri sakince söylemek için kendimi dizginlemem gerekiyor. Yapmak istediğim şey tüm binayı ateşe vermek, sonra Skoll'un bedenimi doldurmasına ve ona zarar veren herkesi parçalamama izin vermek.

Ama benimle tartışacak, anne babasını ve kız kardeşini savunmaya çalışacak ve ben onun benden korkmasını istemiyorum. Haklı olduğumu görmesini, onlardan ve onun üzerinde kurdukları baskıdan kurtulması gerektiğini anlamasını istiyorum.

Yine de ondan beklediğim meydan okuma gelmedi. Onun yerine bakışlarını indiriyor.

"Tanrılar buraya gelmemi ve bir Valkyrie olmamı seçti," diyor sessizce.

Umut göğsümde patlıyor ve böylesine yabancı bir duygunun vahşeti beni şaşırtıyor. İki yüzyıl boyunca hiçbir şey yapmadıktan sonra

öfke ve acı, umut bıçaklanmış gibi hissettiriyor. "Evet."

"Ailemin bilinç kayıpları konusunda bana yalan söyleyip söylemediğini biliyorlar. Ama... Bilmem gerektiğinden emin değilim."

Ona bakarken çenem çalışıyor. Hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyor. Belki de haklıdır. Belki de bilmesine gerek yoktur. *Henüz.*

"Bir gün öğreneceksin prenses. Ve şunu bilin: eğer sizi her gün ölebileceğinize inandırarak kasten yirmi yıl yaşattıkları ortaya çıkarsa..." Skoll yanımda canlanıyor, öfkeme doluyor ve sığıyor.

Bana göz kırparken öfkeme yenik düştüğüme hemen pişman oluyorum.

Skoll'un varlığı kayboldu da kana susamışlığı damarlarımda dolaşmaya devam ediyor.

Kahretsin, o kadar yumuşak, o kadar güzel ama bir o kadar da... vahşi. Nasıl? Bu kadar büyük bir potansiyel nasıl bu kadar belirsiz bir şeye sarılabilir?

"Beni savunmana ihtiyacım yok, Kain," diyor. Sesinde pek inandırıcılık yok.

"Hayır. Thyrvi'nin kontrolü sendeyken olmaz. Ama o zamana kadar başka seçeneğin yok. Ben burada olacağım. Her zaman." Skoll bu avı kabul ederek söze razı oluyor. Düşmanlarını kendi başına parçalamayı öğrenene kadar onu koruyacağız, kurdum ve ben.

BÖLÜM 3

MADDY

W Tekne basamakların dibine ulaştığında ayaklarımın beni tapınağa doğru götürdüğünü fark ediyorum. Kain'in muhtemelen beni takip ettiğini biliyorum, varlığı farkındalığımın sınırında yanan bir gölge. Umurumda değil.

Yapmak zorunda olmadığım sürece

onunla konuşabilirim, yalnızlık yanılsamasına sahip olduğum sürece, çalkantılı düşüncelerimle başa çıkmaya çalışabilirim.

Bahçeye ulaşıyorum ve çimlerin üzerine oturuyorum. Kokular taze, yeşil ve canlı, loş ışık her şeyi yumuşak kenarlı şekillere dönüştürüyor. Keşke hava daha soğuk olsaydı.

Küçük bir kar fırtınası üzerimde parıldıyor, sonra sönüyor ve uzattığım elimin üzerinde hızla çözülen kar tanelerine bakarken dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Sihre sahip olmak... buzu ve karı kontrol edebilmek... Bunu hep istemiştim. Sarayda mahsur kaldığım o sonsuz günlerde hep bunun hayalini kurdum, ben güçsüz kalırken diğer buz-fae'lerin kışın kendisine hükmetmesini izledim.

Kain'e dokunmak için tenimi dondurdum.

Bunu ne kadar ileri götürebilirdim? Ne kadar ileri götürmeliyim? Olasılıklar önümde dönüp duruyordu, cazip ve ürkütücü.

En iyi ihtimalle yaralanmayla sonuçlanabilirdi. En kötü ihtimalle... ateş perisinin yaratmaya kararlı olduğu yıkımda bir araç haline gelmemle sonuçlanabilirdi. Başka bir kukla, sadece farklı iplerle.

Zihnimi dinlemeli ve bana acımasızca göstermeye çalıştığı korkuyu kabul etmeliydim. Ama bedenim farklı bir melodi söylüyor. Vücudum ondan korkmanın tam tersi. Onun için *çaresiz*.

Gözlerine baktığımda kalbim çarpıyor, ruhum onun korumasını arzuluyor ve daha da kötüsü, derine gömülü bir parçam onun iznini istiyor. Bana haksızlık edenleri cezalandırabileceğimi söylemesini istiyorum. Yanımda durmasını, içimde biriken öfkeyi haklı çıkaracak intikam ve ceza sözleri söylemesini istiyorum.

İç çekerek başımı ellerimin arasına alıyorum.

Kız kardeşim beni bu çılgınlıktan bir çırpıda vazgeçirirdi. İstikrarlı, mantıklı, nazik ve gerçekçi. Oysa ben...

Neyim ben?

İnatçı.

Kimse bunu benden alamaz. Denemeye devam etmenin, zorlamaya devam etmenin, test etmeye devam etmenin ve bunu herkesten saklamanın her zaman bir yolu olmuştur. Hayatımdaki engelleri aşmak için her zaman küçük yollar buldum.

Ama pes edemememin ötesinde? Ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Artık ne olmak istediğimi bile bilmiyorum. Hayatımın büyük bölümünde hedeflerim konusunda çok az seçeneğim vardı. Yalnız olmak istemedim. Ölmeden önce yaşayabileceklerimin sınırlarını zorlamak istedim. Ama iyileşebileceğime hiç inanmadım.

Yine de şimdi... Tüm sınırlar, tüm engeller, sahip olduğum küçük seçenek havuzu paramparça oldu.

Sihrim var. Gerçek, elle tutulur bir güç. Dünyanın en güçlü Fae'lerinden bazılarına erişimim var. Bir arkadaşım var. Odin aşkına, dev bir katil ayım var.

Ve Kain var. Bektan bir kapasiteyle, ona sahip olduğumu biliyorum. Sevgisine ya da bağlılığına değil. Ama o orada. Her zaman. Tıpkı söylediği gibi. Varlığı hem çapa hem de fırtına gibi, beni ya topraklamakla ya da tamamen süpürmekle tehdit ediyor.

Cephaneliğimde bir araç olabilir mi? Daha çok zorlamak, sınırlarımı test etmek için itici bir güç? Buzumun ateşi, beni daha yükseklere doğru iten? Yoksa yeni fırsatlarımın antitezi mi? Benim kadar naif ve çaresiz birinin ona izin vermesini bekleyen bir kötü adam mı?

Hapishanesinden kaçmak mı? Tüm o öfke, tüm o yıkıcı güç, sadece ona bir fırsat verecek kadar aptal birini bekliyor.

Kendimi kontrol altında tutmalıyım. Hayatımdaki patlamanın, etrafımdaki her şeyin ezici değişiminin beni tehlikeli, ölümcül kararlar almaya yönlendirmesine izin veremem. Saray bir kafes olabilirdi ama en azından sınırlarını biliyordum.

Eğer daha güçlü olursam, ona karşı koyabilirim. Daha bilgili olursam, kendi yolumu seçebilirim. Duygularımı kontrol edebilirsem, o olmadan da kendimi koruyabilirim.

Bu benim daha fazlası olma şansım. Kimse bana ne yapacağımı söylemeden, beni saklamadan, beni kapatmadan ne istediğime ve onu nasıl elde edeceğime karar verme şansım.

Bilinç kayıpları beni öldürmeyecek. Artık her gün farklı. Her şey benim kontrolüm altında.

Ve kimsenin bu kontrolü elimden almasına izin vermeyeceğim.

"O benim." Kelimeler dudaklarımdan fısıltıyla dökülüyor. Kime söylediğimden emin değilim, ama onları yüksek sesle duymak, sakın bahçe havasında olduğu kadar sessiz bile olsalar, bana güç veriyor.

"Kararlarım bana ait. Gücüm bana ait."

Bir titreşim oluyor ve bedenim derin bir soğukla geriliyor -her türlü doğal soğuktan daha soğuk, kışın derinliklerinden gelen türden bir soğuk.

"Thyrvi."

Kocaman pençelerinin altında çiçekleri eziyor ve ben uzun bir nefes alıyorum. İşte oradayım, kontrolümü sağlamaya çalışıyorum ve yanlışlıkla dört yüz kiloluk bir ayıyı çağırıyorum.

Gücüm bana ait *olacak*. Kontrol etmeyi öğrendiğim zaman.

Havayı kokluyor, burnu seçiyor, sonra kocaman boynunu kırarak yırtıcı bir dikkatle kilise yoluna bakıyor.

"Düşman yok. Sadece ateş-fae var. O neden orada?" Zihinsel sesinde bir meydan okuma var, sanki parçalayacak bir tehdit olmaması onu hayal kırıklığına uğratmış gibi.

Patikaya doğru bakıyorum. Onu göremiyorum ama orada olmasına da hiç şaşırmadım.

"Çünkü düşünmek için biraz zaman ayırıyorum."

Bana bakıyor ve gözlerini kırıştırıyor, koyu renk gözleri hiçbir şey yansıtmıyor. "Neden?"

Gülmeme engel olamıyorum. Saf Thyrvî gülüşü; doğrudan, sabırsız, iç gözlemi umursamayan. "Çünkü güçlü savaşçı, seni nasıl kontrol edeceğimi bulmam gerekiyor. Ve o ateş perisinin beni kontrol etmesini nasıl engelleyeceğimi."

Bana bakmaya devam ediyor ve ben kendimi bir şey düşünmek yerine onun mürekkep gözlerini incelerken buluyorum. Daha önce var olmadığını söylemişti. Nasıl bir anda var olabilir ki? Doğum yok, çocukluk yok, büyüme yok. Ama sonra, o benim bir parçam. Benimle birlikte mi büyüdü? Hep orada, ruhumun derinliklerinde güç toplayarak mı bekliyordu?

"Düşünmek kontrol kazanmana yardımcı oluyor mu?" diye soruyor sonunda, ses tonunda şüphe açıkça görülüyor.

"Evet. Doğru eyleme yönlendiriyor." *Umarım.*

Oturuyor, daha fazla çiçek eziyor. "Ben doğrudan eyleme inanan biriyim," diyor ve ben onun huzursuzluğunu hissedebiliyorum, derimin altındaki bir kaşıntı gibi.

"Ya bir hata yaparsan? Nasıl geri alacaksın?"

Göğsünden homurtulu bir ses çıkarıyor. "Ben hata yapmam."

"Daha birkaç saat önce yapmaman gereken birini öldürmeye çalıştın."

"O korkak düşmanı öldürmek hata olmazdı." Kesinliği mutlak, ahlaki karmaşıklıklardan etkilenmeyen bir avcı mantığı.

"Eğer bana yardım etmek için buradaysan, yapmanı istemediğim bir şeyi yapman hata olurdu." Sesimi nazik ama kararlı tutmaya çalışıyorum.

Kocaman bir pençesini kaldırıp toprağa vuruyor ve bir grup papatyanın kafasını koparıyor. Tartışmasını bekliyorum ama görünüşe göre papatyalı yok etmek onun tek tepkisi.

Dikkatli davranmam gerektiğini hissedebiliyorum. Acaba bir başkası tarafından kontrol edilmekten hoşlanmıyor mu? Empati kurabilirim. Ama aynı zamanda, o bir dev katil. Sırf bana yanlış bakıyorlar diye her yerde kalelerin bağırsaklarını deşmesine izin veremem.

"Seni düzgün bir şekilde nasıl çağıracığımı bulmama yardım eder misin?"

Başını kaldırdı. "Evet."

"Az önce buraya gelmene ne sebep oldu?"

"Kendini güçlü hissettin." Gurur zihinsel sesini renklendiriyor. Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

Ayağa kalkıp kendini silkeliyor, iri cüssesi beyaz bir çığ gibi dalgalanıyor. "Hayır. Bu yanlış. *Duyguların* çok güçlüydü."

Başımı salladım. Bu daha mantıklı. Ama Kain ve ben yalnızken gelmedi. O zaman duygularım çok güçlüydü, yani onu getiren arzu ya da zevk değil. Ya da belki de bu duygular onun temsil ettiği çıldırtıcı öfkeyi uyandıracak kadar güçlü değildir.

Korku onu daha önce de çağırmıştı, koruda ve gölde. Peki az önce ne hissediyordum? Güven mi, kararlılık mı? Kontrolü ele geçirme, gücüne sahip olma ihtiyacı... Onu çağıran bu mu?

"Beni her zaman hissedebiliyor musun?"

"Hayır. Güçlü olduğunda geliyorum." Basit. Doğrudan.

Kain'in kurdu kızgın olduğunda ortaya çıkıyor. Ama kurdunun her zaman orada olduğunu, her zaman onun farkında olduğunu söylüyor. Thyrvi farklı mı? Yoksa bunu yapmayı öğrenmemiz mi gerekiyor? İçimizdeki canavarlarla her zaman uyanık, her zaman izleyerek yaşamayı mı?

"Sana ihtiyacım olduğunda geldiğini bilmek beni memnun etti."

Doğruldu. "Düşmanları yok etmek için. Onları ait oldukları yere, *He'le* göndermek için. Asla-"

"Evet," diye kestim sözünü, düşmanlarımı tam olarak nasıl parçalamayı planladığını detaylandıramadan. "Ve ayrıca, bayıldığımda beni kurtarmak için."

Başını onaylarcasına eğiyor. "Baharda olduğu gibi." "Aynen bahardaki gibi."

"Evet. Bunun için de geleceğim." Sesindeki koruyuculuk, aramızdaki bağ sayesinde hissettiğim şiddetli şefkat dalgasıyla eşleşiyor.

"Teşekkür ederim."

"Ve beni burada daha fazla tutmayı öğrenecek misin?" Sorusunda bir heves var.

"Eğer burada olduğun süre boyunca insanları öldürmezsen, o zaman evet. Sanırım burada olmadan da seni zihnimde tutmanın bir yolu olabilir."

Başını geri çekiyor, bıyıkları seğiriyor. "Bu kulağa... garip geliyor."

Bir dakika düşündüm. Diğer *val-tivarlar* gibi olmadığından eminim, bu yüzden onlara dayanarak herhangi bir varsayımda bulunmanın bir anlamı yok. "Nerede olmak istersiniz?"

Burnunu çevirip gölgeliklere doğru bakıyor. "Orada keşfedilecek çok hayat, çok zorluk, çok şey var." Onun özlemi benim özgürlüğe, deneyime ve sınırlarımızı test etme şansına duyduğum arzuyu yansıtıyor.

Ona oranın tehlikeli olduğunu söylemeye başlıyorum ama kendimi durduruyorum. Onu zaten bir şeyi yapamayacağını duymaktan hoşlanmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Onun yerine başımı sallıyorum.

"Her zaman burada olman için bir yol bulmaya çalışacağız, ama sana ihtiyacım olduğunda yanımda olacaksın."

Şaşırtıcı bir şekilde, ondan bir şeyler hissediyorum. Göğsümde dolaşan, ayağa fırlamak, hareket etmek, bir şeyler yapmak istememe neden olan bir elektrik enerjisi. Güç ve olasılık.

"Bunu istiyorum." Sesindeki heyecan da aynı duyguyu taşıyor ve bunun ondan geldiğini doğruluyor. Duygularımız birbirini besliyor.

"Valkyrie ile konuşacağım. Bunun mümkün olup olmadığını öğreneceğiz."

Patilerini dalgınca kaldırıp indiriyor, neden olduğu yeşillik tahribatından habersiz. "Evet. Evet, bunu yapacağız." Bir süre daha düşündükten sonra başını eğerek onaylıyor. "Ve daha soğuk yapacağız."

Ona gülümsüyorum. "Bunu başarmak daha zor olabilir." "Ama deneyeceğiz, değil mi?"

"Elbette." Ve bunda ciddiğim.

BÖLÜM 4

MADDY

W Sarra'nın atölyesine girdiğimde orada olmadığı için rahatlamıştım. Ona olan biten her şeyi anlatacağım - mahrem detayları hariç tutarak - ama artık o kadar yorgunum ki kelimeleri doğru kullanamayacağım. Yorgunluk çöküyor ve kürklerin üzerine uzanırken benim için bıraktığı notu neredeyse kaçıırıyordum.

Merit Oskorela'dan dönmedi ve köleler arasında Valkyrie'nin bir şeye kızdığına dair bir sürü fısıltı ve gevezelik dolaşüyor. Umarım aptalca bir şey yapmamışsındır ama yarın erkenden aşağıda olacağım.

Midem bulanıyor. Merit... Güçlü bir kaleydi. Öldü mü? Yoksa gölgelikte bir yerde mi? Staffan'ın kahvaltıda anlatacak bir hikayesi olacağına şüphe yok. Son satırı tekrar okudum. Aptalca bir şey yaptım ama Valkyrie'nin Gryphon'un Yuvası'na girdiğimi bilmesine imkân yok, yoksa şu anda burada olurlardı.

Korkumu bastırarak Freydis'in aynasını alıyorum ve onunla birlikte kürklerin üzerine yerleşiyorum.

Onun yüzünü görmeyi çok istiyorum. İyi olduğunu, güvende olduğunu görmeliyim.

Ama ayna cansız kalıyor.

Yine de kendimi kurdun içindeki görüntüden kurtarmam gerekiyor. Onun yüzünü galeride, midemin kaldırabileceği bir anıda göreceğim.

Belki de buraya geldiğimden beri onunla ilgili anılarımı tekrar gözden geçirirsem, ilk seferinde kaçırdığım başka bir şey bulabilirim? Beni büyüten kız kardeşimin bana sırtını dönmeyeceğine dair bir tür kanıt?

Umutsuz görüldüğünü biliyorum ama denemeye hazırım. Kaybedecek neyim var ki?

Biraz isteksiz bir şekilde galeriye gidiyor ve güç gösterisi için yaptığım heykeli ziyaret ediyorum. Onu en son gördüğümde.

"Merhaba kardeşim," diyor bana, gözleri boş, sesi soğuk.

Freydis'in herhangi biriyle bu şekilde konuştuğu başka bir zamanı hatırlamaya çalışıyorum. Hiçbirini hatırlayamıyorum. İnsanlara bağırıyor, kısa, keskin ve görkemli. Ve insanları tehdit etti, alçak sesle ve ciddi bir şekilde.

Ama onu hiç böyle görmemiştim.

Anıyı izliyorum, elini uzattığımda kalbim sıkışıyor ve o geri çekilip başını sallıyor. "Valkyrie'nin daveti üzerine güç gösterisini izlemek için buradayız. Kendi gözlerimle görmek üzere olduğum şeyi bana anlatmana gerek yok."

Bunda bir şey mi var? Hâlâ umursadığına dair gizli bir kanıt mı? Belki de benden nefret etme kararlılığı kırılacağı için bana dokunamıyordur?

Sahip olduğu tek şey benden nefret etmek mi ve şimdi sarayda tek başına sıkışmış, hayalleri altından çalınmış durumda mı?

Uzun, acı dolu bir iç çekiyorum.

Göğsüne saplanan hançerin görüntüsü zihnimi yakıyor.

Onu hâlâ seviyorum. Onu her zaman seveceğim. Onun beni sevmediğine inanmıyorum. İnanamıyorum.

Anı devam ediyor.

Freydis'e bakmadan önce Brynhild'e yüksek sesle, "Kız kardeşimin muhteşem bir Valkyrie olacağına inanıyorum," diyorum. "Bence onu burada eğitim için tekrar düşünmelisin."

Gözlerinde kesinlikle bir şeylerin titreşimi var. Ve şimdi tekrar bakıyorum, bunun bir minnettarlık olduğundan emin değilim. Üzüntü olabilir.

"Bu davet için minnettarız," diyor Brynhild'e resmi bir şekilde, benim ifademi görmezden gelerek.

Annemi salondan çıkarken takip etmeden önce son bir kez göz kırpmıyor. Yüzünü, ifadesini, vücut dilini tarıyorum. Ama hiçbir şey görmüyorum.

Normalde çalkantılı düşüncelerim bütün gece zihnimi meşgul ederdi ama günün yorgunluğu daha ağır basıyor ve neredeyse başımı yastığa koyar koymaz uyuyorum.

Sarra, sözünün eri, ben kalkmaya hazır olmadan çok önce beni uyandırıyor. "Kahvem var."

Gözlerimi kırıştıtararak yuvarlanıyorum. Ağzımdan anlaşılmaz bir ses mırıldanıyor.

"Lütfen bana dün aptalca bir şey yapmadığını söyle."

"Oh, yaptım. Aslında birden fazla şey." Kendimi oturur pozisyona getiriyorum ve Sarra yanımdaki kürklerin üzerine uzanıyor.

"Aman Tanrım. Valkyrie'ler sana mı kızgın?"

"Hayır. Gryphon's Nest'ten bazı bilgiler çaldım ve kasaya girdim. Bunu kesinlikle bilmiyorlar."

Sarra'nın ağzı açık kaldı. "Maddy... nasıl?"

"Yardım aldım," diye itiraf ediyorum ve kahveye uzanıyorum. "Bana her şeyi anlat."

Ona *neredeyse* her şeyi anlattım. Kain'le aramızdaki fiziksel gerilimi itiraf ediyorum, çünkü hikâyenin bazı bölümlerinde yüzümün alev almasına engel olamıyorum, ama ona nasıl davrandığımı anlatmıyorum. Bu çok kişisel. Ve sadece bana ait değil. İşin içinde ikimiz de varız. Düşüncelerimi zorlamam gerekiyor ama ona kurt heykeli eridiğinde ne gördüğümü anlattığımda artık bacaklarımın arasında titreşen sıcaklığı düşünmüyorum.

Sarra'nın da benim kadar kafası karışmıştı. Bu bir anı değil ve ben geleceği göremiyorum, bu yüzden korkunun bir tezahürü olmalı, onun vardığı sonuç bu.

Ona Thyrvi ile olan konuşmamın kısa bir versiyonunu anlatıyorum, yine tüm kelimelerin paylaşmak için olduğunu hissetmiyorum. Ama burada olmadığı zamanlarda nereye giderse gitsin, onu bu dünyada tutmanın bir yolunu bulmam gerektiğini vurguluyorum.

"Brynhild'le daha çok antrenman yapacaksın o zaman?"

"Evet. Ama onu çağırmak için *val-tivar*'ıma konsantre olmam gerektiğini söylüyor. Thyrvi benden güçlü duygular hissettiğinde geldiğini söylüyor. Bunun aynı şey olduğunu sanmıyorum."

"Yine de kendini her zaman güçlü duygular hissetmeye zorlayabilir misin?" Sarra kuşkulu görünüyor. "Bu yaşamak için iyi bir yol değil."

Haklı. Şu anda işe yarıyor gibi görünse de uzun vadeli bir çözüm değil. Sunacak yararlı bir şey bulamayınca konuyu değiştiriyorum. "Peki, Merit'e ne oldu?"

"Bir sürü söylenti var. Bugün öğrenirsin diye umuyordum." İçkisini yere bırakıyor ve sıcak sıvının küçük bir kısmı kenara dökülüyor.

Acı dolu bir tıslama çıkarıyor ve sonra gözlerinde bir şey parlıyor, o kadar hızlı ki çıkaramıyorum. Yeşil olabilir mi?

"İyi misin?"

Bana bakıyor ve parmağını kaldırıyor. "Kendimi yaktım. Her şey yoluna girecek."

"Gözlerin..."

Kaşlarını çatıyor. "Gözlerim mi? Kahvenin yanında değillerdi." "Hayır, bir şey yaptılar."

Kaşlarını yavaşça kaldırıyor. "Bir şey mi *yaptılar*?"

Ona bir dakika bakıyorum, tanıdık geliyor. "Yine Aldrich'in ekibinde mi çalışıyordun?"

Gözlerini benimkilerden kaçırıyor, hırsızlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi suçlu. "Sarra! Söz vermiştin! O şeyde bir sorun var. Dürüst olmak gerekirse, eğer kendini görseydin, parmakların simsiyahtı ve şimdi de gözlerin tuhaflaşıyor - bu tehlikeli." Kelimeler ağzından dökülüyor, korku onları keskinleştiriyor.

Tekrar yukarı bakıyor ve ifadesi sertleşiyor. "Tehlikeli şeyler yapmam konusunda bana öğüt verecek kişi sen değilsin. O asayla bir bağlantım var ve eğer büyüünü ortaya çıkarabilirsem, onunla bir şeyler yapabileceğime eminim. Önemli bir şey. Hatta yeni bir şey."

Cevabımı yutkunarak geri alıyorum. Ona ders vermeye hakkım olmadığı kesinlikle doğru. Ve eğer o asaya karşı hissettiği bağ, benim Thyrvi'ye ya da Kain'e karşı hissettiğim bağ gibi bir şeyse, o zaman ona üzüntü vermek daha fazlasını öğrenmeye çalışmasını engellemeyecektir. Bazı çekimler mantıktan daha derindir.

"İçindeki büyüü kullanabileceğini düşünüyor musun?" Sessizce soruyorum. *Yggdrasil*'de hiçbir insan büyü kullanamaz. Eğer yapabiliyorsa, bu çok büyük bir şey olabilir. İnsan ve fae arasındaki sınırlar hakkında bildiğimizi sandığımız her şeyi değiştirebilir.

"Hayır, muhtemelen değil. Ama orada bir şey var. Toprak Mahkemesi'yle, toprak fae asalarına ördüğüm büyüyle bağlantılı bir şey, ama... daha fazlası, bir şekilde." Konuşurken elleri hareket ediyor, sanki ulaşamayacağı bir şeyi kavramaya çalışıyormuş gibi havada desenler çiziyor. "Bunu kelimelerle nasıl açıklayacağımı bilmiyorum - bu bir his, içimde bir şeylerin akışı. Ne olduğunu bilmek zorundayım, Maddy."

Sesindeki yoğunluk omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Ondan korktuğum için değil, bu açlığı tanıdığım için. Daha iyisini bilmeme rağmen beni Kain'e doğru sürükleyen, sonuçları ne olursa olsun Thyrvi'nin tüm gücünü açığa çıkarmak istememe neden olan aynı çaresizlik.

"Seni durdurmak istemiyorum. Sadece ben yanıdayken yaptığından emin ol. Ne olur ne olmaz." Uzanıp kolunu sıkıyorum ve kaslarındaki hafif titremeyi hissediyorum.

Bana başını sallıyor ama gözleri benimkileri tutmuyor. Yine de bunu yapacağından oldukça eminim. Ama dediği gibi, ben kimim ki tartışayım? Kendime hakim olmamla ünlü sayılmam.

"Kahvaltıda dedikoduyu benim yapmamı mı istiyorsun?" Onu bırakıp yüzüme neşeli bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak söylüyorum.

"Evet." Konunun değişmesiyle rahatlamış görünüyor ama parmaklarının hâlâ bacağında izler bıraktığını fark ediyorum.

"Hallediyorum."

Featherblade'de bir başka günle yüzleşmek üzere yola çıkarken, kendimle bir anlaşma yapıyorum. Gözüm Sarra'nın üzerinde olacak ve endişe verici bir şey var mı diye bakacağım. Her ne kadar uyarılarını dikkate almamı sağlayamamış olsa da, neyin yanlış gidebileceğine işaret ederek bana yardımcı oldu.

Eğer ateşle oynayacaksanız, ateşin kontrolden çıkmaya başladığı anı kollayacak birine ihtiyacınız vardır.

Eskiden benim için bu kişi kız kardeşimdi, ancak sıcaklık hiç bu kadar şiddetli olmamıştı. Bu düşünce bana cansız aynayı düşündürüyor ve içimi hüznün kaplıyor.

Düşüncelerimi Sarra'ya geri dönmeye zorluyorum. Freydis bana yardım etmek istemiyor ama arkadaşım istiyor ve ben de elimden geldiğince onu destekleyip koruyacağım. Onu durduramam ama eğer haklıysa, denememeliyim.

Bazı sınırlar çiğnenmek içindir ve başka bir şey denerken çiğnerse ben orada olacağım.

BÖLÜM 5

MADDY

T ziyafet salonundaki hava gergin, ben içeri girerken havada garip bir vızıltı var. Kain de dahil olmak üzere tüm Valkyrie'ler salondadır, ancak ateş perisinin etrafında kimsenin olmadığı geniş bir alan vardır.

girmeye cesaret ediyor. Bu sabahki *siktir* git havası açıkça görülüyor.

Neden herkes gibi ondan uzak durmam gerektiğini hissetmiyorum? Gözlerim ona iliştiği anda, ona gitmek istiyorum.

Gözlerimi ve ayaklarımı zorlayarak kalelere bakıyorum ve hızlı bir zihinsel yoklama yapıyorum. Merit'in kayıp olduğunu teyit ettiğimde yutkunmak zorunda kalıyorum. Ama Inga, Orgid ve dün bana saldıran yeni arkadaşları da öyle. Henüz hiçbirisi salonda değil.

Gerçi diğer herkes gelmiş gibi görünüyor ve birçoğu bana kaçamak bakışlar atıyor. Kendime bir kase yulaf aldıktan sonra Eldith'in yanına oturuyorum.

"Pekala," diyor sertçe.

Kaşlarımı çatıyorum. "Peki ne?" diye soruyorum. "Bu iyi olmalı."

"İyi mi? Bu biraz duyarsızca görünüyor, değil mi? Merit'i yeni kaybettiğimiz düşünülürse?"

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Merit'in anma töreni dün geceydi."

"Oh, kaçırmışım." Kain'le birlikte kasadayken olmuş olmalı. Daha sonra Tapınağı ziyaret ettim ve o zaman orada kimse yoktu.

Eldith başını salladı. "Evet, sen, Inga ve Orgid'in kalabalığı hepiniz kaçırdınız. Kimse sizi bulamadı ama Harald diğerlerini buldu ve onlara hepinizin nerede olduğunu ve neden çoğunun yaralı olduğunu sordu."

Yutkunuyorum. Nereye varmaya çalışıyor bu? "Ve?" Tereddütle sordum.

"Ve Ulrika bir yumurta gibi çatladı. Ona, diğer kalelerin önünde, sana pusu kurduklarını söyledi."

Tekrar yutkunuyorum ama boğazımda hâlâ sert bir düğüm var.

Onlara zarar verdiğimiz için Kain ve beni cezalandıracaklar mı? Bu hiç adil olmaz. İçimde hayal kırıklığı kabarıyor. Bu ilginin hiçbirini istemiyorum.

"Bunların hiçbirini ben istemedim," diyorum sessizce.

Eldith başını salladı. "Biliyorum. Ve dün gece cezalarını çektiler."

"Cezalarını mı aldılar?" Gözlerimi onunkilere dikerek tekrarlıyorum.

Kain ve Thyrvi tarafından dövülmek yeterli değil miydi? "Korkaklıktan."

İçimde bir memnuniyet dalgası yuvarlanıyor. "Huh."

"Ben de senin bir kavgaya karışmış gibi görüneceğini düşünmüştüm," diyor Eldith, gözlerini vücudumda gezdirerek bana bakarken.

"Inga'nın oklarından biri korkutucu derecede yaklaştı ama"-Thyrvi'nin adını söylemeden önce kendimi tutuyorum-"ayım ortaya çıktı ve sonra kimse bana yaklaşmadı."

"Diğerleri de pek iyi değildi. Görünüşe göre Orgid'in bacağı kırılmış."

Kaşlarım kalktı. "Erik onu iyileştirdi, değil mi?"

Eldith'in dudaklarını acımasız bir gülümseme kaplıyor. "Hayır. Bunu hak ettiğini söyledi. Hiçbirini iyileştirmede."

Bu kez memnuniyetim kendini beğenmişlik gibi geliyor ve bundan gurur duymuyorum. Ama Orgid acıyı hak ediyor. Hak ettiğini biliyorum.

Beni dayanabileceğim kadar acı içinde, hatta ölü görmek isterlerdi. Beni incitmenin yanı sıra küçük düşürmek de istiyorlar. Erik neden yaralarını iyileştirsin ki? Onları kendi başına açtı. Onlarla yaşamayı hak ediyor.

"Nasıl cezalandırıldılar?" diye sordum.

"Bütün gece Battleyard'daki direklere bağlı olarak durmak zorunda kaldılar."

Başımı eğiyorum. Kain'in daha önce de böyle cezalandırıldığını görmüştüm, yani bu açıkça Valkyrie yöntemi. Ona başka bir şey soramadan Erik, Harald'la birlikte ayağa kalkıyor ve Harald göğüs zırhına vuruyor. Herkes susuyor ve ona bakıyor.

"Kaleler, çoğunuz küçük bir grup korkak fae'nin başka bir kaleye pusu kurduğunun farkındasınız. Featherblade, kendimizin en iyi versiyonu olmayı ve tanrıların düşmanlarının üstesinden gelmek için bir takım olarak nasıl çalışabileceğimizi öğrendiğimiz bir eğitim salonudur. Birbirimizi öldürmek sadece iğrenç değil, aynı zamanda hile ve pusuyla öldürmek korkaklıktır ve biz *Yggdrasil*'de korkaklığa tahammül edemeyiz."

O konuşurken odadaki neredeyse tüm gözlerin üzerimde dönüp durduğunu hissedebiliyorum. Yüzüm ısınıyor.

Bunu hiç istememiştim. Kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor.

Brynhild, "Suçluların fiziksel cezaları tamamlandı ve bugün eğitime yeniden katılacaklar ama önce korkaklığın ne kadar korkunç bir şey olduğunu hatırlamaları gerekiyor," diyor. "Herkes Battleyard'a. Şimdi."

Ben de dahil olmak üzere insanlar yemeklerinin geri kalanını ağızlarına tıktırırken bir koşuşturma oluyor ve ardından hepimiz Valkyrie'nin peşinden Battleyard'a doğru ilerlerken grup arasında garip bir sessizlik oluyor.

Kain yanıma geliyor ve Eldith eriyip gidiyor. Onun yakınlığı, hançeri Freydis'in göğsüne saplarken gördüğüm görüntüye geri dönmeme neden oluyor ve nefesim daralıyor.

"Prenses," diye hırlıyor.

"Henüz gemi isimlerine bakmadım," diyorum hızlıca.

Bana uzun uzun yan yan bakıyor, sonra tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Battleyard'a vardığımızda, korulukta üzerime atlayan tüm kargaların direklerine bağlı olduğunu görüyorum. Yorgun görünüyorlar. Orgid'in bacağının etrafına beyaz gazlı bez sarılmış ve ağırlığını ona vermekte zorlanıyor gibi görünüyor, vücudu direktten aşağı sarkıyor, diğer bacağı garip bir şekilde bükülmüş. Inga hariç hepsinin gözleri morarmış, omuzlarında ve açıkta kalan derilerinde çürükler ve kesikler var.

İçgüdüsel bir acıma hissi beni ele geçirmeye çalışıyor ama meydan okuma onu dışarı atıyor.

Bana saldırmak zorunda değillerdi. O ok öldürmek içindi. Bunu hak ettiler. Tüm Featherblade bu cezanın haklı olduğunu görebilir.

Brynhild ayağa kalkar ve hepsi başlarını kaldırır. Ulrika'nın yüzündeki utanç açıkça görülüyor. Kimsenin gözünün içine bakmıyor ve solgun teni kıpkırmızı olmuş.

Inga'nın yüzünde ise tek gördüğüm öfke. Engelsiz bir nefret.

"Eğer herhangi biriniz daha fazla korkaklık yaparsa, Featherblade'den atılacaksınız. Ve bu, Valkyrie yolunun bu olmadığını unutmamanız içindir," diyor Brynhild yüksek sesle ve net bir şekilde. Asasını kaldırıyor ve havada beş parıldayan rün beliriyor. "Korkak" anlamına gelen kadim rün.

Ellerini çırpıyor ve rünler her birine doğru uçarak kendilerini kollarının üst kısmına işliyor. Herkes irkilir ama kimse çığlık atmaz. Rünler bir an için parlak mavi renkte parlıyor ve sonra her biri bir santim yüksekliğinde küçük, karanlık izler olarak yerleşiyor.

Brynhild tekrar konuşmaya başlar ama Inga'nın etrafında bir şeyler olur. Omzuna, korkak olduğunu gösteren işarete bakıyor ve bağlı olduğu direğin dibini alevler yalıyor.

Hepimiz uzaklaşırken Branka'nın kontrolünü kaybetmesine dair anılar zihnimi ve görünüşe göre diğer tüm kalelerin zihnini dolduruyor. Ben yavaşça geri çekilirken Kain bir şekilde yine yanımda.

Kolektif bir soluk adımlarımı donduruyor.

Inga'nın yanında bir ayı belirdi.

Thyrvi kadar uzun, kömür rengi kürklü ve tüm vücudunu alevler yalıyor, korkunç bir hırıltı çıkarıyor. Inga'nın gözleri ateş ve büyüyle parlıyor ve kalabalığa bakarken bakışları benimkileri buluyor.

Brynhild bir adım öne çıkıyor. "Yeter!" diye bağırıyor. Inga önce ona, sonra bir kükreme daha çıkaran ve sonra gözden kaybolan ayıya bakıyor. "*Val-tivar*"ını buldun," diyor Brynhild sıkıca. "Çekişme zamanlarında bu sık sık olabilir. Sen ve Madivia derhal Harald'la birlikte Ayı Kanadı'na geçeceksiniz."

"Ne?" Ünlem Inga'nınkiyle aynı anda dudaklarımdan dökülüyor.

"*Derhal!*" Brynhild tersledi. Yakınlarda duran Harald'ın yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi var, sanki o da bunun nasıl mümkün olabileceğini hayal etmeye çalışıyor. "Şimdi, bu kadar yeter."

Erik herkesi çözmek için direklerle doğru ilerliyor. Inga'nın direğinin dumanı hâlâ tütüyor, ayısının ortaya çıktığı yerde odun kömürleşmiş. Harald bana doğru yürüyor, yüzünde ciddi bir ifade var ve Kain eriyip gidiyor. "Bugünkü eğitimden sonra Ayı Kanadı'na gel," diyor Harald.

"Ayı Kanadı'nı *göremiyorum*," diye cevap veriyorum sıkıca, göz ucuyla Inga'yı izliyorum. Bileklerini iplerin olduğu yere sürüyor, korkak rünü tenine vuruyor.

Inga'ya ve sonra tekrar bana bakıyor. "Siz ikiniz potansiyel olarak şu anda buradaki en güçlü fae'lersiniz ve Ayı Kanadı'nı henüz görebiliyor olsanız da olmasanız da, bir ayıyı kontrol etmekle ilgili bilmeniz gereken şeyler var. Birbirinizden hoşlanmadığınızı biliyorum ama durum bu."

Sesindeki kesinlik tartışmaya yer bırakmıyor. Inga'ya tekrar baktığımda çoktan bana baktığını görüyorum, bakışları yaşam alanını paylaşmanın hayal ettiğim kadar korkunç olacağını vaat ediyor. Ayısı gitmiş olabilir ama hala ondan dalga dalga yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

Kalabalık dağılırken, Kain'in okunamayan bir ifadeyle sahneyi izlediğini fark ediyorum. Herkes gibi o da bu durumun değişkenliğini anlamış olmalı -ateş-fae ve buz-fae, öfke ve güçle köpüren iki vahşi yaratık, hepsi aynı çatı altında. Gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor ve orada endişe kaynağı olabilecek bir şey görüyorum.

BÖLÜM 6

MADDY

M Okum hedefe bir önceki attığım okun bir santimetre ötesinden saplanıyor.

"İyileşiyorsun."

Valdis'in sesi beni ürkütüyor ve ona dönüyorum. "Teşekkür ederim, *hersir*," diyorum.

"Biliyorsun, gelişmek için daha iyi bir silah edinmen gerekecek."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Etrafımızdaki kaleler şimdi hareket eden, kendi eksenlerinde dönen hedeflere ok atıyor. "Daha iyi bir silah mı?"

"Evet, üzerinde çalıştığın kalkan gibi kendi yaptığın bir silah."

Demek Valdis boş zamanlarımda ne yaptığıma da dikkat ediyor.

"Yay yapmayı bilmiyorum," diyorum. Bu ahşap işçiliği, demircilik değil ve şimdiye kadar ahşapla pek bir şey yapmadım. Bir yayı nasıl gereceğimi de bilmiyorum.

"Öğrenebilirsin," diyor Valdis.

Haklı da. Öğrenebilirim. Öğrenmekte iyiyimdir.

"Senin yapına uygun, vücuduna uyan bir yayda güç vardır. Nasıl bir araya geldiğini bilirsin, böylece tüm inancını ona verebilirsin."

Başımı salladım. Bu kulağa çok hoş geliyor.

"Bir başlangıç yap, yardıma ihtiyacın olursa sana rehberlik ederim." Ona teşekkür edemedi, duruşlarını ayarlamak için bir sonraki kaleye doğru ilerledi.

Nişan alıp hedefin geri gelmesini bekliyorum. Kalkanımı bitirmeden önce yaklaşık iki dövme seansım daha var ve sanırım Valdis haklı - kendime bir yay yapmak iyi bir fikir. Okçuluk hâlâ en güçlü saldırı becerim.

Okumu salıyorum, hedefin ortasına isabet etmesini izliyorum ve sonra kale sırasına bakıyorum. Orgid bana ters ters bakıyor ama Inga gözlerime bakmıyor. Onun yanından hedefe ok üstüne ok atıyor. Ulrika burada değil. Görevden alındıktan sonra herkesten önce Battleyard'ı terk etti ve o zamandan beri ortalıkta görünmüyor. En azından biraz pişmanlık duyuyordu.

Dimec ve Thira sadece biraz utanmış görünüyorlar, ki sanırım böyle bir aşağılanmadan sonra herkes utanırdı, ama utanmış göründüklerini söyleyecek kadar ileri gitmezdim.

Bu öğleden sonra savaş düzeninde, onlarla doğrudan etkileşime geçmem gerekecek. Bu durum midemi bulandırıyor ve omuzlarımı dikleştirerek sınırlarımı çelikleştiriyorum. Utanacak ya da korkacak hiçbir şeyim yok. Onlarla yüzleşeceğim.

Başka bir nedenden dolayı gergin olmalıydım.

Herkes hem benden hem de Inga'dan kaçıyor gibi görünüyor. Sanırım Inga'nın ayısının o sabah patlayarak gelmesi, ikimizin de devasa, vahşi ayılara sahip olduğumuzu ve onlara eşlik edecek büyük miktarda kontrol veya sihir olmadığını hatırlattı.

Dürüst olmak gerekirse, Branka ile olanlardan sonra sanırım ben de kendim için endişelenirdim.

Tekerlekli devasa bir tahta sandığın her iki taraftaki ekipler tarafından birbirimizi görmeden belirli mesafelere itilmesi gereken bir alıştırmayı tamamlamaya çalışıyoruz. Ancak kimse ikimizin de bir adım yakınında durmayacak, bu da görevi yerine getirmeyi zorlaştırıyor. Boşluklar sandığın düz bir çizgide hareket etmek yerine dönmesine neden oluyor.

"Birbirinizle iletişim kurmalısınız," diye sesleniyor Erik, ama toprak-fe kalelerinden biri, Selma, küçük bir ıgık atıyor ve yana doğru tökezleyerek fae sırasını bozuyor.

Mırıldanan birkaç nefes ve işaret var ve havaya kalkan parmakları takip ettiğimde bir kuş görüyorum. Bu bir şahin, tüyleri sonbahar yapraklarının koyu bronz renginde. Selma'nın etrafında ölümcül bir zarafetle dönüyor ve Selma ağzı bir karış açık ona bakıyor. Sonra elini kaldırıyor ve şahin uzanmış parmaklarının üzerine konuyor, pençeleri dikkatli, nazikçe tenine değiyor. İki kez göz kırpmıyor ve kayboluyor.

Bir süre tam bir sessizlik oluyor. Sonra Harald'ın havlaması Battleyard'ın her yanından duyuluyor. "Rooks! Neden durdunuz?"

Bunun olduğunu gören Erik, dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle şaşkın toprak-fae'ye doğru ilerliyor. "*Val-tivar*'ım" diye nefes alıyor.

Harald adımlarının ortasında duraklar ve Erik'e bakar. "Bir kuş," diye onaylıyor Erik, gülümsemesi büyüyor.

"Ve herkes onu gördü mü?" Harald her zamanki huysuzluğuna ilgi katarak soruyor.

Hepimiz başımızı sallıyoruz, etrafımda mırıldanmalar başlıyor, heyecan ve kıskançlık dalgası yükseliyor.

"O bir kuştı, sen de gördün mü?"

"Sence geleceği görebilecek mi?" "Daha hızlı olacak!"

"Hayır, daha akıllı

olacak!" "Ben bir kuş

istiyorum."

"Bir kuş mu? Hiç şansın yok. Her gün bir ayı alacağım."

Sesleri kesiyorum ve şu anda orada bulunan tek Valkyrie olan Harald ve Erik'e bakıyorum. İfadeleri dikkatli ve kontrollü ama aralarında söylenmemiş bir şey var. Yüzlerindeki ifadenin heyecan mı yoksa endişe mi olduğunu anlayamıyorum ama kesinlikle ikisi de benimle aynı şeyi kabul ediyor.

Thyrvi ortaya çıktığında, herkes tarafından görülebiliyordu, bu şekilde tezahür eden güçlü bir hayvana sahip olan sadece ben olabilirdim. Inga'nın ayısı bu sabah ortaya çıktığında, bu sadece ayı *val-tivarları* olabilirdi. Ama şimdi Selma için bir kuş, birkaç dakika görünüp sonra kayboluyor?

Brynhild'in geleceğimle ilgili öngörüsü aklımda çınlıyor.

"Featherblade'i değiştireceğini biliyorum ama nasıl değiştireceğini ve bunun iyi mi yoksa ktu m olacağını bilmiyorum. Gördüğüm gelecekten sahip olduğun bu yepyeni val-tivar türü m sorumlu, yoksa Yggdrasil'deki en tehlikeli ateş-fae ile arkadaşlık ettiğin için mi bilmiyorum. Tek bildiğim, burası ve muhtemelen burayı takip eden diğer Valkyrie'ler üzerinde bir etkiniz olacağı."

Görünüşe göre bu yeni Valkyrie kale grubunun yepyeni bir val-tivar türü var. Featherblade'de, hepimizde bir şeyler değişiyor.

Featherblade'in hepsi görünür, güçlü ve takımın bir parçası olan büyülü hayvanlarla dolu olduğu düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Her biri bağlı olduğu Valkyrie'nin bir yansıması, nasıl savaştığımızı, nasıl kazandığımızı değiştiriyor.

Brynhild'in, ilk olmak dışında, bunun bir parçası olduğumu ne sürmekte haklı olup olmadığını bilmiyorum. Bu, bundan sorumlu olduğum anlamına gelmez.

"İşinizin başına, kaleler!" Harald düşüncelerimi bölerek sesleniyor. Herkes isteksizce sandığa geri dönüyor, ancak şimdi bana eskisinden daha yakın hareket ediyorlar. Düşünecek yeni ve heyecan verici bir şey karşısında bir şeyin ne kadar çabuk unutulabildiği şaşırtıcı.

Sonuncusunu unutturmak için yeni bir dikkat dağıtıcı şey gibisi yoktur.

Düzen savaşından sonra Battleyard'dan ayrılırken Staffan'ın tek başına yürüdüğünü görüyorum ve onu yakalamak için hızlanıyorum.

"Merit'in anma törenini kaçırdığım için zgnm," diyorum ona.

Bana bakıyor - benden en az bir karış daha uzun, canlı yeşil saçları yüksek bir kuyruk şeklinde arkadan bağlanmış ve sıkıca düğümlenmiş.

"Senin suçun değil. Asıl üzülmesi gerekenler o kalleşler." Sözleri gergin ve vücudu kaskatı.

Ona ne olduğunu sormak istiyorum ama kaba ya da duyarsız olmak istemiyorum. "Umarım en azından çabuk olmuştur," diyorum. "Ve ikiniz de acı ekmemişsinizdir."

Bana tekrar bakıyor, sonra duruyor. "O bir ılıkla parçalandı, ben de bir yılan tarafından ısırıldım ve felç oldum, o ölürken hiçbir şey yapamadım," diyor. "Hızlı olmadı ve ikimiz de acı çektik."

Yutkunuyorum. "Kahretsin. özür dilerim."

Uzun bir nefes verdi. "Onu iyi tanı mıyordum bile."

"Nasıl... nasıl geri döndün?" Sormamam gerektiğini biliyorum. Belli ki bunu tekrar yaşamak istemiyor. Ama her zamanki gibi, hastalıklı bir merakın etkisiyle kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan dökölüveriyor.

"Ölü taklidi yaptım," diyor, o kadar sessiz ki zar zor duyuyorum. Utanıyor, fark ediyorum.

"Bu korkaklık değıl," diye fısıldıyorum. "Bu sağıduyu. Bu kendini korumak."

ılıkların sadece canlı yemle ilgilenmesi de ilginç ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Staffan gözlerime bakıyor ve gözlerindeki mücadeleyi görebiliyorum. "Bir ödöl aldım. Hayatta kaldığım için. Ben izlerken Merit öldü."

"Bu senin hatan değıl," diyorum ona, ödölünün ne olduğunu sormak için yanıp tutuşurken bile. "*Oskorela* bizi test etmek ve aynı zamanda ölüme alıştırmak için tasarlandı."

Kaşlarını attı. "Gerçekten mi?"

"Sanırım öyle, evet. Hiçbirimiz savaşı görmedik. Sanırım bizi hazırlayabilecekleri en yakın yol bu."

Bu sözleri söylerken bile, içimden yeni yeni atmaya başladığım o tanıdık korkuyu hissediyorum.

Ölüm. Sadece burada olduğum için bile hâlâ ölümün kıyısında mıyım.

Ama bu bayılmalardan farklı. Bununla savaşabilirim. Öğrenebilirim. Müttefikler edinebilirim. Kendi seçimlerim ve eylemlerimle Valkyrie eğitiminden sağı çıkabilirim.

Staffan etrafımıza bakıyor. Battleyard'ın kenarında kimse kalmadı; sanırım diğ er tüm kargalar doğruca yemeğe gidiyor.

Devasa toprak-fae bana bakıyor. "Ben... Canavarın beni değıl de onu aldığına sevindiğimi düşünüp duruyorum. Bu korkaklık, değıl mi?"

"Hayır. Yaşadığın için mutlu olmaya hakkın var."

Sertçe yutkunuyor. "Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum," diyor yüzünü sertçe ovuşturarak.

"Sanırım bugün çoğu insan senden kaçtı." Başını sallıyor.

"Sadece konuşmaya ihtiyacın var. Henrik'le yakınsınız, değil mi?"

"Ona ölü taklidi yaptığımı söyleyemem," diyor, yine o kadar sessiz ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Söylemelisin. Başkalarının hayatta kalmasına yardımcı olabilir."

Bana uzun uzun baktı. "Bundan kimseye bahsetme. Özür dilerim, bütün bunları sana yüklememeliydim. Sadece... sadece bu konuşma olmamış gibi davran." Ben cevap veremedim dönüp yavaşça Yüksek Salon'a giden tünele doğru yürüyor, omuzları sanki görünmez bir ağırlık taşıyormuş gibi bükülmüş.

Gidişini izliyorum, zihnim karmakarışık.

Valkyrie olmanın gerçekliği bu mu? Bu sadece büyü, güç ya da uçabilmekle ilgili değil. Hayatta kalmanın ağırlığı, yapmamız gereken acımasız seçimlerle ilgili. Yaşamının başkalarının ölümünü izlemek anlamına gelebileceğini bilmek.

Val-tivarlarımız bile, ne kadar güzel ve güçlü olsalar da, bizi daha iyi katiller ve daha iyi hayatta kalanlar yapmak için varlar.

Kain'i ve cezalandırılmadan önce yaşamış olması gereken uzun hayatı düşünüyorum. Az önce Staffan'da gördüğüm gibi anlarla dolu olmalı. Yanında bir başkası öldüğünde suçluluk hissetti mi? Yoksa kendini kurtarmak için cesedi çiğner ve bunu bir daha hiç düşünmez miydi?

Kain soğuk kalpli, acımasız bir fae olarak mı başladı? O da bir zamanlar çaylaktı. Tanrılar tarafından seçilmiş onurlu ve cesur bir savaşçı olarak bu dersleri de öğrenmiş olmalı.

Bir zamanlar, şefkatle hareket ederdi. Zor seçimler yapar ve sonuçlarıyla mücadele ederdi.

Peki ya şimdi?

Şimdi, hüküm giymiş bir katil. Gerçekliğin sesi umutlu düşünceleri delip geçiyor.

Hayatta kalanın suçluluğunun ya da katilin pişmanlığının Kain'i geceleri uyutmadığına gerçekten inanabilir miyim?

Hayır, muhtemelen hayır. Ama bir zamanlar öyle olduğuna inanabilirim.

BÖLÜM 7

MADDY

T Artık terk edilmiş olan Battleyard'a bakarken içimde bir koşma isteği uyanıyor ve koşamadığım için kendimi sinirli buluyorum çünkü Ayı Kanadı'na gitmem gerekiyor.

Harald'la konuş.

"Tur atmak *istiyorum*. Odin'in kızı adına bana neler oluyor?" Ayaklarımı ters yönde, Yüksek Salon'a doğru zorlarken mırıldanıyorum.

Oraya ulaşmam on dakikadan fazla sürüyor ve Harald ile Inga'nın çoktan orada olmasına şaşırıyorum.

Bir dut çalisından başka bir şeyin önünde durmuyor olmalarına da şaşırıyorum.

Harald bana umutla bakıyor ama ben derin bir iç çekince yüzünde teslim olmuş bir ifade beliriyor.

Inga varlığını kabul etmeyi reddediyor. Sanırım o da Ayı Kanadı'nı göremiyor, çünkü çalıya öyle bir bakıyor ki onu tutuşturacağından endişeleniyorum.

"Görünüşe göre ikiniz de henüz odalara taşınmayacaksınız," diyor Harald. "Ayılarınızı çağırabilir misiniz?"

Inga sonunda göz göze geliyoruz ve kendimi kaşlarımı çatarken buluyorum. "Benimkiyle zaten tanıştın," diye homurdandım. "Gözüme bir ok saplamaya çalıştığında onun senin içini boşaltmasını engellemek zorunda kaldım."

Inga'nın yanında ateş kıvılcımları çıkıyor ama ayı görünmüyor. Hâlâ yırtık gömleğini giyiyor ama bariz yarası olmayan birkaç kişiden biri de o.

Eli morarmış ama hepsi bu.

"O koca beyaz sersem gülünç," diye tükürüyor.

"Gülünç mü? Neredeyse seni öldürüyordu! Ona izin vermeliydim!"

Thyrvi'nin aptalca bir şey yapmasına izin verecek kadar bu aşağılık fae'ye sinirlenebileceğime dair bir korku parıltısı, yükselen öfkemi söndürüyor ve geri adım atıyorum.

Harald göğüs zırhına vuruyor ve ikimiz de ona bakıyoruz. "Selma'nın *val-tivarı* bugün kendini gösterdi ve sizin ikinizin aksine, çalışan bir asası ve sihrini kontrol edebiliyor. Şimdi beni dinleyin." Gözleri kısılıyor ve bir şekilde derin sesi alçalıyor, tonunda tartışılmaz bir tehdit var. "Siz ikiniz buradaki ilk ve en güçlü Valkyrie olma sözüne sahipsizsiniz. İkinizin de ayı *val-tivarları*, bir berserker gücüne erişme potansiyeliniz ve diğerlerine göre avantajınız var. Eğer ikinizden biri bu huysuz, çocukça saçmalıklarla bunu bir kenara atarsa, o zaman sizi şelaleden aşağı atar ve bu gölgelikten kendim çıkarırım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, *hersir*," diye mırıldandık ikimiz de.

"Ayı savaşçıları temsil edeceksin ve Valkyrie ile tanrılar için bir itibar olacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, *hersir*," ikimiz de biraz daha net bir şekilde söylüyoruz.

"Tanrılar tarafından sana bahşedilen gücü kullanacaksın ve Odin tarafından onu kontrol etmeyi öğreneceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, *hersir*."

"Sizi engelleyen her neyse onu çözmek ve birbirinizle birlikte olmanız gerektiğini kabul etmek için iki gününüz var. Salı günü büyü eğitimi yerine günü benimle geçireceksiniz ve eğer ikinizin *de val-tivarlarını* karşılamazsam ya da ikinizden biri diğerine elini sürerse, bunun ciddi sonuçları olacak." İkimizin arasına dik dik baktı. "Anlaşıldı mı?"

"Evet, *hersir*."

"Güzel. Şimdi, gidin."

Kolunu uzattığında ayısı yanı başında canlanıyor, hatırladığım kadar acımasız ve vahşi. Inga ayısına bakmıyor, sanırım onu göremiyor. Sadece ona başını sallıyor, bana ters ters bakıyor ve ana salona doğru yürüyor.

Harald'ın devasa siyah ayısı bana dişlerini gösteriyor ve ben de hızla diğer yöne doğru ilerliyorum.

Battleyard'ın etrafında tur atmadığımdan ve kendimi hâlâ bastırılmış hissettiğimden, Featherblade'in dalları boyunca koşuyorum. Farkına bile varmadan koruluğa tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum ve orada olanları tekrar yaşamak istemediğim için kendime geri dönüyorum. Endişelendiğim şey saldırı değil.

Bu Kain. Kain'le olan her şey.

Odaklanmak için kendimi zorluyorum. Harald sonuç isteyene kadar iki günüm var. Haklı mı, beni engelleyen bir şey mi var? Selma hakkında iyi bir noktaya değindi. *Val-tivar*'ını aldı ve bir asası var. Kontrolü benden çok daha hızlı kazanacak. Ve muhtemelen Inga'dan da daha hızlı.

İkimizin de asa olmadan büyüü kontrol etmeyi ve *val-tivarlarımızı* kontrol etmeyi öğrenmemiz gerekiyor, bu da diğerlerinin bize yetişeceği ve öne geçeceği anlamına geliyor.

Bunun bir sorun olup olmadığını bilmiyorum. Ne de olsa bir takım olmamız gerekiyor ve bu bir yarış değil. Kazanabileceğimiz sınırlı sayıda kanat da yok.

Ama içimde ilk olmak isteyen güçlü bir yan var. En iyi olmak istiyor. Bu duygunun içime yayılmasına izin verirken ayaklarım tahtada daha hızlı hareket ediyor.

Hepsinin yanıldığını kanıtlamak istiyorum. Valkyrie'yi etkilemek istiyorum. Featherblade'e bana verebileceği gücü alabileceğimi kanıtlamak istiyorum.

Koşarken, düşünceler kafamda uçuşuyor ve sonra her zaman yaptıkları gibi çekip gidiyorlar, ama Brynhild'in sözleri süzölmeye devam ediyor.

"Kafanı tamamen boşaltmayı öğrenmelisin."

Ama kafam hafıza galerime ev sahipliği yapıyor. Var olmaması gereken güzel, gizli bir sihir kuyusu.

Buz büyüü yapmak için galeriden vazgeçebilir miyim? Thyrvi'yi her zaman bu dünyada tutmak için?

Ayaklarım yavaşlıyor.

Kafamın içinde çatışma savaşları.

Galeride bir daha asla ziyaret etmeyeceğim yüzlerce ve yüzlerce anı var. Nelerden vazgeçtiklerini bilmeyen halktan gizlice çalarak saklamak zorunda kaldığım her heykele olumsuz çağrışımlar iliştilmiş. Hepsi ailemin daha sonra masum bir rakipten bir bedel almak veya bir düşman üzerinde güç kazanmak için kullanması için. Galeri ve onun hafıza büyüü beni bir araçtan başka bir şeye dönüştürmedi, artık bir kız evlat değil, bir silahtım.

Ama galeride sevdiğim o kadar çok şey var ki. Burası benim sığınağım ve korkunun ve yalnızlığın hakim olduğu bir dünyada bana sunduğu güvenliği görmezden gelmek imkansız.

Büyünün kendisi eşsiz ve güçlü ve o olmadan Buz Sarayı'nda kapana kısıldığım süre boyunca sahip olduğumdan çok daha azına sahip olurdum. O olmasaydı, kasaya asla giremezdim. O olmasaydı, sahip olduğum bilgi veya becerilere sahip olamazdım. O olmasaydı, ben ben olur muydum?

Kendime bunun önemsiz olduğunu söylüyorum. Galeriye nasıl kaldıracığımı bile bilmiyorum.

Zihinsel olarak yakabilir miyim? Eritebilir miyim?

Bu düşünce midemde bir burkulma yaratıyor ve tamamen durmama neden oluyor, böyle bir şeyi gerçekten hayal ettiğim için içimde bir korku dolaşıyor.

Mutlak kesinlik beni ele geçiriyor.

Galeriden kurtulamam.

O benim bir parçam. Bu gerçek beynimin bir parçasını oymak gibi bir şey olur. Bunu düşünmek bile mümkün değil.

Derin bir nefes alıyorum, başımı arkaya eğiyorum ve yukarıdaki kalın gölgeliğe bakıyorum. Şu anda Yılan Kanadı'na yakın olduğumun belli belirsiz farkındayım. Ama umurumda değil.

Sinirlenmemeye çalışıyorum.

Eğer kafamı tamamen boşaltmak bir seçenek bile değilse, Odin adına ayımı ya da büyümü nasıl kontrol edeceğim?

"Zor bir gün müydü prenses?"

Başımı eğip Kain'e ters ters bakıyorum. "Beni mi izliyordun?"

Omuz silkiyor ve şifa odalarının kapısına yaslanıyor. "Harald'ın sana karşı kendini kaybettiğini gördüm."

Yüzüm kendiliğinden altüst oldu. "Kahrolası Inga," diye mırıldandım. "Neden o? Buradaki onca fae varken, neden bir ayı almak zorundaydı?"

"Bir düşmanı yenmeye çalışırken genellikle çok daha fazlasını başarırız."

"Bunun benim yüzümden olduğunu mu söylüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Hayır. İçinde bir berserker gücü var. Onu bir kurtla görmek istemezdim."

Gözlerimi kısıyorum. "Kurtların ayılardan daha tehlikeli olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözleri parlıyor, dudaklarında neredeyse bir gülümseme beliriyor. "Ayılar da kurtlar da kana susamışlık hisseder prenses, ama kurt asla doymaz. Sürekli açlık ölümcül bir duygudur."

Ağzımı açıyorum ama cevap gelmiyor.

Dövüşmekten bahsettiğini biliyorum ama sözleri bana seksi düşündürüyor. Yanaklarım ısınıyor ve kelimelerim çalışmayı bırakıyor, çünkü tek görebildiğim Kain, çaresiz, vahşi, beni ona karşı eziyor, onlarca yıldır kontrol altında tutulan şehvet şimdi kontrol edilemez-

"Inga'dan önce kontrolü ele almalısın." İfadesi

üzerine gerçekliğe geri dönüyorum.

Şimdi onun ve yanan bedenimin körüklediği mevcut hayal kırıklığı, cevabımı huysuz bir çocuk gibi bağırarak vermeme neden oluyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Patlamamdan hemen pişmanlık duyuyorum ve yanaklarım utançtan daha da kızarıyor.

"Ayını kontrol etmeyi unut ve her şeyi herkesin yaptığı gibi yapmayı da unut. Normalde bir şeyde nasıl daha iyi olursun?"

Kendimi sakinleştirmeye ve bir dakika düşünmeye çalışıyorum. "Pratik yaparak. Ama bunu denedim ve bu sadece düzensiz bir saçmalık."

"Ne çalışıyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Neyi geliştirmeye çalışıyorsam onu mu?"

Gözleri parlıyor. "Ne *öğrendiysen* onu uyguluyorsun. Bilgiyle besleniyorsun prenses. Yaptığın şey bu."

Ona bakıyorum.

Kahretsin. Adam haklı.

İyi olduğum her işte bu şekilde başarılı oluyorum. Araştırıyorum. Öğrenirim. Depolarım ve hatırlarım.

Kendimi kaptırdığımda en iyi şekilde odaklanırım ve bir şeyleri ne kadar çok anlarsam, o kadar doğal gelirler. Neler yapabileceğimi anlayabilirsem, belki de gerektiği gibi gelir?

Kain kendini kapıdan dışarı iter. "Gemi isimlerini bulmaya hazır olduğunuzda bana haber verin," diyor ve uzaklaşıyor.

BÖLÜM 8

MADDY

K Yürürken Ain'in sözleri kafamın içinde yankılanıyor. *"Bilgiyle besleniyorsun prenses. Yaptığın şey bu."* Haklı ve burada tüm bilgiye sahip olan bir fae var.

buz-fae büyüğü hakkında isteyebileceğin her şey.

Brynhild'e yaklaşma düşüncesi midemi sıkıştırıyor ama denemek zorundayım. O sıradan bir buz perisi değil, *Yggdrasil*'in en güçlülerinden biri.

Ona sorarken sakın olmalıyım. Kafam net olmalı. Şu anda var olan sinirli halim gibi değil. Bu da yemeğe ve arkadaşlığa ihtiyacım olduğu anlamına geliyor.

Akşamı Sarra ile geçiriyorum ve bu bana çok yardımcı oluyor. Atölyesi fırtınanın gözü gibi; kaosa rağmen huzurlu.

Büyük bir tabak ekmeği ve peyniri soğuk et parçalarıyla paylaşırken, tahta blokları fırlatmayı ve stratejiyi içeren Toprak Saray'a ait bir oyun olan kubb'un kurallarını açıklıyor. Anlattıkları hiç bilmediğim bir topluluk resmi çiziyor: maçları izlemek için toplanan kalabalıklar, büyüklerinden bir şeyler öğrenen çocuklar, nesiller boyu süren dostane rekabetler. Kendimi bu tür bir çocukluk için, sessiz, yalnız koridorlar ve korku yerine oyunlar ve kahkahalar için can atarken buluyorum.

"Yaz turnuvalarına bayılırdın," diyor gözleri anılarla parlayarak. "Herkes yemek getirir ve maçlar günlerce sürebilir."

Hayal etmeye çalışıyorum - sizi orada isteyen insanlarla çevrili olmak, hayatta kalmanın ötesinde dört gözle bekleyecek bir şeyinizin olması. Kulağa bir rüya gibi geliyor.

Yemeğin ortasında bayılıyorum, tanıdık karanlık beni ısırtığın ortasına götürüyor. Kendime geldiğimde Sarra oradaydı, kaçırdığım her şeyi tekrarlamaya hazırdı. Peynir dilimde tatlı ve cevizimsi bir tat bırakıyor ve onun hikâyelerine devam etmesini dinlerken içime derin bir huzur çöküyor.

Bunun bir kısmının, bu bayılmaların beni öldürmeyeceğini bilmenin verdiği rahatlama olduğunu biliyorum. Ama bundan daha fazlası var. Aletleri, projeleri ve Sarra'nın istikrarlı varlığıyla bu oda Featherblade'in içinde bir sığınak haline geldi.

"Biliyor musun, neredeyse Ayı Kanadı'nı görebilmek istemiyorum," diyorum iç çekerek.

"Seni öldürmeye çalışan biriyle yaşam alanını paylaşmak zorunda kalmamak için mi?" Sarra peynirinden başını kaldırmadan soruyor.

"Evet, o da var. Ama bu odayı da çok sevdim. Atölyeni yatak odama çevirmeme izin verdiğin için teşekkürler," diyorum ona.

Gülüyor. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi?"

"Hm, belki de yoktu." Sırıttıyorum. "Ama yine de minnettarım."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın, Maddy. Sen de benim buradaki tek arkadaşımısın, biliyorsun."

Dürüst ve açık ifadesi bana ışık saçarken ona personel hakkında ve başka bir şey olup olmadığını sormak istiyorum. Ama bunun anı bozacağından eminim, o yüzden bunun yerine öne eğilip ona sarılıyorum.

Sarra yattıktan sonra kürklerin içine iyice yerleşip gözlerimi kapatıyorum. Son birkaç günde olan her şeyi depolamam gerekiyor ve galerinin serin, tanıdık koridorlarını özlüyorum.

Kendimi dünün başından başlatıyorum. Pusu.

Saldırıyı yeniden yaşarken heykel odası enerjiyle dolup taşıyor, su fıskiyeleleri fişkırıyor ve ö n ü m d e dans ediyor. Dikkatlice hatırlıyorum,

Sadece eylemleri değil, korkuyu, öfkeyi ve Thyrvi'nin ona en çok ihtiyaç duyduğum anda nasıl geldiğini de yakaladığımdan emin oldum.

Ve Kain. O da benim için ortaya çıktı. Thyrvi'yle birlikte korkunç bir güç gibi hareket ederek düşmanlarımı parçaladı.

Ve sonra... herkes gittiğinde ve ben onun kanayan tenine dokunduğumda...

Anı bana fiziksel bir güç gibi çarpıyor. İhtiyala kararmış gözlerini, vücudunun kısıtlamayla nasıl titrediğini hatırladıkça içimi bir sıcaklık kaplıyor. Dokunmadan bile, sadece varlığının gücü, sesindeki emir, boyun eğmem için yeterliydi. Beni yalvartmaya. Kendi teslimiyetimin anısı beni utandırmalıydı, ama bunun yerine damarlarımda akan arzuyu gönderiyor, beni galeriden çıkarıp şimdiki ana geri çekecek kadar güçlü, vücudum umutsuz istekle yaşıyor.

Şok içinde etrafıma bakarken nefesim kısa nefesler halinde geliyor, tenim kürklere karşı aşırı hassaslaşıyor. Hiçbir anıyı beni gerçekliğe geri döndürecek kadar güçlü bir şekilde yeniden yaşamamıştım.

Ama lanet olsun... Hiç bu kadar fiziksel bir anıyı yeniden yaşamamıştım.

Bir anıya hiç bu kadar fiziksel bir tepki vermemiştim.

Kalalarımı birbirine bastırıyorum, baskı, rahatlama, bu ağrıyı hafifletecek herhangi bir şey arıyorum.

Ellerini üzerimde istiyorum. Ağzını. Her şeyini. Buna sahip olamayacağım, onun dokunuşunun beni yakıp kül edeceği gerçeğı, bu isteğı daha da kötüleştiriyor. Onu öpmenin, tehlikeli sözler söyleyen o dudakları hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Acı çekmeye değer miydi? Bir parçam değebileceğine inanıyor.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken parmaklarım kürklere gömölüyor. Bu delilik. O tehlikeli biri. Lanetli. Tanrılardan intikam almaya kararlı.

Ama hain bedenim bunların hiçbirini umursamıyor. Onun sıcaklığını, yaydığı ham gücü, bana parmağını bile sürmeden hem korunduğumu hem de ele geçirildiğimi hissettirmesini hatırlıyor.

Elimi kıyafetlerimin altından geçiriyorum. Her sinir ucu canlı, dokunmak için can atıyor. Bundan daha güçlü olmalıydım, ama Kain'in anısı kendime hakim olmamı engelliyor - gözlerindeki çiğ açlık

Beni izlediğini, bana emirler verirken sesinin nasıl sertleştiğini, aramızdaki o acımasız mesafeyi korurken bile tüm vücudunun bana dokunma ihtiyacıyla nasıl titrediğini. Ellerinin üzerimde olduğunu hayal ediyorum, sıcak ve talepkâr bir şekilde yanıyor ve sırtım kürklerin üzerinde yükseliyor. Parmaklarım daha hızlı hareket ederken sessiz kalmak için dudagımı ısırıyorum, beni bütünüyle yutmak istiyormuş gibi bana bakışını hayal ediyorum. Sonunda serbest kaldığımda, onun adı dişlerimin arasına sıkışıyor, bedenim bunun gücüyle titriyor.

Sonrasındaki parıltı çok çabuk kayboluyor ve beni eskisinden daha fazla hayal kırıklığına uğratiyor. İhtiyacımı gidermek yerine, kendime dokunmak sadece onu yoğunlaştırdı. Asla gerçekten dokunamayacağımız gerçeği, onun lanetinin aramızda her zaman bu çıldırtıcı mesafenin olacağı anlamına gelmesi, onu daha da çok istememe neden oluyor. Bir türlü söndüremediğim bir ateş gibi, onu beslemeye çalıştıkça daha da güçlenen bir açlık.

Ahşap kirişli tavana bakıyorum, zor nefes alıyorum, vücudum zonkluyor.

Galeriye geri dönmeliyim. Glade'den sonra olan diğer tüm önemli şeylerin anılarını saklamalıyım.

Ama tek yapmak istediğim kendimi sınırlarıma kadar zorlamak, Kain'miş gibi davranmak. Kafamda kısa bir süreliğine de olsa bu özlemi dindirebilecek kadar canlı bir fantezi yaşamak.

Elim tekrar hareket etmeye başlıyor ve onu karnımdan yukarı kaydırıp otururken bir homurtu çıkarıyorum. Bacaklarımı çaprazlayıp iki elimi dizlerime koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Kendine gel, Maddy.

İçimdeki ağrıyı görmezden gelerek kendimi galeriye geri dönmeye zorluyorum.

Buz gibi koridora girer girmez önümde bir heykel beliriyor. Bir ok. Bu az önce yaptığım ok ve vücudum beni geri çekmeden önce depoladığım şeyi kontrol etmek için geçici olarak ona dokunuyorum.

Pusu biter bitmez heykelden uzaklaşıyorum ve anıyı sonlandırıyorum.

Diğer her şeyi depolamam gerekiyor.

Önce ağaca tırmanıyor, sonra Gryphon'un Yuvası'na giriyor. Brynhild'i dikkatle hatırlıyorum, kitaptan almaması gereken paraları alırken gizemli hareketlerini yakalıyorum

erişimi vardı. Orada önemli bir şey var ama şu anda bunu çözemeyecek kadar yorgunum.

Kasa özel bir ilgiyi hak ediyor - tüm o harikalar, havada dolaşan kadim büyü. Ama bilmeceyi hatırlamaya çalıştığımda, tam kelimelerin çoktan bulanıklaştığını, sonrasında gelenlerle bulanıklaştığını endişeyle fark ediyorum. *Erimiş kurt heykelinden gelen görüntü.*

Rahatlayarak fark ediyorum ki bu anıyı yeniden yaşamama ve depolamama gerek yok - zaten kurdun içinde bulunuyor.

Geri adım attığımda, belime ancak ulaşan bir hançerin küçük bir buz heykelini yarattığını görüyorum.

Bugün için bir heykel yapmak çok az zaman alıyor; Inga'nın ayısı, korkak markaları ve Selma'nın *val-tivarı* dikkat çeken başlıca şeyler. Heykel, işim bittiğinde ittiğimiz sandığın heykeli olacak.

Gerçeklik önümde şekilleniyor, her şey güvenli bir şekilde galeriye yerleştirilmiş.

Vücudum hala ağrıyor, huzursuzluk damarlarımda akıyor.

Ayağa kalkıp atölyede dolaşıyorum.

Bu gece sakin olmak istiyordum. Kendimi hayal kırıklığından ve dikkat dağınıklığından kurtarmak istiyordum.

Yan yana, Kain'in korulukta beni mümkün olduğunu bilmediğim bir cinsel uyanışın eşiğine getirişini ve ardından aynı vahşi erkeğin kız kardeşimin göğsüne bir hançer saplayışını hatırlıyorum.

İnliyorum ve duymam gereken kelimeleri yüksek sesle söylüyorum.

"Aklını dinle, Maddy. Kain'den korkmalısın."

Mesele şu ki, korkmuyorum. Şu anda, bu odanın güvenliğinde, tek başıma, ondan hiç korkmuyorum.

Onu her şeyden daha çok istiyorum. Kontrolü bile.

Şimdi bu odaya adım atsa, benden istediği her şeyden vazgeçerdim, sırf bana kendime nasıl dokunacağımı söylemesi için, bana olabildiğince tehlikeli bir şekilde yaklaşırken gözlerinin şehvetle karardığını görmek için. Boşaldığımı gördüğünde parmaklarını kendi etrafında kapattığını ve tutkuyla kükrediğini görmek için.

Parmaklarım yine ıslaklığımla kayganlaştı ve elimi iç çamaşıırıma ne zaman geri soktuğumu bile bilmiyorum.

Ama umurumda değil.

Aklıma teslim olarak kürklerin üzerine çöküyorum. Arzularıma.

Yarın. Yarın Brynhild'i göreceğim ve gücümü nasıl kontrol edeceğimi öğrenmeye başlayacağım.

Ama bu gece... bu gece burada uzanacağım ve Kain'in içimde tutuşturduğu duyguları, sadece sesinin bile bana hissettirdiklerini hatırlayacağım.

Ve onun da uyanık yattığına, aynı imkânsız ihtiyaçla yanıp tutuştuğuna, benimle birlikte olmayı dileyerek kendini tekrar tekrar serbest bıraktığına tüm kalbimle inanacağım.

BÖLÜM 9

MADDY

"W Neden yine buradasın?"

Brynhild bana ters ters bakarken yüzümü gülümsemeye zorluyorum. Bu

Rünlerden bir saat önce ve tıpkı geçen hafta olduğu gibi tertemiz giyinmiş, kütüphanede kitap okuyor.

"Seninle buz-fae büyüsü hakkında daha fazla konuşmak istiyorum, *hersir*," diyorum.

Bana bakıyor. "Ayı Kanadı'nı göremedin, değil mi?" "Hayır. Ama *ben* val-tivar'ım hakkında konuşmak istemiyorum. büyü hakkında."

"Sana söyledim, konsantre olmalısın."

"Evet ve bunun üzerinde çalışıyorum," diyorum, sonraki kelimelerimi dikkatle seçerek. "Ama fark ettim ki en iyi çok fazla bilgiye sahip olduğumda öğreniyorum ve büyü konusunda hiçbir zaman düzgün bir öğretmenim olmadı. Ailem buna degeceğine inanmadı."

Elbette kız kardeşimin derslerine kulak misafiri oldum. Ama Brynhild bir Valkyrie ve yaşayan en güçlü buz-fae'lerden biri. Kendimi bildim bileli sarayım ona tapar ve bana karşı hiç nazik davranmamış olsa da buz büyüsü hakkında tanıdığım herkesten daha çok şey bildiği kesin.

"Bilgi mi?" Brynhild tekrarlıyor.

"Evet. Bana buz büyüsünün teorisi hakkında daha fazla şey öğretebilir misin, eğer gerçek kontrolü konusunda bana yardım edemezsen?"

"Büyü kullanma teorisini zaten biliyorsun - bunu tartışmıştık. Ama sanırım güçlü bir buz-fae'nin ne tür şeyler yapabileceğini öğrenmenin bir değeri olabilir. Ve belki de istemeden de olsa neleri başarabildiğini ve neleri kontrol edebildiğini değerlendirebiliriz," diyor düşünceli bir şekilde.

İçimde bir umut kabarıyor. Korktuğumdan daha açık sözlü davranıyor. "Zaman ayırdığınız için minnettarım, *hersir*," diye cevap veriyorum uysalca.

Duraksıyor, sonra başını sallıyor. "Ben de boş durmamak için gösterdiğiniz çabayı takdir ediyorum." İçeri girmeme izin vermek için geri çekildi. Kütüphaneye doğru ilerliyorum ama bana koridoru ve başka bir kapıyı işaret ediyor. "Bu taraftan, kale."

Çok yüksek tavanlı bir eğitim odasına giriyoruz, üzerimizdeki tonozlu alanın her yerinde kirişler var. Sanırım kuşlar için. Duvarlar birçok yırtıcı kuş türünün resimleriyle süslü ve yalnız olsaydım hepsini incelerdim.

Ama yalnız değilim. Korkunç Brynhild ile birlikteyim.

Acaba bana saldıran diğer kaleleri işaretlemesi hakkında bir şeyler söylemeli miyim? Belki de ona teşekkür etmek için? Ama o hızlı ve doğrudan konuya giriyor ve ben daha fırsatı değerlendiremeden fırsat kaçıyor.

"Öğrenmen mümkün olan becerileri sıralayacağım," diyor ve önümde bir ileri bir geri adım atıyor. "Sanırım en temel olanı sıcaklık büyü. Basitçe etrafınızdaki sıcaklığı düşürmek. Planlı ya da değil, bunu birçok kez başardığınızı tahmin ediyorum."

"Ee." Dürüst olmak gerekirse, başardım mı bilmiyorum. "Ben her zaman çok sıcak oluyorum ve bazen üzerime kar yağıdırıyorum. Sanırım bu aynı şey değil."

"Hayır, değil. Bu kar çağırma. Büyük ölçekte inanılmaz bir silah olabilir. Ama sadece kendini serinletmek için kar yaratmak aynı şey değil."

"Doğru."

"Yani, sen sadece..." Kollarını sallıyor ve cereyanlı odanın sıcaklığı düşüyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve kazara bir mutluluk iç çekişi yapıyorum. "...soğuk mu yaptı?"

"Hayır, *hersir*. Hiç sanmıyorum. En azından benim fark edeceğim kadar değil."

"Hmm," dedi. "Devam edelim o zaman. Sırada buz yaratma ve heykeltraşlık var." Gözlerimi kırıştıtırıyorum ama yüzümde herhangi bir tepki oluşmasını engelliyorum. Kesinlikle büyülü hafıza heykellerinden bahsetmiyor. "Buz yaratmak ve sonra onu istediğiniz şekle sokmak için büyü kullanmak," diye devam ediyor. "Tekrar ediyorum, ne kadar çok manipüle edebilirsiniz bu çok daha güçlü bir silah haline gelir. Küçük parçalar dart olarak işe yarayabilir, ancak tüm buz duvarları yüzlerce fae'yi bir düşmandan veya felaketten koruyabilir."

"Donmak için etrafınızda suya mı ihtiyacınız var, yoksa buzu bir anda çağırabilir misiniz?" diye soruyorum.

Adımlarına ara veriyor. "Yarı yetenekli buz-fae'ler tarafından havadaki nemden küçük parçalar yaratılabilir. Bir Valkyrie fae çok daha fazlasını yaratabilmeli. Ama bir buz duvarı için, evet, mevcut suya ihtiyacınız olacaktır. Bu da bizi bir sonraki yeteneğe getiriyor, büyük su kütlelerini dondurmak. Bunu yapabildiğini biliyoruz çünkü kaynağı dondurmuştun."

Başımı salladım.

"Donma nefesi hakkında daha az konuşulan bir beceri. Dondurucu hava solumak. Savaşta pek işe yaramaz ama kanamayı veya iltihaplanmayı durdurmak için yaraları dondurabilir, eşyaları dondurabilir ve hatta size yakın olan insanları alarma geçirebilir. Esasen dondurmanın nazik bir yoludur."

Tekrar başımı sallıyorum.

"Buz zırhı çok daha kullanışlıdır."

Gözlerimi ona dikiyorum. Kain'le birlikteyken oluşan kristal korumayı, bedenimin yanmadan ona yaklaşmama izin vermek için gösterdiği çaresiz çabayı düşündükçe kalbim hızla çarpıyor. İkimiz de onun lanetine karşı koyamayacağını biliyoruz ama o çalıntı dokunuş...

"Bu, vücudunuzun etrafında koruyucu buz tabakaları oluşturuyor. İfade nize bakılırsa, buna aşina olduğunuzu varsayıyorum?"

"Ben, şey, sıcakken vücudumun bazı kısımlarının donduğunu fark ettim." Kelimeler garip ve beceriksizce çıkıyor.

"Sıcakladığınızda küçük kar tanelerine neden olduğunuzu söylediğinizi sanıyordum?"

"Ee, farklı bir tür sıcak."

Oh, Freya bana yardım et, neden bunu itiraf ediyorum?

"Seks sırasında mı demek istiyorsun?"

Açık sözlülüğü beni şok ediyor ve yanaklarım alev alıyor. "Hayır!"
Kaşlarını çatıyor. "O zaman neden bahsediyorsun? Saçmalıklara ve oyunlara ayıracak vaktim yok, kale."

"Duygularım tavan yaptığında," diye geveliyorum.

"Güç gösterisi sırasında siperi dondurduğun zamanki gibi mi?"

"Evet."

Bir dakika bana bakıyor. "Vücudunun hangi kısımları donuyor?"

"Rastgele yerler. Parçalar halinde." Yutkunuyorum ve yüzüne bakmak için mücadele ediyorum. Yalan söylediğimi biliyor olmalı ama zorlamamayı seçiyor.

"O zaman buzdan zırh yapma kapasiten olduğunu varsayıyorum."

"Doğru."

"Çoğu buz büyüğü temel olarak tam da bunu kullanır - buz. İstedğin şekillerde katı formlar yaratabilirsen, bunu yüzlerce şekilde kullanabilirsin. Üzerinde daha hızlı hareket etmek için zemini dondurmak, gelen silahları engellemek, kendi silahlarınızı fırlatmak; hepsi buz üzerindeki kontrolden gelir. Ama gerçekten güçlü buz-fae'ler bunun ötesinde büyülere erişebilir."

Öne doğru eğildim. "Ne gibi?"

"Bir şehri yıllarca süren karla kaplayabilen kar fırtınaları. Zamanın geçişini yavaşlatabilen dondurucu rüzgârlar. Fısıldanan bir kelimeyi taşıyabilen kar taneleri."

Uzun, heyecanlı bir nefes verdim.

"Bu güçlere başka kimlerin sahip olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

"Buz Devleri."

"Oh."

"Peki hangi fae'lerin Buz Devleri'yle savaşmak için en iyi şekilde tasarlandığını biliyor musun?"

Cevap açık görünüyor, bu yüzden onunla gidiyorum. "Ateş-fe mi?"

"Kesinlikle. Ve hiç kalmadı."

Bu tam olarak doğru değil, şu anda Featherblade'de iki tane var.
-Ama onu düzeltmeme fırsat vermedi.

"Bu bize bağlı, çaylak. Buzla alevle savaşamazsan, sarmaşıkların, gölgelerin ve ışığın ne işe yarayacağını sanıyorsun?"

Yine cevap vermek istiyorum. Işık buzu yakabilir. Bunu görmüştüm. Kör edebilir, dikkat dağıtabilir ve hatta katılaştırabilir. Ve gölge-fae'ler kurbanlarına dokunmadan bile onları dehşete düşürebilir. Buz Devleri'nin korkuya karşı bağışıklığı yok mu? Ve toprak-fae'ler sarmaşık yaratmaktan fazlasını yapabilirler.

"Bu bize bağlı. Buz-fae. Bu tehdidi yok etmek için en iyi konumda olan biziz Madivia."

Gözleri biraz vahşi ve ağzımı kapalı tutmak için kendime hakim olmaya çalışıyorum.

Neden eğitildiğimiz ordu olmanın dört kale ve ona bağlı olduğunu düşünüyor? Daha önce hiç böyle bir şey söylememişti.

Cevap vermediğimde elini kaldırıyor ve elinin içinden buz fışkırıyor, parıldayan parçalardan oluşan geniş ve güzel bir yay. Düştüklerinde hareket ediyorlar ve tahtaların üzerine düşerken küçük bir heykel oluşturuyorlar. Bir Buz Devi.

"Onlar yok edilmeli. Sen seçildin ve bir görevin var. İçinde bir yerlerde bir çığının gücü var. Bunu kullanmanın zamanı geldi."

"Deniyorum," diyorum, sesim umduğumdan daha kısık çıkıyor.

Ani bir şiddetle hareket ediyor, parıldayan küçük Buz Devi'nin üzerine basıyor. Buz, çizmesinin altından fırlayarak sessizlikte çınlıyor.

"O zaman daha çok çabalamalısın."

BÖLÜM 10

MADDY

"W "Pek de düşündüğüm gibi gitmedi," diye mırıldanıyorum Kuş Kanadı'ndan ziyafet salonuna doğru ilerlerken Kahvaltı.

"Nasıl gideceğini düşünüyordun?"

Sesi beni ürküttüğünde neredeyse Kain'e saldıracaktım. "Odin aşkına! Kendimle konuşmak için beş dakika yalnız kalmaz mıyım?"

"Ne dedi o?"

Ağaçların arasında yürürken ona ters ters bakıyorum. "Bu 'yeşilliklerin içinde ve dışında erime' olayını nasıl yapıyorsun?"

"Pratik yapmak için yıllarım oldu."

"O zaman şimdi gitme kısmını çalış."

Bana bir süre bakıyor, ağzının kenarı neredeyse seğiriyor, sonra omuz silkiyor ve diğer yöne dönüyor. Arkamı dönmeden önce birkaç saniye bekliyorum. Ortadan kaybolmuştu.

Hayal kırıklığının acısı rahatlamamla eşleşiyor.

Sadece yanımda olması bile kalbimin çarpmasına neden oluyor ve dün gece hala çok taze ve *hala çok tatminsiz* olduğu için bugün tek başıma daha iyiyim.

Kahvaltı ve rünler olaysız geçti, ama öğleden sonra okçuluk yeni zorluklar getiriyor - hedefler artık dönerken tabanları üzerinde sağa sola kayıyor ve her atışı karmaşık bir zamanlama hesaplaması haline getiriyor

ve yörünge. Bir ok daha atarken Valdis'in kendi yayımı yapmakla ilgili sözleri zihnimde yankılanıyor. Alıştırma silahı, hayal ettiğim şeye kıyasla hantal geliyor; kendi tutkum ve tuhaflıklarımınla aşılınmış, bedenime mükemmel bir şekilde dengelenmiş bir yay.

O akşam, Sarra ve ben kalkan projem üzerinde toplanarak yapılması gereken iyileştirmelerin listesini çıkarıyoruz. Kısa bir liste ve tamamlanmaya yakın olduğu için heyecanlıyım.

Ertesi sabah iyileşirken bayılıyorum ve kendime geldiğimde biraz sersemlemiş olsam da, iki çift elin beni tabureme geri kaldırdığını görünce daha çok şaşıyorum.

Staffan ve Tora'ya "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. İkisi de başlarını sallıyor, sonra dikkatlerini Orgid'e dik dik bakan ve kırık kemikleri iyileştirmeye yardımcı olabilecek farklı büyü yöntemlerini açıklayan Erik'e çeviriyorlar.

Orgid ise Erik'e değil, bana bakıyor. Midem bulanıyor ve kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. Beni korkutmasına izin vermeyeceğim.

Bana ait olmayan sesler zihnimde dolaşmaya başlıyor, çığlık atan insanlar, korku ve keder feryatları kulaklarımda çınlıyor. Orgid'in sırtışı, büyüünün yüzümde işe yaradığının kanıtını gördüğünde genişliyor.

Ben daha durduramadan ellerimden buz patlıyor ve yakındaki kaleler kaçışıyor.

"Kahretsin, özür dilerim," diye kekeliyorum. Az önce bana yardım eden iki kaleden dikkatli bakışlar alıyorum ve odadaki birkaç kıkırdama pembe kulaklarıma ulaşıyor.

"Havlu getirin," diyor Erik, çoktan dersine geri dönmüş.

Hepimiz kılıç eğitimi için Battleyard'a gittiğimizde, Selma'nın Inga ve benim gibi gergin bir tepki almadığını fark ediyorum. Aslında etrafında her zamankinden daha fazla insan var. Korkak olarak damgalanmış grup bir arada duruyor ve herkes tarafından görmezden geliniyor; ziyafet salonundaki birkaç kısa görünme dışında hâlâ ortalıkta görünmeyen Ulrika hariç.

Bugün baltalarla çalışacağımızı görmek beni heyecanlandırdı. Daha önce bir baltaya hiç dokunmamıştım ve onları hedeflere fırlatarak başlıyoruz. Rakiplerle antrenman yapmadığımız için duyduğum rahatlama yerini hemen hayal kırıklığına bırakıyor.

Balta fırlatma konusunda *berbatım*.

Yay ile nişan almam iyi olduğu için bunda da becerikli olacağımı düşünmüştüm ama saplar hantal ve kıvrımlı, ağırlığın hepsi bir uçta ve bıraktığımda hayal ettiğim şey aslında hiç de öyle olmuyor. Tek tesellim, diğerlerinden birkaçının da bu görevde aynı derecede zayıf görünmesi.

Navi, elbette, mükemmel. Henrik oldukça iyi ve Garda da öyle. Çok geçmeden, diğerlerinin baltalarını fırlatmalarını izlerken dikkatim tamamen dağıldı ve benimki yanımda işe yaramaz bir şekilde asılı kaldı.

"Bu şekilde daha iyi olamayacaksın."

Kain'in kafamın içindeki sesi beni sıçratıyor ve onu arıyorum.

Anlamsızca.

İçimi çektim. Ona cevap veremiyorum, bu yüzden hedefime geri dönüyorum.

"Aynı prensip geçerli prenses. Daha iyi olmak istiyorsan ilk önce ne yapmalısın?"

Öğrenmek. Önce öğren, sonra pratik yap.

Kaşlarımı çatıyorum, etrafımdaki insanları tarayıp bana fazla ilgi göstermediklerini kontrol ediyorum, sonra galeriye gidiyorum. Olabildiğince hızlıyım ve bıçaklı silahlar hakkında bir kitap tutan bir heykeli bulmam uzun sürmüyor.

Döndüğümde parlayan kitap elimdeydi ve bir yandan baltamı inceliyormuş gibi yaparken bir yandan da işe yarar bir şeyler bulabilmek için kelimeleri gözden geçiriyordum.

Birkaç dakika içinde, tutuşumun baltayı bıraktığımda yanlış yöne dönmesine neden olduğunu ve çok daha yüksekteyken bırakmam gerektiğini fark ettim.

Kitabı elimden bırakıp tekrar deniyorum.

Thunk.

Hedefin merkezine yakın değil ama ilk kez tahtaya tam isabet ettiriyorum ve memnuniyetle tıslıyorum.

"Bana daha sonra teşekkür edebilirsin prenses. Gemi isimlerini bulmak için o büyüü kullanarak."

Yutkunuyorum. Ona yardım etmeyi ancak bu kadar erteleyebilirim. Ama hâlâ tamamlanmış dümeniyle ne yapabileceğini bilmiyorum.

Ben bir Valkyrie olana kadar bekleyeceğine söz verdi. Ama sonra ne olacak? Kanatlarım olsaydı onu durdurabileceğime gerçekten inanıyor muyum?

Yanağımın içini ısıyorum.

Onu durduracağını umduğum şey kanatlar değil. Benim, farkındayım. Onu intikamından vazgeçirebileceğimi umuyorum. Ki bu *delilik*. Hangi dünyada küçük bir buz-fae prensesi kibarca rica etti diye iki yüz yıllık kininden vazgeçer ki?

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Kimden intikam almak istediğini bile bilmiyor. Bir şey yapmasına daha çok var. Bu arada bazı gemi isimleri aramak en kötü şey olmazdı, değil mi?

Battleyard'ın dışında beni bekliyor. Önümdeki herkesin ona yaklaşmak istemeyerek etrafından dolaşmasını izliyorum. Odin'in kızı aşkına, onu gördüğümde neden hep tam tersini yapmak istiyorum?

"Sen bir sapıksın," diyorum ona.

Kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Arkası esnek deri pantolon ve deri kayışlar ve metal zincirlerle kaplı koyu gri bir gömlek giyiyor. Eldivenleri dirseklerine kadar uzanıyor ama gömleğinin kolları yüksek ve koyu teninin bir kısmını açıkta bırakıyor.

Dudaklarımı yalamaktan kaçınıyorum. "Çoğu kültürde etrafta sinsice dolaşıp başkalarını gözetlediğin için cezalandırılırsın."

"Orada olduğumu biliyorsan bu casusluk sayılmaz." "Yine de istenmeyen bir şey."

Gözleri parlıyor. "İkimiz de beni istediğini biliyoruz prenses." Yutkunuyorum. "Gemi ismi yok. Bugün olmaz."

Başını yavaşça eğiyor. "Neden?"

"Çok meşgulüm. Kalkanımı bitirmeliyim, ağırlık çalışmalıyım ve yarın bütün günü Harald ve Inga ile geçirmeliyim." Onun adını söylemek bile yüzümü buruşturuyor. "Her şeyi kontrol etmeye çalışmalıyım" -ellerimi sallıyorum- "her şeyi."

"Yani yanlışlıkla kale arkadaşlarına buz küpleri fırlatmıyorsun?"

"Erik'in iyileşme odalarını nasıl görebiliyorsun?" Ona bakakaldım.

"Göremiyorum. Ama kulaklarım var prenses."

Gözlerimi kapatıyorum. "Kain, kes şunu. Mahremiyete ihtiyacım var."

"Thyrvi bunu senin için yapana kadar korunmaya ihtiyacın var."

Onun ayımın adını söylemesinde kalbimi hoplatan bir şey var.

"Şifa derslerinde korunmaya ihtiyacım yok."

"Ne planladıklarını ve sana nasıl zarar verebileceklerini bilmem gerekiyor," diye hırlıyor. Başımı sallıyorum ve Yüksek Salon'a giden mağaraya doğru yürümeye başlıyorum. Bir anda yanıma geldi. "Ve o katil, korkak küçük bok parçaları seninle aynı odada olduğu sürece-"

Elimi kaldırıp sözünü kestim. "Yeter, Kain."

Büyük bir şaşkınlıkla eldivenli eliyle elimi tutuyor. Donup kaldım.

Birbirimize bakıyoruz, zaman tamamen durmuş durumda, kalbim o kadar gürültülü atıyor ki yemin ederim tüm *Yggdrasil* duyabiliyor olmalı.

Üzerimde ani bir hareketle kar taneleri uçuşuyor ve ellerim sıcak. Çok sıcak. İçgüdüsel olarak elimi çektim. İkimiz de aşağıya baktığımızda mavi buzla parladığını görünce hiç şaşırmadım.

"Bana dokundun," diyor Kain ve yemin ederim kalbim çarpmayı bırakıp tamamen duruyor.

Bu tonda konuşabileceğini hayal bile edemezdim. Tam olarak savunmasız değil ama çok yakın.

"Sana tekrar dokunabilir miyim?" Kelimeler dudaklarımdan aceleyle dökülüyor ve geri adım atmadan önce duraksıyor.

"Hayır. Bunu yapmamalıydım."

"Sorun değil, eldivenlerin var. *Glima*'da dövüştüğümüz zamandan bir farkı yok," diyorum, çok hızlı bir şekilde. Kelimeler birbirine karışıyor.

"Beni aptal yerine koyuyorsun prenses," diye homurdanıyor.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye nefes alıyorum. "Şimdi aptal olmama izin ver. Sana dokunmama izin ver."

"Hayır."

"İstedikini biliyorum. Onu görebiliyorum. Sorun değil, korkmuyorum-"

Gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyor ve kurdu yanı başında hırlayarak canlanıyor. "Beni böyle kışkırtma, cadı! Nasıl bir tehlike içinde olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Kelimeleri bağıarak söylüyor ama ben irkilmiyorum.

"Senden mi?"

"Evet, benden," diye tıslıyor. "Branka'yı hatırlamıyor musun?"

Midem tatsız bir şekilde bulanıyor. "Bunu bana asla yapmazsın."

Vücudundan yayılan sıcaklığı vurgulamak istercesine yakınımı eğiliyor. "İki yüz yıldır dokunulmamış bir adamın senin yanında kontrolünü kaybetme riski olmayacağını düşünecek kadar saf mısın?" Dişlerinin arasından uzun, öfkeli bir hava tıslaması çıkarıyor ve kurdu hep bir ağızdan hırlıyor. "Aptal prenses," diye havlıyor aniden, sonra da dönüp gidiyor. Ben tuttuğum nefesi bırakamadan gitmişti.

Siktir. Lanet olsun! Maddy, onu neden böyle ittin?

Elimi yüzümden aşağı çekiyorum, donmuş parmaklarımla dudağımı sıkıyorum, vücuduma biraz anlam kazandırmaya çalışıyorum.

Aptal. Loki'nin lanetlediği aptal. O haklı.

Tabii ki haklı.

Yanımda bir gümbürtü duyuyorum, sonra bedenime kocaman bir gölge düşüyor.

"Thyrvi." Sertçe nefes veriyorum. "Tehlikede misin?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Sanırım olabilirdim, evet. Ama kendi kendine oldu. Bunun için endişelenme. Bunu düzeltmek bana düşer." Ona baktığımda başını sağa sola sallıyordu.

"Av kokusu alıyorum."

"Ne tür bir av?" Dikkatle soruyorum.

"Tilki."

"Featherblade'de birkaç küçük hayvan görmüştüm," diyorum ama daha cümlemi bitirmeden, yapabileceğini bilmediğim bir hız patlaması göstererek Battleyard'ın arkasına doğru koşmaya başlıyor. "Thyrvi! Oh, Odin aşkına!"

Küfrediyorum, sonra peşinden koşuyorum.

BÖLÜM 11

MADDY

W ama Thyrvî'ye yetiştiğimde kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Onu yakalayabilmemin tek sebebi haftalardır tur atıyor olmamdı ama Valdis beni ilk kez koşturduğundan beri kendimi hiç bu kadar nefes nefese ve bitkin hissetmemiştim.

Thyrvî, Battleyard'ın çok ötesine geçmeyi başardı, kuzeye yöneldi ve ben onu daralan dallar ve daha yoğun yapraklar boyunca kovaladıkça, sonunda onu gürleyen bir şelalenin dibindeki bir havuzda bulana kadar çarpan suyun sesi gittikçe yükseldi. Tıpkı Gümüş Pınarlar'da olduğu gibi, burada da ağaçtan yükselen bir uçurumla kayalık bir havuzun var olması aklımı başımdan alıyor ama var olduğuna şüphe yok.

"Thyrvî!" diye bağıriyorum. Bir pençesini suyun içinde gezdiriyor, her yere damlalar saçıyor ve pençesini tekrar aşağı indirdiğinde kocaman bedeninden buzlar yayılmaya başlıyor.

Eğilip ellerimi dizlerime koyuyorum ve hava emiyorum ama etrafımızdaki sıcaklık değişimini hissediyorum.

"Ben soğuttum" diyor. Şelalenin dibindeki havuzun tamamını donduruyor.

"Bunu dondurman gerektiğinden emin değilim," diyorum.

"Kuralları çok fazla önemsiyorsun," diyor bana, sonra buzun üzerinde zıplamaya, donmuş yüzeyde kaymaya başlıyor.

O... oynuyor mu? Onu izledikçe ve nefes alış verişim düzeldikçe ona daha çok hak veriyorum. Bunu yapmaması gerekiyorsa kimin umurunda? Harika vakit geçiriyor gibi görünüyor.

"Tilkini yakaladın mı?" diye soruyorum.

Buzun üzerinde büyük bir patinajın ortasında duraklıyor, dönüyor ve başını bana doğru çeviriyor.

"Tilki," diyor. "Doğru, bir tilki vardı." Ve sonra, ben onu durduramadan, tekrar şelalenin bir tarafındaki yeşilliklere doğru fırlıyor.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. Onun peşinden tekrar gitmeyeceğim. Yorgunum ve o da çok saçma. Bunun yerine, artık tamamen donmuş olan havuzun kenarına gidiyorum ve uzanıp elimi buza dokunduruyorum. Kaya gibi sert ve nefis soğuk. Üzerine bir adım atıyorum, ilk başta çekingen davranıyorum ve ağırlığımı alıyor. Memnuniyetle iç çekerek bedenimi buz gibi yüzeye bırakıyorum. Daha ne yapacağımı düşünmeden sırtüstü uzanmış, kollarımı yana açmış ve başımı buza dayamıştım. Harika bir his.

Bunu kendi başıma nasıl yapacağımı öğrenmeliyim. Her sıcakladığımda ve bunaldığımda biraz buzun üzerine uzanabilme düşüncesi gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

Orada biraz daha uzanıp buzun Kain'le etkileşimimi soğutmasına izin veriyorum. Az önce yaptığım şeyin gerçekliği yerleşiyor. Bir yanım aptal, aşağılanmış, naif ve genç hissetmem gerektiğini biliyor. Ama geri kalan yanım da aynı duruma tekrar düşsem yine aynı şeyi yapacağımı biliyor.

Onun yanındayken kendimi kontrol etmem gerektiği düşüncesi, o karşımda durmadığında iyi. Ama onun yanındayken pek değil.

Bu da tek seçeneğimin ondan uzak durmak olduğu anlamına geliyor.

Sanırım tehlikeyi görecektir kadar güçlü olduğu için şanslıyım, aptalca ya da tehlikeli bir şey olmadan önce kesip attı. Parmaklarımı altımdaki donmuş buzun üzerinde gezdirerek iç geçiriyorum.

Durdurduğu, hayır dediği ve uzaklaştığı için memnunum.

Ne kadar istesem de bu sözleri düşünmek onları gerçek yapmıyor.

Thyrvi'yi görmeden önce onu duyuyorum, büyük, ağır ayak sesleri yeri dövüyor ve sadece tehdit olmadığı için ya da çevremden ayrıldığı için ortadan kaybolmadığı için heyecanlanıyorum.

Üzerimde belirlediğini görene kadar hareket etmiyorum ve sonra uzun bir inilti çıkarıyorum.

"Bu iğrenç," diyorum ona.

Ağzından bir tilki sarkıyor, beyaz kürküne parlak kan bulaşıyor. "Hiç istemiyor musun?" Sesi gerçekten şok olmuş gibi geliyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum, kendimi oturur pozisyona sürükleyerek. "Ve belki de onu burada yemezsin?"

İri siyah gözleriyle bana uzun uzun bakıyor, sonra oflaya puflaya buzun üzerine iniyor ve ölü hayvanı parçalıyor. İzleyemiyorum, özellikle de kan buza sıçrarken, bu yüzden kendimi ayağa sürüklüyorum. Donmuş şelaleye doğru yürüyüp arkasına bakıyorum, artık katı buz olduğu için bunu yapmak çok daha kolay. Arkadaki uçuşumun kayası nemle parıldıyor ve parıldayan mavi ayazı yansıtıyor.

Featherblade çok güzel. Acaba başka kaç sırrı var? Burada bir şelale olduğunu, batıda bir pınar olduğunu bildiğimden daha fazla bilmiyordum.

Bir gün kanatlarım olursa, diğer sahaları da ziyaret edebilir ve güzelliklerini görebilirim. Toprak Avlu'nun zengin toprağını koklayabilir, Altın Avlu'nun parıldayan kulelerini görebilir ya da Gölge Avlu'yu kaplayan parıldayan, yıldızlarla dolu gökyüzünü seyredebilirim.

Midemde bir kıpırtı hissediyorum ve Thyrvi'yi çağırmak için ağzımı açıyorum ama zamanım yok. Her şey kararırken başım donmuş şelaleye çarpıyor.

BÖLÜM 12

MADDY

W Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey başımdaki çarpıntı oldu. İnliyorum ve gözlerimi zorla açıyorum.

Düşerek kendimi incitmeyeli uzun zaman olmuştu ve başımda giderek artan ağrı, bu koşunun sona eriyor.

Yan tarafıma yığılıyorum ve yavaşça sırt üstü dönüyorum. Nefesim kesiliyor.

Burada, şelalenin arkasında benimle birlikte biri var ve onun Thyrvi olmadığından eminim.

Bir ses duyduğumda adrenalini vücuduma yayılıyor.

"Zavallı prenses yine bayıldı." Bu Orgid.

Thyrvi için bağırmaya çalışıyorum ama sesim bir vıraklama olarak çıkıyor ve kafatasıma bir acı darbesi çarpıyor.

Bulanık görüşüm düzelirken kendimi hızla sırt üstü itip kayaya doğru geri çekiliyorum.

Orgid önümde duruyor ve yalnız gibi görünüyor. Bir kükreme, bir çarpışma ve bir gümbürtü duyuyorum; bir dövüşün sesleri.

"Thyrvi!" Panikle ayağa fırlayarak sesleniyorum. Kafamda bir şaşkınlık dalgası ve bir acı darbesi daha hissediyorum. *Kahretsin, başımı sertçe çarptım.*

Ama Thyrvi'nin tekrar kükrediğini duyduğumda, umursamıyorum. Koşuyorum, Orgid'i gafil avlayacak kadar hızlı hareket ediyorum ve onu

artık suyla parlayan donmuş şelalenin arkasından fırladığım gibi. Ayımı en son gördüğüm yere doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki buz katı gelmiyor ve durmak için kayarken ayaklarım kayıyor.

Inga donmuş havuzun kenarında duruyor, ayısının Thyrvî'yle dövüşünü izlerken gözleri kana susamış bir öfkeyle parlıyor.

"Thyrvî!" Tekrar bağıriyorum ama bana bakamayacak kadar meşgul.

Kain'in kurdu gibi kürkünün uçları alev alev yanan bir ayıyla kucaklaşıyor. Boyutları birbirine çok benziyor ve Inga'nın ayısının pençesi Thyrvî'nin yüzüne çarpınca ağzım açık kalıyor. Thyrvî ivme kazanarak dönüyor ve Inga'nın ayısı buzun üzerinde tökezliyor. Gürültülü bir *çatırtı* duyulur ve Inga ayaklarına bakar. Bir çatlak buzun üzerinde yayılırken geriye doğru beş altı tereddütlü adım atıyor.

Ben hiç vakit kaybetmedim. Sert zemine çarpana kadar buzun üzerinde koşuyorum.

Orgid tam arkamda, koştuğunu duyabiliyorum.

Zihnim yarışıyor. Thyrvî'ye nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Yayım yok. Inga'nın ayısını uzaktan vurabilecek bir şeyim yok.

Inga'yı saf dışı bırakmak ayısını da saf dışı bırakır mı bilmiyorum ama elimdeki en iyi şans kesinlikle bu. Hâlâ geriye doğru yürüyor, gözlerini iki devasa yaratığın kavgasından alamıyor ama artık sağlam bir zeminde.

Ona doğru koşuyorum ve Orgid'in gölgeleri ortama dolanıp beni geriye doğru çektiğinde sadece bir adım uzaktaydım. Tekrar sertçe kıcımın üzerine düşüyorum ve o gülüyor.

"Inga, hadi," diye sesleniyor. Inga isteksizce bakışlarını ayıların savaşımdan ayırıyor; ayılar artık buzun üzerinden kıyıya doğru ilerliyor. Kükremeleri havada çınlıyor.

Ayağa kalkmaya çalışarak gölgelere karşı mücadele ediyorum. Kain yakınlarda olabilir mi?

Öyle olsaydı çoktan burada olurdu.

Onu son gördüğümde kızdırmıştım, telaşlandırmıştım. Hışımınla çekip gitti.

Omurgamdan aşağı soğuk damlalar akıyor. Bu ikisi izliyor olmalıydı. Kain'in gitmesini bekliyorlardı.

Bu da başka bir tuzaktı.

"Korkaklar," diye tükürdüm.

Inga bana yaklaşırken Orgid'in gölgeleri beni ayağa kaldırıyor. "Bütün gün o lanet olası ateş perisinin yoldan çekilmesini bekledik. Ona ne söyledin de öyle çekip gitti bilmiyorum ama bekçi köpeğin burada olmadan istediğimizi yapabiliriz."

"Thyrvi'nin dikkatini dağıttığın sürece," diyorum.

"Thyrvi çok saçma bir isim."

Kahretsin. Onlara ayımın adını söyledim.

Gölgelere karşı mücadele ediyorum ve Inga yüzüme sertçe vuruyor. Buza çarptığım için kafatasımı saran acıyla birleşince şok çok fazla oldu. Yıldızlar gözlerimin önünde dans ediyor ve bir an için hasta olacağımdan emin oluyorum, gözlerim odağını tamamen kaybediyor.

"Huh," diyor Inga sessizce. *Yumuşaksın. Yumuşak ve zayıfsın.*"

Bir ursine kükremesi duyuyorum. Gözlerimi onun omzunun üzerinden odaklamaya çalışıyorum. Thyrvi'nin devasa beyaz formu yükseliyor, karşısındaki siyah, alev alev yanan ayı. Onun için duyduğum korku beni sarıyor.

Yaralanabilir mi? Hiçbir fikrim yok. Eğer ona zarar verebilecek bir şey varsa, bu kesinlikle onun cüssesine denk bir ayıdır. Ama ondan çok daha büyük bir Buz Devi'ni alt ettiğini, boynundan bir parça kopardığını gördüm.

O iyi olacak. Kesinlikle iyi olacak. Zihnimde onun sesini duymak istiyorum ama dikkatini dağıtmak ve Inga'nın ayısına avantaj sağlamak da istemiyorum.

Orgid'in gölgeleri etrafımda sıkılaşıyor ve kafamın içinde gerçek olmayan bir çılgılık duyuyorum. Zihnimi onun gücüne karşı kilitlemeye, onu dışarı atmaya çalışıyorum.

"Beni öldürmek için mi buradasın?" diye soruyorum. *Öldürmeyecekler. Thyrvi kazanacak. Gelip bana yardım edecek. Gelemezse de bir şekilde bundan kurtulacağım. Artık zayıf değilim.*

"Ne yazık ki hayır," diyor Orgid, ellerini kalçalarına koymuş, asasını bir eliyle sıkıca kavramış ve asasındandır gölgeler akıyor.

"Hayır, biz olduğumuzu anlarlar," diyor Inga. "Ama senin için küçük bir hediye yaptık. Demirhanede."

Midem bulanıyor. Ne planladıklarını bilmiyorum ama canımı yakacağını şimdiden biliyorum.

Inga yanından bir şey çıkarıyor, normalde bir asanın gireceği bir kılıfın içinde. Bu bir sopa ve demir ucu belirli bir şekle sokulmuş. Onu yüzümden bir santim uzakta tutuyor ve ben başımı sallayarak geriye doğru hareket etmeye çalışıyorum. Yavaşça geri çekiyor ve odaklandığımda sopanın ucunun birkaç santim genişliğinde bir rune haline getirildiğini görüyorum. Bu, "yalnız" kelimesinin antik rune'u.

"Sen bir yalnızsın prenses ve tıpkı bizim korkak olarak işaretlendiğimiz gibi senin de öyle işaretlenmen gerekiyor."

Gözlerim omzundaki işarete kayıyor. Onları cezaları biter bitmez bedenlerini terk edecek büyümlü işaretler, ama benim için hazırladıkları şey bu değil.

Korku midemi bulandırıyor ama onların önünde zayıflık göstermeyeceğim. Korkumu görmelerine izin veremem.

"Yalnız değilim," diyorum.

Orgid alay ediyor. "Burada küçük bir insan kızdan başka arkadaşın yok."

Şimdi Sarra için duyduğum korku içimi yakıyor. Onu bildiklerini bilmiyordum ve bilmelerini de istemiyorum. Bir çatışma ve kükremler daha oluyor ama ayılar görüş alanımdan çıkmışlar.

Inga gözlerini kapatıyor, demiri tutuyor ve başını arkaya yatırıyor. Konsantre oluyor. Ben izlerken, maşası elinde sıcak sıcak parlamaya başlıyor.

Thyrvi, Thyrvi, Thyrvi! Kazara ona düşünceler gönderiyorum. Uzuvarım adrenalini titriyor ve onu gölge bağlarından kurtulmak için başka bir adanmış çabaya zorlamaya çalışıyorum. Bir an için işe yarıyor ve bağların gevşediğini hissediyorum ama sonra Orgid arkamda hareket ediyor, bir kolu boğazıma dolanıyor, diğeri ise ortamı sıkıyor. Kırık bacağına doğru geriye doğru tekme atıyorum, ki bacağının üzerinde gayet iyi yürüdüğünü fark ediyorum.

Nasıl iyileşmiş? Erik onu iyileştirdi mi?

Inga bana doğru adım atıyor ve Orgid'in bacağını umursamayı bırakıyorum. Tek umursadığım onun elinden kurtulmak. Kain'in bana *glima*'da öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

Yere düşüyorum - bir rakibi ürkütmenin en iyi yolu. Ama Orgid benimle geliyor ve kırılmamış bacağını kalçalarımın üzerinde sıkıyor.

Tamamen kısıtıldım.

Inga eğiliyor ve tek hamlede gömleğimi omzumdan sıyrıyor, tırnakları tenimi çiziyor.

"Kıpırdama. Bunun bulanık olmasını istemezsin. Herkesin bunu okuyabilmesi gerek."

Ve sonra beyaz kızgın demiri derime bastırıyor.

Çığlık atıyorum. Onlara bu zevki tattırmamayı çok isterdim ama ses, neden olduğu büyük acı yüzünden dudaklarımdan kopup gidiyor.

Bunu ben emretmiyorum, ne olduğunun farkında bile değilim ama her yerim aniden buzla kaplanıyor. Geri sıçırıyorlar, buz sopayı derimden sıyrıyor ama artık çok geç. Yara orada, acı orada ve yakıcı ısırap hala içimi yakıyor. Ve şimdi buz yayılıyor.

Orgid'in gölgeleri benden uzaklaşıyor. Düzgün düşünemiyorum, düzgün göremiyorum. Kendimi hasta hissediyorum ama ayaktayım.

Öfke ve korku her şeyi bulanıklaştırıyor ve bir an bile düşünmeden dönüp tüm gücümle yerde debelenen Orgid'e ateş ediyorum. Buz parçaları şiddetli bir kar fırtınasıyla ona doğru uçuyor ve elliden fazlası etini delip geçerken çığlık atıyor. Diğer elimle Inga'ya ateş ediyorum ama o çoktan harekete geçmiş, koşmaya başlamıştı bile.

"Düşman kaçıyor!" Thyrvi'nin zihnimde kükrediğini duyuyorum. Orgid yeni yaralarıyla Inga kadar hızlı koşamıyor ama onun peşinden topallayarak gidiyor. İki elimi de uzatıyorum ve arkalarından olabildiğince çok güç, kuvvet, nefret ve öfke fırlatıyorum. Patlayıcı bir kar fırtınası, ölümcül derecede keskin buz parçalarıyla dönerek onlara doğru uçuyor ve tekrar bağırışlar duyuyorum ama sonra sık yaprakların arasına giriyorlar ve artık onları göremiyorum.

Thyrvi'nin devasa formu bana doğru geliyor ama ona baktığımda başımda keskin ve sıcak bir acı hissediyorum ve bacaklarım bükülüyor.

Görüşüm gidip geliyor, midem sonunda mücadeleyi bırakıyor ve öğürüyorum.

Yere düşüyorum.

Bedenimin hâlâ kaskatı kesildiğinin ve Thyrvi'nin hâlâ burada olduğunun farkındayım ama tek istediğim acıyı dindirmek.

"Kanamam yok," diyor Thyrvi, her kelimesi kafatasımın zonklamasına neden oluyor. "Yine de yaralı görünüyorsun."

"Başım," diye fısıldıyorum. "Ve kolum." Yanık et kokusu alabiliyorum ve tekrar kabarak yan dönüyorum.

"Sana veremeyeceğim bir yardıma ihtiyacın var," diyor, sesi ciddi.

"Yaralandın mı?" Boğuluyorum.

"Elbette hayır," diye homurdanıyor ve sonra kayboluyor.

Dünya belirsiz bir süre boyunca bir odaklanıp bir uzaklaşıyor. Sonra Erik'in sesini duyuyorum. Yine de gözlerimi açamıyorum. Göz kapaklarımın arkasındaki cam parçalarında gökkuşakları ve onların arasında uçan, parlak turkuaz ve parıldayan mücevherlerden yapılmış devasa kuşlar görebiliyorum.

Gerçek olmadıklarını biliyorum ama umurumda değil. Çok güzeller. "Gözlerini aç, Madivia."

"Hayır. Kuşlar çok güzel." "O... buzla mı kaplı?"

Sesi tanıyorum. Yayları olan gümüş kanatlı Valkyrie. Şu anda adını hatırlayamıyorum ama ondan hoşlandığımı biliyorum. "Saç bağı için teşekkürler," diyorum ona, sonra karnım dönüyor ve yuvarlanıp tekrar kusuyorum. Gözlerim hâlâ kapalı ama bir ışık patlaması oluyor, renkler uçuşuyor, asit tadı dikkatimi dağıtıyor.

"Kahretsin, beyin sarsıntısı geçiriyor."

"Umalım da sadece beyin sarsıntısı olsun."

"Ayısı nereye gitti?"

Göz kapaklarımı zorla aralayıp topuklarımın üzerine oturuyorum. Şaşkınlık anında yana doğru yığılmama neden oluyor. "Thyrvi nerede?" Diye soruyorum ama kelimelerin içimden geldiği gibi çıktığını sanmıyorum. Sıcak eller omuzlarımı kavırıyor ve yere kadar kaymamı engelliyor.

"Onu sakinleştirebilir misin?" "Evet."

Ellerimde soğuk bir kayma hissediyorum, keskin bir sızı ve dünya kayboluyor.

BÖLÜM 13

KAIN

"K Ain, o güvende. Onunla birlikte orada olmana gerek yok."

Bu cehennem zebanisi, tüm gücünü hissetmek üzere.

Eğer kendimi toparlayamazsam Skoll'u yumruğumun arkasına alacağım. Kurdumun varlığı zihnimde alev alev yanıyor, öfkesi dilimde metal tadı alana kadar benimkini besliyor.

"Bana neden şifa odalarında olduğunu söyle," diyorum, her kelimeyi sıkılmış dişlerimin arasından zorlayarak. Hırıltı gibi çıkıyor. Odin'in lanet şansı, bütün gün, her gün onu takip ediyorum ve beni terk edecek kadar kızdırdığı tek seferde bir şey oluyor. Kendi zayıflığının beni ondan uzaklaştırmasına izin verdiğim tek an.

"Sana daha önce de söyledim, ona sakinleştirici verdik." Erik'in gözleri benimkilere kilitlendi, yılmadan. Bakışlarımı bu kadar uzun süre karşılayabilen çok az kişi var - hepsi de asla tam olarak gitmeyen şiddet vaadini görüyor.

"Ve eğer bana nedenini söylemezsen, bu lanet binanın tamamını yerle bir ederim." Skoll'un onayı damarlarımdaki erimiş ateş gibi içimde titreşiyor.

Valdis iç geçiriyor. "Erik, bunun bir anlamı yok," diyor ve bana dönüyor. "Beyin sarsıntısı geçiriyor. Düşerken başını çarptığını düşünüyoruz."

"Neden düşmüş?"

Valdis bana alaycı bir bakış attı. "Sence neden? Neredeyse her gün bayılıyor, kendine zarar vermesi an meselesiydi."

"Onu kim buldu?"

Erik ve Valdis karşılıklı bakışıyorlar. Tedirginliklerinin kokusu havayı duman gibi dolduruyor.

"Ayısı burada ortaya çıktı," diyor Erik sessizce.

Dişlerimin arasından tıslıyorum, Skoll'un hırıltısı göğsümde yankılanıyor. Thyrvi sadece tehlikede olduğunda ona gidiyor.

"Öylece düştüğüne inanmıyorum." Bana anlattıklarından daha fazlası var. Olduğunu biliyorum. "Beni içeri alın."

"Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Ve o dinlenirken ben de orada olacağım." Savunmasızken. Kendini savunamazken.

Erik bana doğru bir adım attı ve Skoll canlandı. Diğer insanlar Erik'i hafife alıyor. Nazik olduğu için, şifacı olduğu için savaşamayacağını düşünüyorlar. Yanılıyorlar. Onu pek çok kez dövüşürken gördüm. Ve neredeyse ölümsüz olan bir adam korkusuzca dövüşür.

Ama şu anda ne yapabileceği umurumda değil. Hiçbir şey beni ondan uzak tutamaz.

"Ona neden bu kadar hayranlık duyuyorsun?" Sesi yumuşak ve araştırmacı.

Bilsem bile ona cevap vermezdim. Ki sinir bozucu bir şekilde bilmiyorum. İki yüz yıl boyunca tek bir amaç uğruna çalıştım ve bu kaygan buzul her şeyi çözme tehdidinde bulunuyor.

"Siktir git Erik, ben kendimi içeri almadan önce sen beni içeri al." Skoll'un öfkesi yükselir.

Valdis Erik'in omzuna dokunur. "Ne zararı olabilir ki?" Erik yavaş bir nefes alıyor, sonra kenara çekiliyor.

Hiç tereddüt etmeden kapıyı itiyorum ve Skoll onu palette gördüğümde hırlıyor. Bu ses, onu bu şekilde gördüğüm için duyduğum öfkeyi yansıtıyor; asla olmaması gerektiği kadar küçük ve savunmasız.

Deri yerine uzun kollu bir gömlek giymiş, soluk mavi saçları yastığın üzerindeki başının etrafına dağılmış. Yaklaşıyorum. Yumuşakça nefes alırken dolgun dudakları ayrılmış, gözleri kapalı.

Yumuşak. Nazik. Çok kırılgan. Çok...

yakılabilir. Ellerim yumruk oldu.

Yüzüne dokunmak için neler vermezdim. Dudaklarımı onunkilere bastırmak için.

Ve Odin'in kuzgunu, bu sadece şehvet değil. *Onu* istiyorum. Güvende hissetmesini, mutlu hissetmesini, tanrıça gibi hissetmesini istiyorum. Bir daha asla bu kadar çaresiz görünmemesini.

Kahretsin.

Ne vermezdim ki?

Soru zihnimde titreşiyor.

Bu çok tehlikeli. Onun için *hiçbir şeyden* vazgeçemem. Çok uzun süre bekledim. Çok yaklaştım. Sonsuza dek pişman olurum - ne kadar uzun olursa olsun. Yüzyıllardır beni ayakta tutan intikam duygusu içimde ağır bir şekilde oturuyor ve bu yeni, imkânsız ihtiyaçla savaşıyor.

Kanatlarını aldığı anda ne olacağını düşünüyorum?

İntikamımdan vazgeçersem, planlarımdan vazgeçersem... ne olacak, ona dokunamayan bir eşle Featherblade'e zincirlenmiş olarak kalmayı mı seçecek? Ona herhangi bir hayat mı verecek?

Skoll adımlarını hızlandırıyor.

Bunu düşünmem bile çok saçma.

Bunu kaldıramayacağını zaten biliyorum. Sırf şehvet yüzünden kendine zarar verir; bunu kanıtladı.

Bu imkansız.

Ve intikamıma değmez. *Özgürlüğüme* değmez. "Thyrvi?"

Mırıldandığı kelime düşüncelerimi kül gibi dağıtıyor. Sıcaklığımın ona zarar vermeyeceği kadar mesafeyi korumaya dikkat ederek üzerine eğiliyorum. "Kain," diyorum. "Thyrvi burada değil."

Gözlerini acı verici bir yavaşlıkla açıyor. Bir an için bulanıklaşıyor, odaklanamıyor, sonra yüzümü görünce genişliyor.

"Ne..." diye başlıyor, sesi sert, sonra kesiliyor.

Ona içecek bir şeyler doldurmak için köşedeki su sürahisine doğru bir adım atıyorum ve geri döndüğümde, sanki görmemi istemediği bir şey yapıyormuş gibi sarsakça hareket ediyor. Oturduğu yerden kalkıyor ve elbisesinin omzunu boynuna doluyor, kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oldu?"

Cevap vermeden önce derin derin içiyor. "Bana saldırdılar. Sen gidene kadar beklediler ve ben bayıldım. Aşağı inerken başımı çarptım, sonra Inga yüzüme vurdu ve bu beni mahvetti. Başım dönüyordu ve göremiyordum."

Öfke canlı bir alev gibi içime işliyor. Skoll alev alev yanıyor ve bir nefes alıp devam etmeden önce ona bakıyor.

"Inga'nın ayısı Thyrvi ile dövüşüyordu. I..." Bardağına bakıyor. "Karşı koydum. Tüm vücudumu buza çevirdim ve onlara parçalar fırlattım. Inga'yı ıskaladım ama Orgid'i hakladım." Dudaklarına küçük, sahte bir gülümseme dokunuyor. "Gittikçe güçleniyorum. Onlardan iki kişi vardı, benden ise sadece bir kişi. Ben kazandım. Onları kovaladım."

"Ve sen zaten yaralıydın." Kelimeler dişlerimin arasından zorlukla geçiyor. Skoll'un şiddete olan açlığı ağzımı kan tadıyla dolduruyor.

"Buz büyümü nasıl kontrol edebilirim ve Thyrvi'yi sürekli burada tutabilirim?" diye fısıldıyor.

Sesindeki çaresizlik bende binlerce ateş topuna dönüşme ve Erik'e tüm burayı yakma tehdidimi gerçekleştirme isteği uyandırıyor - sırf ona bir daha böyle hissettirebilecek her şeyi yok etmek için.

Ama onu da yok ederdim.

Yüzüne bakıyorum.

Elbette, ne yaparsam yapayım, onu yok edeceğim. Başka türlü nasıl olabilir ki? Ateş yakar. Yaptığı şey bu. Ben de öyleyim.

Skoll uluyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Şu anda izleyebileceğim tek bir yol var.

Onu bana dayanacak kadar güçlü yapmalıyım.

BÖLÜM 14

MADDY

I Öfkeli olduğunu biliyorum. Onu kontrol etmeye çalışırken görebiliyorum, gerginlik vücudundan ısı dalgaları halinde yayılıyor. Ama ihtiyacım olan onun öfkesi değil.

Kendimi nasıl koruyacağımı bilmem gerekiyor. Kimsenin beni bir daha damgalamaya, olduğumdan daha değersiz göstermeye cesaret edemeyeceği kadar nasıl güçlü olacağımı.

Benden korkmalarını istiyorum.

Tehlikeli düşünceyi geri yutarak Kain'den şifa odasının zeminini eşleyen vahşi kurda bakıyorum. Vahşi, korkunç val-tivarı -sadece bir yoldaş *değil*, içindeki güçlü ve evcilleşmemiş her şeyin bir uzantısı. İhtiyaç duyduğunda ona güç, hız ya da kana susamışlık katmak üzere yanında hazır bekliyordu.

"Onu nasıl kontrol ediyorsun?"

Kain uzun bir nefes verir. Omuzları düşer ve çenesindeki titreşim durur. "Skoll."

"Ne?"

"Onun adı Skoll."

Gözlerimi kurttan Kain'e çeviriyorum. *Az önce bana valisinin adını söyledi.* "Bunu paylaşmaman gerektiğini sanıyordum."

"Prenses, normal olan her şeye meydan okuyorsun. Neden kurallara uyma zahmetine giriyorsunuz?" Bakışları yoğun ve kurdun adından bahsettiğinden emin değilim.

Korulukta yaptığımız bir konuşma zihnimde yankılanıyor, keskin ve net.

"Neden hep farklı olmak zorundayım? Bir kez olsun normal olmak güzel olurdu."

"Normal boktan bir şey. Tüm normal kavramı saçmalık. Öyle bir şey yok. Rutin için kullanılan bir kelime. Tutacağından şüphelendiğim bir şey."

"Benim ya da *val-tivar*'ımın normal olduğunu düşünmüyorsun, o yüzden normal kurallar geçerli değil," diyorum.

"Tüm öğretiler büyü yapmak için odaklanman gerektiğini söyler. Diğer herkesin yaptığı da bu. Büyüyü konsantrasyon ve bir asa ile kontrol ediyorlar. Ama sen hiçbir zaman bir asa aracılığıyla büyü yapmadın. Ve ben de senin konsantre olduğunu nadiren gördüm." Kain parmaklarını çenesine dokundurup başını öne eğiyor. "Hafıza büyün," diyor sessizce.

Geriliyorum. Onunla galeri hakkında konuşmak istemiyorum. "Ne olmuş ona?"

"Kullanmak için konsantre olman mı gerekiyor?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Sadece... işe yarıyor. Ve buz büyüm işe yaradığında, bu ona ihtiyacım olduğu içindir. Konsantrasyon tarafından kontrol edilmez. Şunun tarafından kontrol ediliyor..." Kelimeyi arıyorum.

"İçgüdü. Uzun zamandır tanıştığım diğer fae'lere benzemiyorsun. Gücün tanrı vergisi doğal içgüdülerin tarafından yönlendiriliyor."

Ona göz kırpıyorum, sözleri içimde derinlerde bir yerde yankılanıyor.

"Madivia," diyor.

Bana hiç böyle hitap etmemişti.

"Gücünü engelleyen sensin. Kim olmak istiyorsan olabilirsin. Kimseye bir şey borçlu değilsin. O muhteşem ayı senin bir parçan ve sen onu karanlıkta tutuyorsun. Bırak çıksın."

Utanç ve kafa karışıklığının ortasında bir öfke kıvılcımı alevlendi. "Onu burada istiyorum!"

"O zaman bırak kim ise o olsun. *Sen* de olduğun gibi ol." Geri adım atıyor. "Aynı anlamsız şeyleri tekrar tekrar yapmaya çalışmayı bırak ve gerçekten işe yarayan şeyleri yap."

Kelimeler eve ok gibi saplanıyor.

İşe yarayan şeyi yap. Bu "yapabildiğini yap, yapamadığını görmezden gel" ile aynı şey.

Konsantre olarak buz sihrimi çalıştıramam.

Ama tehlikedeyken üç metrelik bir ayıyı çağırabilir ya da kar fırtınasına neden olabilirim.

Aradaki fark nedir?

Cevap kristal berraklığında geliyor-aynen Kain'in dediği gibi. Tehlikede olduğumda, kontrolü bırakırım. Büyüyü almaması gereken şekillere sokmaya çalışmak yerine korku ve ham içgüdülerim kontrolü ele alıyor.

"Thyrvi 'güçlü hissettiğimde' geldiğini söylüyor. Bunlar onun sözleriydi, benim değil."

Kain beni şaşırtarak gülümsüyor. Sırıtmıyor, tüm yüzünü değiştiren gerçek bir gülümseme. "Senin ayın kalbi olan bir yaratık. Ruh. O senden doğdu ve sen hayatını seni sen yapan şeylerin çoğunu ezerek, saklayarak geçirdin."

Haklı mı? Thyrvi olmamaya çalıştığım her şey mi? Ya da daha doğrusu, beni bu yönlerimin yanlış olduğuna ikna etmeden önce gerçekten olduğum, olmam gereken her şey mi?

Dürtüsel, vahşi ve patavatsız. Ailemin tüm hayatım boyunca beni eğitmeye çalıştığı şeyler.

O güçlü, dürüst ve vahşi. Sessiz bir prensesin asla göstermesine izin verilmeyecek şeyler.

Kaygısız, eğlenceli ve hırslı. Her an ölebilecek bir insanın asla kucaklamaya cesaret edemeyeceği şeyler, çünkü yarın hiç gelmeyebilir.

Anlayış üzerime çökerken gözlerim yaşlarla doluyor.

Thyrvi sadece benim *val-tivar*'ım değil; o benim şekil verilmiş gerçek doğam. Ve olması gereken kişi olamıyor çünkü o benim bastırmaya çalıştığım her şey.

"Bırak gitsin," diyor Kain, sesi şimdi daha yumuşak. "Hayatın boyunca beslendiğin, herkes gibi olman gerektiği fikrinden vazgeç."

Başka. Size tam olarak onların yaptıklarını yapmanızı söyleyen, sonra da işe yaramadığında sizi cezalandıran sesleri bırakın."

Gözyaşlarım sel oldu. Hayatım boyunca hiç kimse beni böyle görmemişti - kırık prensesin ardındaki fırtınayı görmemişti. Sözleri doğrudan özümü kesiyor ve ham gerçekleri neredeyse acıtıyor.

"Nasıl?" Kelime küçük ve korkmuş bir şekilde çıkıyor. "Sadece kendin ol. Utanmadan sen ol."

Ama sizi anlamayan insanlar tarafından yıllarca aynı şeylerin söylenmesini nasıl ortadan kaldırırsınız? Tüm kanıtlar size karşıyken nasıl savaşırsınız? Bir odada herkesin yaptığını yapamayan ve utanmayan tek kişi nasıl olursunuz?

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sesim kesiliyor ve sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Gözlerinden yumuşak korlar süzülüyor ve ben artık bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Bu, paylaştığımız her şeyden daha samimi; doğrudan ruhumun derinliklerini görüyor.

Ona bunun için izin vermedim, değil mi? Beni tamamen görmesine, kendimi bile zar zor anladığım yanlarımı anlamasına?

Her iki durumda da, artık çok geç. O gözlerin içine düşmek ve kutsanmış bir sessizlikle çevrenmek istiyorum. Artık düşünceler yok, utanç yok, hayal kırıklığı yok. Artık korku ya da acı yok.

"Sen senin en iyisisin ve onun en iyisisin," diyor Kain usulca. "Meraklı, zeki, nazik, vahşi, sadık ve güçlü. Onu kucakla." Duraklıyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Onu sev."

Beni böyle mi görüyor?

Kolumdaki acı sarsılıyor. Beni sığır gibi damgaladılar, kendilerinden daha aşağı görmeye çalıştılar. Ama bu dünyada kötülükler var ve eğer erişebilirsem onlarla savaşacak gücüm var. Tanrılar tarafından seçildim, tıpkı buradaki diğer kaleler gibi.

Kain haklı. Onlar gibi düşünmüyorum, onlar gibi görünmüyorum, onlar gibi çalışmıyorum. Sadece Featherblade'e geldiğimden beri değil, tüm hayatım boyunca farklı olduğum defalarca söylendi. Hayatım boyunca bunun doğru olduğunu biliyordum; ben kırık bir prensesim, sihri olmayan bir buz perisiyim, gerçek dünyası çok sınırlı olduğu için zihninde dünyalar kuran bir kızım.

Ama ya hiç kırılmadıysam? Ya her "başarısızlık" kendimi asla uymamam gereken bir kalıba sokmaya çalışmamdan ibaretse? Konsantre olamadığımı söylediler ama ben zihnimde koca bir galeri inşa ettim, anıları hassasiyetle katalogladım. Sihrim olmadığını söylediler ama ihtiyacım olduğunda pınarları dondurabiliyor ve kar fırtınalarını çağırabiliyordum. Zayıf olduğumu söylediler ama ruhumun bir parçası olarak saf güçten oluşan bir ayım var.

Başkalarına doğal gelen şeyleri yapamadığım her seferinde, onların yargılarını kabul ettim. Mecburdum - ölmek üzere olan bir prensesin kendisine söylenenlere inanmaktan başka ne seçeneği olabilirdi ki? Bozuk olduğumu düşünmek, belki de tamamen farklı bir şey olmam gerektiğini düşünmekten daha kolaydı.

Ama şimdi... şimdi farklı bir şey olduğumu *biliyorum*.

Düşünceler çığ gibi üzerime düşüyor, umut dalgalar halinde heyecan verici bir berraklıkla geliyor.

Ya farklı olmak *iyiyse*?

Ya *Yggdrasil*'in ihtiyacı olan şey buysa - bazılarımızın farklı olması için?

Özür dilerim Thyrv.

Kelimeleri söylüyorum, daha önce onu aramaya çalıştığımda yaptığım gibi havaya değil, içimden söylüyorum. Onları olabildiğince derinden söylüyorum, bir şekilde özüme, ruhumun ikamet ettiğine inandığım yere yansıtmaya çalışıyorum.

Daha iyisini yapacağız. İşe yarayan şeyleri yapacağız. Birbirimizi daha güçlü kılacağız.

Benim ve onun en iyisi. Tıpkı Kain'in dediği gibi.

Bu düşünce beni heyecanlandırıyor ve nefesim titriyor.

Bardak elimden kayıyor, küçük odada devasa beyaz bir ayı parıldarken paletin üzerinde yuvarlanıyor.

Nefesimi tutuyorum.

Thyrv doğrudan bana bakıyor. "Tehlikede değilsin," diyor. "Hayır," diye nefes alıyorum.

Kocaman başını bana doğru eğiyor. "Bir şeyler... farklı." Haklı. Ben de hissediyorum.

Yüzümü kocaman bir gülümseme kaplıyor.

O burada kalacak. Onun burada olduğunu biliyorum, kendi adımı bildiğim kadar eminim.

Ve farklı bir şey daha hissediyorum. Damarlarımda dolaşan, göğsümü dolduran, huzursuz bedenim boyunca kullanılmayan ceplerde dönen bir güç var.

Elimi uzatıyorum ve buz sarayı balo salonunun tavanındaki karmaşık desenleri hatırlıyorum. Buz avucumun üzerinde beliriyor, ışıltılı spiraller oluştururken kendini oyuyor - zorlama ya da kısıtlama değil, nefes gibi doğal bir şekilde akıyor.

Gülüyorum. Gerçek, neşeli bir kahkaha.

"Pekâlâ prenses," diyor Kain sessizce. Avucumun üzerindeki buzla, otlarla kaplı bir masayı koklayan Thyrvi'nin arasına bakıyor. "Sanırım az önce *val-tivarını* kucakladın."

Ama bundan daha fazlası var.

O kalmak için burada ve temsil ettiği her parçam da öyle. Thyrvi buradayken, hayatımda ilk kez bir bütünüm.

Ben utanmadan kendimim.

BÖLÜM 15

MADDY

"M Addy, Odin aşkına neden Inga ve Orgid'in sana ne yaptığını Valkyrie'ye anlatmadın?" Sarra çok iyi bir iş çıkarmıyor. öfkesini gizliyordu. "Bugün korkaklıkları yüzünden tam anlamıyla cezalandırıldılar, sonra yine sana saldırdılar! Featherblade'den atılmayı hak ediyorlar!"

Arkadaşımın yüzündeki öfkeli ifade onun için inanılmaz derecede minnettar hissetmeme neden oluyor ve o daha en kötüsünü bile bilmiyor.

Ona markadan bahsetmedim.

Ona her baktığımda midem bulanıyor - yakıcı acının hatırasından değil, temsil ettiği şeyden.

Onlar kazandı. Onları kovalamış olabilirim ama zaferim çok geç geldi. Beni kıstırdılar ve ne olduğumu düşündüklerini bedenime kazıyarak, yargılarını etime kazıyarak kalıcı bir iz bıraktılar.

Tek başıma.

Valdis ya da Erik gördüyse bile bundan bahsetmediler. Beni bulduklarında kalın buzla kaplıydım, bu yüzden bunun farkında olmamaları tamamen mümkün.

Bana ne olduğunu sorduklarında yalan söylemeye karar verdim ve onlara sadece düştüğümü ve başımı çarptığımı söyledim. Bana inandıklarından emin değilim ama gerçeği söylemem için beni zorlamadılar.

Sarra'ya "Onlara kendi başıma güçlü olduğumu göstermek istiyorum" dedim. Bu doğru. Başta neden yalan söylediğimi bilmiyordum. Ama birkaç saat içinde

Şifa Kanadı'ndan ayrıldıktan sonra fark ettim. "Onları Valkyrie'nin yardımını olmadan da cezalandırabileceğimi bilmelerini istiyorum."

Sarra bana tereddütle bakıyor. "Ama sen yapabilir misin?"

Ona sırtıyıyorum, Thyrvi'nin gücünün onu bıraktığım Yüksek Salon'dan bile aramızdaki bağda mırıldandığını hissediyorum. Damga kalıcı olabilir ama artık sadece bir yara izi - beni kırmaya çalıştıklarının ve başarısız olduklarının kanıtı.

"Artık yapabilirim." Sarra'nın elini tutup onu kürklerden yukarı çekiyorum. "Gel."

Yüksek Salon'a vardığımızda Sarra tökezleyerek durdu, nereye gittiğimize dair itiraz eden soruları dudaklarında can çekişiyordu.

"Aman Tanrım..."

Sadece kendisinin bildiği bir nedenden ötürü Odin'in tahtının kollarından birini olabildiğince nazikçe pençeleyen Thyrvi'ye gözlerini dikmiş bakıyor.

"Thyrvi! Ona zarar verme, o tanrıların kralına aittir!" Ona doğru aceleyle koşarak bağıriyorum.

Devasa başını çevirip bana bakıyor, sonra bir an Sarra'ya bakıp tekrar bana dönüyor. "İçinde değerli taşlar var."

"Evet."

"Parlaklar."

İçimi çektim. "Onları rahat bırak."

Kocaman bir iç çekiyor, sonra şimdi isteksiz bir teslimiyet olarak tanıdığım bir hareketle kışının üzerine doğru kabarıyor.

"Bu benim arkadaşım Sarra,"

diyorum. Thyrvi göz kırpmıyor. "O bir savaşçı mı?"

"Hayır, Fae'ler için büyü yapıyor. O bir insan."

Bu ayının ilgisini çekiyor ve ayağa kalkıp bize doğru ilerliyor.

Sarra donakalır. "Maddy..."

"O güvende," diyorum arkadaşşıma, bu da ayının bana ters ters bakmasını sağlıyor.

"Güvende mi? Ben *Yggdrasil*'de var olan her şey kadar tehlikeliyim," diyor öfkeyle.

"Elbette öylesin. Ama arkadaşlarım için güvendesin, değil mi?" Sorunun retorik olduğunu açıkça belirtiyorum.

Ayı başını sallıyor ve Sarra'yı kokluyor. "O... canavar gibi kokuyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Canavar mı?"

Sarra bana bakıyor. "Ne diyor?" "Senin canavar gibi koktuğunu."

"Ee, büyüleyici mi?"

Tam cevap vermek üzereydim ki Yüksek Salon'un önünden gelen bir ses ikimizin de dönmesine neden oldu. Saat geç olduğu için kimseyi beklemiyordum ama Featherblade'in merkezi bir yerindeyiz, bu yüzden şaşırmadım.

Kim olursa olsun yanlış bir şey yapmadığımızı söylemeye hazırım ama Harald'in sesi salonda çınlayınca itirazlarım dudaklarımda kalıyor. "Odin'in lanet kuzgunu, çok güzel!" Hepimiz dönüp baktığımızda Harald bize doğru koşuyor ve Thyrvi'ye gizlemediği bir takdirle bakıyor.

"O-" diye başlıyorum ama Harald elini kapıya doğru sallayıp bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Diğerleri su gibi sıkıcı bir toplantı için yoldalar. Hadi, onlardan kaçmak istiyorsak acele etmeliyiz." Kapıya doğru yürümeye başlıyor ve ben şaşkınlıkla Sarra'ya bakıyorum.

"Çabuk olmak mı? Nereye gidiyoruz?" Arkasından sesleniyorum.

"Bu çok açık! Bu kudretli savaşçının uyuması için bir yer bulmalıyız!"

Thyrvi yeri eşeliyor. "Ondan hoşlandım." Tabii ki seviyor.

Beni beklemiyor, hemen devasa kapıların olduğu yöne doğru, devasa, kanatlı gölge-fae'nin peşinden ilerliyor.

Sarra'dan özür dileyerek, "Yarın görüşürüz," diyorum ve o da başını sallayarak tahtın arkasındaki köle odası kapısına doğru aceleyle ilerliyor.

"Şimdi söyle bana. Onu görevden alıp Ayı Kanadı'na geri getirebilir misin?" Ona yettiğimde Harald bana soruyor.

"Şey, artık burada olduğu için kovulmak istemiyor."

Duraklıyor, Thyrvi ve ben de duruyoruz. Harald ona uzun bir süre bakıyor, o da ona bakıyor.

"Gitmiyorum," diyor kafamın içinde. "Karanlık ve sıkıcı ve ne kaçırdığımı bilmiyorum."

"Bu bir sorun olabilir," diyor Harald sonunda. "Featherblade'de gezinemeyeceği pek çok kapı ve dar yol var."

Thyrvi dışlarını sıkıyor ve ardından kendini devasa kapılara doğru iterek açılmalarını sağlıyor. Dışarı çıktıktan sonra merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başlar.

"Bu yanlış yol," diyorum ona ve dönmeden önce yüksek sesle hırlıyor.

"Gitmiyorum."

"Gitmek zorunda değilsin," diye onu rahatlattıktan sonra Harald'a dönüyorum. "Gitmeyecek."

"Onu görevden alıp çok kısa süreler için geri çağırabileceğinizi düşünüyor musunuz? Örneğin bu dar merdiveni tırmanacak kadar?" diyor, binanın yan tarafına yerleştirilmiş ve Ayı Kanadı'na çıkan basamakları göstererek.

"Haklı," diyorum ayıya. Basamaklara bakıyor, çenesi seğiriyor. "Featherblade'in etrafında dolaşmak zor olacak."

"Gidersem beni nasıl geri çağıracağını biliyor musun?" Gergin olduğunu fark ettim.

Ona yalan söyleyebilirdim ama gerçek şu ki ben de en az onun kadar az şey biliyorum. "Bilmiyorum. Henüz denemedik."

Bakışlarını basamaklardan bana çeviriyor. "Denemek zorunda mıyız?"

Ben de gergindim, ama pratikler açık. Ve içten içe onu geri getirebileceğimi biliyorum. O artık benim bir parçam, biz biriz.

"Sanırım öyle. Seni bir yerden başka bir yere taşıyabilirsem savaşta daha güçlü oluruz." Onu bu şekilde güvenli bir yere de taşıyabilirim ama bu düşünceyle onu gücendirmek istemem.

Gözlerini kırıştırdı. "Gidebilirim. Ama beni geri getirmesi gereken sensin." "Getireceğim. Söz veriyorum."

Uzun bir süre duraklıyor, sonra yere son bir pençe atarak gözden kayboluyor.

İçime keskin bir korku dalgası yayılıyor ve kararlılığımı anında söndürüyor. "Kahretsin, Thyrvi, geri dön!" Diyorum ve neredeyse solmadan önce tekrar katlaşıyor.

"O kadar da kötü değildi," diyor ve ben rahatlamış bir kahkaha atıyorum. "Gerçekten gittiğinden emin değilim. Özür dilerim, panikledim."

Başını gururla kaldırıyor. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var."

"Gerçekten de öyle. Tekrar dene."

Gözden kayboluyor ve bu sefer ben merdivenlere dönüyorum. Harald çoktan merdivenlerin dibine varmış, hayranlıkla izliyor. Önce sessizce tırmanmaya başladık ama yarı yolda "Thyrvi?" dedi.

"Kahretsin. İnsanların önünde söyleyip duruyorum."

"Onunla gerçekten konuştuğuna göre, şaşırmadım. Belki de bu yeni *val-tivar* dalgasıyla hepimiz birbirimizin yaratıklarının isimlerini bileceğiz. Ne de olsa artık hepimiz onları görebiliyoruz. Bu gizlilik neden?" Omuz silkiyor ve gözlerimle buluşmak için dönüyor, kendi gözleri coşkuyla parlıyor. "Değişim zamanının geldiğine inanıyorum."

Tepeye varıp geniş patikaya çıkar çıkmaz Thyrvi'ye adıyla sesleniyorum. Üzerinde fazla düşünmüyorum. Görünmeyen bir ipi çekmeye çalışmıyorum. Kitapların bana yapmamı söylediği hiçbir şeyi yapmıyorum. Sadece onu çağırdım.

"Thyrvi, artık geri gelebilirsin."

Anında belirdi ve ben de ona genişçe sııttım.

"Gördün mü? Kolay."

"Hımm," diyor.

BÖLÜM 16

MADDY

I dut çalışına yaklaştığımızda heyecanımızı bastıramıyoruz. Elbette bu sefer.

Önünde durduğumuzda parılıyor ve nefesimi tutuyorum. Tanrılara dua edemeden kayboluyor.

Yerinde, devasa ağacın kabuğuna oyulmuş Ayı Kanadı duruyor.

Ağzım açık kalıyor.

Bina, üzerinde durduğumuz devasa dalın yarısını kaplıyor, üç sivri çatısı gerçek boyutlu ahşap aylarla taçlandırılmış. Arka ayakları üzerinde yükseliyorlar, ön pençeleri havada, yüzleri o kadar detaylı oyulmuş ki hırıltıları puslu havada dalgalanıyor gibi görünüyor.

Girişi daha fazla ayı süslüyor, Thyrvi büyüklüğündeki kapıları çerçeveleyen savaşta kilitlenmiş ayıları tasvir eden devasa oyma direkler. "Güç" ve "zafer" anlamına gelen kadim rünler kapıların etrafındaki ahşabın derinliklerine işlenmiş, kenarları gerçek altın gibi görünen şeylerle yaldızlanmış.

Thyrvi'nin heyecanı aramızdaki bağı titretiyor. "Bu bizim mi?" diye soruyor, çoktan harekete geçmiş.

"Muhteşem," diye nefes alıyorum, onu takip ederek.

"Bu... değişmiş." Harald'ın hayret dolu sesi beni olduğum yerde durduruyor. Ona dönüyorum.

"Ne?"

Binanın sağ tarafına bakıyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Üçüncü bina. Yeni bir bina. Ben burada yaşadığım sürece *iki* bina vardı; biri uyku odaları ve strateji odaları, diğeri de soldaki eğitim binası."

Thyrvi kolaylıkla çift kapıdan içeri giriyor ve Harald coşkulu bir hızla onun peşinden koşuyor. Sırtarak ben de onu takip ediyorum.

Giriş holü üç kat boyunca uzanıyor ve duvar apliklerinden gelen sıcak ışıkla aydınlanıyor. Çılgınlar ve Buz Devleri arasındaki savaşları tasvir eden karmaşık duvar halıları, titrek ışıkta hareket ediyormuş gibi görünen iplikleri ile mekânı kaplıyor.

Thyrvi bizi bir yan koridordan geçirerek sadece ahır olarak tanımlanabilecek bir yere götürüyor. Alan devasa, daha çok ayılar için lüks yaşam alanlarına benzeyen bireysel ahırlarla dolu. Her birinde taze saman ve yumuşak yosunla doldurulmuş gömme bir uyku alanı, bir banyo havuzu ve arkada büyük dallarla yükseltilmiş bir platform var. Tavan, baca benzeri çok sayıda delikten gökyüzüne açılıyor ve temiz havanın serbestçe akmasına izin veriyor. Nefis bir serinlik.

Harald büyük, açık alana bakarken "Featherblade sağladı," diyor.

Elimi ahır kapılarına oyulmuş rünler üzerinde gezdiriyorum.

Koruma. Cesaret. Yiğitlik.

"Tüm bunlar yeni *val-tivarlar* için mi?"

"Öyle olmalı!" Elini göğüs zırhına vuruyor. "Brynhild'in Kuş Kanadı'na benzer değişiklikler yaşayıp yaşamadığını görmeliyim," diyor. "Yalnız keşfetmekten mutlu musun?"

"Elbette."

Ahırın etrafına son bir kez şaşkınlıkla baktıktan sonra oradan ayrılıyor.

"Sanırım kendimizi evimizde hissedebiliriz," diyorum Thyrvi'ye.

Thyrvi arka tarafa yakın bir ahır seçiyor. Büyük pençelerini kullanarak saman ve yosunlardan mükemmel bir daire oluşturup yatağı istediği gibi düzenlemeye başlıyor ve ben de onu izliyorum.

Eğlence. Bu kadar büyük bir yaratığın bu kadar özel olabileceği kimin aklına gelirdi? Ona sevimli diyecek kadar ileri gitmezdim ama bu kesinlikle onun daha önce görmediğim ya da beklemediğim bir yönü.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Duraklıyor ve kocaman omzunun üzerinden bana bakıyor. "Yardıma ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?"

Gülümseyip başımı sallıyorum ve bir süre daha onun telaşını izliyorum. "Artık yatacağın yeri bulabiliriz," diyor sonunda. "Çok naziksiniz."

Merkez bina Yüksek Salon'a çok benziyor, açık alanın her iki yanında yükselen spiral merdivenler kapılarla kaplı koridorlara açılıyor. Ancak merdivenler çok daha heyecan verici, sonsuza kadar yukarı tırmanan ayılarla oyulmuş, vücutları basamakları oluşturmak için bükülüyor ve iç içe geçiyor.

Koridorların sadece iki kapıya açıldığı üçüncü kata ulaşana kadar ilerlemeye devam ediyorum. Rastgele birini seçip oymalı ahşap kolu çeviriyorum.

Oda sade ama zarif, her şey soluk ahşaptan oyulmuş. Kalın beyaz kürklerle örtülü devasa bir yatak bir duvara hakimken, sağlam bir yazı masası dışarıdaki sonsuz gölgeliği çerçeveleyen bir pencerenin altında oturuyor. Bir kitapla kıvrılabilecek kadar geniş bir pencere koltuğu, beyaz ve gri tonlarında daha fazla k ü r k l e minderlenmiş aşağıdaki dalın üzerine uzanıyor.

Bir duvar boyunca her boyutta silah ve zırhı barındıran bir silah rafı duruyor. Karşı duvarda büyük bir meşe gardırop ve bir kapının yanında uzun bir ayna var. Kapıyı iterek açıyorum ve bembeyaz fayanslar üzerinde bakır bir banyo küveti ve leğen görüyorum.

Thyrvi onaylarcasına gürlüyor, devasa bedeni kapı aralığından zar zor sığıyor. Odanın ortasına doğru ilerliyor ve kürkleri kokluyor. "Burası çok güzel kokuyor."

Haklı, öyle. Ama Sarra'nın atölyesinin tanıdıklığına sahip değil. Alışmak biraz zaman alacak, diye karar veriyorum.

Güzel merdivenlerden inip eğitim odasına gidiyoruz ve burada geçici bir sessizliğe gömülüyorum.

Burası devasa bir salon ve ilk izlenimim buranın bir şiddet tapınağı olduğu yönünde.

Duvarlar tarih boyunca vahŖi savaŖçılarının sahneleriyle kaplı. GiriŖteki zevkli duvar halılarının aksine, bunlar çığ ve ilkel, freskler rahatsız edici bir Ŗekilde kurumuŖ kan gibi görünen renklerle boyanmıŖ.

Eğitim ekipmanları da aynı derecede yoğun. Devasa ahŖap mankenlerin hepsi ayı pençelerinin derin oyuk izleriyle kaplı. Üstlerinde, tavanı boydan boya kaplayan geniŖ bir savaŖ sahnesi yer alıyor: Valkyrie'ler fırtına bulutlarının arasından süzölürken, ayı dostları aŖađıda yeryüzünde yarıŖıyor. Sanatçı ayıların ham öfkesini yakalamıŖ; kasları adımlarının ortasında gerilmiŖ, çeneleri sonsuz kükremelerle açılmıŖ. Görüntü sanki her an boyalı savaŖçılar tavandan fırlayıp bizi Valhalla'ya götürecekmıŖ gibi kayıyor ve parıldıyor.

Tıpkı mahzende olduğu gibi, bu resimler de Valkyrie'leri *val-tivarlarından* ayrı olarak gösteriyor, onlara sahip değiller. Sıra sıra Devlerin arkasında parıldayan bir figür görmek için öne doğru eğiliyorum. Figür fae boyutlarında ve parlak bir zırhla mı yoksa mücevherlerle mi süslenmiŖ? Silah rafları dikkatimi çekmeden önce bunu birine sormak için aklıma bir not alıyorum. Bir duvarın tamamı kancalarla kaplı, çok sayıda zırh ve silah sergileniyor ve ben yürürken parmaklarımı soğuk metallerin üzerinde gezdiriyorum.

Thyrvi bir kuklayı deviriyor ve kukla kayarken zemine daha yakından bakıyorum. Cilalı ahŖap, merkezden dıŖarı doğru yayılan eŖmerkezli rün halkalarıyla süslenmiŖ. Her halkada berserker eğitiminin farklı yönleri için rünler var. *Güç. Hız. Öfke. Kan tutkusu. Kontrol.*

"Bakın," diyorum, tavandan sarkan bir dizi büyük çemberi iŖaret ederek. "Bunlar hava muharebesi pratiği için olmalı. Bu..." Sözümlü nasıl bitireceğimi bilemediğim için yarım bırakıyorum.

"Tam da efsane olmak için ihtiyacımız olan Ŗey," diye bitiriyor Thyrvi benim yerime, zıplayarak baŖka bir kuklaya gidiyor ve pençesiyle vuruyor. Kukla devriliyor ve tahta parçalanıyor. BaŖını eğiyor. "Daha sağlam antrenman rakiplerine ihtiyacımız olabilir."

Gülümsüyorum. "Bunların son zamanlarda kullanıldığından emin değilim." "O zaman kullanılmalarının zamanı geldi."

Şiddete olan hevesi endişe verici derecede bulaşıcı. Dövüşme ve kazanma düşüncesinin verdiği o tanıdık coşku artık kabullenmeye başladığım bir şey. Hatta arzuluyorum. Ancak bu odadan yayılan şiddet, boyalı resimlerde tasvir edilen vahşet, sadece savaşıma arzusundan bir adım daha derin. Ve bu beni olması gerektiği gibi itmiyor.

Senin val-tivar'ın bir ayı, Maddy. Bu da senin bir berserker olduğun anlamına geliyor.

Onlar Yggdrasil'deki en güçlü savaşçılar.

Yerdeki rünlere tekrar bakıyorum.

Güç. Hız. Öfke. Kan tutkusu. Kontrol.

Sanki bir baraj yıkılmış gibi, heyecan vücudumu lezzetli bir telaşla dolduruyor.

Güçlü, hızlı ve kontrollü olacağım.

Kanatlarımı kazanacağım ve ayımın gücünü kullanacağım.

Bir Valkyrie olacağım.

BÖLÜM 17

MADDY

I Yeni evimden çıktığımda neredeyse şafak sökmek üzereydi. İyileştirme odalarında o kadar uzun süre uyuduktan sonra biraz bile yorgun değilim. Ve ayrıca, Freya'nın göğüsleri adına kim Keşfedilecek yepyeni bir bina varken uyunabilir mi?

Ayı Kanadı'nı karış karış gezdiğimizizden eminim ve elimi yüzümü yıkayıp kahvaltıya gitmeden önce eşyalarımı toplayıp düzgünce yerleşmek için yeterli zamanım olduğunu düşünüyorum.

Büyük çantamı ve içinde sakladığım birkaç giysiyi almak için içeri girdiğimde Sarra atölyede değildi. Çantamı dikkatlice hazırlıyorum, bazı kitapları ve çizimleri bilerek geride bırakıyorum. Kendimden hiçbir iz bırakmamak yanlış geliyor.

Bu düşünceyle Sarra'nın çalışma masasının sol çekmecesini açıyorum, midem sıkışıyor.

Ayna.

Kırılıp kırılmadığını öğrenmesi için Sarra'ya vermiştim ama hiç şansı yoktu. Onu geride bırakmak yanlış geliyor.

Düşüncesizce cebime koydum. Daha sonra deneyeceğimi zaten biliyorum. Kendime engel olamıyorum.

Yükselen duyguları ve hayal kırıklığına uğramış düşünce selini daha fazla bastıramadan bastırıyorum ve ortak uyku odama doğru yol alıyorum.

Buraya geldiğimden beri çamaşırhaneden kurtardığım diğer tüm gömlek ve pantolonları büyük bir çuvala dolduruyordum ki Navi geliyor

Kısa saçları ıslak, odaya giriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor. Thyrvi koridorda, yani tuvaletlerden geldiyse onu gördüğünü biliyorum.

"Ayı Kanadı'na taşıyorum."

"Demek ayıyı kontrol etmeyi öğrendin?"

Ona bakmak için döndüm. "Hiçbir şey öğrenmeme gerek yoktu. Sadece onu kucaklamam gerekiyordu."

Navi başını öne eğer. "I..." Sözüünü kesiyor ve ilk kez sesinde bir belirsizlik duyuyorum. "Sana yaptıklarına katılmıyorum."

Navi pratik bir mantığa ve onura sahip, bu yüzden ona inanıyorum. Korkaklığa göz yummazdı.

Yine de benden ne söylememi istediğini bilmiyorum, bu yüzden omuz silkip göğsüme dönüyorum.

"Inga'nın bir ayısı var."

İç çekiyorum. Şimdi bunun nereye varacağını biliyorum. "Evet. Yani yeni oda arkadaşım o olacak."

Bu düşünceyle midem kasılıyor ve kolumdaki izin gömleğimi yakmak üzere olduğuna yemin ediyorum. Tepki olarak tenimde buzun karıncalandığını hissediyorum ve hemen kaybolduğunda rahatlayarak onu uzaklaştırıyorum.

"Kendine dikkat etmelisin."

Bu beni tekrar döndürüyor. "Düşündüm ki-" diye başlıyorum ama beni durdurmak için elini kaldırıyor.

"Yanılmışım. Sen farklısın, işe yaramaz değilsin. Güçlü olmanın yeni bir yolu olabileceğini düşünmemiştim. Ya da gücünün bu kadar iyi olabileceğini"-duraklıyor ve yuvarlak vücuduma ve kötü kıyafetime küçümseyerek bakmamaya çalıştığını biliyorum-"gizli."

"Thyrvi'yi salonda mı gördün?" Alaycı bir ifadeyle soruyorum.

"Muhteşem biri," diye nefes alıyor Navi, gözlerindeki ifade hayranlığını doğruluyor.

"Inga söz konusu olduğunda bana göz kulak olacak. O burada kalacak."

"Onunla konuşabildiğin doğru mu?"

"Evet."

"Seninle derslere nasıl gelecek? O çok büyük."

"Gelmeyecek. Ben ders çalışırken o Featherblade'in etrafında dolaşıp tavşanlara ve tilkilere dehşet saçacak. Ama dövüş derslerinde benimle birlikte çalışacak."

Fae'nin yüzünde şiddetli bir arzu ifadesi beliriyor. Navi'nin tek istediği, ne pahasına olursa olsun dünyanın en büyük savaşçılarından biri olmak. Ve şimdi onun imrendiği bir şeye sahibim.

Bu garip bir duygu. Ve nahoş değil.

Son giysilerimi de çantaya tıktırıp ayağa kalkıyorum. "Görüşürüz," diyorum, uygun vedanın ne olduğundan pek emin değilim. Navi bana karşı hiç nazik ya da kibar olmamıştı. Aslında oldukça kötü davrandı. Ama beni hiç incitmedi ve az önce hatalı olduğunu kabul etti ki buna biraz saygı duymaktan kendimi alamıyorum.

"Seni hafife aldığım için pişmanım," diyor sessizce.

"Tek gördüğün benim ayım," diyorum. "Beni hâlâ dövüşürken ya da büyü kullanırken görmedin. Hâlâ boktan bir savaşçı olabilirim."

Başını sallıyor. "Her aptal o yaratığın gücünü hissedebilir ve o senin bir parçan. Büyünü güçlendirdi mi?"

Elimi kaldırıyorum, donmasını istiyorum ve başımın etrafında parıltılı girdaplar halinde bir kar fırtınası yaratıyorum.

Gözleri büyüdüğünde içimi bir memnuniyet kaplıyor. Başını sallıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Artık güçlü olduğum için bana iyi davranman seni sevmemi sağlamayacak."

"Beni sevmene ihtiyacım yok."

"O zaman neden benden özür diliyorsun?"

Yüzü buruşuyor. "Özür kelimesini hiç kullanmadım," diyor ve haklı. "Sadece senin hakkında yanıldığının farkında olduğumu bilmeni istedim. Şerefim için."

Ona bakıyorum. O da pek normal sayılmaz. Sadece pratik düşünceleri var, duyguları yok. Burada hiç arkadaşı yok ve neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair onur kurallarının ötesinde bir empati yeteneğine sahip görünmüyor.

Belki o da benim gibi bu dünyada kuşatılmış hissederek zaman geçirmiştir.

"Artık gidebilirsin," diyerek beni sempatik düşüncelerden uzaklaştırıyor.

Belki de öyle değildir.

Ayı Kanadı'ndaki özel banyo odam daha önce kullandığım ortak banyodan biraz farklı ve binada başka kimsenin olmadığını bildiğimden -hatta binayı görebilen başka kimsenin bile olmadığını bildiğimden- saçlarımı yıkamak ve ılık suda ıslanmak için zaman ayırıyorum.

Temiz ve kuru olduğumda ve elimden geldiğince rahatladığımda, büyük yatağa yerleşiyorum ve galeriye gidiyorum. Olanları hem iyi hem de kötü yönleriyle saklamam gerekiyor, bu yüzden doğruca heykel odasına gidiyorum.

Ancak oraya varır varmaz, galeri etrafımda vızıldayarak dönerken ben de şok olmuş bir şekilde olduğum yerde dönmeye başlıyorum. Birdenbire durdu.

Ayı heykelinin önünde duruyorum ve artık donmuş değil.

İçinde ne olabileceğine dair tüm korkum bir anda yok oluyor. Bu Thyrvî.

Önümdeki ayı Thyrvî, onun mükemmel, güzel, muhteşem bir yeniden yaratımı. *Zihnimdeki buzun altında, onca zaman, o buradaydı.*

Hevesle uzanıyorum ve kürküne dokunduğumda, anında şifa odalarına, onun benim bir parçam olduğunun içimi burkan, ruhumun derinliklerine işleyen farkındalığına geri dönüyorum. Sanki oradaymışım gibi ve hiçbir şeyi saklamama gerek olmadığını fark ediyorum. Hepsi burada, onun içinde, zaten.

Nasıl, hiçbir fikrim yok. Yine de bu, ayıya bakıp gülümsememi engellemiyor. Onun her zaman burada olması doğru geliyor, kurdun yanlış geldiği ölçüde.

Kurdu düşününce, gitmeden önce son heykeli kontrol etmekten kendimi alamıyorum. Kartal.

Hâlâ kaskatı donmuş durumda ve ona dokunmak için geçici olarak uzandığımda hiçbir şey olmuyor. Demek ki burada hâlâ kilitli bir sır daha var.

Kuşlar uçar. Belki de -sadece belki de- kartalın kanatlarımla bir bağlantısı vardır?

Umutla dolup taşarak gerçekliğe dönüyorum. Yeni odamdaki gardırobu karıştırıyorum ve hem kalın yün hem de esnek deriden pantolonlar ve pantolonlar ile mavi, yeşil ve taba renklerinde çeşitli bedenlerde pamuklu gömlekler bulduğuma seviniyorum. Ayrıca yatağın ucunda bulduğum sandığın çekmecelerinde silah kayışları, kemerler, greaves ve uyluk bağları, çorap yığınları, vardiyalar ve hatta göğüs destekleri ve iç çamaşırları var.

Temiz kıyafetlerimi giyip eskiden Brynhild'e ait olan deri şal zırhı ortama bağlarken içime sakin bir güven yerleşiyor. Saçlarımı tararken, saçlarımın arasında çok daha parlak mavi çizgiler olduğunu fark ediyorum, ön tarafta belirgin bir tane var. Kilidi tutup yansımana bakıyorum.

Biraz kız kardeşime benziyorum. Sadece biraz, ama öncekinden daha fazla. Duruşum daha dik, göbeğim hala yuvarlak ama daha sıkı. Kıyafetlerim bir hizmetçiye yakışmayacak kadar süslü ve cesur ve solgun saçlarımın çizgileri artık Freydis'inkilerle aynı renkte.

Çantama gidip aynayı çıkarıyorum ve hüzünle tutuyorum. Yeni mavi saçlarımı görmesini istiyorum.

Ayna avucumun içinde katı buza dönüşüyor.

Nefesim kesiliyor ve büyük bir şokla yere düşürüyorum. "Kahretsin!" Cehennem aynasını dondurdum!

Dizlerimin üzerine çöktüm ve hala ahşap tahtaların üzerinde kaydığı yerden aldım. Yakaladığım sırada yatağın ayağına çarpıyor ve açılıyor.

Nefesim kesildi.

Freydis.

Orada, aynanın içinde, küçük cam parçasından kaşlarını çatmış bakıyor.

"Freydis!"

"Maddy." Nefes veriyor, yüzünde rahatlama var.

"Freydis! Gerçekten sen misin?" Başını sallıyor ve ben aynayı elime alırken dudaklarımdan kelimeler dökülüyor. "Neden daha önce cevap vermedin? Buradayken neden beni görmezden geldin? Freydis, sana söyleyecek çok şeyim var ve ben olduğum için çok ama çok üzgünüm.

Buraya düştüm, gerçekten, ama tanrılar yanılmadı! Biliyor olmalılar-"

"Maddy, dur," diyor ve ben ona itaat etmeye o kadar alışmışım ki, kontrolsüz kelime selim duruyor. "Gitmeden önce saniyelerim var. Babam Featherblade'e geliyor."

"Ne?"

"Senden bilgi istiyorlar ve annem ona yardım etmeyeceğini söyledi."

Küçük aynada kız kardeşimin yüzüne bakıyorum, birlikte büyüdüğüm fae'den bir iz bulmaya çalışıyorum. *Beni seven Fae'den.*

"Nasıl olduğumu bile sormayacak mısın? Şimdiye kadar hayatta kaldığım için mutlu olduğunu söyleyecek misin?" Sesim bir fısıltı ve boğazımdaki çizik duyulabilir.

"İyi olduğunu görebiliyorum. Sormama gerek yok" diyor.

Bıçaklar kalbimi deliyor. "Freydis..."

"Maddy, Lord Vitsa'yı araştırmalı ve geçen yıl Toprak Sarayına sattığı şeyin ne olduğunu bulmalısın. Bu çok önemli. Babamın saraya yaptığı son ziyarette Gölge Saray kaçakçısından aldığı defterde yazıyor olacak."

"Artık büyü kullanabilirim." Az önce söylediklerini kabul etmeyi reddederek çenemi sıkıyorum.

"Bilgiyi aldığında aynayı kullanarak bana söyle ve lütfen bunu babam gitmeye çalışmadan önce yap. Featherblade'e tekrar erişmeye çalışmazsa hepimiz için daha kolay olur."

Yine mi? Daha önce denedi mi? Sırf benimle konuşmak için onu neden içeri alsınlar ki? Ailemin küstahlığı ve beni hafıza büyümden başka bir şey için kullanmaya devam etme arzuları, midemin çukurunda acı verici bir öfke alevinin canlanmasına neden oluyor.

Bu fiziksel bir his, sanki uykuda olan bir parçam yeni uyanmış gibi, sonunda onu yakacak bir kıvılcım bekleyen bir şenlik ateşi gibi.

"Burada *val-tivarımı* ilk alan bendim," diyorum. O benimkine cevap verene kadar onun sözlerini kabul etmeyeceğim. "Bu benim büyüğü Valkyrie hayvanım. O bir ayı ve daha önce burada gördükleri hiçbir val-tivar'a benzemiyor-"

"Maddy, Odin aşkına, sessiz ol ve annemle babamın istediği o lanetli bilgiye bak!"

Aynayı kapattım ve gözyaşlarım gözlerimden kaçtığında sıvı ateş gibi oldular. Tenim anında donuyor ve gözyaşlarım da onlarla birlikte donuyor. Parmaklarımı kaldırıp katı yanaklarımdaki donmuş hüzün çizgilerinde gezdiriyorum.

İçimdeki ateş sıcıyor.

Bir daha asla aileme hiçbir konuda bilgi vermeyeceğim.

BÖLÜM 18

MADDY

W İki saat sonra sihir antrenmanına gittiğimde, yüce ve kudretli Brynhild'e bir ders vermek için bir planım vardı. Geldiğimde beni diğer ice-fae'lerin önünde küçük düşürdü. Burada, ve Şimdi, olgunlaşmamış olarak o öyle, I istiyorum için onu utandırmak.

Yapılacak en doğru şey, büyü çalışmasından önce ona gidip birkaç gün önce konuştuğumuz tüm güç ve becerilere artık erişebildiğimi göstermek olurdu.

Ama bunu yapmayacağım ve bunun beni ne kadar küçük düşürdüğü umurumda değil. Bir ya da iki basamak aşağı indirilmeyi hak ediyor.

Bu yüzden diğer kalelerle birlikte Kuş Kanadı'nın dışında sıraya giriyorum ve Thyrvi'nin hâlâ yeşilliklerin arasında kendine kahvaltı hazırlamaya çalıştığından emin oluyorum.

Yanında durduğumda Martom bana "Merhaba," diyor. Yeterince samimi görünüyor, ben de ona gülümsüyorum.

"Merhaba."

"Şimdi bize katılıyor musun?"

"Evet."

"Sihrini kontrol edebiliyor musun o zaman?" Erika öne doğru eğilerek soruyor.

"Evet."

Brynhild Kuş Kanadı'nın ana kapısından dışarı adım atıyor ve beni görünce hafifçe duraksıyor. "Madivia?" Bu açık bir soru ama ben bunu bir onaylama olarak kabul ediyorum.

"*Hersir*," diyorum başımı sallayarak.

"Sen... bugün bize katılıyor musun?"

"Evet. Bana 'doğuştan gelen büyü yoksa, sana öğretilemez' demiştin. Benim doğuştan gelen sihrim mevcut."

"Öyle mi?"

"Bana verdiğin listedeki her şeyi yapabiliyorum."

Brynhild bana bakıyor. Bana yalan söylüyormuşum gibi bakmıyor; doğru olmasaydı böyle cesur bir iddiada bulunmayacağını biliyor.

Bana bunu kanıtlamamı söylemesini bekliyorum ama onun yerine başka bir şey soruyor. "Ne değişti?"

Duraksıyorum. Çatışmadan kaçınmalı ve genel olarak pişman ve kaçamak mı davranmalıyım? Yoksa ona tüm "tavsiyelerinin" benim için tamamen yanlış olduğunu ve bana davranış şeklinin zalimce olduğunu ve beni engellemekten başka bir işe yaramadığını mı söyleyeyim?

Karar veremediğim için tek bir kelime söylüyorum. "Thyrvi!"

Uzun, gergin bir sessizlik oldu, sonra arkamızdaki çalılıklar çatırdadı. Diğer kargalar dönüyor ve benim devasa, güzel beyaz ayım açıklığa doğru ilerlerken soluk sesleri duyuyorum. Yanımda durduğunda diğerleri dağılıyor ve ben Brynhild'e bakıyorum.

Şu anda yüzünde olan ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

Ağzı açık bir şekilde Thyrvi'ye bakıyor ve ilk defa ağzında gerçek bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum. Gözlerinde bir merak olduğundan neredeyse eminim.

Thyrvi yavaşça Valkyrie'ye doğru ilerliyor ve başını eğerek buz yosununu kokluyor. Kanatları çırpınıyor ve Thyrvi şaşkınlıkla sığıyor.

"Sen... onu artık burada tutabilir misin?" Brynhild benimle konuşurken gözlerini ayıdan ayırmıyor, uzattığı elini dikkatle ona doğru kaldırıyor. Bir ışık parıltısı var ve kuşunun görüldüğünü görüyorum.

Tedirginlik içimi kaplıyor. Kuşu Thyrvi'den gelen bilgileri okuyabiliyor mu? "Evet, *hersir*," diyorum ve ses tonum temkinliliğimi gizleyemiyor.

Brynhild dönüyor ve ben tam zamanında gözlerimi kuşundan ayırıyorum. "Nasıl?"

Kararımı verdim.

"Onu içeri aldım. Konsantre olmaya çalışmayı bıraktım. Zihnimi temizlemeye ya da tek bir şeye odaklanmaya çalışmayı bıraktım. Bana yapmamı söylediğin her şeyi yapmayı bıraktım ve içgüdülerimin ve duygularımın kontrolü ele almasına izin verdim ve şimdi..."

Elimi havaya kaldırıyorum ve tıpkı onun yaptığı gibi buz parçalarından bir yay oluşturun. Küçük bir Buz Devi oluşturmak yerine, küçük ama güçlü bir ayı olarak birleşmelerini sağlıyorum ve bu ayı havada dönerek elimin üzerine düşüyor.

Thyrvi küçük buz ayısına bakmak için başını çeviriyor. Martom fısıldıyor, "Bunu ben de yapmak istiyorum!"

Thyrvi bana "Acınacak boyutta ama görsel olarak çekici," diyor.

"Teşekkürler," diyorum ona.

Brynhild'in kuşu onun etrafında giderek daha hızlı daireler çizerek uçuyor ve ona bakmamak elde değil. "Büyüleyici," diyor Valkyrie sonunda.

Büyüleyici mi? Tüm söyleyeceği bu mu? *Üzgünüm* ya da *yanılmışım* demeye ne dersin?

Bakışlarıma engel olamıyorum ve gözlerindeki en ufak pişmanlık kıvrıntısıyla ödüllendiriliyorum.

İstedğim bu değildi ama yeterli olabilirdi. Hatalı olduğunu biliyor, bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsa bile.

Buz ayısını Thyrvi'nin burnunu soktuğu yere bıraktım. Ayının siyah burnuyla temas ettiğinde anında eriyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Yine Martom, ona döndüğümde yüzü pembeleşmiş ve topuklarının üzerinde zıplıyordu.

"Sadece istiyorum," diyorum omuz silkerek. "Yemek yemeyi, nefes almayı ya da doğal olan herhangi bir şeyi düşündüğüm gibi. Sadece... oluyor."

"Sen... önce zihnini temizleyip gücünü bulmuyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Martom gözlerini kapatıp elini uzatıyor ve avucunun üzerinde buz dönüyor. Hiçbir şey olmuyor. "İşe yaramıyor."

Brynhild boğazını temizliyor ve hepimiz ona bakıyoruz. "Madivia'nın büyüye erişim yolu çoğunuzun başarılı olacağı bir yol değil," diyor.

diyor.

Bana nasıl davrandığını haklı çıkarmaya çalıştığı için içimde öfke kabarıyor. Ama kafamda argümanlar oluştururken, yavaş yavaş onun haklı olduğunu anlıyorum.

Yeni öğrendiğim ve kabul ettiğim nokta bu. Ben herkes gibi çalışmıyorum.

Tuhaf olan sensin Maddy, unuttun mu?

Tek olan.

Yalnız olan.

Kolumdaki damgaya dokunmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

"Ama," diye devam ediyor Brynhild, "buz büyüyle bu tür becerileri gerçekleştirmenin daha önce farkında olmadığım başka bir yolu varsa, o zaman bunu keşfetmeliyiz."

Dudaklarım yavaşça aralanıyor. Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi.

Doğrudan bana bakıyor ve konuşurken yüzünde ya da sesinde hiçbir meydan okuma ya da alaycılık yok. "Anlat bize Madivia. *Val-tivar-Thyrvi*'ye bağlı olmanın nasıl bir his olduğunu anlat, öyle mi?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Ve bize yeni büyünü nasıl bu kadar inanılmaz bir kontrole kullandığını anlat. Detaylı olun. Söyleyeceğiniz her şey burada bir başkasına yardımcı olabilir."

Yine ses tonunda, gözlerinde, hatta beden dilinde herhangi bir küçümseme belirtisi, beni başarısızlığa uğratmaya çalıştığına dair bir işaret arıyorum. Ama o samimi. Bundan eminim.

Nefes alıyorum, diğerlerine bakıyorum ve istediğini yapıyorum.

Günün sonunda, yaptığım şeyin herkes için işe yaramayacağı açıktı. Martom içgüdülerine yaslanarak daha fazla kontrol sahibi olduğunu hissettiğine yemin ediyor ama ben ikna olmadım. Kuş Kanadı'ndan uzaklaşmaya başladığımız sırada Erika bir çığlık attı ve hepimiz donup kaldık.

"Bir kartal gördüm!" diye ciyaklıyor, gözleri başının üzerinde sabitlenmiş. Thyrvi zihnimin içinde konuşuyor. "Büyük gri bir kartal," diye onaylıyor.

"Senin *val-tivarın* mı?" diye herkes bir ağızdan soruyor.

Başını sallarken yüzü gülüyor.

O akşam yemekte, üç kale daha *val-tivarlarının* işaretlerini gördüklerinden bahsediyor. Oda sohbetle doluyor ve kısa bir süre sonra kaleler yanıma geliyor, Martom'un ayımın büyü çalışmasında ortaya çıkışını coşkuyla anlatması hızla yayılıyor.

"Sihri kullanmak için konsantre olmadığın doğru mu?"

"Ayının sürekli burada kalmasını nasıl sağladın?" "Sihir yapmak için neden ayıya ihtiyacın vardı?"

"Gerçekten seninle konuşuyor mu?" "Onu görebilir miyiz?"

Soruların sonu gelmiyor ve sonunda hepsini Thyrvî'yi görmeleri için dışarı çıkarıyorum.

İlgi odağı olmak konusunda gerginim ama yirmiden fazla yüzün devasa beyaz ayıya huşu içinde bakmasını izlerken hissettiğim gurur, hayatımın en güzel duygularından biri.

Çoğu onu donmuş pınarın üzerinde gördü ama şimdi ona yakınlar ve onu yanımda görmek bambaşka bir duygu. Gururum kabarıyor, korku ya da öfke değil.

Thyrvî de bundan hoşlanıyor, yeri eşeliyor, kocaman kafasını sallıyor ve ara sıra sebepsiz yere dişlerini gösteriyor.

"Düşmanların bana hayranlık duymaya gelmiyor," diyor kafamın içinde.

Haklı da. Gruptan sadece Ulrika burada, onu cezasından beri ilk kez bu kadar halka açık bir yerde görüyorum. Grubun en arkasından Thyrvî'ye bakıyor ve yüzünde gerçek bir korku ifadesi var. Ayımın koruda yaptıklarını gördüğü için şaşırmadım. *Neredeyse* Inga'ya yaptıklarını.

Ama Inga ve Orgid, Dimec ve Thira ile birlikte akşam yemeğine gelmediler. Bunu görmek için burada olmadıklarına üzülüyorum. Hem onlar hem de ben Inga'nın ayısının Thyrvî'ye denk olduğunu biliyoruz, öyle ki ikiye bir bana ulaşabilirler. Ama ben onları yendim. Yaralandım.

Inga ayısıyla temas kurmuş olabilir ama kontrolü ele alan ilk kişi benim.

Gözlerim içgüdüsel olarak Kain'i arıyor.

Şölen salonunun kenarına yaslanmış, beni izliyor. Gözlerinde bir parıltı var ve neredeyse eminim ki benim

O an da öyle.

Bütün gün onunla konuşmak istedim ama geri alamayacağım bir şey söylememek için kendime güvenemiyorum.

Thyrvi'nin şu anda yanımda durmasının sebebi o. O olmasaydı kontrol bende olmazdı.

Ama bunu ona söylememeliyim. Onu tüm bu güç ve heyecanla ilişkilendirmemeliyim; bu sadece ona olan hayranlığımı daha da kötüleştirir.

Gözlerimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama düşüncelerimle bunu yapmak o kadar kolay değil.

Odin aşkına, kimi kandırıyorum ben?

Tüm bu güç ve heyecanın sebebi Kain ve aradaki bağlantıyı görmezden gelmeye çalışmak imkânsız.

Kain'e karşı bir hayranlığım yok. Bir *saplantım* var.

Ateş fae'sine olan fiziksel tutkumla yaşamayı öğreniyordum, ama şimdi... Bu fizikselden çok daha öteye gitti.

Glade'de olanlar onun üzerimde tehlikeli bir etkisi olduğunu anlamam için yeterliydi. Tüm öz kontrolün beni tamamen terk ettiğini ve kendi bedenimin arzularının kendi başlarına şaşırtıcı derecede güçlü olduğunu doğrulamak için yeterliydi.

Ama dün şifa odasında olanlar... Bu her şeyi değiştirdi, geri dönülmez bir şekilde.

BÖLÜM 19

MADDY

T Ertesi gün *glima*'da kendimi tamamen ve tamamen ateşten fae Valkyrie'ye bakmaktan alıkoyamazken buldum.

Odanın içinde dolaşıyor, herkese tekniği geliştirme, sıkılaştırma, duruş, vuruşlarda daha fazla ivme gibi talimatlar veriyor. Onu izlerken dikkatim o kadar dağılıyor ki, rakibim beni defalarca sırt üstü yatırıyor.

Staffan bana "Eğer bu iyi bir boy maçı değilse," diyor ve ben ona dönüp başımı sallıyorum.

"Hayır, hayır. Özür dilerim. Hayır, benden daha büyük kalelerle antrenman yapmak benim için önemli," diyorum iri fae'ye. Tam da bu nedenle onunla dövüşmek isteyip istemediğimi sorduğunda memnun olmuştum ama Kain'e bakmaktan ona iyi bir antrenman yaptırıyorum.

Bugün gri giymiş. Gri deri pantolon ve koyu tenini parlatan kömür grisi bir gömlek. Ne zaman bir hareket gösterse, kasları şişip geriliyor ve ondan yayılan gücü hissediyorum.

Onun yanında olmak bile daha iyi olmak istememe neden oluyor.

Daha sıkı dövüşmek ve dövüştüğümde kazanmak istiyorum.

Daha hızlı koşmak istiyorum ve herkesten daha hızlı koşmak istiyorum.

Sadece ona bakarak kendimi daha güçlü hissediyorum.

Gücümü açığa çıkarmamda önemli bir rol oynadığı gerçeğinin benim için sağlam ve sağlam bir ilişki yarattığını bilecek kadar akıllıyım: *Kain eşittir güç.*

Yine de bu arzumu azaltmıyor.

Onu istiyorum. Onu çok kötü istiyorum. Ona dokunmak istiyorum. Bana dokunmasını istiyorum, sadece bir parmak ucuyla değil. Tüm vücudumu onunkine bastırmasını istiyorum. Ellerini vücudumun her yerinde istiyorum. Onu içimde istiyorum. İstiyorum-

"Prenses!" Sesi beni ürkütüyor ve dönüyorum. "Siz dikkat etmezken bu odadaki beş kişi sizi öldürebilirdi." Bana hırlıyor ve ilerliyor.

Nefesim kesiliyor ve neredeyse tamamen duruyor.

"Mazeret yok," diyor ve sonra birdenbire bacağını bana doğru uzatıyor. Atlamaya çalışıyorum ama zamanında başaramıyorum. Kürklerin üzerine düşüyorum, önce kalçam.

Sesini yüksek sesle değil, kafamın içinde duyuyorum. *"Büyü yapmak için konsantre olman gerekmeyebilir prenses, ama göğüs göğüse dövüşte konsantre olman gerektiği kesin."* Gözlerini yakalıyorum ve orada kıvılcımlar görüyorum.

Bundan keyif alıyor.

"Evet, *hersir*," diyorum uysalca ve ayağa kalktığımda, o arkasını dönerken ayağımı ona doğru savuruyorum.

Yine de benim için fazla iyi.

Düzgünce yanımdan geçiyor, aşağı uzanıyor, gömleğimin önünü kavırıyor ve beni bedensel olarak yerden kaldırıyor. Arzu merkezimde patlıyor. Bacaklarımın arasından başlayıp ayak parmaklarımın ucuna ve parmak uçlarıma kadar yayılıyor ve az önce kıpkırmızı olduğumu biliyorum.

Kelimenin tam anlamıyla yumruğundan sallanıyorum, etkisiz tekmeler atıyorum ve elinden kurtulmaya hiç çalışmıyorum.

"Kurtulmaya çalışman gerekiyor," diyor kafamın içinde, gözleri hala parlıyor.

İçgüdülerim devreye giriyor ve iki kolum da eldivenli ön kolunu kavırıyor. *Glima* dersleri ona özgürce bu kadar yakın olabildiğim tek zaman ve ben de bundan yararlanacağım.

Ayaklarımı ona doğru sallamaya çalışıyorum. Kısa bir an gülümsüyor, sonra beni bırakıyor, çok çalıştığımız bir hareketle kolunu ortama doluyor ve beni sırtüstü bırakıyor.

Yere düşüyor ve ağırlığı üzerimde baskı oluştururken içimde bir heyecan dalgası oluşuyor.

"Böyle bir rakibi yenemezsin," diyor.

Cevap olarak vücudumu hareket ettiriyorum ve kalçalarımı onun sert uyluğuna bastırıyorum. Onun gerildiğini, sarsıldığını hissediyorum ve sonra kafamın içindeki sesi, *"İnsanlarla dolu bir odadayız prenses. Ateşle oynuyorsun."* Kafamın içinde ona cevap veremiyorum, o yüzden vermiyorum ama *bir* yanım ona şunu söylemek istiyor: *Artık benim de bir ateşim var.*

Ve bunu sen başlattın.

Kendimi durduramıyorum. Diğerleri için açık olabileceğini düşünmeden ona tekrar sürtünüyorum ve o da ağırlığını tamamen üstüme gelecek şekilde kaydırıyor. Ereksiyonunu karnımda hissettiğimde küçük, hırıltılı bir ses çıkarıyorum. Göğsünün ortasına bakıyorum, saçları etrafıma dökülüyor ve yüzünü göremiyorum.

Yine de yumuşak kıkırdamasını duyuyorum.

Neredeyse vücudumu kendi vücuduyla kapladığı kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkıyor ve itirazımı bastırmak zorunda kalıyorum.

Ben de ayağa kalkıyorum ve Staffan bana elini uzatırken gözlerinin parladığını görüyorum. Kain, Martom'u Tora ile antrenman yaptığı yerden kapıyor.

"Eşleri değiştirin," diyor ve Staffan'ı Tora'ya doğru itiyor.

Nedenini anlamam bir saniye sürdü. İri yarı, yakışıklı Staffan'la antrenman yapmamı istemiyor.

"Merhaba," diyor Martom gülümseyerek.

Ben de dalgınca başımı sallıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Kain kıskanıyor.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

Vücudum kontrolden çıkmış durumda. *Glima*'nın geri kalanı bir tür nefis işkence gibi ve bacaklarımın arasındaki ağrı çok fazla olmadan önce Ayı Kanadı'na zar zor dönebiliyorum.

Thyrvi'yi mutlu bir şekilde devasa bir saman kuklayı dünyada umursamadan parçalara ayırırken bırakarak, uyku odama koşuyorum ve kendimi yatağıma atıyorum.

Pantolonumun kemerini çekiştirirken donup kalıyorum.

"Ne yaptığını biliyorum prenses."

Freya bana yardım et, Kain'in sesi kafamın içinde.

O yapamam olmak Burada veya bkz. Ben. Bu o ve
Ayı Kanat, Sadece ayı *val-tivarına* sahip olanlar erişebilir.

Peki ne yaptığımı nereden biliyor? Utanç
ya da mahcubiyet hissetmeliyim.

Ama hissetmiyorum. Sesi nabzımı daha sert, daha ateşli attırıyor.

"Nasıl bildiğimi bilmek ister misin?"

Elimi kendime doğru iterken çılgına dönüyorum, parmaklarım kaygan sıcaklığın üzerinde geziniyor.

"Yüzünü gördüm, kızarmış ve hazır. Vücudunu hissettim, gergin ve çaresiz. Beni nasıl izlediğini gördüm. Eğitim odamı ne kadar hızlı terk ettiğini gördüm."

Aman Tanrım. Parmaklarımı içime bastırıyorum, yavaşlamaya çalışıyorum, rahatlamamanın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

"Ben de tam olarak aynı şeyi yapıyorum prenses. Beni delirtiyorsun."

Hay sikeyim.

"Sana baktığımda ne gördüğümü söyleyeyim prenses." Sesi zihnimde sertleşiyor, kendi dokunuşuma karşı eğilmeme neden oluyor.
"Güç görüyorum. Sonunda kucakladığın ham, evcilleşmemiş güç. Bunun ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Nefesim kısa nefesler halinde geliyor, tenim altımdaki yumuşak kürklere karşı aşırı hassas. Benimle bu şekilde konuşabilmesi, burada bile zihnime ulaşabilmesi, beni uzaktan kontrol edebilmesi gerçeği beni endişelendirmeli. Bunun yerine, daha fazlası için çaresizim.

"Kendine yavaşça dokun prenses. Yapabilseydim benim yapacağım gibi. İlk başta nazikçe. Sonra daha sert." Sesi sertleşiyor. *"Seni, bugün altımda nasıl hareket ettiğini düşünerek kendimi okşuyorum. Kendine engel olamıyormuşsun gibi kalçalarımına nasıl vurduğunu. Kendini tutmaya çalıştığın o küçük sesleri."*

Benim ellerim yerine onun ellerini hayal ediyorum, donmuş tenime dokunuşunun yakıcılığını hayal ediyorum. Zaten ihtiyaçtan kayganlaşmış klitorisimin etrafında dönüyorum, parmaklarımı hareket ettiriyorum, söylediği gibi yavaş tutmaya çalışıyorum.

"Sikim senin için çok sert prenses. Seni düşünüyorum, botun omzumda, güzel vücudun ıslak ve hazır, o kadar lanet

Bana yakın ol."

Ağlamamak için dudağımı ısıyorum, ellerim kürkleri kavırıyor. Zevk içimi sarıyor ve kalçalarım yataktan kalkarak daha fazlasını istiyor.

"Şimdi daha hızlı. Parmaklarını daha derine it. İçinde olmayı o kadar çok istiyorum ki yanıyorum. Bana imkânsız şeyler yaptırıyorsun. Seni bir kez tatmak için neler yapmazdım."

Bedenim kendi isteğiyle hareket ediyor, serbest kalmanın peşinde. Soğuk odaya rağmen tenimde boncuk boncuk terler oluşuyor, göğsüm her umutsuz nefeste kabarıyor.

"Yaklaştım prenses. Seni doldururken çıkaracağın sesleri hayal ediyorum."

Sözleri beni inletiyor ve parmaklarımı sıkmama neden oluyor. Benimle böyle konuşurken kendine dokunduğu düşüncesi çok fazla.

"Şimdi benim için gel prenses."

Sesindeki emir beni uçurumun kenarına getiriyor. Sırtım kürklerden kurtulurken, saf zevk dalgaları içime çöküyor. Kalçalarım titriyor, zihnimde alçak sesle ve tatmin olmuş bir şekilde homurdandığını duyduğumda vücudum artçı şoklarla zonkluyor.

"Aferin kızıma."

Beni göremiyor ve duyamıyor. Kibri, kendine güveni, bana söylediği şeyi tam olarak yapmış olacağımdan emin olması...

Her şey kurulmuş.

Onun emrinde tamamen çaresizim. Ve bir şekilde öncekinden daha da çaresiz.

BÖLÜM 20

MADDY

I Dövme işine geç kaldım ama Harald beni azarlamadan el sallayarak yerime gönderdi. Görünüşe göre yeni gözdesi olmanın avantajları var. Demir ocağı parlıyor ve titriyor, çekiç sesleri Kalkanımın önüne yerleşirken metal rahatlatıcı. Bugün onu bitireceğim ve bu görevin beni en azından günün geri kalanında Kain'den uzaklaştırmaya yetmesi için dua ediyorum.

Ne kadar da çabuk kendimi işime kaptırabiliyorum. Metal aletlerimin altında şakıyor, her vuruş beni bitirmeye daha da yaklaştırıyor - ikinci kez.

Bu kalkanı bir kez yok etmeye çalışmış olsalar da hala var olduğu gerçeğinden bir tür güç almaya çalışıyorum. Ve eskisinden daha iyi. Çerçevesi daha büyük, ama yine de hafif ve kenarlarına ince rünler ekledim, hepsi de koruma ya da dayanıklılık anlamına geliyor.

Azim bu kalkanın tam kalbinde yer alıyor ve bunu bilerek onu takmaktan heyecan duyuyorum.

Harald bana çarpıyor, bir şekilde ocağın içine girmiş bir serçeye doğru kanat çırpıyor. Midemde o tanıdık darbeyi hissediyorum ve çekicimi düşürmek için zar zor zamanım oluyor, karanlık beni ele geçirmeden önce ateş çukurundan tökezleyerek uzaklaşıyorum. Kendime geldiğimde Tora ayağa kalkmama yardım ediyordu. Mırıldanarak teşekkür ediyorum ve işimin başına dönüyorum.

Herkes gittikten sonra Harald'ın Henrik'in yapmakta olduğu geniş kılıçla uğraşmasını bekledim; kılıç onun yapamayacağı kadar büyüktü.

Böylece onunla Valdis'in önerdiği gibi bir yay tasarımı hakkında konuşabilirim.

"Ah! Bir berserker için bir yay!" Hemen bir rafa atlayıp parşömenleri ve kitapları indiriyor. "Bir keresinde aynı anda iki Buz Devine ok attığımı biliyor muydun?" Bana detaylı tasarımlar gösterip, ayı *val-tivarlı* Valkyrie'lerin berserk güçlerini okçuluklarına güç katmak için kullandıkları hikâyelerle beni eğlendirirken coşkusu bulaşıcı.

Zihnimde bir görüntü oluşuyor, o kadar canlı ki nefesimi kesiyor:

Thyrvi aşağıda kükrerken, ben kanatlarımı açmış, savaş alanının üzerinde süzülüyorum. Oklarım havada süzülüyor, buz uçlu ve ölümcül.

Bu düşünce heyecandan neredeyse başımı döndürüyor.

O akşam bitmiş kalkanımı Sarra'nın atölyesine götürüyorum. Her ayrıntıyı takdirkâr bir gözle inceliyor, uzun zamandır mükemmelleştirmek için harcadığım rünleri parmağıyla takip ediyor.

"Artık Thyrvi'nin neye benzediğini bildiğime göre, ortadaki metal plakayı düzeltebiliriz," diyor, çoktan çizmeye başlamış. Eli kendinden emin vuruşlarla hareket ediyor ve Thyrvi'nin vahşiliğini esrarengiz bir doğrulukla yakalıyor.

"Bunu plakaya aktarabilir misin?" Ayının kağıdında canlanmasını izlerken soruyorum.

Başını sallıyor, gravür aletlerine uzanmaya başlamış bile. "Bu gece başlayacağım."

"Oh, Sarrra?"

"Hm?" Hâlâ heyecanla çizim yapıyor.

"Ben... Ayı Kanadı'na taşındığımda bunu geri götürmüştüm ama aslında burada kalması gerektiğini düşünüyorum."

Bana dönmek için duraklıyor ve gözleri kompakt aynaya kilitlendiğinde sempati ile doluyor. "Onunla hiç şansım olmadı, Maddy. Muhtemelen sende kalmalı."

Başımı kararlılıkla sallıyorum. Ona bakmak beni üzüyor ve Ayı Kanadı yeni bir ben için yeni bir başlangıç.

"İleride ihtiyacın olursa diye onu burada kilitli tutacağız," diyor ve dikkatlice masasının altındaki kilitlenebilir çekmecelerden birine yerleştiriyor.

Anahtar kilidin içinde dönerken karnımdaki ateş çıkırdıyor.
Featherblade'de aileme ihtiyacım yok. Artık ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Perşembe günleri mutfakta çalışıp balık ayıklamayı ve pişirmeyi öğreniyorum. Thyrvi'nin bu dersi çok seveceği ironisi, önümdeki iğrenç karmaşaya yüzümü buruştururken gözümünden kaçmıyor. Henrik ve Garda yanımda çalışıyor ve sürekli sohbet ediyorlar. Dikkatimin dağılmasına bayılıyorum.

Henrik, Toprak Sarayının bir lordunun yakın arkadaşı olduğu zamanlardan ve yaptığı tüm seyahatlerden hikâyeler anlatıyor. Zamanında Ateş Sarayı hariç hepsini ziyaret etmiş gibi görünüyor. Garda Gölge Saray'dan, köylerin nasıl dev bir dağa dönüştüğünden, tepesinde sırlarla dolu bir saray olduğundan ve daimi yıldızlardan oluşan bir örtünün altında olduğundan bahsediyor.

İlk kez gerçekten kurulmuş gibi hissettiren bir vahşilikle anlattıklarını görmek için yanıp tutuşuyorum.

Kanatlarımı aldığımda, diğer sarayları da göreceğim. *Yggdrasil*'in tamamını göreceğim.

Bu arzu, belki de Kain'e olan özlemim dışında, hissettiğim her arzu kadar sıcak ve şiddetli.

Belki de her an ölmeyeceğimi öğrenmenin ve büyümüyandırmanın birleşimi duygularımın yoğunlaşmasına neden oluyor - sanki düşündüğüm her şey onla çarpılıyor.

Ya da belki de diğer insanlar geleceklerini düşündüklerinde hayatları boyunca böyle hissediyorlardır? Bu heyecan, bu umut başkaları için normal mi?

Her iki durumda da, balığımın pullu derisini keserken ona sertçe yaslanıyorum.

Umut. Heyecan. Bir gelecek.

Bir Valkyrie olacağım. Yeni bir ailem olacak, benim yaşadıklarımı yaşamış ve benim müttefikim olmak zorunda olan bir dizi fae. Umarım, onlar da benim arkadaşım olmak *isterler*.

Savaşacağım ve kazanacağım. Bu dünyayı güvende tutacağım ve hayatımda ilk kez önemli biri olacağım. Şantaj ve entrikalar için sırları satarak değil, cesur ve onurlu olarak.

Başarılarım için saç örgüsü kazanacağım.

Kimse bana bir daha zarar veremeyecek, çünkü benden korkacaklar.

Son düşünce sonunda içeri sızıyor ve bıçağım duruyor.

Kahraman olmak istiyorum, korkulan değil. Öyle değil mi? Biri diğeriyle birlikte mi geliyor?

Kendi kahramanlarımı düşünüyorum. Brynhild, Sigrun, tanrılar. Kız kardeşimi. Zaman zaman hepsinden korktuğumu fark ettim.

Güç böyle mi işliyor? Eğer varsa, her zaman bir şekilde korkulan biri mi oluyorsun?

Kain aklımı doldururken hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Herkes ondan korkuyor, ama bunun nedeni gücünü korkunç bir şey için kullanmış olması. Ne yaptığını öğrenmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Elim titriyor ve şaşkınlıkla yere bakıyorum, bulanık düşünceler kaçışıyor. Gölgeler bileğimin etrafını sarmış.

Geriliyorum, sonra kolum tekrar sarsılıyor ve bıçağın diğer parmağıma saplanmasına neden oluyor.

Tıslıyorum ve bıçağı bırakıyorum. Gölgeler kayboluyor.

Kafamı kaldırdığımda Orgid'in kendini beğenmiş yüzünü ve Inga'nın nefret dolu bakışlarını üzerimde görüyorum. İçimdeki yeni ateş sıcıyor ve düşünmeye fırsat bulamadan mutfakta onlara doğru yürüyorum.

İkisi de irkilmiyor ama Orgid'in gülümsemesi biraz kayıyor.

Erik bize talimatlarımızı çoktan verdiği için ortalıkta görünmüyor, yani odada sadece on beş kadar kale var.

"Beni rahat bırakın," diyorum sesimi alçaltma zahmetine girmeden. Onlara ulaştığımda kesik parmağımdan ince bir kan damlası akan elimi kaldırıyorum. "Beni rahat bırakmazsan Thyrv'i'nin sana yapacaklarının yanında bu hiçbir şey."

"Senin ayın bize bir şey yapmaz," diyor Orgid.

Belli ki haklı. *Val-tivar'*ımın onları istediğim gibi lime lime etmesine izin veremem.

"Hayır ama ben yapabilirim," diyorum, sonra parmaklarımı yumruk yapıp Orgid'in suratına olabildiğince hızlı bir yumruk indiriyorum. Onu gözünün altından yakalıyorum, bu da eklemlerimin acıyla çığlık atmasına neden oluyor, ama bir çığlık atan ve tökezleyen o oluyor.

Memnuniyet sistemimi dolduruyor. Arkamda bazı tezahüratlar var ama kulaklarıma pompalanan kan onları bastırıyor.

"Seni lanet olası küçük-" Orgid'in sözleri çığlıklar odayı doldururken kısa kesiliyor.

Inga'nın bir metre boyunda, gözleri oniks gibi ve kürkü alev alev yanan ayısı mutfağın ortasında duruyor. Kamburunu çıkarırken kocaman pençelerini savuruyor; tavalar, bıçaklar, kesme tahtaları ve mutfak eşyaları etrafa saçılıyor.

Kuzgunlar yollarından çekiliyor ve ateşli ayı kükrediğinde neredeyse ben de onlara katılıyorum.

Odin'in kuzgunu Thyrvi ne kadar güçlü ve güzelse, bu ayı da o kadar vahşi. Ve gözleri bana dikildiğinde Inga'nıninkilerle aynı nefretle doluyor.

Sahip olduğum tüm cesareti toplayarak Inga'ya bakıyorum. "Bana zarar vermesine izin verirsen cezalandırılacaksın. Bir Valkyrie olamayacaksın ve onu bir daha asla göremeyeceksin."

Inga bana hırlıyor ama bunun doğru olduğunu biliyor olmalı.

Ayı dört ayak üzerine düşerken bir gümbürtü duyuldu. Yavaşça bana doğru ilerliyor.

Inga'ya dönüp bakıyorum, yükselen korkumu yüzümden uzak tutmak için dua ediyorum. "Onu geri çağır."

"Kudretli ayın nerede?" diyor.

Thyrvi yiyecek aramaya çıktı, çünkü mutfaklar için fazla büyük, Inga'nın ayısı da şu anda çarptığı her şeyi parçalayarak bunu gösteriyor.

"Onu aramayacağım çünkü bu gerçekten çok kötü bir fikir," diyorum.

Kontrol. Pratik kontrol.

Ayısı artık benden sadece bir metre uzakta ve sıcaklığı hissedebiliyorum. Ellerimde anında buz oluşuyor ve başımın üzerinde karlar uçuşuyor.

Inga henüz ayısını kontrol edemiyor. Ateş büyüsünü kullanamıyor ve onu burada tutamıyor. Bunun anlamı

Ayı onun izni olmadan beni öldürebilir mi?

Kahretsin, izin *verecek* kadar benden nefret ediyor olabilir.

Bir patlama sesi duyuldu ve mutfak kapıları çarparak açıldı. Erik ve Kain içeri daldılar ve sadece beni şaşırtmadılar.

Inga'nın ayısı kükrüyor ve etrafındaki her şeye saldırırken kürkünden alevler fışkırıyor.

Bir şey bana çarpıyor ve aniden mutfağın diğer tarafındayım, Kain'in kolu gövdeyi sarmış durumda. Inga'nın vahşi ayısı onun Valkyrie hızına denk değildi ve daha yaklaşımadan beni güvenli bir yere sürükledi.

Derim buz kesiyor ve Orgid'in yere yığıldığını, kıyafetlerinin alevler tarafından yutulduğunu görmek için tam zamanında döndüğümde Kain'e yapıyorum.

Inga ayısına bağıyor ama Erik yaklaşıyor çünkü devasa *val-tivar* hâlâ kükrüyor ve saldırıyor.

Orgid'in yanan kıyafetlerini söndürebilirim.

Elimi kaldırıyorum, üzerinde küçük bir kar fırtınası oluşuyor. Ama duraksıyorum.

"Yanmasına izin mi vermek istiyorsun?" Kain'in hırıltısı zar zor duyuluyor.

Bir süre daha tereddüt ettikten sonra kendimi Kain'in elinden kurtarıyorum ve yerde yuvarlanıp bağırarak Orgid'e doğru kar fırtınası gönderiyorum.

Karım ona ulaştığında bağırırları kesiliyor ve yüzündeki anlık şaşkınlığı görebiliyorum.

"Lütfen, dur!" Inga'nın çığlığını duyuyorum ve sonra, ortaya çıktığı gibi aniden, ateş ayısı yok oluyor.

Erik Orgid'e doğru koşuyor ama kısa kesiyor. Meraktan ben de harekete geçiyorum. Inga onun yanına çömelmiş tekrar tekrar özür diliyor.

Benim karım hâlâ onun üzerine yağıyor. Ateş sönmüş ama giysilerinin üst yarısının çoğu yanmış. Derisi kızarmış ve göğsü su toplamış ama Erik'in durmasına neden olan şey bu değil.

Orgid'in vücudunun etrafında yavaşça kıvrılan siyah ve gümüş yılan.

Parçalar birbirine geçerken bakakalıyorum.

Orgid'in kırık bacağı bu kadar çabuk iyileşmişti. Bir yılan *val-tivarı* var.

BÖLÜM 21

MADDY

I Orgid'in etrafını saran devasa siyah yılanın parladığını ve kabaran cildinin her zamanki solgun tenine döndüğünü ağzı açık bir şaşkınlıkla izliyor.

Kar bulutum onun üzerinde uçuşmayı bırakıp hiçliğe doğru sürükleniyor. Inga dönüp bana baktı. "Yangını söndürdün mü?"

Sessizce başımı sallıyorum ve Kain'in arkamdan geldiğini hissediyorum.

"Neden?" Soru Orgid'den geliyor ve ona baktığımda yüzünde herhangi bir minnettarlık ya da rahatlama göremiyorum.

"Boş ver onu," diyor Erik. "Orgid, ayağa kalkar kalkmaz benimle şifa odalarına gel."

Inga'ya dönüp bakıyorum. "Ayını kontrol etmelisin."

"Sen kendi işine bakmalısın," diye cevap veriyor. Orgid sendeleyerek ayağa kalkıyor, yılanı hâlâ parlıyor.

"Kendi ayın neredeyse onu öldürdükten sonra az önce en iyi arkadaşının hayatını kurtardım," diyorum.

"Yılanı onu iyileştirebilirdi," diye bağıyor.

Erik, Inga'nın hemen gidip Harald'ı görmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyor ve hepsi kapıya doğru ilerlerken Kain beni geri çekiyor.

"Ona neden yardım ettin?" diye soruyor.

Erik, Inga ve Orgid çıkarken kapılar açılıyor ve Thyrvi'nin kapıların ardında durup başını içeri uzattığını görüyorum.

"Savaş hazırım!" diye bağıyor zihnimde bana.

"Savaş falan yok," diyorum ona. Zihnimde bir hayal kırıklığı iç çekişi duyuyorum.

"Ben burada bekleyeceğim," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. Kain'e dönüp bakıyorum. "Durdurabilecekken birinin yanmasını izleyemezdim."

"Sana onun kadar kötü davranan biri olsa bile mi?" diye soruyor. Gerçekten etkilendiğini mi yoksa öğrendiğini mi anlayamıyorum.

Ama fark etmez. Müdahale edip bir şeyler yapmasaydım pişman olacağımı ve hatta kendimden korkacağımı zaten biliyorum.

"Bunun için sana hiçbir şey borçlu olmayacaklarını biliyor musun?" "Evet."

"Seni öldürmeye çalıştıklarını biliyor musun? Sana zarar verdiler."

Koluma giden elimi tam zamanında durduruyorum. Bana ne kadar zarar verdiklerini bilmiyor.

"Evet," diyorum tekrar.

"Peki neden onun acısına son verdin?"

"Çünkü başka birinin eylemleri benimkileri belirlemez," diyorum ona.

Cevap kolayca geliyor ve Freydis'in sesinde bunu neredeyse duyabiliyorum. Bana çarpıtma gücümün uyanmasından çok daha fazlasını gerektirecek bir ahlaki pusula aşıladı, görünüşe göre ve son birkaç haftadır içimde sürünen bazı dürtü ve düşüncelerden sonra, bunu test ettiğim için biraz rahatladım.

"O iki *veslingr*'in başkalarının acı çektiğini görmekten zevk almasının benimle hiçbir ilgisi yok."

Gözlerindeki bakışın saygı olduğuna eminim ama belki de öyle olmasını çok istediğim içindir. Diğer kaleler odaya geri dönüyor, tereddütle Inga'nın yanan ayısından arta kalanları temizliyorlar.

"İyi misin?" Henrik yanıma gelip Kain'e dikkatle bakarak soruyor.

"Evet," diyorum ona.

"İyiyim. Bu arada, yumruğun harika."

Henrik uzaklaşırken Kain kaşlarını çatıyor. "Harika yumruk mu?" diye soruyor bana. Ona bakarken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum.

"Orgid gölgelerini kullanarak parmağımı kesmemi sağladı." Ona göstermek için elimi kaldırıyorum. "Ben de yüzüne yumruk attım."

Kain'in yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ben neredeyse yere kapaklanıyorum.

Hay sikeyim! Gözlerinin parlaması ve dudaklarındaki kahkaha vaadi nefes kesici.

Onu her gün gülümserken görmek istiyorum. Sonsuza dek şu anda hissettiği gibi hissetmesini istiyorum.

"Seni böyle gülümsetmek için her gün insanları yumruklayamam," diyorum. "Yine de sanırım bunu düşünüyorum."

Elim yüzüne doğru kayıyor ve gülümsemesi düşüyor.

"Özür dilerim prenses," diyor kısık sesle ve sonra gidiyor.

Yatağa girdiğimde uyumak için mücadele ediyorum. Inga'nın yanan ayısı beni endişelendiriyor çünkü kabul etmek istemesem de onun da Thyrvi kadar güçlü olduğuna inanıyorum. Orgid'in herhangi bir yaradan kendini iyileştirme yeteneği de endişe kaynağı. Sonuçta, birinin yaralanma korkusunu ortadan kaldırırsanız, çok daha agresif bir şekilde savaşacaktır. Eğer bu ikili gerçekten benimle uğraşıyorsa, çok zorlu olabilirler.

Ayrıca ertesi gün yapılacak *Oskorela* duyurusu için de endişeliyim. Artık Thyrvi'ye ve büyüye sahip olduğumu biliyorum, bu yüzden seçilirsem hayatta kalma şansım çok daha yüksek, ancak yine de o ilk günkü çılgın saldırısının kabuslarıma girdiği birçok gece var.

Eşleştirebileceğim kalelerden herhangi birinin iyi bir eşleşme olacağından hala emin değilim. Henrik, Garda, Staffan ve Martom artık benimle konuşuyor ama yine de onları arkadaş olarak sınıflandırmazdım. Ve eğer bayılırsam, hiçbirinin beni kurtarmak için kendilerine zarar vermeyi göze alacağına inanmıyorum. Bunun için onlara kızmıyorum; sadece bunun bir risk olduğunu biliyorum. Yine de Thyrvi beni koruyacak ve uykuya dalıp çıkarken buna tutunuyorum.

Ertesi sabah kahvaltıda, korkunç kuşlardan kurtulup kurtulamayacağımı öğreneceğim günün benim günüm olmadığını fark ediyorum. Ulrika ve Pehn *Oskorela*'ya çıkmak için seçildiler ve biz de onları savaş çığlıkları ve tezahüratlarla alkışlıyoruz. Pehn bu tezahüratları yutuyor, buz-fae'nin gözlerinde şiddetli bir kararlılık var. Ulrika ise ayrılırken yüzünden sessiz gözyaşları akıyor ve kimseyle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Saldırıdan bu yana pişmanlık duyan tek kişi o. Tanrılara her ikisinin de zarar görmeden ve bu deneyimden daha güçlü bir şekilde geri dönmeleri için dua ediyorum.

Ben küçük odalarda onun dahil olamayacağı becerileri öğrenirken Thyrvi'nin tek başına bu kadar çok zaman geçirmesinden dolayı kendimi suçlu hissediyorum, bu yüzden Sarra'nın atölyesini ne kadar özlesem de tüm boş günümü Ayı Kanadı'nda yayımı tasarlayarak geçirmeye karar veriyorum.

Kendi başıma geçirdiğim zaman birkaç nedenden dolayı iyi. Bir süreliğine Inga ve Orgid'in ulaşamayacağı bir yerde, yaklaşan herhangi bir felaketin uzağında ve en önemlisi Kain'den uzaktayım. O etraftayken beynim düzgün çalışmıyor ve ona bir mola vermek kötü bir şey olamaz.

Thyrvi saman düşmanlarının içini boşaltırken eğitim odasının zeminindeki parlak tahtaların üzerinde oturmaktan kıcımın uyuştğu iki saatin ardından nihayet onu yerini değiştirmeye ikna ediyorum ve büyük ahırdaki kendi yaptığı devasa yuvasına yerleşirken samanlar ağırlığının altında usulca çatırıyor.

"Yıkanmalıyım," diye anons ediyor.

Ben daha cevap veremeden, kendini batık yuvanın yanındaki küçük havuza atarken müthiş bir su sıçraması oluyor. Islanmamak için yeterince uzaktayım, yine de içgüdüsel olarak buzdan bir bariyer fırlatıyorum.

Düştüğünde, bir kahkaha atıyorum. Havuzunun çoğu donmuş ve pençeleriyle ona vuruyor. Buz parçaları kopuyor ve yüzeyin altına batıyor.

"Biliyor musun, bazen yavaşlaman ve her şeyi enine boyuna düşünmen senin yararına olabilir," diyorum.

Duruyor, bir pençesi havada ve bana bakıyor. "Bunu yapmak istedim," diyor.

"Benden daha kötü yalan söylüyorsun."

"İyi. Belki de söylemedim. Ama en azından şimdi güzel ve soğuk."

Onu havuzunu kırması ve yıkanması için bırakıp kitabıma geri dönüyorum. Ahırın ahşap kirişleri rüzgârda hafifçe gıcırıyor ve duvar fenerlerinin sıcak ışıltısı duvarlara dans eden gölgeler düşürüyor. Thyrvi havuzdan çıkıp ortalığı daha fazla su sıçratma sesiyle doldurana kadar her şey çok huzurlu.

"Sakın yanımda titremeye kalkma," diyorum ona.

Kafamın içinde ofluyor. "Ben sallanmam," diyor. "Bu köpekler için. Ve belki daha küçük ayılar için."

"O zaman kendini nasıl kuruluyorsun?"

Yuvaya giriyor ve kendini samanları bir tarafa yığdığı bir alana atıyor.

Sırt üstü kıpırdanırken kocaman pençelerinin dördünü de havaya kaldırmış, hararetle yuvarlanıyor.

"Bu, sallanmaktan çok daha onurlu bir hareket," diyorum kahkahamı sesimden uzak tutamayarak.

Başını samanların arasından çıkarıyor. "Kesinlikle."

Görünüşe göre artık kurudu, devasa cüssesini bana doğru kaldırıyor ve yere yığılıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece ağzının yanındaki gevşek parçaları karıştıran yumuşak bir nefesle başını samanın üzerine koyuyor. Zeki gözleri yarı açık, ahır kapısını izliyor.

Bir karalama defteri çıkararak çalışmaya devam ediyorum. Çok yavaşça, hafifçe kabaran gövdesine sadece birkaç santim kalana kadar samanların üzerinde ilerliyorum. Onun kokusunu alabiliyorum; kar, çam iğneleri ve Thyrvi'ye özgü bir koku.

Hareket etmiyor ya da konuşmuyor ama yaptığım her hareketin farkında olduğunu biliyorum.

Tekrar ayağımı sürüyorum, sonra beni itmemesi için dua ederek yanına doğru eğiliyorum.

Nefesi eşit ve sabit kalıyor ve içimdeki memnuniyet ılık bir bal likörü gibi akıp gidiyor. Serin, yumuşak ve güven verici. Kürkü kalın ama yanağımda şaşırtıcı derecede ipeksi duruyor ve kürkünün altında kocaman kalbinin düzenli atışını hissedebiliyorum.

Gözlerimi kapatıp nefesimi uzun ve rahat bir iç çekişle bırakıyorum ve eminim o da aynısını yapıyor.

O akşam yemekte iki ilginç şey oluyor. Birincisi, Ulrika ve Pehn *Oskorela*'dan sağ salım, adrenalin ve hikâyelerle dolu bir şekilde dönüyorlar. Aldıkları ödülü kimseye söylemiyorlar ama karşılaştıkları devasa bir kertenkeleden ve tepelerinde bir sürü çığlının uçuştuğundan bahsediyorlar.

Pehn heyecanla korkunç kuşlardan nasıl saklandıklarını anlatırken, ziyafet salonunun ortasında bir kurt beliriyor.

Çıglıklar ve bağırışlar odayı doldurur ve hemen hemen her kale çılgınca bir mücadeleye girer. Orada bulunan iki Valkyrie, Valdis ve Kain, bir kalp atışı içinde oradadır, kışlarda üç yırtıcı kuş belirir ve Inga'nın alevli ayısı köşede canlanarak daha da fazla çığlıya neden olur.

"Bekle!" Bu Eldith ve ağzı açık bir merakla kurda bakıyor, elleri titriyor.

Ben çoktan onun yanındaydım ve yarattığı net bir şekilde görebiliyordum. Çok büyük değil ama yeşil. Yaprak desenleri gövdesinin etrafını sarıyor ve kürkü çimen gibi görünüyor.

"O senin *val-tivarin*," diye nefes alıyorum ve diğer herkes de bunu anladığında mırıltıların birbirini takip ettiğini duyuyorum.

"O bir... bir... bir..." Eldith kekelemeye başladı ve ben uzanıp omzunu tuttum.

"O çok güzel," diyorum.

Kurt başını çeviriyor, ışıldayan yeşil gözlerini Eldith'e diyor ve Eldith geriye doğru sendeliyor.

Az önce ne olduğunu anlıyorum. Kurdu onunla konuşuyor.

Eldith'in sersemlemiş ifadesi geniş gözlü bir şaşkınlığa dönüşüyor ve korkusu akıp gidiyor. Sonra kurt kayboldu.

"Odin'in kuzgunu," diye fısıldar Eldith ve oda heyecanlı bir sohbete boğulur.

BÖLÜM 22

MADDY

O Önümüzdeki birkaç gün içinde neredeyse tüm kaleler *val-tivarlarını* görmeye başlar.

Akşamları Thyrvî'nin yanında olmaya alıştım, onu çalışırken sırtımı yasladığım canlı bir dayanak olarak kullanıyorum. Bazen meraklı gözlerle ne yaptığımı izliyor; bazen de derin ve huzurlu nefes alarak uyukluyor. Çoğu gece Sarra'ya uğruyorum ama Ayı Kanadı'na döndüğümde kendimi Thyrvî'yle birlikte ahırda uyurken buluyorum. Acaba bu kadar uzun süre bir odaya hapsedildikten sonra uyku odalarına karşı bir isteksizliğim mi var?

Ahır aynı zamanda Thyrvî'nin önünde hafıza sihrimi ilk kez kullandığım yer ve tepkisi dokunaklı. Galerideyken ne kadar savunmasız olduğumu fark ettiğinde, beni korumayı son derece ciddiye almaya karar veriyor. Devasa bedenini kaydırarak etrafımda koruyucu bir yarım daire oluşturuyor, geri döndüğümde başını kaldırıyor ve tetikte bekliyor. Kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim ve ona Harald dışında kimsenin Ayı Kanadı'na giremeyeceğini, bu yüzden rahatlayabileceğini söylerken gözlerim yaşıyor.

"Seni her zaman koruyacağım," diyor.

Yanına yaslanıyorum ve küçük bir gözyaşının kürküne akmasına izin veriyorum. "Teşekkürler Thyrvî. Ben de sana göz kulak olacağım."

Mutlu bir şekilde ofluyor ve başını samanların üzerine koyuyor.

Pazartesi akşamı, tüm Valkyrie'ler ziyafet salonuna birlikte giriyor ve kaleler yemek masalarının önünde sıraya girerken sessizliğe gömülüyor.

"Kaleler! Birçoğunuzun *val-tivarlarınızla* bağlantı kurduğu artık çok açık," diyor Erik yüksek sesle. "Bazılarınız onlar üzerinde kontrol sahibi oldu, bazılarınız yarı düzenli olarak iletişim kuruyor ve bazılarınız da sadece bir bakış atıyor."

Bir kez olsun diğerlerinin gerisinde kalanlardan biri olmamak garip bir duygu ve içimde bir sempati dalgası hissediyorum.

Valdis konuşuyor. "Hepinize karşı dürüst olduk ve *val-tivarlarınızla* bağlantı kurma şeklinizin bizim için yeni olduğunu söyledik. Büyülü hayvanlarımız zihnimizin içinde konuşmazlar, başkalarına görünmezler ve bize güçlerini ödünç verirken içimizde ikamet ederler. Hepiniz tanrılar tarafından hayvanlarınızla yeni bir tür ilişkiyle kutsanmış görünüyorsunuz ve biz de bu yolda ilerleyeceğiz. Yine de, hayvanlarıyla herhangi bir teması olan herkesin Yüksek Salon odalarından çıkıp kanatlarına geçme vakti geldi."

Harald elini kaldırıana kadar heyecanla karışık yüksek sesli bir tepki duyulur. "Ayılar, Ayı Kanadı size kendini gösterene kadar hareket edemeyeceksiniz." Önce Inga'ya, sonra başka birine bakıyor ama sinir bozucu bir şekilde kim olduğunu geçiriyor. "Henüz beni görmeye gelmemiş olanlar, yemekten sonra tapınakta Madivia'yla buluşsun, o ve Thyrvi size nereye bakmanız gerektiğini gösterecek."

Kafalar bana doğru dönüyor ve ben kızarmamaya çalışıyorum.

Valdis devam ediyor. "Kurtlar, şimdi benimle gelin ve size Kurt Kanadı odalarının girişini göstereyim."

Sadece Eldith ve altın-fae Røge ayağa kalkıyor. Salonu terk ederler ve Erik konuşur.

"Yılanlar, Orgid'i takip edebilirsiniz. O yolu biliyor." "Şimdi" diye eklerken ses tonunda bir keskinlik var.

"Orgid'in çoktan Yılan Kanadı'na taşındığını söylemiştim!" diye tıslıyor Martom benden birkaç koltuk öteden. Orgid ayağa kalktı, yüzünde ekşi bir ifade vardı.

Yüzü. Garda'nın en iyi arkadaşı ve gölge-fae dostu Tora ayağa kalkar, Pehn ve toprak-fae Toren de öyle.

Brynhild bir adım öne çıkıyor. "Kuşlar, benimle gelin."

Diğer gruplardan daha fazla kale ayağa kalkıyor. Ulrika, Erika, Thira -Gölgede bulunan ve her zaman Dimec denen pisliğe yapışmış olan toprak-fae -Selma- devasa yapılı toprak-fae dişisi- ve son olarak, bir gösteriş ve sırtıyla Henrik.

Birlikte ziyafet salonundan çıkıyorlar ve ben de etrafımda kimlerin kaldığına bakıyorum. Garda, Staffan, Navi, Martom, Dimec ve gölge büyüünde olağanüstü olduğu söylenen Niclas adında hafif yapılı bir gölge-fae.

Hiçbir şeyde en sona bırakılmayan Navi, yüzünde alışılmadık derecede öfkeli bir ifadeyle ayağa kalkıyor, sonra da gidiyor.

Garda sandalyesini geriye itip yanıma geldi. "Şimdi de tapınağa mı gidiyorsun?"

Sırtımama engel olamıyorum. "Bir ayın mı var?"

"Sanırım var. Seninki ya da Inga'nınki kadar büyük değil ama çok güzel," diyor hüzünle. "Keşke kalsa. Henüz benimle konuşmadı."

"Thyrvi de ilk başta benimle konuşmadı," diyorum.

Dimec onun yanında duruyor, ellerini ceplerine sokmuş ama kesinlikle dinliyor.

Midem bulanıyor.

"Bir ayın mı var?" Garda'nın yanından geçip ona soruyorum.

"Bu senin gibi bir fae ile vakit geçirmek istediğim anlamına gelmez," diye tükürüyor.

Elmalı turtayı kaşıkla ağzına götürmeye devam eden Harald sandalyesini yüksek sesle geriye itiyor. "Inga, Dimec, benimle gelin. Madivia, bana otuz dakika ver, sonra onlara çalıyı göster."

"Peki, *hersir*," diyorum.

Martom ve Niclas, muhtemelen *val-tivar* eksiklikleri konusunda dertleşmek için birlikte oturmak üzere hareket ettiler, ancak Staffan bana ve Garda'ya doğru hantalca yaklaştı.

"Ben... Benim bir ayım var."

Ona ışınlanıyorum. "Bu harika!" "Mm."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Sorun nedir?"

Staffan ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor ve başını sallıyor. "Henüz kalmıyor ya da konuşmuyor."

"Thyrvi'yle bunu çözmemizin ne kadar uzun sürdüğünü söyleyebilirim."

Garda karşımda oturuyor ve yanında getirdiği bal liköründen uzun bir yudum alıyor. "Bize her şeyi anlat."

Yarım saat sonra Garda ve Staffan'la birlikte Ayı Kanadı'nı gizleyen çalılığa ulaştığımda, ana kapıların üzerindeki muhteşem oyma ayıların tam önünde, yirmi adım ötede bir fae duruyordu.

Inga. Yanında alev alev yanan, vahşi bir siyah ayı, yüzünde saf bir kötülük ifadesi var.

"Siktir," diye mırıldandım.

Garda soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyor.

"Inga'nın giriş izni var. Şimdi de beni öldürmeye kararlı bir fae ile aynı odayı paylaşmak zorundayım."

Thyrvi verir a Düşük, uzun Hırıltı, ve Inga'nın ayı verir bir cevap.

"O yaratığın kafasını omuzlarından ayıracağım," diyor. "Senden neden nefret ettiğini biliyor musun?" Garda bana soruyor.

"Hiçbir fikrim yok."

Devasa gölge-fae omuz silkiyor. "Mutfakta olanlardan sonra, o şeyin kontrolünü ele geçirdiği için biraz rahatladım."

Garda'nın haklı olduğu bir nokta var sanırım.

Mutlu bir şekilde yeni evim olarak görmeye başladığım yerde kalmaktan korkmak istemiyorum. Ama bana karşı niyeti bu kadar açıkken Inga'nın yakınında nasıl uyuyabileceğimi anlamıyorum.

Harald, Inga'nın arkasından kapıdan çıktı, geçerken ayısına baktı, sonra bana doğru ilerledi. Başparmağını sallayarak Inga'nın da onu takip etmesi gerektiğini söylüyor ve Inga da arkasından alaycı bir tavırla bakıyor.

Garda ve Staffan bir an sonra bir dut alısrının içinden çıktıklarında şaşırmış görünüyorlar.

Harald'ın bana verilen görevi ciddiye almadığımı düşünmesini istemediğim için onlara aceleyle, "Bu çalıyı kontrol etmeye devam edin," diyorum. "Bir gün, yeterince kontrol sahibi olduğunuzda, Ayı Kanadı'na dönüşecek."

Thyrvi ve Inga'nın ayısı hırılıyor, sesin içindeki gerilim havaya sızıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Garda ve Staffan da bunu hissetmiş olmalılar ki başlarını sallayıp hemen gitmek için bahanelerini sıralıyorlar.

"İkinize de ne söyleyeceğimi biliyorsunuz," diyor Harald.

"Kavga etmemeyi mi? Bunu ona söylemen gerekiyor," diye cevap veriyorum, ters ters bakarak.

"Eğer ikinizden biri ya da ayılarınız birbirinize en ufak bir zarar verirse, ikiniz de Featherblade'den atılacaksınız."

Inga ve ben ölüm bakışlarımızı bırakıp Harald'a bakıyoruz.

"Peki ya antrenman?" Aynı anda Inga da "Bu hiç adil değil!" dedi.

"Sigrun kendisi haber gönderdi. Tek bir tartışmada ikiniz de gidersiniz ve henüz Valkyrie değilsiniz. Kanatlarınızı almadan buradan ayrılırsanız, *val-tivarlarınızı* bir daha asla göremezsiniz."

Her iki ayının da alçak hırılıtları azalıyor. Thyrvi'yi kaybetmenin dehşetini hayal ederken sessizlik ağır basıyor.

Inga'ya bakıyorum ve var olan her tanrıya, ayısını çizgiyi aşmayacak kadar önemsediği için dua ediyorum.

Ltften Freya, Loki, Thor ve Odin, bunu benim için mahvetmesine izin vermeyin.

BÖLÜM 23

KAIN

I Onu izledim, bacakları on ikinci turunda Battleyard'ın etrafında kıvrımlı vücuduna güç veriyordu.

Sadece birkaç hafta içinde ne kadar değiştiğini görebiliyor mu bilmiyorum.

Korkudan kurtulmak çok güçlüdür.

Bazıları için tanınmaz halde olabilir. Benim için değil.

Buraya geldiği ilk gün tapınağın arkasındaki çiçek bahçesini işgal ettiğinden beri bunun onun içinde olduğunu biliyordum. Bana karşı koyduğu ilk günden beri.

Şimdi daha fazlasının pırıltılarını görüyorum. İntikam arzusunu ondan çıkarabilirim, bundan eminim.

Emin olmadığım şey ise bunu yapmalı mıyım?

O güçlü ve henüz tam gücüne yaklaşmadı bile. Tanrılar nadiren hata yapar ve onu Featherblade'e getirmenin bir hata olmasına imkân yok. O tamamen özel bir şey.

Tanrıları sikebilirim. Onlar için her neyse, onu intikam arayan, acı yaratan bir canavara dönüştürmeye çalışabilirim.

Ama bir şey bana izin vermiyor.

Bunun tehlikeli olduğunu biliyordum. *Onun* tehlikeli olduğunu biliyordum.

Her şeyden çok, onun güçlü olmasını istiyorum. Bana dayanabilecek kadar güçlü.

Bunu düşündükçe, yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu daha iyi anlıyorum. Benimle kalmasını, yanımda durmasını, bana destek olmasını sağlayamam.

Yggdrasil dünyasındaki hayatını benim için mahvedebilir. Ama bir seçim yapmasını sağlayabilirim.

Aklıma yeni, vahşi bir düşünce geldi.

Ya tanrılardan beni düzeltmelerini isteyecek kadar güçlenirse?

Başımı sallarım. Saçma. Onun gücü asla tanrılarinkine rakip olamaz. Hatta Sigrun'un bile.

Ve tüm bunlar onun bana yardım etmek *isteyeceğini* varsayıyor. Şimdiye kadar, yardımı merak ve şehvetten kaynaklanıyordu.

Orgid'in yanan kıyafetlerini söndürdü. Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta o değersiz pisiğe yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmazdım. Ve onun acısına gönüllü olarak son verdi.

Yaşadığım hayattan nefret ederdi.

Mücadele ettiğini bildiğim şiddete boyun eğmesine yardım edersem dönüşeceği versiyondan nefret ederdi.

O iyi biri. Bu kadar basit.

Battleyard'ın diğer tarafında yavaşladığını görüyorum. Dönüp önce bana, sonra da ringin ortasında tozun içinde yuvarlanmakta olan Thyrvi'ye bakıyor, sonra da yere yığılıyor.

Thyrvi benden önce ona ulaşıyor ve kocaman burnuyla Maddy'yi tozun içinden kaldırmaya çalışıyor.

"Lanet olası bayılmalar," diye mırıldanıyor Maddy, kendini toparlarken ağırlığını ayının üzerine veriyor.

"Saymayı bıraktın," diyorum.

Bana bakıyor ve parlayan mavi gözlerindeki bulanıklığı görüyorum. "Yüksek sesle. Kafamda altı yüz seksen iki. Eski alışkanlıklar zor ölür."

"Kendine zarar verdin mi?"

"Hayır. İyiyim." Yukarı doğru bir bakış attı ve bana dönmeden önce kaşlarını çattı. "Merak ediyorum..."

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum ama o başını sallıyor.

"Neden buradasın?" diye soruyor.

"Her zaman burada olmamla aynı sebepten."

"Kasaya girmene yardım etmemi mi

bekliyorsun?" "Sen hazır olduğunda ben de

hazırım."

İkimiz de onu izlememin tek sebebinin bu olmadığını biliyoruz. Artık öyle değil. Son *glima* seansından sonra, duşumda saatlerce yalnız kaldım.

arzumu doyurmaya yetmiyordu. Güzel vücudunun yaptığı her hareket onun için yanıp tutuşmama neden oluyor, öyle ki onu hala izliyor olmam bile kendimi cezalandırmak olarak sınıflandırılmalı.

"Ben... Ben bir şeyi kontrol etmeliyim. Hafıza sihrimle," diyor.

Onu çıplak, botunu omzuma koymuş halde düşünmeyi bırakıp odaklanıyorum. "Tamam."

"Oradayken gemi isimlerine bakacağım." Bu kararı içgüdüsel olarak verdiğini biliyorum. Cesaretini kırmayacağım.

"Şimdi mi?"

Başını sallıyor. "Kimsenin gelmediğinden emin olacak mısın?"

"Evet." Bunu yapması için Thyrvi var, yani benden başka bir sebep istiyor.

Bağdaş kurup oturduğunda devasa ayı etrafında bir daire çiziyor, sanki otuz saniye önce Battleyard'ın etrafında olmayan yırtıcı hayvanlar aniden ortaya çıkmış gibi.

Benden yapmamı istediği şeyi ciddiye alarak, gereksiz olmasına rağmen, Battleyard'a giden ana yola doğru ilerliyorum. Buradan herkesi geri çevirebilirim.

Şaşırtıcı bir şekilde, gözlerinin kapanmasını ve vücudunun gevşemesini izlerken, içimde hafif bir korku dalgalanıyor.

Gemilerin isimlerini bulursa ne olacak?

O zaman dümeni almam gerekir. Ve sonra seçim yapmak zorundayım. O ya da benim intikamım.

BÖLÜM 24

MADDY

I hafıza sihrimi kullanırken Kain'den beni izlemesini istediğim konusunda yalan söyleyebilirim. Ya da kendime karşı dürüst olup bunun, onun beni daha fazla görmesini istediğim için olduğunu kabul edebilirim.

Daha önce kullandığımı gördüğünde bana bakışı şimdi arzuladığım bir şey. Onun benimkileri doldurduğu gibi ben de onun düşüncelerine hükmetmek istiyorum. Onu etkileyecek ya da beni öne çıkaracak herhangi bir şey yaparsam, bunu yapmak istiyorum.

Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum ve gemilerden bahseden bir anı bulana kadar muhtemelen bir saat kadar galeride kalıyorum. Bu bir elçinin annemle konuştuğu bir anı ve ben de köşede onun talimatlarını dinliyorum, böylece söylenen her şeyi kaydedebiliyorum.

Aileme küçük bir sandık teslim ediyor. Çoğunlukla parşömenler ve dikiş dikiyormuş gibi yaptığım yerden göremediğim birkaç parlak şeyle dolu. Yetişme yıllarımın çoğunu dikiş diker gibi yaparak ya da perdelerin arkasında durarak geçirdim.

Annem yolculuğunun nasıl geçtiğini sorduğunda elçinin söylediklerine odaklanıyorum.

"Çok rahat, teşekkür ederim kraliçem," diye cevap veriyor. "Gölge Saray'ın kraliyet gemisi gerçekten çok iyi döşenmiş. Şıklık konusunda onu geçebileceğimizden şüpheliyim."

Annem doğruldu ve gözlerinde rekabetin parladığını gördüm. "Kraliyet gemimizin rekabet edebileceğinden eminim," diyor ipek gibi.

Elçi başını sallayıp gülümseyerek onu yatıştırıyor. "Yeni bir geminiz var, değil mi?"

"Evet. *Fjardviggr Yggdrasil* gemi yapımcılarının dilinde," diye cevaplıyor annem.

Anının içinde öne doğru eğildim. *Hadi, bize eski geminin adını söyle. Kasa oluşturulduğunda önceki geminin adının ne olduğunu söyle.*

"Evet, *Fjardbroga*'nın yenilenmeye ihtiyacı vardı," diyor elçi.

İçimden bir heyecan geçiyor. İsmi

tekrarlıyorum: *Fjardbroga*.

Elçinin Gölge Mahkemesi gemisinin adından bahsedip bahsetmediğini görmek için birkaç dakika daha bekliyorum. Bahsetmiyor. Ancak Orgid'in soyadından bahsediyor.

Elçi konuşmaya devam ediyor ve Orgid'in babasının açıkça seçkin bir lord olduğunu anlamam uzun sürmüyor. Bu Inga'nın onunla nasıl arkadaş olduğunu açıklamıyor ama ilginç. Orgid'in ailesini araştırmak için kendimi hiç zorlamadım. Belki buralarda bir yerde onlarla ilgili kullanabileceğim bir şeyler vardır?

Bir an için bakmak istedim ama kendimi durdurdum.

Orgid ve Inga'yı kendi gücümle, Thyrvi ve benim dövüştüğümüz şekilde yeneceğim, ailemin bilgiyi bir silah olarak kullandığı şekilde değil.

Aynadaki Freydis'i ve benden bakmamı istediği şeyi düşünüyorum. Saniyelerimi alırdı. Sonra bu gece aynaya geri dönebilir, onu açabilir, Freydis'i arayabilir ve ona tam olarak bilmek istediği şeyi söyleyebilirim. Onu mutlu etmeye çalışabilirdim.

Ama karnımdaki ateş bu düşünceyi protesto edercesine sıcıyor ve kükrüyor.

Onlara yardım etmeyeceğim. Artık beni kullanmalarına izin vermeyeceğim. Bunu yapamam.

Ve aynı gücü kendi düşmanlarıma karşı da kullanmayacağım. Bu şekilde güçlü olmak istemiyorum.

Çok kolay bir karar **v e r i y o r u m** ve hiç pişmanlık duymadan heykel odasına gidiyorum.

Son birkaç günde öğrendiklerimi hafızama kazıyarak iki yeni heykel yapıyorum.

Okçuluk ve yay tasarımı, tüm kaleler, *valileri* ve o noktada onlar hakkında hatırlayabildiğim diğer her şeyi öğrendim.

İki yeni heykel yapıldıktan sonra Battleyard'a ve gerçekliğe dönüyorum ve Kain'in Battleyard'a giden yolu izlemediğini gördüğümde memnun oluyorum.

Onun yerine beni izliyor.

Thyrvi hala koruyucu çemberinin içinde sinsice dolaşıyor, bu yüzden uyanık olmanın özellikle gerekli olduğunu düşünmediğini tahmin ediyorum. Ben ayağa kalkarken yavaşça bana doğru geliyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. "Nasıl yaptığımı görüyorsun."

"Hayır, demek istediğim, anıları nasıl saklıyorsun? Anılara nasıl erişiyorsun? Nasıl çalışıyor? Kafanın içinde onca zaman ne yapıyorsun?"

Bir süredir uzaktaydım ve bir saatten fazla hareketsiz oturmam ona garip geliyor olmalı.

Tereddüt ediyorum. Ama buraya geldiğimden beri Thyrvi ve Sarra'ya zihnimin içinde neler olduğunu anlattığım için bu engel biraz azaldı. Ayrıca, onu zaten içeri aldım. Neden şimdi söylemeyeyim ki?

"Bir galeri gibi," diyorum.

"Bir galeri," diye tekrarlıyor.

"Evet, dev bir buz heykel galerisi. Su fıskiyelerinin olduğu bir heykel odam var ve anıyı yeniden yaşıyorum, fıskiyeler hareket ediyor ve ellerimle kontrol ettiğim bir tür dans gibi. Ve sonunda, buzdan yapılmış bir heykel var."

Bana bakıyor, gözbebeklerinin diplerinde yumuşak alevler titreşiyor.

"Ve sonra heykel sonsuz, buzlu bir koridorda saklanıyor. Bir şeyi hatırlamak istediğimde, onu düşünüyorum ve heykeller önümde belirliyor. Onlara dokunuyorum ve içinde saklanan anıyı görebiliyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor. Bir süre sonra, yoğun incelemesi beni biraz rahatsız hissettiriyor.

"Bir şey buldum," diyorum, çoğunlukla sonunu getirmek için. Kaşlarını kaldırıyor, tek hareketi bu.

"Bir gemi ismi." Omuzlarının gerildiğine yemin edebilirim, ki beklediğim tepki bu değildi. Bir çeşit rahatlama göreceğimi sanmıştım. "Orijinal Buz Mahkemesi gemisi."

Keskin bir şekilde başını salladı. Yine beklediğim gibi değil.

"Ne zaman gidip denemek istersin? Tüm gemi isimlerini öğrenene kadar bekleyelim mi?" diye soruyorum. Bir yanım onunla birlikte yeraltı mezarlarında koşuşturmak istiyor. Onunla yalnız kalmak, özellikle de geceleri, can attığım bir şey.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bir adım geri çekiliyor. "Ne zaman başka birini arayacaksın?" diye soruyor.

Yutkunuyorum, çünkü emin değilim. Şu anda Kain içimde canlanan ateşi besliyor. Onun yanındayken, umut, güç ve güvenle daha da yükseliyor. Şu anda onunla çok güçlü bir şekilde ilişkilendirdiğim her şey.

Kain'in benim tanıdığım versiyonu sert ve biraz vahşi belki ama cani değil.

Branka'nın görüntüsü aklıma geliyor ama onu uzaklaştırıyorum. Bu cinayet değil. Bunu çoktan kabul ettim.

Ama onun görmediğimi bildiğim bir tarafı var ve istediğini elde ettiğinde onunla yüzleşmek zorunda kalacağım. Kanatlarımı alıp tam bir Valkyrie olana kadar dümeni kullanmayacağına dair bana söz verdiğini biliyorum. Ve ben hala kendimi onun ne için intikam peşinde olduğunu öğrenebileceğime ve onu bundan vazgeçirebileceğime ikna etmeye çalışıyorum.

Ama gerçek şu ki, ikimiz de bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini biliyoruz.

"Yarın başka bir tane ararım," derken buluyorum kendimi. Onunla daha fazla zaman geçirmek istediğim gerçeği dışında, bunu neden yaptığımı dair hiçbir fikrim yok. Beni istemesini, bana ihtiyaç duymasını istiyorum. Bu tehlikeli ve biliyorum ama elimde değil.

Başını salladı. "Yarın aynı saatte burada görüşürüz."

BÖLÜM 25

MADDY

I Gece yatmadan önce gidip Sarra'yı görmek ve Thyrvi'nin yüzünü oyma işinin nasıl gittiğini öğrenmek istiyorum. Eğer iyi bir ilerleme kaydettiyse, yarın onu tamir etmek için demirhaneye götürebilirim. kalkanımın önünde.

Sarra'nın atölyesine gittiğimde orada değildi. Akşamları orada olmaması alışılmadık bir durum ve birkaç şeyin de yerinde olmadığını fark ediyorum.

Derim karıncalanmaya başladı. Daha önce birinin zorla girip evi dağıttığı zamanki gibi değil ama Sarra'nın sakladığını bildiğim bazı özel eşyalar yerlerinde değil. Tezgahında her zaman titizlikle sıraladığı aletleri ahşap yüzeyin etrafına dağılmış durumda ve en sevdiği neşterini yerde, sandalyesinin altında buluyorum.

Endişeyle köle odalarından mutfığa doğru ilerliyorum ve daha önce Sarra'yla defalarca konuştuğum mutfak kölelerinden birinin izini sürüyorum. Beni hemen tanıyor ve aceleyle bana doğru geliyor.

"Sarra'nın nerede olduğunu biliyor musun?" diye aynı anda soruyoruz. İçimdeki endişe daha da artıyor.

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Onu bütün gün görmedik."

Onu önceki akşamdan beri görmedim. "Bugün ya da dün bir yerde olması gerekiyor muydu?"

"Evet, bugün onarılmış bir asa teslim etmesi gerekiyordu. Köle efendisi onu bulduğunda saklayacak." Atölyesinde bir asa ya da ona ait herhangi bir kalıntı görmedim, belki de asayı bitirmiş ve isteyen kişiye götürmüştür?

"Kimin tamiriydi bu?"

"Selma'nın" diye cevap verdi.

Mutfakta hızlıca dolaşip diğer kölelere Sarra'yı gören olup olmadığını soruyorum ve hepsi de en az iki öğün ortalıkta olmadığını söylüyor. En son önceki gece görüldüğüne dair karışık raporlar alıyorum.

Endişe artık içimi kemiriyor. Atölyesine geri dönüyorum ve tezgahında her zaman kullandığı bezi alıyorum. Daha önce Thyrvî'nin avının izini sürdüğünü görmüştüm ve eğer bunun üzerinde Sarra'nın kokusu varsa, belki ayım kayıp arkadaşımı bulmama yardım edebilir.

Kain beni bir saat sonra Featherblade sınırının en ucunda, Gümüş Pınarlar'ın yanında buluyor. Bunun sınır olduğunu nereden bildiğimi gerçekten bilmiyorum, ama içimdeki her his onu geçmemem için bağılıyor ve Thyrvî'nin ötesindeki sık yeşilliklere doğru hücum etmesini durdurmak çabamın çoğunu alıyor. Çabamın geri kalanını da sakın kalmak için harcıyorum.

Mümkün olduğunca çabuk gidip onu bulmak istiyorum. Ama çığlıkları gördüm. Eğer Thyrvî'nin burnu doğruysa ve gerçekten oradaysa... muhtemelen çoktan ölmüştür.

"Sınırın yakınında ne yapıyorsun?" Sert sesi öfkeliydi.

"Arkadaşım Sarra orada bir yerde," diyorum ona dönerek ve benimkini görünce yüzündeki öfke eriyor.

"Neden orada bir yerde?"

"Bilmiyorum ama dünden beri kayıp ve Thyrvî kokusunu buraya kadar takip etti."

"İz sürme becerilerim herhangi bir fae'den çok daha üstündür," diye duyuruyor. "Müttefikinizi geri getirmeliyim." Dikenli çalılardan oluşan sık bir çizginin üzerinden geçmek için tekrar hareket ediyor.

"Thyrvi, sana beklemeni söylemiştim!" Sesim durmasını sağlayacak kadar gergin. Derin bir nefes alıyorum. "Korkakça davranmıyoruz, akıllıca davranıyoruz," diyorum. "Bize yardım edecek bir Valkyrie bulmalıyız."

Kain boğazından alçak sesle hırlıyor. "Bir insan bulmanıza yardım edeceklerini mi sanıyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum. "Elbette. Bildiğim kadarıyla yalnız ve silahsız. Yardıma ihtiyacı var."

"Prenses, bunu duymak istemediğinizi biliyorum ama dünden beri dışarıdaysa-"

Kendi korkumu dile getirmesini duymak istemediğim için sözünü kestim. "Diğer Valkyrie'nin bana yardım etmeyeceğine gerçekten inanıyor musun?"

Başını sıkıca sallıyor ve kararımı vermiş oluyorum.

Kain beni durduramadan çalıların üzerinden geçiyorum.

"Prenses," diye homurdanıyor, Skoll yanında canlanıyor.

"Hadi Thyrvi. Burada gerçek yırtıcılar var, dikkatli olmalısın," diyorum Kain'i görmezden gelerek.

"Prenses, seni orada izleyemem!" Sesi öfkeliydi ve ben onun elinden kurtulmaya çalışırken ona güven verici bir gülümseme atmaya çalışıyorum.

"Thyrvi yanımda," diyorum ayı çalıların üzerinden atlayıp kocaman burnunu yere koyarken. "İyi olacağım."

"O gürültücü, eğitimsiz, kana susamış bir aptal!" diyor ve Thyrvi başını kaldırıp ona ters ters bakıyor. "O kuşların dikkatini saniyeler içinde çekecektir!" Sesini alçaltıyor ama zehri inkâr edilemez.

"Onun kokusunu buldum," diyor Thyrvi kafamın içinde sıkıca, hâlâ Kain'e bakarak.

"Güzel. Hadi gidelim."

Ayı sonunda ölümcül bakışlarını ateş-fae'den ayırıyor ve sınıra paralel olarak yapraklı zemini kokluyor. Sınırla aramızdaki küçük bir havuzun etrafından geçmek zorunda kalıyoruz, Kain de gözle görülür bir şekilde sinsice ilerliyor. Havuzun diğer tarafına ulaştığımızda Thyrvi başını tekrar kaldırıyor.

"Featherblade'e yeniden girdi. Su diğer taraftaki kokusunu engellemiş olmalı."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Aceleyle dikenli çalıların arasına geri dönüyorum ve karşıya geçiyorum.

Kain bir anda yanımdaydı.

"Geri geldi," diyorum ona, göz teması kurmayı reddederek.

"Düşüncesizsin ve-"

"Ve merakım beni öldürtecek," diye kız kardeşimin sesinin bir parodisiyle onun için bitiriyorum. "Kendine sakla, Kain."

Bu tavır dolu cevabı verdikten sonra ona bakmaya cesaret edemiyorum ve o da konuşmuyor. Yine de yanımda kaydığını hissedebiliyorum.

"Bu taraftan gitti," diyor Thyrvı ve adımlarını hızlandırarak ana kaynağın batı tarafındaki koruluğa doğru ilerliyor.

Sadece on dakika daha avlandıktan sonra bir ağlama sesi duyuyorum.

"Sarra!"

Küçük bir dut çalısının altında saklanıyor. Derisi çizik içinde, yüzü kir içinde ve giysileri yırtık. İki elinde basit siyah bir tüy tutuyor ve kırmızı çerçeveli gözleri ona sabitlenmiş.

Thyrvı'yi gördüğünde şok içinde ciyaklıyor ve ben de onun yanına yere düşüp onu kendime çekiyorum.

"Sarra, Odin aşkına ne oldu?"

"Ben-ben-ben-" diye hıçkırıyor, sonra bana doğru eğiliyor, sertçe vuruyor. "Sorun yok," diyorum ona.

"Ben Sarra," diyor sonunda.

Beklenmedik ifadesi karşısında gerilmemeye çalışıyorum. "Evet," diyorum yavaşça. "Kim olduğumu biliyor musun?" Onu kol mesafesine getirerek hareket ediyorum. Hâlâ çalıların altındayız ve ışık süzülüyor ama Kain ya da Thyrvı'nın onu korkutmasını istemiyorum, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum ve karanlıkta gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum. Gözlerinde garip bir yeşil ton var.

Başını sallıyor. "Sen Maddy'sin. Bu da Featherblade." İçimden bir rahatlama dalgası geçiyor.

"Ama Sarra olduğumu unutmuşum." Rahatlama dağılıyor.

"Unuttum da ne demek?"

"Ben... Birkaç saat önce bu çalının altında uyandım. Canım yanıyordu ve bir şeyden korkuyordum ve..." Tüyü tutuyor ki

gör. "Ve sanırım bunu ben istedim. Hem de çok."
Ne söyleyeceğimi düşünürken kolunu hafifçe sıkıyorum.
"Gidip Erik'i görmeliyiz," diye karar veriyorum sonunda.

Sarra'yı iyileştirme odalarına götürmek biraz zaman alıyor ve Yılan Kanadı'na girdiğimde Kain eriyip gidiyor.

Erik orada ve Kain'in tahmininin aksine Sarra'ya karşı dikkatli ve nazik davranıyor, onun için elinden geleni yapacağına dair bana söz veriyor. "Onu bu gece burada tutacağım ve bazı testler yapacağım. Sabah ilk iş onu esir kamarasına geri götürmek için döneceğim."

"Teşekkür ederim, *hersir*," diyorum ona.

Thyrvi ve ben Ayı Kanadı'na geri dönmek için acele etmiyoruz. Sarra yüzünden sarsılmış durumdayım, bedenim hâlâ endişeyle gergin ve Kain'in tapınağın yan tarafına yaslandığını görünce rahatlıyorum.

Ona ulaştığımda, "Erik sadece meraklı olduğu için insana yardım ediyor," diyor. Az önceki öfke gitmiş. Sanırım artık tehlikeyi atlattığım için.

Ona gözlerimi deviriyorum ve çiçek bahçesine giden patikadan aşağı dönüyorum.

Kain beni takip ediyor ve devasa ayımın yavaş daireler çizerek dönmesini, yok ettiği her şeyi koklamasını izlerken iç geçiriyor. "Thor bana güç ver," diye mırıldanıyor.

"Erik'in motivasyonunun ne olduğu önemli değil," diyorum sessizce. "Sadece Sarra'nın iyi olmasını istiyorum."

Kain bana dönüp bakıyor. "Motivasyon her zaman önemlidir prenses. Bu öğrenilmesi gereken iyi bir kural."

"Seninkini söylemeye hazır mısınız?" Meydan okuyorum. Ne de olsa o getirdi
kalktı.

Bir süre sessiz kaldı ve ben de koltukta yatan Thyrvi'nin yanına oturdum.

S ı r t ı n d a çimenler, kocaman pençeleriyle narin karahindiba dulavratotlarını yakalamaya çalışıyor ve başaramıyordu.

"Haklıymışsın."

Dikkatimi ona yönelttim. "Ne?"

"Haklıydın. Bana kimin tuzak kurduğunu bilmiyorum."

Yutkunuyorum, yüzümde nötr bir ifade tutmaya çalışıyorum. Benim kafamda yıktığı duvarın onunkinde bir karşılığı var mıydı? Beni içeri alacak mı?

"Peki... kimin hak ettiğini bilmiyorsan intikamını nasıl alacaksın?"

"Buradaki Valkyrie'lerin bana ihanet ettiğini biliyorum. Yüzyıllar boyunca savaşta kazanılmış güven yerine yalancıların sözlerini seçtiler." Sert sesi kalbimi sızlatıyor. Arkadaşları ona ihanet etmiş. Bu çoğu insanı acıttırdı.

"Ellerinde ikna edici kanıtlar olmalı," diyorum tereddütle. "Hem de çok."

Büyük sorunun zamanı geldi. Bir papatyaya kayıtsızca bakıyorum. "Neyin kanıtı?"

"İyi denemeydi prenses." İç çekerek ona bakıyorum. Elini saçlarının arasından geçiriyor, alev alev yanan gözleri benimkilere dikiliyor. "Ama tüm sırlarımı istiyorsan bundan daha iyisini yapmalısın."

Neredeyse o anda soyunmaya başlayacağım. *Odin kuzgun*, onun yanındayken neredeyse hiç kontrolüm yok.

"Seni takas edeceğim."

Dudakları yarım bir gülümsemeye titriyor. "Dinliyorum."

Ama teklif edecek hiçbir şeyim yok. Tüm sırlarım onda. Dümenini almasına yardım etmeyi kabul ettim.

Gözlerim güneye kayıyor ve o kendini duvardan aşağı itiyor.

"Hayır prenses. Bu karşılıksız ve koşulsuz olarak verilir ya da hiç verilmez."

"Teklif mi ediyorsun?"

Gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. "Seni elime almak için Odin'in kendisiyle bile savaşırım," diyor sessizce. "Ama bu olamaz."

Ben daha itiraz edemededen bahçeden çıkıp gitti.

BÖLÜM 26

MADDY

I Kain'le olan etkileşimin yarattığı hayal kırıklığı ve Sarra için duyduğum endişe yüzünden dikkatimi dağıtmam imkansızdı. Inga artık Ayı Kanadı'nda bir yerlerde olduğu için

Thyrvi'de her gece kürklerimi üçüncü kattan aşağı taşıyor ve kendi küçük yuvamı yapıyorum. Uyku odam kilitli olduğu için değerli eşyalarımı ve giysilerimi orada bırakıyor, her sabah yıkanıp giyinmek için yukarı çıkmadan önce koridorları kontrol ediyorum.

Thyrvi ve ben biraz araştırma yaptık ve ayısının büyük ahırın diğer ucunda bir ahır aldığını düşünüyoruz, ancak onu hiç duymadım. Onları gerçekten gördüğüm tek yer eğitim odasıydı ve bu da sabahları benim, akşamları da onun kullanacağı konusunda anlaştığımız gergin ama kısa bir konuşmayla sonuçlandı. İki ayının, tasarlandığı gibi bu devasa alanda gerçekten birlikte antrenman yapıp yapmayacağını sadece tanrılar bilir. Bundan şüpheliyim.

Sabah yıkanıp giyinir giyinmez Sarra'yı almak için aceleyle şifa odalarına gidiyorum.

Onu bıraktığım odaya girdiğimde, daha önce defalarca kullandığım paletlerden birinde hâlâ uyuduğunu, teninin solgun gri bir renge büründüğünü görünce midem bulanıyor.

Etrafta kimse yoktu, ben de yatağının yanına oturdum ve büyük kitap çantamdaki kitaplardan birini açtım. Hiçbir şey ilgimi çekmiyordu, ta ki küçük tanrıların büyülerini eserlere dönüştürmesiyle ilgili bir bölüme rastlayana kadar.

Elliden fazla küçük tanrıdan birçoğu büyülerinin bir kısmını mücevherler ve silahlar gibi fae'lerin karşılaşılabileceği eşyalarda saklama eğilimindeydi. Bazı tanrıların bunu fae'leri kayırdıkları ve daha fazla güce sahip olmalarını istedikleri için yaptıklarına inanılırken, diğerlerinin daha kötü niyetli olduklarına ve eseri bulan masum kişiye zarar vermek istediklerine inanılır.

Daha küçük tanrılar, Vanir veya Yüksek Fae'den daha güçlü olsalar da, kendilerini yüksek tanrılar gibi koruyamazlardı, bu yüzden miraslarını sağlam tutmak için kendilerinin parçalarını sıradan eşyalarda sakladılar. Hatta bazı tanrılar, yüce tanrılar tarafından sürgün edilmekten veya cezalandırılmaktan kurtulmak için büyülerini eşyalara eklediler.

Sandalyemde arkama yaslanıp düşünüyorum. Kendimi bildim bileli kız kardeşim Skadi'nin tacının sihirli güçleri olduğuna inanıyor. Skadi pek çok şey yapabilirdi ama iyileştirmek bunlardan biri değildi, bu yüzden beni iyileştirebileceğine neden bu kadar inandığını hiç anlamadım. Ama eğer okuduklarım doğruysa, bir çeşit gücü olduğu konusunda haklı olabilir. Buz üzerinde, belki? Kar üzerinde mi?

Tam galeriye gidip Tanrıça Skadi'nin güçlerinin neler olduğuna bakmak üzereydim ki aklıma yeni bir düşünce geldi.

Ya Kor Miğferi bir tanrının gücünü içeriyorsa?

Kain miğferin verdiği cezaların hiçbirini geri alamayacağını söylemişti, ama eğer tanrısal bir güce sahipse, o zaman oldukça muhteşem bir şey yapabiliyor olmalı.

Kendimi durduramadan galeriye girip ateş, köz ya da ateş perisiyle bağlantılı daha küçük tanrıları aramaya başladım.

Üç heykeli kontrol ettiğimde, elimde küçük bir olasılık listesi var. Logi, ateşin verdiği sıcaklık ve ışık için saygı duyulan ama aynı zamanda en gerçek evcilleşmemiş halinden korkulan bir ısı tanrısı. Logi'nin karısı, iki kızını şiddetle koruyan tanrıça Glod. Ve Odin'i sıvı ateşle devirme planı açığa çıktıktan sonra *Yggdrasil*'den sürülen lav tanrısı Stutr.

Öğrendiklerimi düşünürken dudağımı çiğniyorum. Eğer *herhangi birinin* gücü

Ateş tanrısı o miğferin içinde, Kain iki parçayı da alırsa hepimiz tehlikede olacağız. Hangi tanrı olduğu gerçekten önemli mi?

"Günaydın," diyor Erik, içeri girip beni düşüncelerimden uyandırarak. Sarra'yı görünce yüzü gerildi. "İyileşme yok o zaman," diye mırıldandı.

"Nesi var onun?"

Alçak bir masaya doğru ilerliyor ve taş bir kâsede kahverengi bir şey öğütmeye başlıyor. "Böylesini daha önce hiç görmemiştim. Yine de sihirli olduğu kesin."

Yutkunuyorum. "Ne tür bir sihir?"

"Toprak-fae büyüğü."

Sözleri beni iki nedenden ötürü endişelendirdi. Toprak Sarayı bir tür hastalık tarafından saldırıya uğruyor. Ve ona verdiğim asanın içinde garip bir toprak-efe büyüğü vardı.

Hastalıkla başlamaya karar verdim. "Bana sarayındaki insanların hastalandığını söyledi," diyorum.

Bana baktı. "Evet, bunu ben de duymuştum. Henüz kimsenin tedavi edemediği garip bir hastalık."

"Sen de dahil misin?"

"Ben de dahil." Başını sallıyor. "Ama bu öyle bir şey değil. Belirtilerin hiçbiri aynı değil." Elinde yaptığı lapayla ona doğru dönüyor. Aceleyle ayağa kalkıp yolundan çekiliyorum. "Halüsinasyonları, gri teni, kararmış parmak uçları ve gözlerinde sık sık yeşil bir renk var. Kafası karışık, zayıf ve iştahsız, şu anda onun için en tehlikeli şey de bu."

"Yemek yemiyor mu?"

"Ona verdiğim her şey öğürmesine neden oldu."

Dudağımı ısıırıyorum, midem endişe ve suçlulukla dolup taşıyor. "Ben... Ben ona Featherblade yolunda ölen toprak-fae'ye ait bir asa verdim."

Erik dönmüyor, kahverengi karışımı alnına sürmeye devam ediyor. "Tamam," diyor.

"İçinde garip bir toprak-fae büyüğü olduğunu söyledi. Ve bu onun ilk garip davranışı değil."

Şimdi bana dönüyor. "Nerede bu asa? Bana tam olarak ne dediğini ve ne yaptığını söyle."

Asayı bulmak için Sarra'nın atölyesinin altını üstüne getirdim. Yatakhanesini, kölelerin ortak kullanım alanlarını ve hatta kölelerin kullandığı koridor ve tünelleri aradım ama Aldrich'in asasını hiçbir yerde bulamadım.

Erik'e aklıma gelen tüm bilgileri verdim, söylediği ve yaptığı her şeyi tek tek hatırladım ama bana asa olmadan onu hasta eden büyüü tespit edemeyeceğini söyledi.

"Onun için yapabileceğin bir şey olmalı?" Yatağının başında durmuş duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum.

O asayı ona ben verdim. Bu benim hatam.

"Bir fikrim var. Ama harekete geçmek için daha fazlasına ihtiyacım var. Onaylanmaya ihtiyacım var."

"Neyin?"

Başını öne eğdi. "Bunu söylemekten çekiniyorum, çünkü pek olası değil. Ama asa olmadan, arkadaşınızın çok fazla zamanı kaldığını sanmıyorum."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve elini tutuyorum. Avucuma bir şey batıyor ve elimi geri çekiyorum.

Erik öne doğru eğildi. "Elinde ne tutuyor?"

Parmaklarını nazikçe açıyorum. Onu bulduğumda tuttuğu tüy, narin telleri artık ezilmiş. Valkyrie'ye gösteriyorum ve gözleri açılıyor.

"Bir tüy aramaya mı gitti?"

Bunu ona söylememiş miydim? "Evet. Hatırladığı tek şeyin bu tüyü çok istediği ama nedenini bilmediği olduğunu söyledi."

Erik düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Bu yeterince doğrulayıcı olabilir. İsteddiği o tüy değildi." Bir elini kaldırıyor ve yılanı kolunun etrafında canlanıyor. "Evet, bu neden dışarı çıktığını açıklıyor," diye mırıldanıyor. Gözleri bana odaklanıyor. "Asanın önceki sahibi çılgınlık yüzünden mi ölmüştü?"

"Evet."

"Tarif et." Yılanı kolundan Sarra'nın omzuna dolanıyor.

Hafıza sihrimi kullanmadan feryatları hatırlamaya ve ona tarif etmeye çalışıyorum.

"Söyle bana Madivia, kuşlardan herhangi biri diğerlerinden farklı görünüyor muydu?"

Hatırlayamıyorum ama cevabın galeride olacağını biliyorum. Yine de bu kadar yoğun bir anıya erişebileceğimi ve Erik'in bunu fark etmemesini sağlayabileceğimi sanmıyorum. Kontrol etmek için yalnız kalmam gerekiyor. "Emin değilim," diyorum. "Muhtemelen mi?"

"Sanırım arkadaşına çığlık büyüü bulaşmış."

"Çığlıkların büyüü mü var?"

"Sadece birkaçı. Ve eğer herhangi biri o asaya geçtiyse... Rün işaretli bir insan şimdiye kadar asla bir çığlıkla temas kurmamıştır. Fae, evet, ama büyü kanalize edebilen bir insan değil. Bu çok ama çok ilginç."

"Ona yardım edebilir misin?"

Bana bakıyor. "Hayatta kalmak için neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu yüzden Featherblade'in güvenliğinden ayrılmayı göze aldı."

Ona bakıyorum. "Tüy mü?"

"Bir *çığlık* tüyü." Kırık siyah tüyü elimden alıp yatağın üzerine bırakıyor. "Halüsinasyonlar ve korku onu güvenli bir yere götürmeden önce bulduğu tek şey buydu ama istediği, *ihtiyacı olan* şey bir çığlık tüyüydü."

"Sende var mı?"

Başını hızla sallıyor. "Hayır." "O zaman nasıl alacağız?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Oraya giderseniz ve bir çığlık yuvası bulursunuz. Benim tavsiyem, canavarlarla yüzleşmektense çoktan düşmüş bir tane bulmanız."

"Gidip bir tane bulacak mısınız?" Sessizce sordum.

"Öğretmen sıfatıyla da olsa, hiçbir Valkyrie'nin Featherblade'den ayrılmasına izin verilmiyor."

Bu pek olası görünmüyor.

Ona göz kırpıyorum, Kain'in sözleri aklımda. *Valkyrie'lerin hiçbiri bir insan köleye yardım etmez.*

Başını öne eğiyor. "Sigrun istediği gibi gelip gidebilir, ama geçmişte Valkyrie'lerin bir insan kölesine yardım ettiği durumlar oldu."

ve *Oskorela* sırasında onlara yardım etmek için gizlice kaçtı ya da daha iyi silahlar, zırhlar ve konforlar toplamak için evlerine gitti. Vahşi Av'ın adil olmasını sağlamak için Valkyrie'nin Featherblade'den ayrılmasını yasakladı."

"Doğru," diyorum sessizce. Ona inandığımdan emin değilim.

"Of Tabii ki, Biz Mayıs Mola ve sınır içinde bir acil durum. Buz Devlerinin saldırması gibi." Kaşlarını çatıyor.

Sarra'ya dönüp bakıyorum. "Onu kurtarmanın başka yolu yok mu?"

Yılanı parıldıyor, sonra tekrar koluna doğru akıyor. "Hayatta kalmak için çığlık büyüüne ihtiyacı var."

"Ya asayı bulursam?"

"O zaman belki onu yardım etmek için kullanabilirim."

Çenemi sıkıyorum. Beni öldürse bile o şeytani şeyi bulacağım.

Sonraki yirmi dört saat bulanık geçiyor. Tek yaptığım aramak. Thyrv, Sarra'nın atölyesinden kaynaklarda sınırı geçtiği yere kadar izini sürmeme yardım ediyor. Perşembe günü denize açılmayı atlıyorum ve başka bir seçenek yerine Sarra'nın hiç gitmediğinden emin olduğum yerleri arıyorum.

Asayı bulamadım.

Onu altında bulduğum çalının yanında durmuş, suçluluk duygusu içimi kemirirken Kain adım adım yaklaşıyor. Bütün gün birkaç adım arkamdaydı ve eminim o da en az benim kadar dikkatle etrafı tarıyordu.

"Onu yok etmiş olabilir," diyor sessizce. "Bir süredir Halüsinasyon görüyor ve dengesiz."

Ona bakıyorum ve aklıma bir düşünce geliyor. "Bir süre önce atölyesi dağıtıldı. O zaman birinin bana ulaşmaya çalıştığını düşünmüştüm ama kimsenin orada zaman geçirdiğini bildiğini sanmıyordum."

Başını iki yana sallıyor. "Güven bana. Orada yattığını başka kimse bilmiyordu."

"Sence o mu yaptı?" Fısıldıyorum.

Omuz silkiyor. "Belki."

"Siktir!" diye bağıryorum ve Thyrvı bu çıkışım karşısında şaşkınlıkla başını bana çeviriyor. Kain irkilmiyor. "Eğer onu yok ettiyse..." Gözlerimden yanan yaşların kaçmasına izin vermemeye çalışarak sözümü kesiyorum. "Bu benim hatam! Ona o aptal virüslü asayı ben verdim!"

Featherblade'in ötesindeki sık ormana doğru bakıyorum.

"Prenses, onu aramak için oraya geri dönemezsiniz."

"Odin'in kışına tekme basamam," diyorum Kain'e ve bir kez daha çalıkların üzerinden geçiyorum. Thyrvı peşimden geliyor ve Kain arkamdan olabildiğince sessiz bir şekilde küfürler savuruyor.

Thyrvı'nın küçük havuzun etrafında Sarra'nın kokusunu alabileceği her yeri arıyoruz ama hiçbir şey yok.

Geri döndüğümde Kain bana bir kez daha ters ters bakıyor. "Seni orada koruyamam," diye homurdanıyor.

"Senin korumana ihtiyacım yok. Thyrvı'ye sahibim ve bunu yapabilirim." Elimi kaldırıyorum ve ondan birkaç metre ötedeki yere jilet gibi keskin buz sarkıtları fırlatıyorum. Öfkemi biraz olsun boşaltmak iyi hissettiriyor ama bunun çocukça olduğunu biliyorum.

Yine irkilmiyor. "Umurumda değil. Dur. Gitmeyi. Dışarı. Oraya," diye homurdanıyor. "Seninle ilgileniyorum ve sana ulaşamayacağım bir yerde olmanı istemiyorum."

Bana *ulaşmak*. Ona dokunmama izin vermemesi ne kadar ironik.

O sana yardım ediyor Maddy, başka kimse etmiyor. Bunun acısını ondan çıkarma.

Onun yerine "Ne yapacağımı bilmiyorum" diyorum. Sesimin titremesini zar zor engelliyorum. "Onun ölmesine izin vermeyeceğim."

Kain'in gözleri yumuşuyor. Nadir görülen ve hoş karşılanan bir durum. "Erik başka bir şeyin yardımcı olacağını söyledi mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece bir çılgılık tüyü."

Kain neredeyse irkiliyor. "Korkunç yaratıklar," diyor. Ama onu gerçekten duymuyorum.

Yapabildiğini yap, yapamadığını görmezden gel.

Asayı bulamıyorum.

Ama çılgılık tüyünü nerede bulacağımı biliyorum.

Yavaşça tekrar ormana bakıyorum. "Prenses," diyor Kain uyararak, "yüzündeki ifadeyi beğenmedim."

"Oskorela," diye nefes alıyorum.

"Ne?"

"Bir noktada gitmem gerekecek. Ama yarın gidersem, bir tüy bulmaya çalışabilirim." Umut damarlarımdan buz gibi bir enerji gibi akıyor ve ona doğru dönüyorum. "Dışarıda bir sürü tüy olmalı!"

"Prenses, bu kadar aptal olma."

Umudun yerini anında öfke alıyor.

"Aptal mı? Sebep olduğum bir ölümü engellemeye çalıştığım için bana aptal demeye nasıl cüret edersin?" Bağırıyorum ve burnundan hava emerken dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor.

Sadece ellerimin buz gibi katılaşmasıyla bozulan bir sessizlikten sonra kendi ellerini havaya kaldırıyor.

"Güzel! Sanki seni durdurmak için bir *umudum* varmış gibi."

"Beni neden durdurmak isteyedin ki? Nasıl olsa oraya gitmek zorunda kalacağım ve daha hazırlıklı olamazdım. Büyüm ve o var." Kolumu Thyrvi'ye doğru uzatıyorum, o da bir pençesinden diğerine sallanıyor.

"Vahşi Av'a mı gidiyoruz?" diyor zihnimde. Sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir heyecanla dolu.

"En iyi arkadaşımın hayatını kurtarmak için bir çığlık tüyü bulmaya gidiyoruz." Kain'e bakıyorum. "Az önce bana motivasyonun ne kadar önemli olduğunu söylemedin mi? *Oskorela*'dan kurtulmak için daha iyi bir motivasyonum olabilir mi? O t yle geri döneceğim ve beni durduracak hiç kimseye ya da hiçbir şeye meydan okuyorum."

BÖLÜM 27

MADDY

I Erik ertesi sabah kahvaltıda ayağa kalktığına midem bulanıyor. Cuma sabahları her zaman olduğu gibi herkes anında sessizliğe gömülüyor.

"Rooks," diye sesleniyor gereksiz yere, "bugün *Oskorela* için bir gönüllümüz var." Mırıldanmalar başlıyor, sonra o devam ederken kesiliyor. "Madivia," diyor ve ben ayağa kalkarken sertçe yutkunuyorum.

"Odin aşkına, bu da ne?" diyor **yanımdaki** Eldith. Yirmi beş çift göz bakıyor.

"Ve onunla gitmek-"

Bana güvenmeyen ya da benden hoşlanmayan biri olması için sessiz bir dua gönderiyorum.

"-Navi."

Kahretsin. Midem bulanıyor.

Navi sadece bir tüyü aramama yardım etmeyecek, başım belaya girerse hayatımı kurtarmak için duraklayacağından bile emin değilim.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve bana bakıyor.

Eldith koluma dokunuyor ve ben de ona bakıyorum. "Neden gönüllü oluyorsun?" Gözleri kocaman ve yeşil kurdu yanında oturmuş, hafifçe nefes alıyor. "Hiçbir şey kanıtlamana gerek yok!"

Başımı sallıyorum. "Hayır, dışardan bir şeye ihtiyacım var. Arkadaşıma yardım etmek için."

Bana şüpheyile bakıyor, sonra iç çekiyor. "Dikkatli ol, Maddy."

"Olacağım. Teşekkürler."

Sınıra ulaştığımızda Kain bizi izliyor. Harald ve Valdis bizi buraya kadar getirdiler ve Kuş Kanadı'nın arka tarafındaki geniş bir ormanlık alandayız.

"İyi şanslar." Harald bana gülümsüyor.

"Teşekkürler, *hersir*."

"Sana da Navi," diyor Valdis.

Kılıcının ve asasının kabzalarına dokunuyor ve başını sallıyor.

"Featherblade orada ikiniz için bir şey sakladı. Onu bulduğunuzda anlayacaksınız. Onu geri getirin," diyor Valdis. Gözleri endişeyle dolu ve acaba bunun nedeni Navi'nin henüz *val-tivar*'ı olmaması mı? Gerçi başkaları da büyülü hayvanları olmadan dışarı çıkıp hayatta kaldılar ve savaşmakta Navi kadar iyi değiller.

"Git," diyor Valdis.

Derin bir nefes alarak ikimiz de sık ormanlık alana adım atıyoruz.

"Neden gönüllü oldun?" Navi soruyu sorarken bana bakmıyor. Hareket ederken ikimiz de tetikteyiz, gereksiz gürültüyü minimumda tutmaya çalışıyoruz. Yeşilliklerin yoğunluğu hiç azalmadı ve deri şalımın altına kalın, uzun kollu bir gömlek giydiğim için memnunum.

"Bir çığlık tüyüne ihtiyacım var."

Bu onun bana bakmasına neden oldu. "Onlardan birine neden ihtiyacın olsun ki?"

"Sadece ihtiyacım var."

"Bulamayacağını umarsam beni affedersin," diyor kuru bir sesle. Ona ters ters bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Burada olduğumuz sürece tek bir çığlık bile görmek istemiyorum."

"Ben de istemiyorum, ama onları düşürmek zorundalar. Eğer yerde bir tane görürsen, işaret edersen sana borçlu olurum."

Bana uzun uzun baktı. "Bence ayrılmalıyız." "Ne?"

"Ayın seni koruyabilir ama beni öldürtecek."

Arkamı dönüyorum. Thyrvı muhteşem ama ben onu sinsî olarak tanımlamazdım. Ardında bir yıkım izi bırakıyor ve etrafında vızıldayan küçük böcekleri ısırırken dişleri takırdıyor. Kırbaç şaklaması gibi bir ses.

"O seni de savunacak. Değil mi Thyrvı?"

Ayı bana bakmadan kafamın içinde "Hayır," diye cevap veriyor. İç çekiyorum ama onun cevabını paylaşmıyorum.

"Şansımı tek başıma denemeyi tercih ederim."

"Navi, bu tüm dövüş derslerimizde öğrendiğimiz şeyin tam tersi. Takım olarak daha güçlüyüz. Birbirimize yardım etmeliyiz."

"Sen bir yüksün."

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalışarak ona bakıyorum. "Bunun hakkında konuştuğumuzu sanıyordum? Sözüğü geri aldığını sanıyordum?"

"Hayır, *zayıf* olduğunu geri aldım. Yanlış nedenlerle buradasın. Vahşî Av'ın ganimetlerini aramıyorsun, tehlikeli bir rakipten tük kapmaya çalışıyorsun ve dikkatleri üzerine çekiyorsun."

Sanki bir işaretmiş gibi, uzaktan bir ciyaklama sesi geliyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, buraya kadar olan korkunç tekne yolculuğu aklımdan geçiyor.

Navi başını kaldırıp salladı ve benden uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" Elimden geldiğince sessizce söylüyorum. "Burada kimse ayrılmadı - bu gerçekten kötü bir fikir!"

"İlgilenmiyorum," diyor ve sonra sık çalılıkların arasından hızla ilerlemeye başlıyor.

Onu takip edip etmemeye karar verirken bir an tereddüt ediyorum ve takip etmem gerektiğini düşündüğümde onu göremiyorum.

"Thyrvı, daha sessiz olmaya çalışmalısın," diyorum ayıma dönerek.

Donup kalıyor, bir pençesinde kurbağaya olduğunu düşündüğüm bir şey ezilmiş, ağzının yarısına kadar gelmiş.

Gözlerimi kapatıyorum. "Bunu ciddiye almalısın."

Burada ve ses . çğniyor. "I Ben. I olacak
İçini boşaltmak tüm düşmanlar."

"Peki ya kurbağalar?"

"Acıkmıştım."

"Sen her zaman açsın."

"Sen de benim kadar orantılı olsaydın sen de aç olurdun."

Buna itiraz edemem, o yüzden ormana bakıyorum. "Adımlarımızı takip edip bizi başladığımız yere geri götürebilecek misin?"

"Featherblade'i birçok yönde hissedebiliyorum," diyor ve ben biraz rahatlıyorum. Burada kaybolmayacağız.

Ama Navi kaybolabilir.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Ona bir ip bağlayıp yanımda tutamazdım. O kendi fae'si. İstedğini yapabilir.

Ve haklı da sayılır. O olmadan, kendi gündemime konsantre olabilirim.

Bir sonraki sorum için kendimi hazırlıyorum. "Çığlıkların kokusunu alabilir misin?" "Büyük, çürümüş yaratıkları hissedebiliyorum."

"Bunlar muhtemelen onlar. Onlar kuş," diyorum ona.

"Bu mantıklı, çünkü kokuları çok"- Thyrv duraksıyor ve havayı kokluyor-
"yayıyor."

"Tek bir tüyün kokusunu alabilecek misin?"

"Hayır. Koku her yerde; tek bir tüy bile seçilemeyecek kadar küçük."

"Tamam." *Cesur ol, Maddy.* "Peki ya bütün bir kuş?"

Erik'in sözleri aklıma geliyor.

"Oraya gidiyorsun ve bir çığlık yuvası buluyorsun. Benim tavsiyem, canavarlarla yüzleşmektense çoktan düşmüş bir tane alman."

Dudağımı ısııyorum. "Ya da belki bir yuva?"

Fısıldıyorum. "Savaşmak mı istiyorsun?"

"Hayır! Boş bir yuva bulabilir misin?"

Koca kafasını sallıyor. "Hayır. Koku güçlenirse sana söyleyebilirim. Daha fazla değil."

"O zaman bu kadar yeter. Haydi."

BÖLÜM 28

MADDY

Thyrvi'nin hırıltısı ben duymadan önce yeri titretiyor. Başını sertçe sola çevirirken kürkünün altındaki kasları geriliyor. "Koku orada çok güçlü."

Bakışlarını takip ederek gölgelikte yukarı doğru kıvrılan kalın dalların arasına giriyorum. Ağaç hastalıklı görünüyor, etrafındaki sağlıklı büyümeden daha koyu ve yüksek gölgelerde hareket eden bir şey var. Kırmızı bir şey gördüğümde ağzım kuruyor. Bunların yaprak değil, tüy olduğundan eminim.

"Kaç tane?" Fısıldıyorum.

"Üç." Thyrvi'nin zihinsel sesi beklentiyle gergin. "Sanırım yukarıdaki bir yuvada."

Kulaklarıma hücum eden kan, yukarıdan gelen yumuşak, ıslak sesleri neredeyse bastırıyor; derimsi kanatların esnemesi, tahta pençelerin ağaç kabuğuna sürtünmesi. Buz kesmeye başlıyorum, o tanıdık his tenime ve uzuvlarıma yayılıyor.

Gölgelerin arasından bir çığlık başı çıkıyor ve tüm vücudum içgüdüsel bir dehşetle geriliyor.

Bu kadar yakından, her korkunç detayı görebiliyorum, hatta etinin kırmızı tüylerin altında nasıl dalgalandığını ve kıvrıldığını bile, sanki bir şey kaçmaya çalışıyormuş gibi. Yeşil çerçeveli gözleri, dizlerimin bağını çözen yırtıcı bir zekâyla gökyüzünü tarıyor. Gövdemden daha büyük olan kıvrık gagası açılıyor ve kıvranan kanla kaplı bir boğaz ortaya çıkıyor

Damarlar ve dişler, keskin kehribar parçaları gibi kıvrımlı ve yarı saydam.

Tanrılar aşkına, neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?
Korku beni felç ediyor ve Thyrvi bile sessiz.

İlkinin yanında iki kafa daha beliriyor ve kalbim neredeyse duracak. Birinin kafatası kısmen açıkta, kemik yapısının taşlaşmış ahşabı yırtılmış etin arasından görülebiliyor. Diğerinin gagası yaralı ve çatlak, yarıklardan kanlı dikenler gibi yeni büyümeler fışkırıyor.

Olabildiğince sessizce derin nefesler alıyorum ve Sarra'yı o sabah paletin üzerinde hayal ediyorum.

Bu onun için. Onun hayatını kurtarmak için bunu yapmak zorundayım.
Tehlikeye attığım bir hayat.

Yaklaşmam gerek. Bir tüye ihtiyacım var.

Ama ben bir adım ileri atınca, üç çığlık da kanatlarını açarak korkunç bir sinew ve çürümüş, kanlı madde gösterisi yapıyor. Uçuşa geçtiklerinde altlarındaki dal inliyor, kanat açıklıkları gölgelikten süzülen azıcık ışığı da yok ediyor.

Nefesimi tutuyorum, gitmek üzere olmaları için dua ediyorum. Ama hep birlikte dalıyorlar.

Bize doğru.

Thyrvi kendini yukarı fırlatırken ellerimden buzlar fışkırıyor, kükremesi havayı yarıyor. En yakındaki çığlık buz patlamamdan uzaklaşıyor ama kanadı kenara takılıyor ve anında kristalleşiyor. Çığlık atıyor, daha küçük dallara çarparken çıkardığı korkunç, zihin uyuşturan ses benim de çığlık atmama neden oluyor.

Diğer ikisi dalmaya devam ediyor, kanatlarını ıslak, etli seslerle açıyorlar. Tahta kemiklerindeki boşluklar arasında nabız gibi atan, kızgın kömür gibi parlayan organlar yakalıyorum.

Thyrvi'nin pençesi soldakiyle buluşuyor ve pençeleri tahta göğsünü tırmıklıyor. Kıymıklar uçuşuyor, ama yaratığın eti o vururken bile kıvranıyor ve birbirine bağlanıyor, kas ve sinüs dalları yeniden bağlanmak için havada örülüyor. Bu manzara midemi bulandırıyor.

Diğerinin pençelerinden birkaç santimle sıyrılıyorum, buzla kaplı zeminde yuvarlanıyorum ve daha fazla buz fırlatıyorum. Bir sonraki patlamam onu yüzünden yakalıyor ama

Buz, doğal olmayan ısısı karşısında neredeyse anında eriyor, etinden buhar tıslıyor ve o korkunç, yeşil çerçevesi gözler, eğlence olduğuna yemin ettiğim bir şeyle bana sabitleniyor.

"Yukarıda!" Thyrvi uyarıyor. İlk çığlık kendini toparladı ve doğruca aşağıya daldı. Thyrvi sıçrayıp yarattığın boynunu çenesiyle yakaladığında kendimi yere atıyorum. Beyaz kürk ve kırmızı tüylerden oluşan bir bulanıklık içinde birlikte yuvarlanıyorlar. Tahta çatırtılarının sesi kükreme ve çığlıklara karışıyor.

Sürekli bir buz akışı sağlayarak diğer ikisini yavaşlatmaya çalışırken kollarım güçten titriyor. Gagalarını birkaç dakika önce durduğum boş havaya vurarak dönüyor ve dalıyorlar.

Çığlıklardan biri beni bırakıp Thyrvi'nin açıkta kalan sırtına dalıyor, o da diğeriyle boğuşuyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve buz ellerimden her yöne doğru patlıyor. Buz döndükçe sıcaklık düşüyor, ölümcül bir kasırga oluşuyor ve kuşlara doğru çarpıyor.

Hepsi şaha kalkıyor, dönen buzun çekiminden kaçınmak için kanatlarını sertçe çırpıyorlar.

Kulak tırmalayan çığlıklar atarak hep birlikte geri çekiliyorlar, ikisi buzu ve donu derimsi canavarlıklarından sıyırmaya çalışıyor. Kasırga onları göremeyinceye kadar etrafımızda dönüyor, her şeyi buzla kaplıyor ve ağaçlarından yaprakları ve dalları koparıyor.

Gittiklerinden emin olduğumda ellerimi indiriyorum ve kasırga kekeleyip, sonra uzaklaşıyor.

Thyrvi sol tarafımdaki toprağı kokluyor.

"Bak."

Dönüyorum ama ilk fark ettiğim şey kan oluyor, beyaz kürkünde parlıyor.

"Thyrvi!" Ona doğru ilerliyorum ama bir bakışıyla beni durduruyor.

"Yüzeysel yaralar. Çabuk iyileşirim, endişelenme. Bak. Tüyler." Burnunu yere doğru itiyor.

Yerdekiyle yaptığı savaş düzinelerce tüyü yerinden oynatmış. Kanlı uzuvlar gibi buzla kaplı toprağın üzerinde yatıyorlar ve titreyen parmaklarımla bir tanesini kapıyorum. Dokunulduğunda sıcak, hafifçe titreşiyor, sanki canlı bir şey gibi.

Tiksintimi kontrol ederek tüyü sırtıma bağladığım çantaya koyuyorum.

"İyi iş çıkardın Thyrvi," diyorum ona. "Yaralanmadığına emin misin?"

Zihnimde oflayıp pufluyor. "O kanatlı iblislerle daha fazla savaşmaktan mutluluk duyacağım!"

Bundan hiç şüphem yoktu.

"Gerek yok. Tüy elimizde-şimdi buradan gidelim."

BÖLÜM 29

MADDY

W Gölgelekte hızla ilerleyip Featherblade'e doğru gidiyoruz. Thyrvi'nin patileri artık daha az ses çıkarıyor ve tüm açıklamalarına rağmen eskisinden daha yavaş hareket ettiğinden eminim. Yaralandıysa Erik onu iyileştirir, diyorum kendime.

endişeleniyorum. Adrenalin hâlâ içimde uğulduyor ama dikkatimi dağıtmaktan ziyade odaklanmamı keskinleştiriyor gibi görünüyor. Küçük bir açıklıktan geçiyoruz ve Thyrvi'ye sınırdan ne kadar uzakta olduğumuzu sormak üzereyken donup kalıyorum.

Navi geniş bir dalın üzerinde kırık bir şekilde yatıyor, vücudu imkansız açılarla bükülmüş. Gözleri açık, hâlâ son anlarının dehşetini gösteriyor ve kırmızı tüyler etrafını sarmış.

"Hayır," diye fısıldıyorum, koşuyorum ve sonra onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hayır, hayır, hayır." Ellerim işe yaramaz bir şekilde vücudunun üzerinde geziniyor, üzerlerine buz yayılıyor. "Kalmasını sağlamalıydım. Kalmasını sağlamalıydım.

-"Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Bunu engelleyemezdin," diye gürlüyor Thyrvi'nin sesi zihnimde. "O kendi yolunu seçti."

"Ama senin gürültücü olduğun konusunda haklıydı ve ben yapmadım-" Hıçkırıklara boğuluyorum.

Tepemden bir gölge geçiyor. Sonra bir başkası. Ve bir başkası.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerimin arasından yukarı bakıyorum ve boğazıma asit doluyor. Artık yukarıda üçten çok daha fazlası var.

Gözlerimi Thyrvi'ye çeviriyorum. Beceriksizce ayakta duruyor, yaralarından hâlâ kan sızıyor.

Savaşamayız. Ama Navi'nin cesedini de burada bırakamam. Bir ciyıklama sesi duyuyorum ve sonra tepemdeki kuşlar dönmeye başlıyor. *Kahretsin.*

Staffan'ın hikâyesi zihnimde yanıp sönüyor.

"Thyrvi," diye fısıldıyorum acilen, "seni göndermek zorundayım ama çabuk olacak. Söz veriyorum."

İtiraz ediyor ama onu karanlığa gönderiyorum.

Üstümüzde, hava kanat çırpma sesleri ve daha korkunç çığlıklarla doluyor.

Dalış yapıyorlar. Kendimi gevşemeye zorluyorum, Navi'nin bedeninin yanına düşüyorum. Kolum onunkine değişiyor. Teni çoktan soğumuştı.

Çığlıklar alçalıyor. Gözlerim neredeyse kapalı ama etrafımıza indiklerini görebiliyorum, pençeleri tahtayı kazıyor. Çürük ve kan kokusu burnuma doluyor. Bir tanesi o kadar yakınımına iniyor ki kanadı yüzüme değiyor ve tüyleri tenime sıcak bıçaklar gibi değiyor.

Vücudumun tepki olarak donmamasını istiyorum.

Nefes almıyorum. Hareket etmiyorum. Sanki bilincimi hissedebilirlermiş gibi düşünmeme bile izin vermiyorum. Bir gaga Navi'nin kolunu dürtüyor. İçgüdüsel bir korku sesini bastırıyorum.

Zaman uzuyor. Ciğerlerim yanıyor. Kuşlar hareket ederken birbirlerine takırdayan, ısıklık çalan sesler çıkarıyorlar ama ben kalbimin atışını ve kanımın akışını zor duyuyorum.

Hayatımda hiç bir cesedin yanında yatarken, kendimi cesetmiş gibi hissettiğim kadar yalnız hissetmemiştim. Korku felç edici ve zihnim o kadar hızlı dönüyor ki kendimi ele vereceğimden eminim.

Yukarıdan diğerlerinden daha yüksek bir ciyıklama sesi geliyor.

Neredeyse irkiliyorum. Kuşların hepsi donup kalıyor ve gagalarını gökyüzüne doğru uzatıyorlar, sonra bir kanat çırpma yığını başlıyor.

Hep birlikte havalanıp kendilerini tekrar gölgeliklere bırakıyorlar.

Yavaşça nefes alıyorum ama orman tekrar sessizleşene kadar hareket etmeye cesaret edemiyorum. Gittiklerinden emin olduğumda Thyrvi'nin adını mırıldanıyorum ve Navi'nin bedeninden uzaklaşıp kusuyorum.

"Bunu yapmamalıydın," diye homurdanıyor Thyrvi ben kusarken.

"O kadar çok kişiyle savaşamazdık," diye cevap veriyorum, topuklarımın üzerine oturmuş, hâlâ hava emiyorum.

"Onu geri götürmeliyiz," diyor Thyrvi, başını Navi'nin bedenine doğru sallayarak. Bakmak istemiyorum. Aslında hayatımda bir daha bir cesede bu kadar yakın olmak istemiyorum.

Onun yerine Thyrvi'ye bakıyorum. Kanlı yaraları onunla birlikte geri dönmüş, kızıl rengi koyu kahverengiye dönüşmüş.

"Onu taşıyacak kadar güçlü müsün?"

Thyrvi soruma cevap vermek yerine bana uzun uzun bakıyor ve ardından Navi'nin parçalanmış halini devasa çenesinin arasına alıyor.

Üzerinde hiç kan görmediğim için kaldırılıp düşürüldüğünden eminim. Sadece inanılmaz derecede kırılmış kemikler. Midem bulanıyor ve gözlerimi kaçırarak ayağa kalkıyorum.

"Bu taraftan," diyor Thyrvi ve yeşillikler arasında ağır ağır ilerlemeye başlıyor.

Attığım her adımda Navi'nin sözlerini duyuyorum.

"Buraya yanlış sebepler için geldin."

Bunu Staffan'la yaptığım konuşmayla değiştirmeye, ona ne söylediğimi hatırlamaya çalışıyorum. *Oskorela* bize bu dersleri öğretmek için burada. Bize nasıl hayatta kalacağımızı ve ölümle nasıl başa çıkacağımızı öğretmek için. Bunu biliyorum.

Ama aynı zamanda benim büyüümün ve Thyrvi'nin gücünün onu kurtarabileceğini de biliyorum.

Gölgelerin arasında bir şey parlıyor ve gözüme çarpıyor.

Boğumlu bir kökün üzerinde küçük bir sandık açık duruyor, içinde tek bir değerli taş parlıyor.

"Thyrvi, bir dakika bekle."

Uzanıp mekanik bir şekilde cebe indiriyorum. İncelemek için zaman ayırmadım. Bunun Featherblade'in ödülü olduğunu varsayıyorum ama şu anda böyle bir şeyi daha az hak ettiğimi düşünemezdim.

Tüy için geldim. Sarra'yı kurtarmak için buradayım ve kurtaracağım da.

Birkaç dakika içinde sınıra ulaştık. İçimden bir rahatlama geçiyor ve yaptığım ilk şey Kain'i aramak oluyor.

Onu göremiyorum. Sessizlik içinde Yüksek Salon'a doğru ilerlerken, biz geçerken binalardan Fae'ler çıkıyor. Önce birkaç tane, sonra daha fazla, soluklar ve ardından sessizliği dolduran fısıltılar.

Erik, Harald'la birlikte merdivenlerde duruyor, Thyrvi'nin kocaman çenesinde taşıdığı şeyi fark ettiklerinde yüzleri düşüyor.

Diğer kargalar bir çember oluşturuyor, yüzleri korkuyla karışık. Bazıları geri çekiliyor, bana ve Thyrvi'ye sanki ölüm bulaşıcılığı taşıyormuşuz gibi davranıyorlar. Onları suçlamıyorum.

Fısıltılar arasında kelimeler

yakalıyorum. "*Çığlıklar.*"

"*Ama Navi çok güçlüydü...*"

"*Val-tivar yok.*"

"*Sıradaki kim?*"

Hepsini görmezden geliyorum, Erik ve Harald'a ulaşana kadar durmuyorum.

"Çığlıklar," diyorum, sesim çiğ ve kulaklarımda tuhaf. "Tek başına gitti. Onu bulduk..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Harald bir adım öne çıkıyor, her zamanki sert tavrı yumuşamış. "Onu ben alacağım," diyor.

"Erik," diye fısıldıyorum, Navi'nin hareketsiz formundan başka bir yere bakamıyorum, "sen *Yggdrasil*'deki en güçlü şifacısın. Bir şey yok mu...?"

Erik'in ifadesi neredeyse lanetli olarak tanımlayabileceğim bir şeye dönüşüyor. "Ölüm perdesinin ötesine ulaşmanın yolları var," diyor sessizce. Ama bedeli..." Yılan omuzlarının üzerinde parıldıyor ve sanki teselli buluyormuş gibi saygıyla pullarına dokunuyor. "Bunu yapmayacağım ve o da yapmamı istemezdi."

Sesindeki ağırlık daha fazla yalvarmayı susturuyor. Çantamdan çığlık tüyünü çıkarıyorum. "O zaman bu en azından arkadaşımı kurtaracak mı?"

Gözleri Navi'den tüye kayıyor ve yüzünde umuda benzer bir şey titreşiyor. "İyileştirme odalarına gel. Hemen."

Erik onu takip etmemi işaret edince kalabalık dağılıyor. Sadece bir kişi hareket etmiyor. Kain.

Onu gördüğümde midemde bir ateş sığıyor. Gözleri yanıyor ve kurdu yanı başında salyalarını akıtıyor. Her bir kası

vücudu o kadar gergin ki her an paramparça olacakmış gibi görünüyor. Thyrvi'nin Navi'nin parçalanmış bedenini bırakmasını izliyor. Harald ona yardım etmesi için eliyle işaret ediyor ama o kıpırdamıyor. Onun yerine gözlerini bana diyor.

Erik'i takip etmek için ayaklarımı zorluyorum.

Artık yalnız değilim. Kain burada ve beni bırakmayacak.

BÖLÜM 30

MADDY

"P kiralayın, bana işe yarayacağını söyleyin."

Erik çirkin tüyü yüzüne doğru tutuyor ve inceliyor yoğun bir incelemeyle.

Yılanı şaha kalkmış, başı Erik'inkinin hemen yanında. Parlak, çatallı bir dil tüye doğru fiske atıyor, temas ettiğinde telleri zar zor karıştırıyor.

Sarra bir şeyler mırıldanıyor ve ben de onun yanından geçip ona bakıyorum.

"Kendine geliyor. Bunun üzerinde çalışmam gerek. Birkaç saat içinde dön," diyor Erik, gözlerini hâlâ tüye dikerek.

"Ben kalmak istiyorum."

"Hayır." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor ve hemen pes ediyorum. Eğer bensiz daha hızlı çalışacaksa, gideceğim.

"Yakında döneceğim Sarra," diyorum ona usulca, sonra da şifa odalarından çıkıyorum. Bacaklarım ağır ve sert, omuzlarım ağrıyor. Artık adrenalinin yorucu etkilerini biliyorum.

Binadan çıktığımda ayımı Yılan Kanadı'nın dışında, yolu çevreleyen ahşap parmaklıklarda Thyrvi büyüklüğünde bir deliğin hemen ötesinde suda sıçrarken buluyorum. Başımı sallamadan önce bir süre öylece bakıyorum.

"Yaralanmadığın sürece sorun yok," diye mırıldanıyorum, kocaman pençelerini suda gezdirirken onu izliyorum, her yere damlacıklar saçıyor. Bazıları yüzeyle birleşmeden önce lapa lapa karla karışık yağmura dönüşüyor.

"Çok sıcaktı," diyor kafamın içinde, bana bakmadan.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap veriyorum ama o beni duyamayacak kadar dalgın. Kürkünde kurumakta olan kan gitmişti ve ben biraz sarktım. Her şey bitti. Featherblade'in güvenli sınırlarına geri döndük ve Sarra için yapabileceğimiz her şeyi yaptık.

"Thyrvi orada balık bulamaz. Binalara bu kadar yaklaşmazlar."

Kain'e dönüyorum. "Sakinleşiyor," diyorum ve dehşete kapılıyorum, sesim çatlıyor.

Bana doğru bir adım atıyor, sonra atmaması gerektiğini hatırlıyor ve duruyor. "Ne oldu?" diye soruyor usulca.

Kendimi hiçbir şeyi atlamazken buluyorum. Ona üç kuş saldırdığında Thyrvi için ne kadar korktuğumu, Navi'nin cesedini gördüğümde ne kadar suçlu hissettiğimi ve cesedinin yanında ölü taklidi yapmanın ne kadar korkunç olduğunu anlatıyorum. Sarra'ya yardım etmek için çok geç kaldığım için ne kadar korktuğumu söyleyene kadar sesim sabit kalıyor.

"Ona yardım etmek için her şeyin ötesine geçtin," diyor sıkıca. "Tanrıların gurur duyacağı bir sadakat gösterdin." Ona Sarra'nın hasta olmasının benim suçum olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Ve bu suçluluk dolu saçmalığa tekrar başlama."

Ağzımı kapatıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Eylemlerin sonuçları vardır. Bazıları iyi, bazıları kötü, bazıları tamamen öngörülemez. Niyet güçtür, prenses. Arkadaşına zarar vermek mi istedin? Ya da Navi'nin öldüğünü görmek?"

Başımı acıtacak kadar sert sallıyorum. "Tabii ki hayır."

"O zaman kendini cezalandırmayı bırak. Bundan ders çıkar ve daha güçlü ol. Dersleri hatırla ve daha iyi ol."

Sözleri sıvı güç gibi. Vücuduma akıyor, kaslarımı sıkılaştırıyor ve sırtımı dikleştiriyor.

Yapabildiğini yap. Yapamayacağın şeyleri görmezden gel.

Olanları değiştiremem.

Düzeltilmek için elimden gelen her şeyi yapabilirim.

"Erik onu tüyle iyileştirebilecek," diyorum elimden geldiğince kararlı bir şekilde.

"Evet."

"Navi kendini benden ayırmayı seçti. Onu takip etseydim bile sıvı şıp giderdi." Bu sözleri yüksek sesle söylediğimde

doğrudurlar. Güçlü iradeli, pragmatik fae ile yaptığım her konuşmayı düşünüyorum. Onu kontrol edemezdim.

"Hiçbir zaman senin yanında savaşmak istemedi," diyor Kain. "Bulanık yargıları onu öldürttü. Sen değil."

Burnumdan sertçe nefes alıyorum ve bir nefes veriyorum. Uzun bir ürperti bedenimi sarıyor.

"Yemek yemelisin," diyor Kain bana. "Ve dinlenmelisin." Haklı ama aç değilim.

"Yapmam gereken bir şey var," diyorum.

Staffan'ı ziyafet salonunda bir tabağı jambonla doldururken bulmam yaklaşık yarım saatimi alıyor.

"Seninle konuşabilir miyim? Dışarıda?" Garip bir şekilde soruyorum.

Tabağını bırakıyor ve yakışıklı yüzünde endişeyle beni takip ediyor.

"Neyin var?"

"Yok bir şey. Sana teşekkür etmek istedim." "Ne için?"

"Benim ve Thyrvi'nin hâlâ hayatta olmamızın sebebi sensin." Bana bakıyor.

"Bana ölü taklidi yapmaktan bahsetmeseydin, ben de aynısını yapacağımı bilemezdim. Sen benim hayatımı kurtardın."

Koyu kahverengi yanaklarına renk geldi. "Gerçekten mi?" diye soruyor sonunda. "Evet. Herkese anlatmalısın. Daha fazla hayat kurtarabilirsin."

"Bunun korkaklık olduğunu düşünmeyecekler mi?"

"Acımasız bir canavara karşı hayatta kalmak için bilgiyi kullanmak mı? Hayır." "Ben... Ben bunu düşüneneğim," diyor. "Teşekkürler."

"Hayır, cidden. *Teşekkür ederim.*"

Kendi tabağımı ekmekle dolduruyorum ve kendimi kaybettiğim enerjimi yerine koymaya zorlayarak ekmekleri karıştırıyorum. Harald'ın savaşçıların optimum güçte olmaları için yemeğe ve uykuya ihtiyaç duyduklarından bahsetmesi zihnimi dolduruyor. Thyrvi'nin böyle bir iştah sorunu yok ve yüzdükten sonra tilki bulmak için çalıların arasına dalmakla vakit kaybetmedi.

Fae'ler ziyafet salonuna girip çıkıyor ama hiçbiri bana yaklaşıyor. Olanları kimseye anlatmak zorunda kalmak istemiyorum, bu yüzden gücenmek yerine minnettarım.

Birkaç saat geçtiğinden emin olduktan sonra şifa odalarına dönüyorum. Erik Sarra'nın odasına girmeme izin vermiyor ama bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Sanırım iyi olacak. Onunla birkaç berrak an geçirdim ve sanırım artık Çıglık tüyüyle ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Kapının pervazına yaslanırken dizlerimin bağı       . "Onu görebilir miyim?"

"Yarın. Senin de dinlenmen gerek."

"İyi olacağından emin misin?"

"Tam olarak emin değılim ama şu anda iyi bir şansı var."

Uyku ile uyanıklık arasında gidip geldiğim bir gecenin ardından, Sarra'yı görmek için Ayı Kanadı'ndan aceleyle  ıktım. Artık açlıktan    yorum, başım biraz hafiflemiş ama iyi olup olmadığını kontrol edene kadar ziyafet salonuna yaklaşılmayacağım.

Çevremde karanlık bir parıltı görüyorum ve Kain'in de erken kalktığını anlıyorum. Belki de bütün gece Ayı Kanadı'ndan hiç ayrılmamıştır. Orayı göremiyor ya da oraya giremiyor ama bu yakınlarda kalmasına engel değıl.

Oraya vardığımda Erik Yılan Kanadı'nın ana odasında koşuşturup duruyor ve benim erken girişime sertçe bakıyor.

"O nasıl?" diye geveliyorum.

Gülümsüyor ve ben de bir nefes alıyorum. "T yden bir tedavi hazırlamak için yeterince büyü  ıkarabildim. İyileşiyor."

"Bunun için Freya'ya teşekkür ederim," diyorum elimi göğsüme bastırarak. "Onu şimdi görebilir miyim?"

"Hayır."

Kaşlarımı  atıyorum, endişem hemen geri geliyor. "Neden?"

"Onu her gün tedavi etmem gerekiyor. Hastalık onu derinden etkiledi ve bilincinin yerine gelmesi bir haftayı bulabilir."

"Bir hafta mı?"

"Evet. Ve" diyor elini kaldırarak, "sizi uyarmalıyım. Bazı değişiklikler yaşıadı."

"Ne tür değişiklikler?"

"Sanırım sadece görünüşünde. Ama Madivia, sen onun arkadaşı olduğun için sana bir şey sormalıyım. Daha önce yaptığın gibi davranış değişiklikleri fark edersen, hemen bana söylemelisin."

Yavaşça başımı salladım. "Tamam."

Karışık bir rahatlama ve endişeyle, kendime tekrar tekrar bir haftanın o kadar da kötü olmadığını, biraz farklı görünmesinin de kötü olmadığını hatırlatıyorum. Önemli olan hayatta olması.

"Güzel. Şimdi git. Yemek ye. Bugün ağırdan al." Başımı salladım ve kapıya döndüm.

"Umarım Featherblade denemeleriniz için sizi iyi ödüllendirmiştir."

Dün cebime koyduğum mücevheri düşünüyorum. Featherblade beni ödüllendirdi ama henüz neyle ödüllendirdiğini bilmiyorum.

Geri dönüyorum. "Ne zaman... Navi'nin anma töreni ne zaman?" Yüzü asıldı. "Bu akşam yemekten sonra."

Başımı salladım. "O zaman görüşürüz. Ve arkadaşıma yardım ettiğin için teşekkür ederim, *hersir*."

BÖLÜM 31

MADDY

TOraya vardığımda ziyafet salonunda sadece birkaç kale vardı, çünkü saat çok erkendi. Tora ve Roge ve ikisi de benimle *Oskorela* hakkında konuşmaya çalışmıyor. Bilmiyorum çünkü kimseyle konuşmak istemediğimi ya da benden korktuklarını söyleyen titreşimler yayıyorum. Her iki durumda da, umurumda değil. Açlıktan ölüyorum.

Tabağıma yiyecekleri yığıyorum ve hepsini metodik bir şekilde yerken sessizce oturuyorum, çiğnerken kafamın içinde Sarra'nın iyi olacağına dair sürekli güvence tekrarlanıyor.

Tüyü buldum ve Erik onun iyileşmesine yardım edebilecek. Her şey yoluna girecek.

Erik bana izin verdi ve günü Thyrvi'yle birlikte Ayı Kanadı'nda geçirmeyi planlıyorum. Dün olanları hatırlayacağım, uyuyacağım ve yemek yiyeceğim. Bütün gün.

Normalde böyle korkunç bir anıyı tekrar hatırlamadan önce şokun geçmesini beklerdim ama karnım doyduğunda ve Thyrvi'nin yuvasının ortasına yerleştiğimde, üzerime bir uyuşukluk çöktüğünü ve galerinin soğuk, sakın koridorlarında olma arzusunun beni içine çektiğini fark ediyorum.

Feryat figan bir buz heykeli inşa ettiğimde, ayrılmaya hazır değilim, bu yüzden iki saatten fazla bir süreyi başka bir gemi ismi arayarak geçiriyorum. Elim boş döndüm.

Bu, onların orada bir yerlerde olmadığına inandığım anlamına gelmiyor, ancak isteksizce gerçekliğe döndüğümde, hepsini bulmak için gerekebilecek zamanın büyüklüğü kafama dank ediyor. Şimdiye kadar beş taneden ikisini buldum ve bu saatlerimi aldı bile.

Kain'in miğferini almasına yardım etmenin iyi bir fikir olup olmadığına karar vermek bu gidişle önemsiz olacak.

"Thyrvi, yatmadan önce günde en az bir saatimi anıları araştırarak geçirmem gerekecek," diyorum ayıma, kararlılığım kesin.

Samanların arasına gömüldü ve bana cevap vermiyor. "Uyanık mısın?"

"Evet. Hangi değerli taşı aldın?"

Kendimi ayağa kaldırıp dün gece attığım kıyafet yığınının yanına gidiyorum. Pantolonun cebinden taşı çıkardığımda gözlerim açılıyor.

"Bilmiyorum ama çok güzel."

Parlak turuncu mücevheri ellerimde evirip çeviriyorum, tıpkı canlı bir alev gibi kırmızıdan beyaza dönüşmesine hayret ediyorum.

"Bence bu bir ateş taşı olabilir," diye ekliyorum. Thyrvi başını kaldırıyor ama bakmak için kalkmıyor. "Görmek istemiyor musun?" diye soruyorum.

"Sonra gösterirsin." Kocaman bir esneme sesi çıkarıyor ve sonra başını aşağıya eğerek samanları uçuşturuyor.

Doğru bir fikre sahip olabileceğini düşünerek, mücevheri diğer değerli eşyalarımınla birlikte kitap çantama yerleştiriyorum.

Thyrvi'ye katılarak onun yanına sokuluyorum. Dün gece boyunca yaptığım gibi, bükülmüş cesetler göreceğimi ve çığlık çığığa ciyaklamalar duyacağımı düşünüyorum.

Ama Sarra güvende, karnım tok ve anılar güvende olunca yorgunluk kazanıyor. Saniyeler içinde uykuya daldım.

Navi'nin anma töreni boyunca uyudum.

Herkes çoktan uyuduktan sonra ziyafet salonuna koşup tabağıma söğüş et ve ekmek doldururken kendimi hem suçlu hem de rahatlamış hissediyorum.

Hâlâ onun ölümüyle ilgili sorulara cevap vermek istemiyorum. İnsanlara benimle çalışmak yerine *Oskorela*'yı tek başına üstlenmeyi seçtiğini söylemeye hazır değilim.

Ayı Kanadı'na dönerken, kollarım yiyeceklerle dolu, tapınağın dışında duruyorum.

"Navi, Valhalla'nın salonlarını şereflelendirebilirsin," diye fısıldıyorum. "Taşındığımda yaptığımız konuşma için teşekkür ederim. Sonsuz saygımı kazandın."

Ayı Kanadı'na döndüğümde Inga'yı görmek yerine duyuyorum. O koridorda yürürken ben bir sütunun arkasına kayıyorum.

"Merak etme, Brunnin. Yakında oraya gideceğiz ve sonra ödülümüzü alacağız," diyor.

Odamdaki ana fuayenin diğer tarafındaki merdivenlerden çıkışını izliyorum, ayısı giderken gözden kayboluyor.

Her akşam ayısını uzaklara mı gönderiyor? Bu onu ahırda neden bu kadar nadir duyduğumuzu açıklayabilir. Belki de sürekli etrafta olmak isteyen sadece Thyrvî'dir.

Benim devasa ayım neyse ki yuvasına vardığımda yemeğini bitirmiş oluyor ve ben yemeğimi yerken mutlulukla beni izliyor.

Ona Inga'nın yukarı çıktığında ayısını kovduğunu anlatıyorum, sonra da kadim rûn kitabımda *Brunnin* kelimesine bakıyorum.

"Wildfire. Huh," diyorum.

"Benim adım daha güçlü," diye duyuruyor

Thyrvî. "Öyle," diye katılıyorum.

Ama Wildfire'ın alev alev yanan siyah canavar için oldukça uygun bir isim olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi yine neredeyse normal hissediyorum. İştahım yerine geldi ve kaslarım ağrııyor. Zihnim açık ve her zamanki gibi huzursuzum.

Tam kahvaltı etmeye gidiyordum ki Kain tapınağın yanındaki yeşilliklerin arasından çıkageldi.

"Freya'nın memeleri," diye soluyarak bir elimi göğsüme götürüyorum.
"Yapma bunu!"

"Prenses," diye homurdanıyor ve yüzünün asıklığını fark ediyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Sorun nedir?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Panik beni ele geçiriyor. "Neyi bilmiyorsun? Sarra iyi mi?"

"O tüyü bulduğun ve bunu yaparken hayatını riske attığın anda Sarra iyi olacaktı," diye tersliyor beni. Neredeyse bir adım geri atıyorum.

"Kain?"

"Nerede o?"

Ona dik dik bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bakışları beni delip geçiyor ve ses tonu suçlayıcı olsa da gözlerindeki şüpheyi görebiliyorum.

Hiçbir şey söylemeyince tekrar deniyorum. "Neden kızgınsın? Neler oluyor?"

"Tüm bu cehennem hapishanesinde Kor Miğferi'ni bilen tek kişi sensin," diye homurdanıyor.

"Yani?"

"Peki, nerede o?"

Kurdu dikkat çekici bir şekilde ortada yok ve Skoll'un korkutucu varlığı beynimi bulandırmadan önce düşünmeye çalışıyorum.

"Birinin dümen parçasını aldığını mı söylüyorsun?" diye soruyorum. Bana cevap vermiyor, sadece bakıyor, gözleri yanıyor. "Bunu yapacağıma gerçekten inanıyor olamazsın," diyorum sesimdeki öfkeyi tutamayarak.

"Tahmin edilemez, düşüncesiz, acı verici derecede meraklı ve zekisin," diyor. "Ve yalan söylüyorsun." Az önce söylediklerinde doğru olan yeterince şey var, ama bu, ondan çaldığıma ve sonra da bu konuda yalan söylediğime inandığı ihanet ısırığını durdurmuyor.

"Neden alayım ki?"

"Çünkü bana güvenmiyorsun."

Ona bakıyorum ve bu sözlere inanmadığından eminim. "Sana güvenmeli miyim?"

"Dümeni kullanmadan önce bir Valkyrie olana kadar bekleyeceğimi söylemiştim. Ciddiydim."

"Ama bana miğferi ne için kullanacağını söylemiyorsun. Ya da kime zarar vereceğini."

Bu sözleri söylerken, acaba dümen parçasını almaya çalışmalı mıydım diye düşünüyorum. Şu anda yapılacak en mantıklı şey bu gibi görünüyor.

Omuzları düşüyor ve bir küfür tıslıyor. "Bana onu almadığını söyle."

Derin bir nefes alıyorum. O da en az benim kadar biliyor ki

o

n "Tabii ki yapmadım."

u. Bakışları düşüyor ve bana tekrar baktığında, gözlerindeki alevler İrisler gitmiş. "Senin olmanı istemedim," diyor sessizce. Suçlamasına duyduğum öfke kayboluyor ve nefesim kesiliyor. "Ama eğer sen değilsen, o zaman ciddi bir sorunumuz var demektir. Dümeni başka biri biliyor."

BÖLÜM 32

MADDY

N Buradaki hiç kimse Köz Miğferi'ni bilmemeli. İçimi huzursuz bir his kaplıyor. Sarra biliyor. Onun odasına girip dümeni daha önce almış olabilir mi?

ormana mı gitti?

Ama Odin'in kızı aşkına, Sarra neden miğferi istesin ki? "Gittiğini ne zaman fark ettin?" diye sordum.

"Bu sabah."

Bir nefes verdim. Sarra değildi; üç gündür şifa odasındaydı. "Ve kimseye söylemedin mi?"

Bana bir bakış attı. "Kime söyleyebilirim ki? Burada benimle konuşan tek kişi sensin."

"Seni takip eden biri var mı? Ya da odalarınıza giren?"

Odasında onunla birlikte birilerinin olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor ama gerçekler bunu düzeltiyor. *Dokunduğu herkesi yakıyor.* Başka biriyle gizlice yatıyor gibi değil. Ayrıca o haklı - buradaki herkes onunla konuşamayacak kadar korkmuş durumda.

"Hayır. Bunun benim dikkatsizliğimden çok senin dikkatsizliğinden kaynaklanmış olması çok daha muhtemel."

Ona ters ters bakıyorum. "Beni takip eden tek kişi sensin. Ve eğer bunu yaparken başka birini gözden kaçırdıysan, bu senin suçun."

Soru akışıma teslim olmadan önce garip bir kaç vuruş için birbirimize bakıyoruz.

"Sence o her kimse kasadan haberdar mı?"

Tedirgin görünüyor. "Bilmiyorum."

"Eğer biliyorlarsa, gemi isimlerini bizden önce alabilirler mi?"

Başını sallarken kaşlarını çatıyor. "Bundan şüpheliyim. Senin galerin olmadan onları bulmak uzun zaman alır."

Dudağımı ısıyorum. Galerimle onları bulmak uzun zaman alacak.

Ve şimdi, düşündüğümde daha fazla aciliyet olabilir.

Önümüzdeki hafta, şimdiye kadar yaşadığım en uzun yedi gün gibi geliyor.

Sürekli Sarra için endişeleniyorum ve onu sık sık rahatsız etmeme rağmen Erik onu görmeme izin vermiyor.

Etrafımda rahatlamaya başlayan tüm kaleler şimdi yine gergin görünüyor. Sonunda ayısını kontrol altına aldığı ve ona Ayı Kanadı'nı gezdirdiğimde Garda ve her zamanki cana yakın haliyle Henrik dışında hiçbiri bana kolayca yaklaşıyor.

Neyse ki Eldith de farklı değil ve burada bir insan arkadaşım olduğunu bilen tek kişi o olduğu için bir akşam yemekte ona *Oskorela*'ya neden gönüllü olduğumu anlatıyorum.

"Takdire şayan," diyor bana içten bir omuz sıkmasıyla. "Senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

Ona hikayenin belirsiz bir versiyonunu anlattım, Sarra Aldrich'in esasını ilk etapta benim verdiğim ve muhtemelen onun durumundan sorumlu olduğum gerçeğini içermeyen bir hikaye, ama yine de Eldith'e teşekkür ediyorum.

"Lauf'la işler nasıl gidiyor?"

Yanındaki yeşil kurda bakıyor. İlk bakışta rahat görünüyor ama güçlü kalçalarında bir gerginlik var ve keskin gözleri her şeyi izliyor.

"İnanılmaz. Sanki hayatım boyunca içimde olduğunu bildiğim ama tam olarak ulaşamadığım her şey birdenbire burada."

Lauf ona bakıyor ve Eldith gülümsüyor. Çabucak bağlanmışlar, Eldith sadece birkaç gün içinde tam kontrolü ele geçirmiş. Buna pek şaşırmadım.

"Peki ya Valdis ile dersler?"

Burnunu kırıştırıyor. "Tuhaf. Valdis kurdunun gücünü emerek ondan üstün bir hız elde ediyor. Ben bunu anlamıyorum ama Lauf bir düşmana benim ulaşabildiğimin yarısı kadar sürede ulaşabiliyor. Dürüst olmak gerekirse Valdis de en az bizim kadar öğreniyor."

Başımı salladım. Harald'la Ayı Kanadı'ndaki eğitim odasında sadece bir seans yapmıştım ve o da hemen hemen aynıydı. Thyrvi'nin Valkyrie'ye tüm gücüyle saldırmasını izlemek ilk başta dehşet vericiydi ama Harald devasa yaratığının gücünü emdiğinde fiziksel olarak şişiyor ve yüzü şekil değiştiriyordu. Fae formunda bile Thyrvi'nin ona fırlatabileceği en iyi şeyi verdi. Kanatlar yardımcı oluyor.

"Bizim onlardan daha iyi olduğumuzu mu düşünüyorsun? Yoksa hayvanımızın güçlerini somutlaştırmak mı istersiniz?" Yüksek sesle merak ediyorum.

Kendim de Thyrvi kadar güçlü bir berserker'a dönüşmek ister miydim? Yoksa onun yanımda olmasını ve benimle iletişim kurmasını mı tercih ederim?

Bundan vazgeçmeyeceğimi hemen anladım. Aslında, bu konu hakkında düşündükçe, Thyrvi ile aramdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğimden daha da emin oluyorum. Kain'in de kendisi ve Skoll hakkında hiçbir şeyi değiştireceğini sanmıyorum.

"Bu şekilde gücümüz iki katına çıkıyor," diye cevaplıyor Eldith. "Ben sihrimi kullanabilirim, Lauf ise tam bir kurda dönüşebilir." Kurda bir dakika bakıyor, gözleri parlıyor. "Savaş için sabırsızlanıyor," diyor sessizce.

"Thyrvi de her zaman savaşa hazırdır," diyorum. Elimden geldiğince kayıtsız bir şekilde soruyorum: "Kana susamışlık hissi duyuyor musun?"

Bana bakıyor. "Savaşmak istiyorum. Kazanmak istiyorum. Ama Featherblade'e Valkyrie olmak için eğitim almaya gelirken beklediğimden daha şiddetli bir şey değil." Başımı sallıyorum, o da başını eğiyor. "Öyle mi?"

"Kesinlikle dövüşmekle ilgili daha fazla düşüncem var ama henüz içimi boşaltma arzum yok." Gülümsüyorum.

Neredeyse tüm kalelerin *val-tivarlara* sahip olmasıyla birlikte içerideki öğretilere konsantre olmak giderek zorlaşıyor. Her boyutta ve hızda kuşlar kırıların altında uçuyor ve ciyaklıyor, kurtlar hırlıyor ve birbirlerine saldırıyor ve karmaşık ölçekli yılanlar masa üstlerinde sürünüyor.

Sessiz olmamız gereken neredeyse tüm oturumlarda küçük çatışmalar çıkıyor ve hayatımda ilk kez odadaki en yıkıcı güç ben değilim.

Çarşamba günü Erik hepimize artık sadece şifa eğitimleri verileceğini ve diğer tüm eğitimlerin savaş, büyü ya da *tivarla ilgili* olacağını söyledi.

Bu haber beni heyecanlandırdı. Bu Thyrvi ile daha fazla zaman geçireceğim ve daha fazla güçlenip fiziksel eğitim alacağım anlamına geliyor. Aynı zamanda dövme zamanımı akşamlara kaydırmam gerektiği anlamına da geliyor ama Erik hâlâ Sarra'yı görmeme izin vermediği için bu bana yapacak bir şey veriyor.

Bir yayın iskeletinin çoğunu yapmak sadece üç ya da dört saatimi alıyor ve Thyrvi'nin yuvasına geri döndüğümde, ipi yeterince güçlü hale getirmek için kendime ince ipliği örmeyi öğretiyorum.

Ayrıca her gece saatlerimi diğer gemi isimlerini bulmaya çalışarak geçiriyorum.

Perşembe günü, küçükken kız kardeşimle birlikte katıldığımız sıkıcı bir tarih dersinde Gölge Divanı gemisinin adını buldum. *Saebroga*. İlk başta çok seviniyorum ama Kain'e söylemeyi düşündüğümde sevincim kursağımda kalıyor.

Onun suçlaması ve bunun sonucunda çıkan kavga aklımda çınlıyor.

Ona gerçekten güvenmemeliyim. Ve dümenin onun payına düşen kısmını almak aslında benim için en akıllıca şey olurdu.

Mesele şu ki, artık başkasında. Belki de diğer yarısı kasada daha güvende, tam da bunca zamandır olduğu yerde, muhtemelen iyi bir nedenle?

Kararsızlık beni rahatsız ediyor ama aramaya devam ediyorum. Gemi isimlerine *sahip olmak* onları gerçekten *kullanmaktan* farklı. En azından bu şekilde seçeneklerimi açık tutuyorum. Sonuçta, orada başka neler olabileceğini kim bilebilir? Featherblade kasaya girmemi istiyor, bundan hâlâ eminim.

Altın Saray gemisinin adını hiç beklenmedik bir yerde bulmam haftanın geri kalanını alıyor.

Kız kardeşimle gizlice en yakın köydeki birahaneye gittiğimiz zamanlardan birinde, saraylarda yaptığı seyahatler hakkında canlı şarkılar söyleyen bir ozan vardı. Altın Saray hakkındaki şarkısı, kendisinin ve arkadaşlarının geçici olarak kör olmasına neden olacak kadar çok altının önünde duran güzel bir altın-fae dışisinin canlı tasviriyle akılda kalmıştı. Kadın daha sonra ona bolca zengin sarayda tam bir tahribat yaratmasına yardım etti. Şarkısının müstehcen sözleri arasında, içki içenlerin cesaretlendirici kükremeleri arasında aradığım gemi ismi de vardı. Hikâyenin sonunda güzel fae, kraliyet gemisiyle Altın Saray'dan kaçmalarına yardım etti. *Baruormr*.

Yine de, ne kadar çok anıyı tararsam tarayayım, Toprak Saray gemisinin adını bulamıyorum.

Cumartesi sabahı, ne Selma'nın ne de Ulrika'nın *Oskorela*'dan dönmediği açıklandı.

Şölen salonuna kasvetli bir hava çöküyor ve kahvaltımın geri kalanını bırakıyorum. Korkunç haberi duyunca salonu terk eden tek kişi ben değilim. Kurt Kanadı'nın köşesini döndüğümde Henrik'in Garda'yla şiddetli bir kucaklaşmaya kilitlendiğini görüyorum.

Kurt Kanadı'nın dışındaki suda beni bekleyen Thyrví, patikaya doğru sığıyor, korkulukları bir kez daha kırıyor ve kürkünü coşkuyla sallıyor.

Garda, damlacıklar üzerini kaplarken Henrik'ten geriye sığıyor.

"Kahretsin, Thyrví! Sallamanın köpekler ve daha küçük ayılar için olduğunu sanıyordum?" Yüzümdeki suyu siliyorum.

"Samanım yok."

Garda'ya dönüyorum. "Özür dilerim."

Omuz silerken solgun teni kızarıyor. Thyrví'ye bakarak, "Canının istediğini yapabilir," diyor.

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. İstediğim her şeyi yapabilirim," diyor ayım.

Ona gözlerimi devirmemeye çalışıyorum.

"Biz sadece, bilirsin işte... rahatlamaya çalışıyorduk," diyor Henrik beceriksizce.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Benimle bir ilgisi yok," diyorum. "İkiniz için de mutluyum."

"Sadece ölümün bizi tahrik ettiğini falan düşünmeni istemedim."

Başımı sallıyorum. "Hayır, düşündüğüm şey bu değildi. Senin 'hayatımızı şu an için yaşamalıyız' konumunda olduğunu düşünüyordum."

Henrik bana gülümsüyor. "Aynen öyle. Ben de bir zamanlar sevdiğim birini kaybettim." Garda'ya bakıyor ve aceleyle ekliyor, "Bir sevgili değil. Bir lider. Onunla birlikte tüm *Yggdrasil*'i dolaştım ve asla yeri doldurulamayacak. Ama elinden gelen her fırsatta hayatı yaşadı ve her şeyle korkusuzca, nazikçe ve gülümseyerek yüzleşti."

Garda Henrik'e sıcak bir şekilde gülümserken zihnimde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "O bir asil miydi?" Ona soruyorum.

"Evet, gerçi pek öyle davranmazdı." "Kendi gemisi var mıydı?"

"Elbette vardı."

"Yani Dünya Sarayı'nın kraliyet gemisiyle hiç seyahat etmedin mi?"

Henrik omuz silkti. "Onunla birden fazla kez filo halinde seyahat ettik."

Heyecandan içim içime sığmıyor. "Adı neydi?"

"Ha?"

"Dünya Sarayı kraliyet gemisi, adı ne?"

"*Hlunnbjorn*," diyor, bana deliymişim gibi bakıyor, ben ellerimi birbirine vurup sevinç çığlıklarımı bastırırken.

İşte bu kadar. Bütün gemi isimleri bende var.

BÖLÜM 33

MADDY

I Etrafa kaçamak bakışlar atıyorum. Kain'i hiçbir yerde göremiyorum, ama bu onun gözden uzakta bir yerlerde dinlemediği anlamına gelmez.

"Teşekkürler Henrik," diyorum ve aceleyle yanından geçip gidiyorum.

Bütün gemi isimlerini aldım.

Mümkün olduğunca çabuk Ayı Kanadı'na dönüp isimleri galeriye kaydetmek istiyorum. Onları unutmam olası değil, ama yazma riskine de girmeyeceğim ve işimi şansa bırakmayacağım.

Sonunda kasaya girmek için ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Ancak bilgileri depoladığım zaman, sevincim derinleşen endişeyle çalkalanıyor ve zihnimi sisli hale getiriyor.

Kain'in o miğfer parçalarını bir araya getirmesine izin vermemem için o kadar çok neden var ki. Galerimi araştırıyorum, *Köz Miğferi* kelimelerini arıyorum -ilk defa *değil*- ve hiçbir şey çıkmıyor.

Bu bir silah, o kadarından eminim. Ceza lanetinin hiçbir yönüyle ona yardımcı olmayacağını söyledi, bu yüzden zarar vermek için kullanılıyor olmalı.

Onu intikamından vazgeçirebilir miyim?

Bana zarar vermeyeceğini biliyorum, dolayısıyla arkadaşlarıma ya da sevdiklerime de zarar vermeyeceğini varsayıyorum. Ama diğer Valkyrie'ye zarar vermek istediğini biliyorum.

Bunu yapmasına izin veremem.

Ya miğferin gücü daha yükseğe çıkmasına izin verirse? Sigrun'dan ya da tanrıların kendisinden intikam almaya çalışırsa?

Başımı sallıyorum ve Thyrvî'nin yumuşak kürküne gömülüyorum.

"Kain tanrıları karşısına almaya çalışacak kadar aptal değil," diye mırıldanıyorum. "Kain öfkeli. Öfke fae'leri aptallaştırır," diyor bana.

Gözlerimi tavana dikiyorum. Haklıydı.

"Sence kasadaki bir sonraki kapıdan mı geçmeliyim?" diye soruyorum.

"Orada ihtiyacın olan ne var?" Sanki şu anda sahip olduklarımdan daha fazlasına ihtiyacım yokmuş gibi, sesi neredeyse hakarete uğramış gibi çıkıyor.

"Bilmiyorum. Şimdiye kadar gördüğüm pek çok güçlü eser var ama bu yan kapının ötesinde ne olduğunu sadece tanrılar bilir." Kocaman kafasını çevirdiğinde yüzünü görebilmek için ona doğru yuvarlanıyorum. "Öğrenmeyi merak etmediğini söyle bana?"

Burnunu seğirtirken koyu renk gözleri parlıyor. "Merak ediyorum," diye itiraf ediyor.

"Ve Featherblade beni kasaya götürdü. Orada benim için bir şey olduğundan eminim."

"O zaman öğrenmeliyiz."

Thyrvî benim fevri ve cesur yanımdır. Bunu onaylayacağını biliyordum. Muhtemelen bu yüzden ona sordum.

"Eğer Kain olmadan devam edersem, o zaman neyle karşı karşıya olduğumuzu bilirim. Orada ne olduğunu ve Kain'e silahını verme riskini almaya değip değmeyeceğini görebilirim. Ve bu bana, gerçekte ne yapmayı planladığını söylemesini sağlamak için daha fazla zaman kazandıracak."

"Sana söyleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer onu yeterince zorlarsam, belki. Söylemezse de ona yardım etmeyeceğim."

Okçuluk antrenmanından sonra şifa odalarına giriyorum ama Erik Sarra'nın hâlâ bilincinin gidip geldiğini söylüyor. İyileşmekte olduğu ve endişelenmeme gerek olmadığı konusunda ısrar ediyor ama midem bir türlü rahatlamıyor. Yanlış hissediyorum. Çok uzun sürüyor.

"Onu göremeyeceğime emin misin? Uyuyor olsa bile yüzüne bakmak, elini bir an olsun tutmak istiyorum" diye yalvarıyorum.

Ama Erik taviz vermiyor. "Tamamen dinlenmeye ihtiyacı var, Madivia. Onu yakında göreceksin, söz veriyorum."

Öğleden sonraki formasyon dövüşü de en az ziyafet salonu kadar kasvetli. İki kalenin daha kaybı, kumda dolaşan sayısız hayvana rağmen sayımızı olması gerekenden çok daha az hissettirdi.

Garda'nın küçük siyah ayısı alanda koşuşturuyor ve sadece iki kurda, Eldith'in yeşil Lauf'una ve Roge'un parıldayan altın kurduna saldırıyor. Onu defalarca uyarıyor ama huzursuzluk bulaşıcı ve çok geçmeden Valdis hepimize bir dizi savunma manevrası yaptırmaktan vazgeçti ve *val-tivarlarımızla* antrenman yapmamızı ve isterlerse dövüşmelerine izin vermemizi söyledi.

Kimse bana ve Thyrvî'ye yaklaşıyor, bu yüzden yalnız çalışıyoruz. Kocaman ön pençelerinin arasından ateş etmeyi öğrenmem konusunda ısrarcı, böylece bana kalkan olabilecek. Kendimi buzla koruyabilirim ama ona uyuyorum, çömeliş altında döndüğüm ve yayımı çektiğim bir hareketi mükemmelleştiriyorum.

Kain ziyafet salonuna dönerken bana yetişiyor ve ben geride kalıp herkesin önden gitmesine izin veriyorum. Bana yaklaştığında sinirlerim vücudum boyunca karıncalanıyor. Onun huzurunda olma arzumu, ona yalan söylemek zorunda kalacağım bilgisiyle savaşıyor.

"Başka gemi ismi buldun mu?" Midem

bulanıyor. "Sadece bir tane."

"Odama kimin girdiğini bulmamız gerek."

"Biz mi? Bu senin işin," diyorum ona. "Bir yandan Valkyrie olmak için eğitim alırken bir yandan da durmadan anılarımı araştırmam gerekiyor. Yeterince meşgulüm." Suçluluk duygusu içimi kaplıyor. *Anıları araştırmayı bitirdim. Ben hazırım.*

"Yeni bir şey bulamadım. Thyrvî odalarımından herhangi bir kokunun izini sürebilir mi?"

Göz kırpan ayıya bakıyorum. "Onun odaları Kurt Kanadı'nda, ziyafet salonunun olduğu yerde. Orada çok fazla koku var."

Söylediklerini Kain'e aktarıyorum ve o da öfkeli bir ses çıkarıyor.

Thyrvi ona sinirleniyor. "Onun kurdunun elimden geleni yaptığını görmek isterim," diye homurdanıyor içimden.

"Herhangi bir fikrin var mı?" Ona soruyorum.

"Diğer Valkyrie'lerden biri olmalı."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Kasayı bilme ihtimalleri daha yüksek olacak kadar uzun süredir buradalar. Ve buradaki kalleşlerin hiçbiri benim odama girme riskini göze almaz." Bakışları beni yakıyor ve ikimizin de ne düşündüğünü biliyorum.

Odasına zorla girdim. Ve onu ilk kez çıplak gördüm.

Yanaklarım kızarıyor ve bakışlarını kaçırıyorum. "Aramaya devam edeceğim," diyorum çabucak.

"Diğer yarısı olmadan miğfer işe yaramaz. Ama yeni parça elimize geçtiğinde hırsızın onun peşine düşeceğini varsayabiliriz ve ben de onları o zaman yakalayacağım." Gözlerinde ateş parlıyor. "Ve onlara hiç doğmamış olmayı diletteceğim."

Ayı Kanadı'ndan sürünerek çıktığımda gecenin bir yarısıydı. Thyrvi'yi ahırda kalmaya ikna etmem bir saatten fazla sürdü. Onun gizlilik becerileri hakkındaki düşünceleri benimkilerle uyuşmuyordu ve sonunda sadece rüşvetle kazandım.

Yeraltı mezarlarına ulaşmam bir asır sürdü çünkü Kain'in görünürde olmadığından emin olmak için çok zaman harcadım. Toprak tünellerden sessizce mahzene doğru koştuğumda, beni takip etmediğinden eminim.

Kapıya yaklaştıkça içime suçluluk duygusu yerleşiyor, yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyor.

Kain'e bunu onunla yapacağımı söylemiştim ve o da beş isimden birini vermişti.

Ama Kain'le daha önce yaptığım konuşma kararlılığımı pekiştirdi. Burada başka neler olduğunu görmeliyim ve bunu tek başıma yapmalıyım.

Ve bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama Kain'e planlarını anlatması için şantaj yapmak için dümen parçasını her zaman kullanabileceğim düşüncesine engel olamıyorum

Eğer her şey ters giderse. İlk parçayı alıp almadığımı sorarken haklıydı; bu bana üstünlük sağlayacaktı. İlk defa onun üzerinde bir çeşit kontrolüm olabilirdi.

Gerçi o da ben de biliyoruz ki tek yapması gereken adımı haykırmak ve ben de ne isterse yapacağım.

"Zavallı Maddy," diye fısıldıyorum kendi kendime, başımı sallayarak.

Kendime hakim olmalıyım. Kontrolü ele almalıyım. Ve kasa kapısına ulaştığımda, kendime tam olarak bunu yaptığımı söylüyorum. Kontrolü ele almak.

BÖLÜM 34

MADDY

I cilalı taş zemin boyunca ilerlerken durup tüm bu inanılmaz eserlere bakmamak elde değil. Mor çiçekler başımın üzerinde capcanlı ve halılar altın iplikleriyle parıldıyor, ama bakışlarımı tünelin sonuna odaklıyorum. Kaide üstüne kaide geçiyorum, benden daha büyük olan kılıca ulaşıyorum ve sonra sondaki küçük virajı dönüyorum.

Kapı orada ve Kain ismi çoktan kazınmış.

Galerinin yardımı olmadan diğer tüm isimleri hatırlayabiliyorum ve büyülü kalemi alıp onları yazıyorum. Önce buz fae gemisini yapıyorum. *Fjardbroga*. Eski dilde "su atı" anlamına geliyor.

Kelimeler parıldıyor, sonra altın renginde beliriyor, tıpkı üstündeki ateş-fae gemisi gibi.

Heyecanlı bir nefes veriyorum ve "ağaç" kelimesinin yanına çevirisini bilmediğim bir sonrakini yazıyorum. *Hlunnbjorn*. Yine parlıyor ve kalıyor.

Üç tane kaldı. Altın-fae gemisi *Baruormr*, "dalga yılanı" anlamına geliyor ve kapı onu kabul ediyor.

Son ismi kazırken ellerim beklentiyle titriyor. Gölge-fae'nin adı *Saebroger*. Deniz korkusu.

İsim parlıyor, altın rengine dönüşüyor ve öyle yüksek bir tıkırtı ve gıcırtı sesi geliyor ki geriye doğru sıçırıyorum.

Yumuşak bir hava vınlamasıyla kasa kapısı açılıyor.

Hemen Kain'in yanımda olmasını diliyorum. Bunu onunla birlikte yaşamak isterdim. Bu heyecanı paylaşmak, onun yanımda güçlü bir vaatle kaynayan sağlam varlığını hissetmek istiyorum.

Ama sadece ben varım. Benim seçtiğim yol.

Bir nefes alıyorum ve ellerim havada, gerekirse kendimi savunmaya hazır bir şekilde öteki odaya adım atıyorum.

Karanlık - o kadar karanlık ki ilk başta hiçbir şey seçemiyorum. Ama bir adım daha attığımda, zemin ayaklarımın altında parlıyor. Sırayla, yerdeki karolar yumuşak, soluk bir maviyle aydınlanmaya başlıyor.

Odayı hızla tarıyorum, tehdit arıyorum. Featherblade'e gelen Maddy heyecan verici bir şeyler arıyor olmalıydı, bu yüzden haftalar süren dövüş eğitimi sonunda etkisini gösteriyor olmalı.

Oda devasa ve buradaki diğer tünellere hiç benzemiyor. Duvarlar mor çiçeklerle bezenmiş toprakla dolu ama benzerlikler burada bitiyor. Dairesel bir oda ve tavanı o kadar yüksek ki görmek için boynumu zorluyorum. Bir tünel gibi, tavanın olması gereken yerde, parlayan zemini yansıtan garip, ışıltılı bir yüzey var.

Başka kapı yok. Buraya kadarmış. Sona ulaştım. Bu da artık kasadan bir şeyler çıkarabileceğim anlamına geliyor.

Uçsuz bucaksız odada sadece odanın tam ortasındaki üç kaide bulunuyor.

Dikkatlice onlara doğru ilerliyorum.

Birinde Kain'in paslanmış eski Kız Miğferi'nin diğer yarısı olduğundan emin olduğum şey var.

Sırayla diğer kaidelere doğru ilerliyorum.

Birinde küçük bir hançer, diğerinde ise kitap büyüklüğünde küçük bir sandık var. Görebildiğim kadarıyla kilidi ya da açıklığı yok, sadece üst kısmında bir şey sokabileceğiniz küçük bir delik var. Her iki nesne de koridordaki parlayan, etiketli güzelliklerin aksine büyülü veya değerli görünmüyor.

Bunlar da miğfer gibi kırılmış şeyler mi? Bütün olmak için başka eşyalara mı ihtiyaçları var?

Çantamı sırtımdan silkiyorum ve odada kesinlikle başka kapı olmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra miğferi dikkatlice kaidesinden kaldırıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve ölmeyi bekliyorum.

Hiçbir şey olmayınca uzun bir nefes alıyorum.

"Freya'ya ve kadere şükürler olsun," diye fısıldıyorum. Paslanmış metal yığınının ellerimde evirip çeviriyorum. Onu burada bırakamam. Kapılar kilitli olmadığına göre herkes buraya girebilir.

Bana sağladığı kaldıraca ihtiyacım var.

Miğfer parçasını dikkatlice çantama sokuyorum, sonra küçük sandığa ve hançere bakıyorum. İkisi de neredeyse çantaya sığacak, ama ne işe yaradıklarını bilmiyorum ve muhtemelen burada Ayı Kanadı'ndan daha güvende olacaklar.

Kararlılığım yaklaşık beş saniye sürüyor. Teslim olmuş bir iç çekişle sandığı elime alıyorum, şingirdayınca şaşıyorum, sonra da hançeri. Onları daha sonra inceleyeceğim.

Onları güvenli bir şekilde çantama koyduktan sonra koridora geri dönüyorum.

Yıldıztaşı bileziği almaktan kendimi alamıyorum, ama onunla birlikte gelen kız kardeşimin düşüncesini bastırıyorum.

Zırhı ve silahları bırakıyorum. Eski bir tanrı gibi giyinip gelirim diğer kaleler soru sorar ve Kain daha önce geldiğimizde bu şeylerin hiçbirleriyle ilgilenmiyor gibiydi.

Eski metal hazinelerle dolu çantamın ses çıkarmasını engellemeye çalışarak gizlice dışarı çıkarken suçluluk duygum artıyor ve midem kasılıyor.

Miğferinin diğer yarısının bende olduğunu bilerek Kain'in yüzüne nasıl bakacağım?

Emin olduğum bir şey varsa o da ona uzun süre yalan söyleyemeyeceğim.

BÖLÜM 35

MADDY

I Neredeyse yeraltı tünellerinden çıkmak üzereydim ki bir şey beni sessiz izlerimde durdurdu.

Bir bağırış mıydı? Bir çığlık mı?

Kulaklarımı zorluyorum, az önce ne duyduğumu anlamak için bir şans daha yakalamaya çalışıyorum.

Bir gümbürtü ve evet, bunun bir haykırış olduğuna eminim. Hücrelerde biri mi var?

Merak anında mantığıma galip geliyor ve dönüp tüneller boyunca hücrelere doğru sürünüyorum. Sadece birkaç adım gitmiştim ki bir ses duydum ve hemen tanıdım.

"Bana neden burada olduğunu tekrar söyle." Bu bir soru değil, bir talep. Nabzım hızla atıyor.

Kain neden hücrede?

Hafif bir inilti duyuyorum ve sonra bir ses fısıldıyor: "*Hel*'de yan, ateş-fae çürümesi."

Başım dönüyor ve çantam omuzlarımdan biraz kayıyor.

Bu olamaz...

Az önce duyduğuma emin olduğum şey karşısında tüm hislerim bir kenara atılmış bir halde, şaşkın adımlarla hücrelerin ana girişine doğru ilerliyorum ve alt hücre görüldüğünde duruyorum.

Hücreyi işgal eden Kain değil. Kapıda duruyor, gömleksiz ama eldivenli, yanındaki kurdu tıslıyor ve hırlıyor. Savaşmaya hazır.

Kapının diğerk tarafındaki fae kanlı bir burun ve morarmış bir gözle ilgileniyor ama bu benim onu tanımamı engellemiyor.

"Baba?"

" Odin adına burada ne arıyorsun? Ve neden kilit altındasın?" Şaşkınlık içinde ona ve Kain'e bakıyorum.

"Madivia! Bu manyak beni hapsetmeyi kendine görev edinmiş! Beni hemen dışarı çıkarın!"

Babama bakıyorum. Buz Sarayı'nın Kralı, bir Featherblade hücresinde kilitli ve kanlar içinde.

Freydis'in sözleri kafamda çınılıyor.

"Bilgiyi aldığımda bana söylemek için aynayı kullan ve bunu babam gitmeden önce yapmaya çalış. Featherblade'e tekrar erişmeye çalışmazsa hepimiz için daha kolay olur."

"Sen... sen buraya benden bilgi almaya mı geldin?" Yarı fısıldıyorum.

Olanların mantığı -Kain'in bir şekilde diğerk Valkyrie'lerden önce ona nasıl ulaştığı ve babamı neden kilit altında tuttuğu- şu anda gerçekten önemli değil. Önemli olan, Valkyrie'ler buna izin vermezken babamın neden Featherblade'e gelmeyi göze aldığı. Ya sarayım savaşın eşiğinde ve bu bilgi son derece önemli ya da... babam yalan söylüyor.

Babam Kain'e endişeli bir bakış fırlatıyor. "Böyle şeyleri arkadaş ortamında konuşma," diye tıslıyor. "Çıkarın beni buradan."

Benden soğuk bir kahkaha kaçıyor. "O biliyor, baba. Hafıza büyüüm hakkında her şeyi biliyor."

Zaten solgun olan yüzü bembeyaz kesildi. "Aptal herif! Bunca yılınızı sana bir şeyler öğretmek için harcadık! Eğer aptal, düşüncesiz, olgunlaşmamış biri gibi hepsini bir kenara atacaksan neden zahmet ettik bilmiyorum-"

Kain parmaklıkların arasından ona yumruk atar. Adam bir haykırıyla geri sendeliyor.

"Biraz saygı göster," diye homurdanıyor Kain.

"Çıkarın beni buradan!" diye kükrüyor babam.

Başım dönüyor. O büyük, boş tehditler savururken düşüncelerimi birbirinden ayırmaya çalışıyorum.

Babam yalan söylüyor. Bundan eminim. Buraya önemsiz bir soylu hakkında bilgi almak için gelmiş olamaz.

Ama pratik düşüncelerimi ancak bu kadar ilerletip götürebiliyorum. Duygularım bana hükmediyor.

Kızgınlık, kıskançlık ve hayal kırıklığı ailemin yanında hissetmeye alışık olduğum şeyler.

Ama bu onlardan hiçbirisi değil. Bu çok daha fazlası.

Midemdeki ateş alev alev yanıyor ve tüm vücuduma öfke dolu atışlar gönderiyor.

"Biliyor muydun?"

Bağırmağı kesiyor ve bana bakıyor. Kain hâlâ ona sabitlenmiş, omuzları dimdik, yumrukları sıkılı.

"Neyi biliyor muydum?"

"Bayılmaların beni asla öldürmeyeceğini." "Tabii ki öldürmeyecek," diye tersliyor.

Midem serbest düşüşe geçiyor.

Verdiği cevap onu anında ele vermişti. Eğer bilmeseydi cevabı "Ne demek bayılmalar seni öldürmeyecek?" olurdu. Ya da "Emin misin?" hatta "Nereden biliyorsun?" olurdu.

Herhangi bir şaşkınlık cevabına biraz güç katabilirdi.

Ama kızının ölümcül olmadığına dair rahatlama ya da mutluluk bir yana, en ufak bir şok belirtisi bile yok.

İçimdeki ateş yükseliyor, nefret vücudumdaki her zerreye yayılıyor.

"Bana gerçeğı söyle."

"Aptal çocuk, çıkar beni buradan!"

Ellerimden buz fışkırıyor ve hücre kapısı patlıyor. Kain görebildiğimden daha hızlı bir şekilde geri çekiliyor ve babam kekeleyerek etrafındaki sarmaşıklara ve buza bakıyor.

"Bana gerçeğı söyle," diye tekrarlayarak ona doğru ilerliyorum. Bileklerimin etrafında buz oluşuyor, keskin parçalar dönüyor, bekliyor.

Korku ve şok karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. "O... Annen..."

"Biliyor muydunuz? Evet ya da hayır."

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve ikimiz de bunun bir onaylama olduğunu biliyoruz. Kulaklarımda kan uğulduyor.

"Neden buradasın?"

"Bilgi için," diyor tekrar gözlerimi bularak. "Sen Buz Sarayı kraliyet ailesinin bir parçasısın. Senin bir görevin var-"

Buz ellerimden fırlıyor. Yüzlerce küçük füze, onu geriye doğru uçurmaya yetecek bir güçle elbisesine saplanıyor ve onu duvara yapıştırıyor.

"Bana asla *görevden* bahsetme. Onlarca yıl boyunca her gün öleceğimi düşünmeme izin verdin." Kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyorum. Öfke yayılıyor, başım dönüyor ve çok ateşliyim.

Bir şeyin sınırına, daha önce hiç gitmediğim ve geri dönemeyebileceğim bir yere çok yakın olduğuma dair gerçek bir his, nefretin içinden süzülüyor.

Fae kraliyet aileleri güçlü oldukları için böyle olurlar. Babamın önemli bir büyüğü var ve esasının Kain'in gözetiminde olduğunu varsayıyorum. Ama babamın sinmesi için bir hücrede büyüsüz kalmasına ihtiyacım yok.

Geri çekilip ellerimi indiriyorum. Buzlu iğneler anında eriyor.

Hücrenin kapısından tökezleyerek çıktı.

"Ona esasını geri ver," diye hırıliyorum Kain'e, sonra babama dönüyorum. "Featherblade'den defol git. Sana bir daha asla ama asla yardım etmeyeceğim."

Kain hareket edip eğiliyor ve bana küçük bir deri çanta fırlatıyor. Gözlerini yakalıyorum ve bir şey parlıyor. Pişmanlık mı? Özür mü?

Babamın esasını almak için çantayı açıyorum. O zayıf olduğu için benim de güçlü olmadığımı bilmesini istiyorum.

Elimi çantaya soktuğumda, geri çekilmiş asanın yanında bir şey görüyorum. Küçük bir şişe. Yavaşça çekip çıkarıyorum. Etiketini birçok şifa dersinden hatırlıyorum.

Bu zehir.

"Buraya beni öldürmeye mi geldin?" Dünya kendi ekseninde dönüyor.

"Hayır," diyor. Sesi alçak ve tüm kibirini kaybetmiş. "Buraya seni eve gönderecek kadar hasta etmeye geldim."

"Ailem kazandığım her şeyi elimden almak istiyor, böylece beni kullanabilecekler." Bu sözleri yavaşça yüksek sesle söylüyorum. "Ailem istiyor ki

beni kontrol etmek için beni hasta tuttu. Ailem hayatım boyunca beni korkutarak boyun eğdirdi."

Görüşüm netleşiyor.

Ellerimden buz akıyor, şimdiye kadar yaratabildiğimden daha fazla buz. Her yerden su çekiyorum, toprak duvardan, etrafımızdaki sarmaşıklardan. Nemi emip üç büyük, ölümcül buz mızrağına dönüştürürken büzüştüklerinin farkındayım.

Onlar ona yaklaşırken babam dizlerinin üzerine çöküyor. Yavaş, istikrarlı. Ölümcül.

"Lütfen Madivia, bunu senin için yaptık! Sadece eve sağ salim dönmeni istiyoruz!

Burası tehlikeli. Burası sana göre değil!"

Saçma sapan yalvarışlarını duymayı bıraktım. Tek görebildiğim beni yaşamaya zorlayacakları hayat. Buraya hiç gelmemiş olsaydım yaşayacağım hayat.

Sürekli korku ve sakatlayıcı bir yalnızlık.

"*Prenses.*"

Kain'in sesi, sarmal düşüncelerimin ortasında yabancı geliyor. Ona göz kırpiyorum.

Sesi kafamın içindeydi, belli belirsiz fark ediyorum.

"*Onu öldürme demiyorum ama kendi ebeveynini öldürmek sonsuza dek yaşamak zorunda kalacağın bir şey.*"

Buz parçaları babamı sabitledi. Belki on santimlik bir ömrü kaldı.

"O bunu hak ediyor."

"Katılıyorum. Tüm kalbimle. Ama pişman olacaksın. O senin kanından ve bir kral. Sadece ceza bile pişman olman için yeterli olacaktır. Kanatlarını asla alamayacaksın. Ve Thyrvi'yi kaybedeceksin."

Buz mızraklar anında erir.

Önümde diz çöken pislik Thyrvi'yi kaybetmeye değmez.

"Onu benim için öldürecek misin?"

Kelimeler bana ait bile değil ve neyse ki onları söylemenin şoku beni öfkeden kurtarmaya yetiyor. *Kana susamışlık.*

"Hayır, bekle!" diye bağırdım.

Babam bana bakarken birkaç derin nefes alıyorum, dudaklarından küçük, korkmuş bir feryat fısıldanıyor.

Kain bekliyor, tam da istediğim gibi. Skoll tüm sakin ve kontrollü öfkesine rağmen volta atıyor, hırlıyor, tükürüyor ve hırlıyor, ulumalar periyodik olarak salyalı ağzından kaçıyor.

"Kilitleyin onu," diyorum sıkıca. "Onu tekrar kilitle ve anahtarı bana ver."

BÖLÜM 36

KAIN

S onu öldürebilirdi. Eminim.

Ve kader bana yardım etti, onu durdurdum.

Artık onun benden hoşlanmasını sağlayabilirmişim gibi davranamam. Öfkemi paylaşırsa, kendini intikam arzusuna bırakırsa benimle kalacağı yalanını kendime söyleyemem.

O bir berserker. Her zaman içinde olduğunu biliyordum. O yeni öğrendi.

Ama o bir katil değil.

Orgid'i öldürdüğü gün bunu anlamıştım. Kendi babasını öldürseydi kendini cezalandırmaktan asla vazgeçmezdi ve burada benimle kalmayı seçmesindense tek bir pişmanlıkla yaşamamasını tercih ederdim.

Farkındalığının kesinliği beni hasta ediyor. Onu kaybedeceğim. Bunun başka bir yolu yok.

"Beni burada tutamazsın," diyor iğrenç yaşlı fae onu kapısı olmayan bir hücreye **t i k a r k e n**.

Şimdi onu gerçekten öldürmeyeceğini biliyor, bazı haklı küstahlıkları geri dönüyor.

Eldivenimi çıkarıp bu zavallı, acımasız küçük sansarı küle çevirmemek için tüm kontrolümü kaybediyorum.

"Evet, yapabilirim."

Onu dört gündür burada tuttuğumu bilmiyor.

Bir noktada Buz Mahkemesi alarm verecek.

Yumuşak bir gümbürtü duyuyorum. Dönüyorum ve onun bayıldığını görüyorum.

Babasının gözlerinde bir zafer parıltısı parlıyor ve çömeliyor, ayağa kalkarken onu kendine çekiyor.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden!" Bir kalp atışı içinde onun önündeyim, ama zahmet etmeme gerek yoktu. Kız çoktan uyandı. Yumruğunu adamın suratına indiriyor, aynı anda gevşek bacağı da adamın kalçalarının arasından fırlıyor.

Adam bir çığlık atınca irkildim. Kadın onu itiyor, hâlâ sersemlemiş olan yüzünde tiksinti var ve adam geriye doğru düşüyor, yere düşerken gömleğini yırtıyor.

"Acınacak haldesin," diyor, sesi biraz bulanık ama zehri açık.

Ona sırtını dönüyor ve ben donup kalıyorum. "Bu da ne?"

Hücrenden çıkıp yanımdan geçti. Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak onu takip ediyorum ve kapı kilitleniyor, Featherblade'in büyüü bir kez daha onun arkasında.

"Ne nedir?" diye soruyor.

"Bu."

Kolunun üst kısmını işaret ediyorum ve solgun teni renkleniyor. Eli işarete doğru uçuyor ve parmaklarını üzerinde gezdiriyor. Bir saniye içinde omzu parlayan buzla kaplanıyor.

"Önemli bir şey değil."

Skoll boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ve kadın ona tedirgin bir bakış fırlatıyor.

Midem o kadar sıkışıyor ki doğru düzgün nefes alamıyorum.

O izin ne olduğunu biliyorum. Ve nasıl olduğunu da tahmin edebiliyorum.

"Bu bir yanık. Lanet olası bir yanığı gördüğümde tanırım prenses." Sıkılmış dişlerimin arasından her kelimeyi gıcırdatarak söylüyorum.

Zaten kırılma noktasındaydım. Aile dediği acınası yaşam bahaneleri tarafından zihinsel olarak istismar edilmişti ve şimdi de burada fiziksel olarak istismar ediliyor.

Derim acı verecek kadar ısınıyor ve yanağımı sertçe ısıırıyorum.

"Bir kaza," diyor. Gözleri kısık, sesi kısık.

Daha yeni bir kralla yüzleşti, ama *bu* onu kırdı mı? "Eski bir rün şeklinde bir kaza mı?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Kim?"

Ben zaten biliyorum ama söylemesine ihtiyacım var. Çünkü vereceğim acının yüzde yüz haklı olması gerekiyor.

"Fark etmez. Bu benim kavgam, senin değil. O zaman onlar kazandı, bir başkasını da ben kazanacağım. Ve beni alt ettiklerinin yayınlanmasına ihtiyacım yok."

"Lanet olası isimlerini söyle. Bunu sana kimin yaptığını söyle."

"Inga," diye fısıldıyor. "Inga markayı kullandı."

Skoll benden önce odadan çıktı.

"Kain, bekle!" Şingırdayan bir çantayı alıp peşimden koşuyor.

Kulaklarım çınlıyor. Vücudumu öyle bir sıkışım ki kaburgalarım acıyor. Yanağımdan kan akıyor.

Koluma bir yumruk atıyor, çıplak tenimdeki soğuk parıltısı durmamı sağlayacak kadar beni şok ediyor.

"Dur dedim! Bu *benim* kavgam!" İri mavi gözleri kocaman, yanakları pembe.

"Bir daha asla ama asla kimse seni kendinden bu kadar utandıramayacak. Bir daha hiç kimse sana kendini değersiz ya da yalnız hissettiremeyecek. Beni anlıyor musun? Şu anda ne söylersen söyle, seninle uğraşanların hayatlarının geri kalanında pişmanlık duymalarını sağlamaktan beni alıkoyamayacağını anlıyor musun?"

Bir saniye kadar uzun bir süre sözsüzce bakıyor. O tekrar konuşmaya başladığında, ben gitmiştim.

37. BÖLÜM

MADDY

S Vur. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Babama olan öfkesini kontrol altına aldıktan sonra markayı görmek onu ve muhtemelen Inga ya da Orgid'i öldürmenin Buz Sarayı Kralı'nı öldürmekten daha güvenli olduğunu düşünüyor.

Kahretsin!

Kimseyi öldürmesine izin veremem.

Az önce söylediği şeyin *beni* umutsuzca ve geri dönülmez bir şekilde ona olan saplantımdan birazcık korkutucu bir şeye dönüştürdüğü gerçeği rafa kaldırılmalı. Bir an için kendi babamı öldürmeyi düşündüğüm gerçeği de öyle.

Şu anda Kain'i ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmaktan alıkoymalıyım.

Onu takip etmek zor değil. Yanan dallar ve yapraklardan oluşan bir iz Ayı Kanadı'na kadar uzanıyor.

"Inga!" diye bağıyor. "Hemen buraya gel! Korkak mısın sen, zalim küçük ateş perisi?"

Thyrvi onun yanında oturmuş, Ayı Kanadı'na bakıyor.

"Thyrvi! Durdur onu!"

Başını bana doğru çeviriyor. "Hayır. Eğer o isterse gidip dişi ateş perisini buraya sürüklerim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Thyrvi, bunu konuşmuştuk. Yetki bende ve seni kaybetme riskini göze alamam!"

Kain'e dönüp bir kez daha çıplak kolunu yumrukluyorum. Buzum cızırdıyor ve acı içinde tıslamamı ancak durdurabiliyorum.

Dönüyor, gözlerinde alevler yükseliyor. "Bedelini ödeyecek."

"Bunu yaparsan ben de öderim," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Harald, ikimizden biri diğerine bir şey yaparsa, ikimizin de Featherblade'den atılacağını söylüyor. Benim yüzümden ona zarar verirken ne olacağını düşünüyorsun?"

Kain hareketsiz kalır. Şakağındaki sert nabız ve gerilen boynu hâlâ nefes aldığıının tek işareti.

Inga'nın sesi sessizlikte yankılanıyor ve bir laneti ısırarak geri çekiyorum. "Senden korkmuyorum."

Uyandırdığı tek kişi o olamaz. Tanrım, bu bir felaket olacak.

Kain yavaşça ona dönüyor. Skoll ona doğru ilerlerken nefes nefese kalıyor. Kain, "Onu damgaladın," diyor ve ben bile Skoll'dan biraz korkuyorum.

ona. Bir varlığın sahip olabileceği tüm zehri bu üç kelimeye yüklemişti ve Inga geriye doğru adım attı.

Bunu yapar yapmaz kızgın görünüyor ve bir kükremeyle, kürkünün uçları parıldayan kocaman bir siyah ayı arkasından yaklaşıyor. Yüzüne yeniden güven yayılıyor.

"Onun yalnız olması gerekiyor. Artık herkes biliyor." Bana bakıyor ve nefret dolu bir gülümseme veriyor. "Bir sonraki marka 'zayıf' diyecek."

"Ama o zayıf değil, değil mi?" Kain'in çakıl yüklü sesi başını tekrar ona çeviriyor. "Ve o yalnız değil. Damgayı al."

Inga cevap vermek için ağzını açtı, sonra duraksadı.

"Ne?" "Get. Markayı. Siktiğimin. Marka."

Aman Tanrım. Onu damgalayacak. Panik beni ele geçiriyor, kasaya girdiğim andan itibaren artan adrenalin artık beni eziyor.

"Kain, dur. Bunu istemiyorum."

Beni görmezden geliyor ve Inga hareket etmeyi reddedince eğilip büyük bir dal alıyor ve bir eldiveni çıkarıyor.

Yutkunuyorum, korku düşüncelerimi kalınlaştırıyor ve yavaşlatıyor.

Dalın odunu sıcak bir şekilde parlıyor ve Kain Inga'ya doğru ilerliyor. Inga yerinde duruyor, ayısı hırlıyor ve havayı süpürüyor.

ama gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. Ona ulaştığında "Al şunu," diye tıslıyor. Yine bocalıyor. Ben de öyle.

"Ne-ne?"

"Al şunu." Kalın dalı uzatıyor ve ucu bir desen halinde yakılmış. Kendi markasını yapmış.

Neden ona veriyor ki?

Kadın tereddütle elini uzatıyor, sonra Kain dalı avucunun içine itince irkiliyor. Yüzündeki korku ve şaşkınlığı görebiliyorum.

Bir kavgaya bekliyordu. Bu her ne haltsa değil.

"Kain," diye fısıldıyorum ama söylediğim hiçbir şey ona ulaşmayacak.

Kain dişlerini göstererek hareket ediyor ve kendi kolunu markanın ucuna bastırıyor.

Bir cızırtı, çatırtı ve Inga'dan şaşkın bir çığlık geliyor.

Başım dönüyor. "Ne yapıyorsun?"

Ona doğru ilerledim ve gözleri parlıyordu. Yanıyor ya da titriyor değil, *alev alev*.

Damgadan uzaklaşıyor, teni kızarmış ve dağlanmış. "Yalnız" kelimesinin kadim rumuzu etine kazınmış. Tıpkı benimki gibi.

"Ben- Neden-" Konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler işe yaramıyor. "Şimdi yalnızız, birlikte."

Gözlerimden yanan yaşlar kaçıyor, yanaklarımı kavuruyor.

Kain Inga'ya dönüyor ve o da korkmuş bir şaşkınlıkla elindeki dalı yere atıyor. "Artık bu işaretin hiçbir gücü yok. O yalnız değil. Ve artık asla yalnız olmayacak."

Inga'nın yüzü kararıyor ama ben ona bakamıyorum. Tek görebildiğim Kain.

O haklı. Damganın **ü z e r i m d e** sahip olduğu gücün her damlasını onlardan aldı. Damganın tanımı bile işe yaramaz, artık onun da bir eşi var.

Ona zarar vereceğini sanmıştım ama gücünü elinden aldı.

Benim için lanet olası bir damgayı aldı.

Onu seviyorum.

Bunun farkına varmanın gücü çok büyük ve yanlış hava emiyorum ve sonunda bir hıçkırık yutuyorum.

Onu seviyorum. Asgard'daki tanrılar, onu seviyorum. Bu şehvet, hayranlık ya da saplantı değil. Aşk bu.

Onsuz olamam. Ondan asla ama asla ayrı kalmak istemiyorum. Onun için bir damgadan daha fazlasını yaparım. Onun için *hayatımı* feda ederim.

Bu çok kötü. Bir parçam bunun ne kadar kötü olduğunun çok ama çok acı bir şekilde farkında.

Ama şu anda bunun bir önemi yok. Şu anda önemli olan tek şey o.

"Herkes beni bunu yapmaya zorladığını söyleyeceğim!" Inga kekeliyor. "Bir Valkyrie'ye saldırdığım için beni cezalandırmayacaklar. Onları senin yaptığına inandıracam! Zaten burada kimse sana güvenmiyor, bu kolay olacak!"

Kain ona doğru büyük bir adım atıyor ve Skoll'un tüyleri alev alev yanıyor. "Siktir git!" diye kükrüyor ve Skoll sadece bir an tereddüt ediyor gibi görünüyor. Thyrvi'ye bir bakış attıktan sonra dönüyor ve olabildiğince yavaş bir şekilde Yılan Kanadı'na doğru yürüyor. Orgid'i almak için, şüphesiz.

Kain bana dönerken, "Canın yanmış olmalı," diye fısıldıyorum. Elimi kaldırıyorum ve elim donuyor. "Daha iyi yapabilirim."

Başını sallıyor. "Bırak yansın."

Titrek bir nefes alıyorum. Gözyaşlarım hâlâ yüzümden aşağı süzülüyor. "Bunu neden yaptın?"

"Nedenini biliyorsun. Sana bağlanmak için her yolu deneyeceğim. Seni bu dünyanın canavarlarından uzak tutmak için her yolu deneyeceğim."

"Buna sen de dahil misin?" Fısıldıyorum.

Cevap vermeden önce uzun süre bana bakıyor ve cevap verdiğinde sesi fısıltıya dönüşüyor. "Bilmiyorum."

"Bir canavar olup olmadığını mı? Ya da senden kurtulmalı mıyım?"

"Madivia..."

Nefesimi tutuyorum. Adımı hiç böyle söylememişti.

"Tanrıların beni cezalandırdığı suç... Hatırlamıyorum."

"Ne?" Ona göz kırpyorum. "O zaman sana tuzak kurulduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu yapabilecek biri olmadığımı biliyorum. Karşımda duran acılı, öfkeli, intikam peşindeki fae mi?" Kollarını iki yana açıyor. "Bu o cezanın bir ürünü. Ben bir Valkyrie'ydim. Tanrılar tarafından seçilmiş, onurlu bir savaşçıydım. Dediklerini yapmadığımı biliyorum. Ve Orgid yanarken onu söndürmeni izlemek..."

Gözlerini kapatıyor ve ben kollarımı ona o kadar çok dolamak istiyorum ki gözyaşlarım yeniden başlıyor.

Gözlerini tekrar açıyor ve benimkilere bakıyor. "Birbirimize inanılmaz derecede benziyoruz. Çok kolay küsebilir ve öfkelenebilirdin. Ama olmadın. Ve ben de buna izin vermeyeceğim çünkü bunun bana ne yaptığını biliyorum."

Nefes alıp veriyorum, düşüncelerimi yavaşlatmaya çalışıyorum, dalgalanan duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum.

Önemli olana indirgemek zorundayım.

O bir canavar mı?

"İnsanları öldürdün mü?" Sesim titreyerek soruyorum. Cevapla başa çıkabileceğimden emin değilim ama bilmek zorundayım. Bunun geri dönüşü yok.

"Savaş alanında birçok düşman öldürdüm. Savaş alanı dışında, tehditleri sona erdirdim. Ama cinayet? Hayır. Asla."

Bunun için Freya'ya ve kadere şükürler olsun.

Derin bir nefes daha alıyorum. "İnsanların senden korkması hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Cevabında hiç tereddüt yok. "Kanatlarım ve tanrıların lütfuna sahipken de bu böyleydi. Ben bir savaşçıyım ve bu korku gerektirir."

Bunu anlayabiliyorum. Ve bununla yaşayabilirim. Son soru.

"Başkalarının acılarından zevk alıyor musun?" "Hayır. Asla."

Tüm nefesim aceleyle vücudumu terk etti. Duymaya ihtiyacım olan şey buydu.

"Kain, sanırım sana aşık oldum." Ona bakarken dudağımı ısırdım.

Göğsü kabarırken gözbebeklerinde alevler dans ediyor. "Prenses, buraya geldiğin haftadan beri sana aşık olmak için savaşıyorum."

"Kazandın mı?"

"Kaybettiğim tek dövüş bu."

BÖLÜM 38

MADDY

I Onu öpmek istiyorum. Onu öpmem *gerek*.
Bunu duyup da onu nasıl öpmem?

Ama birbirimize bakıyoruz, kalbim o kadar hızlı atıyor ki doğru düzgün nefes alamıyorum, gözyaşlarım yanaklarımda kuruyor ve dudaklarımı onunkilere bastıramıyorum.

Dudaklarımı *as/a* onunkilere bastıramam.

Onun da bununla savaştığını görebiliyorum. Gözleri her zamankinden daha geniş, etraflarında alevler titreşirken göz bebekleri büyümüş.

"Maddy." Zihnimdeki Thyrvi'nin sesi, müdahaleci ve acil.

"Bir dakika içinde," diye nefes alıyorum, Kain'le göz temasını kesmeyi reddederek. O beni seviyor. Ben de onu seviyorum.

Devasa cüssesinin hareket ettiğini hissediyor ve duyuyorum. "Bir dakikamız yok."

O her ne hissettiyse, Kain de hissediyor. Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve tüm vücudu geriliyor.

"Ne oldu?" O cevap vermeden önce uzaktan gelen çelik seslerini duyuyorum, sonra bir ışık parlaması ve ardından altımızda bir duman akımı görüyorum.

Bir patlama sesi kulaklarıma ulaşıyor ve ardından tapınağın yanından hızla geçen bir yaratığın başının üst kısmını görüyorum.

Zaten hızlı atan kalbim bir kez daha atmaya başlıyor. Yaratığı tanıyorum.

Buz Devleri yine Featherblade'in içine girmiş.

Bu yaratıklardan birinin geçen sefer Kain'e yaptıklarını hatırlayınca çantamı toplarken ellerim titriyor. Thyrvi yine de hazır. Kükşüyor, beyaz kükşü neredeyse parlıyor, yeri penelerken devasa kalçaları geriliyor.

Kain'in duruşu da değiştii. Hantal, vahşı, gömleksiz hali nefes kesici ama ona hayranlık duyacak zamanım yok.

Dev kükşüyor ve derim diken diken oluyor.

"Kalkanım içeride," diyorum.

"Git," diye cevaplıyor Kain. "Thyrvi, onunla git. Onu koru."

Kain'e kaşlarını çatıyorum, başımın üzerinde dönen bir kar fırtınası çağırıyorum ve ayıma dönüyorum. "Burada kal ve ondan parçalar kopar. Birkaç dakikadan daha kısa sürede dönerim."

Thyrvi kükşüyor. "Bu yaratığı ve ardından gelen herkesi yok edeceğim! Onları lime lime edeceğim ve i organlarıyla ziyafet çekeceğim! Ben..."

Onu korkunç savaşı vaatleriyle baş başa bırakıp Ayı Kanadı'na koşuyorum. Hazine çantamı bırakmayı düşünüyorum ama tereddüt ediyorum. Featherblade'in en değerli ve gizli eşyalarından bazılarını saldırı altındayken gözetimsiz bırakmak iyi bir fikir gibi görünmüyor.

Hepsini kasada bırakmalıydım. En güvenli yer orasıydı. Ama bırakmadım, şimdi bundan ben sorumluyum.

Çantanın ağızını üçlü düğümle sabitlemek için bir saniyemi ayırıyorum, sonra sıkıca sırtıma bağlıyorum. Kalkanımı aldıktan ve eğitim odasından bir yay aşırıdıktan sonra dışarı koşuyorum.

Korkum şimdiden azaldı. Savaş için haftalarca eğitim almak beni etkiledi ve gücümü gerçek bir düşman üzerinde test etmeye hevesli olduğumu fark ediyorum.

Dışarı çıktığımda kısa kesiyorum.

Thyrvi bize yaklaşan Buz Dev'i'nin göğsünün üzerinde duruyor ve söz verdiği gibi, devasa, hareketsiz bedeninden gevşek kolunu koparmak için elinden geleni yapıyor. Kain'in göğsünde bir kan sıçraması var ama yara almamış görünüyor. Kurdu yanı başında hırılıyor.

"Dövüşmek istiyor musun?" diye

soruyor bana. Başımı sallıyorum ve

Thyrvi kükşüyor.

"Bu taraftan." Kain ana merdivenlerden aşağı, Yılan Kanadı'na doğru koşuyor ve ben onun koştığı yönde uçuşan enkazı görüyorum.

Thyrvi onun yanında hantalca ilerliyor, kolayca yetişebiliyor. Ben yetişemediğim için yavaşlıyorum ve yolda gördüğüm ateşlere buz atıyorum. Uzakta çınlayan savaş seslerini duyabiliyorum ama kimseyi geçmiyoruz. Çatışmaların hepsi Featherblade'in sınırlarında olmalı.

Featherblade tamamen ahşaptan inşa edildiğinden, ateş etkili bir silahtır. Alevleri söndürmek zamanımın ve büyümün tamamen haklı bir kullanımı, ancak Yılan Kanadı'nın ana girişine ulaştığımda diğerlerinden çok geride olduğum anlamına geliyor. Küçük bir alev topu önümden uçarak dekoratif kemerli girişe çarpıyor. Bir puf sesi geliyor ve ahşap tutuşuyor. Hızla dönüyorum ve suyun üzerinde karanlık tekneler görüyorum, o kadar uzaktalar ki fark etmek zor. Oradan ateş topları mı atıyorlar?

Suyun bolluğundan yararlanıp kemerli geçide ıslak kar püskürtüyorum ve filizlenen alevleri anında söndürüyorum.

Arkamdan gelen bir ses dönmeme neden oluyor ve ağzım açık kalıyor.

Sudan çıkan bir Buz Devi, Thyrvi'nin yaptığından bile daha az özenle parmaklıkları parçalıyor.

Ama beni şok eden şey devin orada olması değil. Onu tanıdığım gerçeği.

Doğruldu, Yılan Kanadı'nın üzerinde yükseldi ve hiç şüphe duymadan bunun geçen sefer merdivenlerde ölü yatarken gördüğüm Dev olduğunu anladım.

Ama bu mümkün değil. O ölmüştü, bunu kendim gördüm. Belki de ona benzeyen birçok Buz Devi vardır?

Gözleri bana sabitleniyor ve ben de bunu çözmeye çalışmayı bırakıyorum, onun yerine hayatta kalma içgüdüğü devreye giriyor.

"Thyrvi!" Yayımı çekiyorum. Kar başımın üzerinde dönüyor ve oklar arasında buz fırlatabilirim ama bu ona zarar verir mi bilmiyorum. Buzdan yapılmış gibi görünüyor, mavi teni tıpkı benimki gibi donduğunda parlıyor.

"Küçük buz-fae," diyor ve nefesim kesiliyor. Sesi çok güzel. Daha önce düşünmeden edemediğim gibi, onunla ilgili her şey güzel - korkunç bir şekilde.

"Buraya nasıl girdin?" Benimle iletişim kuruyor olmasından faydalanmaya çalışarak bağırıyorum.

Gülümsüyor, sonra gözleri benden uzaklaşıyor. Thyrvi ve Kain yanımda patinaj yaparak duruyorlar. Çevresel görüşümde daha fazla hareket görüyorum ve tepemde bir yerlerde kanat çırpışları duyduğuma eminim.

"Sevgilim beni içeri aldı," diye mırıldanıyor ve gözlerini tekrar bana çeviriyor. Kaşlarım havaya kalkıyor. *Sevgilin* mi? "Kim?"

Sadece gülümsüyor.

"Sen ölmüştün. Seni gördüm."

"Görünüş aldatıcı olabilir."

Korkunç, korkunç bir düşünce kafamın içinde yılan gibi kıvrılıyor, zehirli bir dal kök salıyor.

Ölmüş numarası yapıyor olmalıydı.

Ama yapmıyordu. Öyle olmadığını biliyorum. Yarayı gördüm. Cansız gözlerini gördüm. Ve eğer gerçekten ölmediyse, saldırıdan sonra Featherblade ve Valkyrie'den nasıl kaçtı? Burada ölümün eşiğinden dönen birine yardım edebilecek tek bir fae var. Ama o yapmaz... Ona güveniyorum. Buradaki herkes ona güveniyor. Bu hiç mantıklı değil.

Devlerin içeriden yardım aldığından şüpheleniyorlardı. Ve haklıydılar.

Arkamdan bir erkek sesi geliyor ve midem acıyla burkuluyor.

"Aşkım. Çok uzun sürdü."

Dönüyorum, ne göreceğimi zaten biliyorum.

Erik Yılan Kanadı'ndan dışarı adım atar ve Buz Devi'ne gülümser.

BÖLÜM 39

MADDY

"N o." Kafamı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum. "Hayır, sen olamazsın."

O bana hafifçe gülümserken, ben de şaşkınlıkla altın geyiğe bakıyorum

Bana. "Neden? Ben Erik the Kind olduğum için mi?" Gülümsemesi ekşidi. "Hayatta hak ettiğim nezaketin yarısı bana gösterilmiş olsaydı, bunların hiçbiri olmazdı!"

"Neden?" diye homurdanıyor Kain. "Neden Featherblade'i yok ettin?"

Kafamda dolaşan yüzlerce soru arasında bu soru en üst sıralarda yer alıyor. Erik, Valkyrie eğitim salonuna saldırarak ne elde edebilirdi ki?

Yine de ilk soracağım soru, Odin aşkına nasıl oldu da bir Buz Devi'ne aşık oldu?

"Featherblade'i yok etmeye çalışmıyorum, seni cehennemlik aptal," diye tersliyor Kain. Onu böyle konuşurken görmek ve duymak beynimin kaldırabileceğinden çok daha garip. O insanları iyileştiren, onları besleyen, diğerleri bizi zorladığında sabırlı olan iyi kalpli Valkyrie.

"O zaman bu da ne?" Kain etrafımızdaki duman bulutlarını işaret ederek bağıırıyor, ateş topları hâlâ karanlık sudan salona doğru savruluyor.

"Bu, seni zavallı, kanatsız haşarat, dikkat dağıtmak için."

Erik'in gözleri tekrar bana dönüyor.

Donup kalıyorum ama Thyrvî hızla hareket ederek yanıma geliyor.

Erik her zaman benimle ilgilenmiştir. Başından beri hayranlığını açıkça itiraf etti.

"Ben mi?" Arkamda yükselen Buz Devi'nin son derece farkındayım ama iki yanımda Kain ve Thyrvi var, bu yüzden gözlerimi Erik'ten ayırmıyorum.

"Sende ihtiyacım olan bir şey var."

Sırtımdaki çanta aniden yüz kilo ağırlığında görünüyor.

Lanet olsun! Kasayı rahat bırakmalıyım! Merakımı azarlayan kız kardeşimin sesi zihnimde çınlıyor. Yüzümde herhangi bir şeyin görünmesini engellemeye çalışıyorum.

"Bundan şüpheliyim."

"Senin gizli gücünü biliyorum Madivia."

Gözlerimi kırıştırıyorum, bu sözler onun söyleyeceğini düşündüğüm son sözler.

O bilemez. Sadece Kain biliyor ve Kain ona söylemezdi. Söyler miydi?

Gözlerimi şüpheyile ateş perisine çevirdiğimde Erik gülüyor. "O değil, aptal kız. İçerideki arkadaşın. Sakinleştiriciden sonra çok açık sözlü."

"Sarra!" Arkadaşım için duyduğum korku tüm bedenimi sarıyor. "Ona ne yaptınız?"

Yine gülüyor. "Ona ne yaptın demek *istiyorsun?* Tek ihtiyacı olan büyüünün vücudundan atılmasıydı. Normale dönebilirdi. Ama onu bana getirip zehirli halindeyken bir tüy istediğini söylediğinde... Bir tüy alırsa ne olacağını öğrenmeden duramadım. Daha önce çılgık büyüünün bunu yaptığını hiç görmemiştim."

Midem bulanıyor. Zihnim suçluluk ve ihanetten başka bir şeyi işleyemiyor. Ve korku. Sarra için çağılayan bir korku seli. "Onu iyileştir."

Erik omuz silkti. "Şimdi yapamam. Çok geç."

"Madivia'dan ne istiyorsun?" Kain sözünü kesiyor, sesinde çığ bir öfke var.

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diyor Erik.

Kain cevap vermek için ağzını açıyor, ama bir kanat çırpma telaşı ve ardından Brynhild bize doğru süzülüyor, tahmin ettiğimden daha hızlı

uababilir. Havalanır ve döner, asasını Buz Devi'ne doğru uzatır.

Buz fırlatıyor ve dev gülümseyerek elini savuruyor. "Merhaba Brynhild," diyor ve buz perisi Valkyrie daha önce yaptığını hiç görmediğim bir Şey yapıyor. Bocalıyor.

"Onu tanımadın mı?" Erik yumuşak bir sesle söylüyor.

Brynhild kaşlarını çatıyor ve sonra kuşu aniden Dev'in kafasına doğru süzülüyor. "Odin aşkına sen neden bahsediyorsun? Featherblade yanıyor, Erik! Bu canavarı yok et ve yaralılarla ilgilen!"

"Oh, Brynhild, sanırım yaralılarla ilgilendiğim günler sona erdi."

Brynhild ona baktı, sonra dikkatini tekrar kuŐuna verdi, yüzünde gerçek bir Şok ifadesi vardı. "Hayır," diyor başını sallayarak. Asası bir an için eğiliyor ve ben ne olduğunu anlayamadan gölgeler vücudunu sarıyor.

O farkına bile varmıyor.

"Brynhild!" Bağırıyorum ama Orgid onun arkasından Yılan Kanadı'ndan çıkıyor, asasının diğer ucundan gölgeler akıyor.

Etrafıma bakıyorum, Inga'yı gölgelerin ardında görüyorum, ayısının tüyleri hafifçe titriyor.

"Ama sen öldün..." Brynhild kuşunun ona doğru döndüğünü söylüyor. "Seni Buz Devleri ldrd."

Dev başını sallıyor, dudaklarında kuru bir gülümseme. "Bir anlamda, sanırım öldürdüler. Ama hayır. Ben lmedim."

"Ishild... Bu sen olamazsın. Neden bana hayatta olduğunu söylemedin?" Brynhild'in yüz hatlarına acı kazınmıŐtır.

Kain Buz Devi'ne bakıyor ve ben onun gözlerindeki Şoku da görebiliyorum. Aklıma belli belirsiz bir anı geliyor. Featherblade'e gelmeden önce ailemin balo salonunda taradığım Valkyrie listesi. Sayfanın yarısına kadar kırmızı bir çizgiyle ayrılmış bir satır. *Ishild. Altın Fae. l.*

Ishild, Brynhild'e homurdandı. "Benimle böyle bir Şey yapmak ister miydin?" Devasa bir eliyle kendini işaret ediyor. "Beni kurtarmaya çalışan tek kişi Erik'ti."

Thyrvi'nin sesi zihnimde yankılanıyor. "Ateş ayısı yaklaşıyor. Gölge pislik terliyor ve kalbi hızla çarpıyor. Plan yapıyor

Bir şey. Ben ayıyı alacağım. Sen de erkeği almalısın."

Başımı hafifçe sallıyorum ve Brynhild'e doğru yavaş bir adım atıyorum. Herkes Dev'e odaklanmışken ve Valkyrie'ler arasında her ne oluyorsa, kimse fark etmemiş gibi görünüyor.

"Sana yardım etmek için her şeyi yapardım! Yapacağımı biliyorsun," diye devam ediyor Brynhild.

"Tek yaptığın Buz Devlerinden intikam almaya yemin etmek," diye karşılık veriyor Ishild.

"Ölümünün intikamını almak için! Onları yok etmek için bir sebep bile ayarladım!" Brynhild'in sesi kırılır. "Seni sevmiştim."

Buz Devi'nin ürkütücü güzellikteki yüzü sertleşir. "O gün beni gerçekten kimin sevdiğini keşfettim. Ve bu sen değildin." Kocaman başını sallıyor ve bir anda Orgid hareket ediyor.

Kain ve ben de hareket ediyoruz ama o çoktan çok yakınımızda.

Sırtına doğru adım atarken gölgeleri buz-fae'nin etrafında sıklaşıyor ve boğazına bir bıçak sapladıktan sonra parlayan gümüş kanatlarının üzerinde kıpkırmızı bir püskürme oluyor.

Zaman durur. Sesler benim çarpan nabzıma karışıyor. Çevresel görüşüm kayboluyor.

Orgid az önce Brynhild'i öldürdü.

Erik, Buz Devleri'yle işbirliği içinde.

Bir kükreme sersemliğimi delip geçiyor. Bu Kain ve kılıcını Orgid'e doğru savuruyor. Gölge-fae yuvarlanarak uzaklaşıyor ve Thyrvil ile ateş ayısı böğürerek meydan okuyor.

Yer hareket ediyor ve arkamdakinin Buz Devi olduğunu anlıyorum.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Kararsızlıktan felç olmuş durumdayım.

İçgüdülerim Inga'yı aramamı söylüyor. Ya da kaçmamı. Seçim yapamıyorum.

Yere düştüm. Başımı kaldırdığımda, tıpkı Valkyrie'nin Buz Sarayı'nda bizimle ilk konuştuğu gibi, suyun üzerinde bir geçit dönüyor.

Kollar beni sararken bir çığlık atıyorum. Kıvraniyorum, tekmeliyorum ve yumrukluyorum.

Ama hiçbir şey yere düşmüyor. Erik tarafından yakalandığımı fark etmem saniyelerimi alıyor. Kanatları suyun üzerinden geçide doğru sertçe çırpıyor.

"Thyrvi!" Onu karanlığa götüreceğim. Ondan ayrılamam ve eminim ki bu şekilde nereye gidersem gideyim o da gelecektir. Tanrılara doğru olan umutsuz bir dua gönderiyorum.

Kain'in adımı haykırdığını duyuyorum, sonra bir sıçrama. Tekmeliyorum, yuvarlanıyorum, kıvranıyorum ve Erik neredeyse beni düşürüyor.

Keskin bir şeyin derime batmasıyla bir acı hissediyorum ve aşağı bakıyorum. Yılanının dişleri kolumun derinliklerinde.

Sersemlik bana hücum ediyor, sonra her şey karanlık.

BÖLÜM 40
MADDY

W Kendime geldiğimde nerede olduğumu bilmiyorum. Hava soğuk ve ben dizlerimin üzerindeyim.

Hâlâ sersem gibiyim, normal bayılmalarım gibi değil ve kendimi odaklanmaya zorlamak zorundayım.

duygular ve kör panik.

Kar ve buzdan yapılmış bir odadayım. Muhtemelen bir mağara? Ellerim bağlı ve burada tahta bir kapıdan başka bir şey yok.

Bir hücre. *Hücredeyim.*

"Thyrvi?" Fısıldıyorum.

Bir vınlama ve gümbürtüyle devasa ayım yanımda beliriyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor, bir baş dönmesine daha neden oluyor. Etrafında dönüyor, pençeleri buzu kazıyor.

Ayağa fırlayıp ona sarılmak istiyorum ama bedenim henüz tepki vermiyor ve kollarım bağlı.

"Freya'ya ve kadere şükürler olsun ki buradasın. Featherblade'den ayrılamayacağın için çok endişeliydim!"

"Neredeyiz biz? Düşmanlarımız nerede?" Kafası karışmış gibiydi, sonra parlak siyah gözleri benimkilere sabitlendi ve durdu.

"Sakin olmalıyız. Bir hücrede olmamız dışında nerede olduğumuzu bilmiyorum. Ama asıl önemli olan birlikte olmamız."

Kain yanımızda olmasa bile.

İstese bile benimle gelemezdi. Featherblade'e bağılı. Onun varlığını kaybetmek midemi bulandırıyor.

Yapabildiğini yap, yapamadığını görmezden gel.

Yavaş bir nefes alıyorum. "Erik uyandığımı fark etmeden önce düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

"Neyi düşünmek için? Onlar korkak düşmanlar ve yok edilmeye ihtiyaçları var."

İplerime dokunuyorum ve ellerimin onları dondurmasını istiyorum. Donuyorlar ve sonra paramparça oluyorlar.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, uzuvlarım üzerindeki kontrolümü test ediyorum. Erik'in yılanı beni sakinleştirmek için her ne kullandıysa, etkisi geçiyor.

Görünüşe göre büyümü ya da Thyrv'i'yi burada durduramazlar. Bu da güçsüz olmadığımız anlamına geliyor.

Brynhild'in boynundan fışkıran kanın anısı zihnimi dolduruyor ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Sonra Erik'in bana Sarra'dan bahsettiği daha kötü bir anı onun yerini alıyor.

"Aman Tanrım. Ben ne yaptım?"

Bir adım öne çıkıp kendimi Thyrv'i'nin yanına bırakıyorum ve onun devasa, katı formundan teselli bulmaya çalışıyorum.

"Sen hiçbir şey yapmadın. Tüm bunların sorumlusu o alçak altın-fae ve onun Buz Devi sevgilisi." Thyrv'i duraklar. "Sevgili nedir?"

Uzun bir nefes verip geri çekiliyorum. "Ona aşık olduğu anlamına geliyor." Valkyrie'ler arasında geçen konuşma parçacıklarını hatırlamaya çalışıyorum.

Brynhild Dev'i Ishild olarak tanıyordu. Kain onu tanımıştı ve o da bir zamanlar Valkyrie'ydi. Muhtemelen Erik'in ve görüşüne göre Brynhild'in ona aşık olduğu zamandı.

Ve şimdi o bir Buz Devi ve Erik onunla gizlice çalışıyor... ne için? Bana ulaşmak için mi?

Neden?

Etrafta çantamı arıyorum. Gitmiş.

Küfredip karı tekmeliyorum.

"Erik bir anı mı yoksa kasadan aldığım bir şeyi mi istiyor bilmiyorum. Her iki durumda da, bunu yapmak için bugüne kadar bekledi. Ben de

Ya istediği eşyayı şimdi aldı ya da Sarra bugün ona benim hafıza büyümden bahsetti."

"Haftalardır başınıza bela olan iki kalleş neden şimdi onun müttefiki olarak çalışıyor?" Thyrvi soruyor.

"Bilmiyorum. Sanırım kolay eleman oldukları için. Benden zaten nefret ediyorlardı. Yani amacı beni kaçırmaksa, onları kendi tarafına çekmek için fazla bir şey gerekmezdi."

Bir şeyleri bir araya getirmeye çalışırken zihnim dönüyor.

Orgid ve Inga'nın Featherblade'de bulunduğum süre boyunca bana bu kadar sıkıntı vermesinin nedeni bu olabilir miydi? Beni taciz etmelerini Erik mi istedi?

Ama neden?

Hafıza büyüüne sahip olduğumu öğrenmeyi ya da kasaya girmemi bekliyorsa neden taciz edilmemi istesin ki?

Hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Hücrenin dışından bir ses geldi. Thyrvi boğazından kısık bir sesle hırlıyor. Kapı yavaşça açılıyor ve kapı aralığında yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Orgid duruyor.

Onu görünce Brynhild'in kendi kanıyla kaplı güzel gümüş kanatlarının görüntüsü tekrar zihnime doluyor ve dişlerimi gösteriyorum.

"Sen bir pisliksin," diyorum. "Bir Valkyrie'yi öldürdüğüne inanmıyorum. Bunun için tanrıların sana ne yapacağını biliyor musun?"

Gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüşüyor. "Tanrılar sandığından daha az güce sahip," diyor.

"Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Neye istersen ona inan. Beni rahatsız etmez," diyor. "Şimdi gel bakalım."

Önümde tuttuğum ellerimin üzerinde buz beliriyor. "Yap beni," diyorum.

Thyrvi'nin gürleyen hırıltısı daha da yükseliyor.

"İstediğın kadar büyü kullanabilirsin," diyor bana, başını sallayarak. "Erik, ben, Inga ve Buz Devleri'nden daha güçlü olmayacak."

Haklı. Gerçek şu ki, nerede olduğumuzu, neden burada olduğumu ya da Featherblade'e nasıl geri döneceğimi bilmiyorum, bu yüzden şu anda yapabileceğim pek bir şey yok.

Onunla gitmek zorundayım, en azından neden burada olduğumu öğrenmek için.

"Tamam, ama bana dokunma," diye çıkışıyorum ona. Omuz silkiyor, dönüyor ve hücreden çıkıyor. Thyrvı benim önden gitmemi bekliyor, sonra arkadan geliyor. Yine de kapıdan sığmakta zorlanıyor ve bir anlık isteksizlikten sonra onu karanlığa gönderip geri getirmek zorunda kalıyorum.

Sadece bir saniyeliğine de olsa yanımda olmadığında hissettiğim panik içimi burkuyor ve bir kez daha Valkyrie olmasam da Featherblade'i bırakıp benimle buraya gelebildiği için şükran duası gönderiyorum.

Yürürken düşüncelerime odaklanıyorum, sarmal paniği uzak tutmaya çalışıyorum.

Featherblade'e geri dönmek zorundayım. En önemli şey bu. Kain orada. Ve eğitimimi bitirip kanatlarımı almalıyım, yoksa Thyrvı'yi sonsuza dek kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırım.

Bu pisliklerin onu benden almasına imkan yok.

Featherblade'e geri döneceğim ve bir Valkyrie olacağım, diye içimden söylüyorum.

Karlı, toprak dolu bir tünel boyunca yürüyoruz, hücreyle aynı. Hiçbir yerde incelik ya da süsleme yok ve tünelin bir dağın içinden delindiğini varsayıyorum çünkü eğim yukarı doğru sabit ve dik.

Brynhild öldü. Bu düşünce ilahinin içinden süzülüyor.

Sen gittiğinde Featherblade yanıyordu.

Her şey değişti. Bu artık sadece seninle ilgili değil.

Sessizliğin içine bir lanet tıslıyorum ve korkularımı bastırıyorum.

Kanatlarımı alacağım ve bir Valkyrie olacağım! Kain'e geri döneceğim!

"Korktun, değil mi? En azından burada başına ne gelirse gelsin, arkadaşının başına gelenler kadar kötü olmayacak," diyor Orgid.

Kalbim küt küt atıyor. "Kapa çeneni, pislik."

"Bundan onun yarısı kadar bile berbat bir halde çıkarsan şanslısın."

Midem bulanıyor, suçluluk duygusu bana saldırıyor ama şimdi Orgid'in huzurundayım ve bu içimdeki ateşi çıra gibi körüklüyor. Öfke kükrüyor

Ben.

"Onun hakkında konuşma."

"Bu senin hatan. Ona tüyü sen getirdin. Ondan önce sadece biraz sayıklıyordu. Şimdi ise..." Duraklıyor, dönüyor ve bir canavarın parodisini yaparcasına omuzlarını kamburlaştırıp kollarını içeri sokarak yüzünü bana çeviriyor.

  imde yanan öfkenin tüm gücüyle tepki veremedenden Thyrvî etrafımda dolanıyor ve Orgid'e doğru hamle yapıyor. O da benim gibi bunun geldiğini göremedi, bu yüzden darbe sert bir Şekilde indi ve karlı duvardan sekerek kulağını kesti.

Yaradan kan fışkırıyor ve o t k r p küfrederek ayağa kalkarken ben ona gülümsüyorum.

"Sen iyi bir insan değilsin Orgid," diyorum gömleğinden bir yılan kıvrılıp yüzünün yan tarafına çıkarken. Bana ters ters bakarken kulağındaki yara iyileşiyor.

"Haftanın herhangi bir günü sen olmaktansa ben olmayı tercih ederim," diyor ve sonra bana kendi hamlemi yapıyor, yumruğu o kadar hızlı iniyor ki geldiğini göremiyorum.

Parmak eklemleri yanağımla buluşuyor ve gözümün altında acı patlıyor. T kezlememeyi başarıyorum. Yüzüm acının olduğu yerde donuyor ve acı hızla azalıyor.

Bir an birbirimize bakıyoruz, sonra Orgid dönerek tünel boyunca tekrar tepiniyor.

Aramıza biraz mesafe koyarak bekliyorum, sonra ilahilerime devam ederek onu takip ediyorum.

Yaklaşık on dakika sonra, parlak gün ışığı ilerideki karanlığı deliyor. Karın keskin kokusunu taşıyan acı bir r zg r tenimi kırba lıyor. Soğuk harika hissettiriyor ve onu içime çekerek beni güçlendirmesine izin veriyorum.

Buz Devi diyarında olduğumuzdan kuvvetle Ő pheleniyorum ve tünelden çıktığımızda bundan emin oluyorum.

Dağın yüzünün derinliklerine oyulmuş geniş bir çıkıntının üzerindeyiz. En az altmış metre derinliğe ve bunun iki katı genişliğe sahip olan mek nın tavanı buz tutmuş taşların gölgesinde kayboluyor. Devasa ahşap mobilyalar mek na hâkim; ağaç gövdelerinden yontulmuş masalar,

Üç yetişkin devin oturabileceği sandalyeler; her şey karmaşık desenlerle oyulmuş.

Ondan fazla Buz Devi çıkıntıyı işgal etmiş, devasa formları boyutlarına göre şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyor. Hepsi Thyrvi'nin Battleyard'da öldürdüğüne benziyor, korkunç güzellikteki Ishild'e hiç benzemiyorlar. Bazıları bir evi parçalayacak kadar büyük silahları bileylerken, diğerleri Buz Mahkemesi'nde dans pisti olarak kullanılabilecek bir masada yemek yiyor.

Çıkıntı birkaç tünele ayrılıyor ama Orgid hepsini geçip uzak tarafa doğru ilerliyor ve çıkıntı nefesimi kesen bir manzaraya açılıyor. Beyazın sonsuz zirveleri, şimdiye kadar gördüğüm mavinin her tonuna boyanmış bir ufka doğru uzanıyor. Manzara o kadar geniş ki onu algılamakta zorlanıyorum.

Buz Devleri biz geçerken duraksıyor, sade gözleri bizi takip ediyor. Devlerden biri boyumdan büyük bir balta bıçağının ucunu deniyor, bir diğeri ise ağaç gövdelerini fırlatabilecek bir yaya sinew diziyor. Thyrvi hepsine dişlerini gösteriyor, cüsselerinden yılmıyor. Onun cesaretini kendime kanalize ediyorum ve kalbim kaburgalarımı dövüyor olsa da başım dik yürüyorum.

Cidden sayıca az ve güçsüz durumdayız. Ve farklı bir diyarda, bir dağın yamacında kapana kısıldık.

Taht benzeri iki sandalyenin arasından geçiyoruz ve orada, arka duvara yaslanmış, fae'ler için boyutlandırılmış bir bölüm duruyor - bir masa ve bir dizi sandalyenin yanı sıra kürklerle dolu bir sandık.

Masanın arkasındaki dördüncü bir tünelden fae boyutlarında bir figür çıkıyor, yanında üç tane daha var.

Bu çok fazla. Ben sadece Erik ve Inga'yı bekliyordum.

Figürler ışığa çıktığında, bütün hava ciğerlerimi terk etti.

Bilmem gerekirdi. Şüphelenmeliydim. "Merhaba kızım," diyor annem.

BÖLÜM 41

KAIN

I Elimi tekrar tekrar dönen girdabın içine daldırıyorum, etrafıma alevli oklar yağarken başımın üzerinden sular akıyor.

Her seferinde, sağlam bir duvara çarpmış gibi oluyorum.

Geçitten geçemiyorum.

Featherblade'i terk edemiyorum.

"Her birinizin ölümsüzlüğüne son vereceğim!" Tanrılara karşı aciz bir öfkeyle böğürüyorum.

O gitti.

Ve onu takip edemem.

Öfke yeterli değil. Panik başlıyor. Ve ben panik falan yapmam. "Kain!"

Valdis'in sesi öfkemi kesiyor.

"Onu portaldan geçirdiler. Peşlerinden git!" Kelimeler boğazımdan yırtılıyor ama ben bağırırken bile dönen halka duman gibi kayboluyor.

Yanan kanım buz gibi akıyor.

O gitmişti.

Başım suyun altına dalıyor, sonra Valdis beni kaldırıyor, çıplak elleri çıplak omuzlarımda.

Beni suyun yarısına kadar getirdikten sonra şiddetli bir küfür savurarak bırakıyor, ben suya geri düşerken alev alev yanan giysilerini savuruyor.

Yaşadığım şok aklımı başıma getirmeye, beni uyuşturan panikten kurtarmaya yetiyor.

Eğer ölürsem ona yardım edemem.

Tam Harald çılgına dönmüş bir öfkeyle yanımdan geçip giderken kıyıya doğru güç topluyorum. Gözleri tamamen kararmış, formu güçle şişmiş, insanlık dışı bir kükremeye bir Buz Dev'i'ni yere seriyor. Kana susamışlık içimde kabarıyor. Skoll'un katliama katılma arzusu neredeyse ezici. Bu canavarlardan biri onu nereye götürdüklerini biliyor olmalı.

Şu anda suyun üzerinde siyah kanatlarını sertçe çırparak Devlerin teknelerine ok üstüne ok atan Valdis'e bağırarak üzüldüm ki parıltıyan bir ışık beni döndürdü.

Orada hiçbir şey yok - sadece Brynhild'in cesedi, boğazı kesilmiş, gümüş kanatları bir kan havuzuna yayılmış.

Onu öldüren gölge-fae'ye duyduğum nefret göğsümden bir kükreme daha koparıyor. Birlikte savaştığım en güçlü Valkyrie'lerden birinin böyle bir onursuzlukla yere serilen kanatları ruhumu sızlatıyor.

Bu da hâlâ bir ruhum olduğunu kanıtlıyor.

Diğer Valkyrie'lerden nefret etmem gerekiyordu. Ama tek hatırlayabildiğim birlikte savaştığımız ve kazandığımız savaşlar.

Brynhild bunu hak etmedi. Peki ya Erik? Erik bunu ödeyecek.

Harald yanımda durdu ve "Savaşa katıl, ateş perisi!" diye bağırdı.

Brynhild'in cesedini gördü ve irileşmiş gözleri büyüdü. Baktıkça boyu küçülüyor, sonra bana bakıyor. "Sen-"

Ellerim bir çırpıda yumruk oluyor, Skoll bir hırıltıyla cisimleşiyor. "Sakin beni bununla suçlamaya cüret etme," diye bağıyorum. "Erik'in talimatıyla Orgid yaptı ve Madivia'yı o aldı."

"Yalan!"

Valdis yanımıza iniyor ve Brynhild'i görünce yüzünü buruşturuyor. "Ne oldu böyle? Bu yara bir devin elinden çıkmadı." Suçlayıcı bakışları bana döndü.

Öfkem tüm gücüyle geri döndü. "Bir Valkyrie'nin boğazını kesebileceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Halkını öldürdün," diye homurdanıyor Harald, yeniden büyüyerek.

"Madivia'yı aldı!" Kelimeler içimde patlıyor. "Ona bir şey olmasına asla izin vermem. Onu seviyorum!"

Bu itiraf havada asılı kaldı. İki asırlık odaklanmış nefret, tek fikirli intikam ve kırılmış buz-fae prensesi her şeyi geri aldı. Zaten onun hayatı için korku içinde boğulmuyor olsaydım, sonuçları beni dehşete düşürdü.

"Harald, doğruyu söylüyor." Valdis'in sözleri teslimiyetle ağırlaşıyor ve kulaklarımdaki uğultu bir nebze azalıyor.

Harald ona bakakalıyor. "Olamaz! Neden *Erik* yerine gözden düşmüş bir seri katile güvenelim ki?"

Valdis'in yüzüne hüznün hâkim. "Geçen sefer burada öldürülen Buz Devi'nin aynısını gördüm. Çok güçlü bir şifacı onu ölümün eşiğinden döndürmediyse bu mümkün değil."

Harald başını sallar. "Hayır, Erik benim en iyi arkadaşım. Buna inanmıyorum."

"O Ishild," diyorum. "Buz Devi Ishild'dir."

İkisi de kafalarını bana doğru çeviriyor. Valdis, "Ishild yüzyıllar önce savaş alanında öldü, bunu hepimiz gördük," diyor. "Brynhild..." Cesede yenilenmiş bir üzüntüyle bakıyor. "Brynhild yıllarca teselli bulamadı."

"Erik onu seviyordu," diye fısıldıyor Harald. "Her zaman onu Brynhild'den alabileceğine inanırdı."

"Evet, kazandı. Ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama ölmedi. Bir Buz Devi oldu."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Harald bir küfür savurdu. "Odin aşkına şimdi ne yapacağız?"

"Sigrun'u getirin," diyor Valdis.

"Madivia'yı bulmamız gerek," diyorum. "Onu neden kaçırdı?"

"Onda istediği bir şey olduğunu söyledi." Sırtındaki çantayı hatırladıkça zihnim uğulduyor. Hücreye girdiğinde çantayı taşıyordu.

Kasaya gitmişti.

Diğer gemi isimlerini bulmuş olmalı, bu yüzden oradaydı.

"Lanet olsun!"

Valdis patlamamın şiddeti karşısında geri adım attı.

"Madivia, Featherblade'in sahip olduğu en tehlikeli şeylerden bazılarına erişebildi, Masalcıların Kasası'nda saklı," diyorum hızlıca. "Ne aldığını bilmiyorum ama oradaki her şeyin kilitli olmasının bir sebebi var. Onu durdurmak zorundayız."

Korku şimdi damarlarımda dolaşıyor. Eğer istediğı şey o çantadaysa, onu hayatta tutmak için hiçbir nedeni yok.

Harald hırılıyor ve Valdis bana bakıyor. "Ne kasası? Sen neden bahsediyorsun?"

"Her şeyi açıklayacak vaktim yok!" Bağırıyorum. "O ve eserlerin olduğu çanta Erik'in elinde ve onları bulmamız gerek!"

Valdis başını sallayarak, "Sigrun'a ihtiyacımız var," diyor. Ben onu durduramadan, siyah kanatları dumanı yararak kendini gökyüzüne fırlattı.

Harald bana bakıyor, bakışları Brynhild'in bedenine düşerken yüzünde keder ve ihanet savaşıyor.

İkimiz de konuşmadan, Yüksek Salon'un karşısından insanlık dışı bir kükreme havayı yırtıyor. Bir ateş topu aramızda çığlık atıyor, lanetli tenimin bile sıcaklığını hissedeceği kadar yakınımızda.

Harald'ın gözleri anında siyaha bürünüyor, çıldırtıcı bir öfke yüz hatlarını değiştiriyor. "Bu Buz Devi haşaratını Featherblade'den tek başıma temizleyeceğim!" Uçarken sesi içindeki ayının derin basını taşıyor, devasa kanatları onu teknelere doğru itiyor.

Dudaklarımdan hüsrana dolu bir hırıltı dökülüyor; değerli zamanımı kaybediyorum, tüm müttefikler kendi savaşlarına dağılırken Madivia-

"Bana yardım et."

Kırık fısıltı beni döndürüyor. Bir figür Yılan Kanadı'nın kapı çerçevesine ağır bir şekilde yaslanıyor. Cildi durgun suyun hastalıklı yeşil-gri rengini almış ve yüzeyinin altında kızgın kırmızı damarlar nabız gibi atıyor. Parmak uçlarından siyah pençeler çıkıyor ve gözleri taze kan renginde.

"Lütfen, bana yardım edin," diye soluk soluğa bağırıyor. Bu Sarra, Madivia'nın en iyi arkadaşı.

BÖLÜM 42

MADDY

I Erik'e, Inga'ya, yanan ayısına, anneme ve Freydis'e baktım. Kalbim çarpıyor ve başım dönüyor ama odaklanmalıyım. Neler olduğunu anlamak zorundayım.

Kendimi Freydis'e bakmamaya zorluyorum çünkü bu kontrolümü kaybetmeme neden olacak en olası şey. Annemin yanında dimdik duruyor ve içimdeki ateş sıçrayıp kükrerken bile kalbim parçalanıyor.

Benim ailem de Frost Giants'la işbirliği içinde. Buz Devleri ile Valkyrie, Featherblade'e içeriden saldırıyor. Bu nasıl olabilir?

"Kocam nerede?" diye soruyor annem.

Bütün bunlar bununla mı ilgili?

"Neler olduğunu anlamıyorum," diyorum, kelimeler dudaklarımdan şaşkın bir karmaşa içinde dökülüyor.

"Çünkü sen aptalsın," diyor.

Yutkunuyorum. Ailem bana karşı her zaman kibar olmuştur. Küçümseyici ama kibar.

Şimdi, babamla son etkileşimim ve bunun arasında, her şeyin ne kadar sahte olduğunu anlıyorum.

Annem uzun bir iç çekti. Buz gibi ışıktaki parıldayan son derece güzel bir elbise giyiyor ve öne doğru ilerleyip diğerlerinden biraz daha süslü olduğunu fark ettiğim bir sandalyeye yerleşiyor. Derme çatma bir taht. "Aptalca ama

Görünüşe göre sana verdiğim değerden daha büyölüymüşsün." Omzumun üzerinden dikkatle Thyrvi'ye bakıyor, sonra Erik'e göz atıyor. "Onun büyüünü etkisiz hale getiremeyeceğimizden kesinlikle emin misin?"

"Her zamanki numaraları denedim," diyor sessizce. "Bu yepyeni bir tür Valkyrie büyüü ve biz bunu beklemiyorduk. Sadece onun değil -Featherblade'deki tüm kaleler. Hepsinde bu yeni tip *val-tivar*."

İçimdeki ateş daha da yükseliyor. Yanağımdaki acı şimdi azaldı ve neredeyse keşke azalmasaydı da midemin çukuruna daha fazla öfke çekebilseydim diyeceğim.

Kain'i ve kaynayan öfkesini yüzeyin altında tutma şeklini düşünüyorum. İnsanları korkutmaya yetecek kadar ama kontrolünü kaybedecek kadar değil. İşte benim de olmam gereken yer orası. Bunu kontrol altına almalıyım. Kontrolü elimde tutmalıyım.

"Baban nerede?" diye tekrar soruyor annem.

"Benden ne istediğini söyleyene kadar sana söylemeyeceğim."

"Sen her zaman küstah bir çocuk oldun," diyor ama sonra omuz silkiyor. "Tacı istiyorum."

"Tacı mı?" Tekrar ediyorum.

"Evet, yukarıdaki kader, basit misin? *Ti-ar-a*." Yavaşça söylüyor, sanki onu anlayamayacak kadar aptalmışım gibi ve şu anda bunu hissediyorum.

Skadi'nin tacını mı kastediyor? Kız kardeşimle sonsuza dek tamir etmeye çalıştığımız tacı mı?

Freydis'e bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum ama o kararlı bir şekilde bana bakmıyor. Annem bakışımı görüyor ve ellerini sandalyenin kollarına vuruyor.

"Madivia, buna bir son ver. Freydis bize Featherblade'e giderken onu da yanında götürdüğünü söyledi zaten."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama bir şey beni durduruyor.

Freydis'e dönüp baktım. Featherblade'den yanıma hiçbir şey almamıştım ve sanırım ailem bunu bilemezdi - kıyafetlerimin içinde bir kese ya da başka bir şey olabilirdi - ama Freydis kesinlikle biliyordu.

Neden anneme yalan söylesin ki? Taç bizim odamızda kaldı. Aileme tacı benim aldığımı söylemek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

Featherblade'e tacı benimle mi götüreceksin?

Freydis konuştuğunda bunu çözmeye çalışıyorum.

"Onlara çoktan söyledim, Madivia. Featherblade'e gittiğimde tacın sende kalması konusunda anlaştığımızı ve bu yüzden üzerinde olduğunu söyledim." Konuşurken hâlâ bana bakmıyor.

Neden yalan söylediğini bilmiyorum ve ne diyeceğimi de bilmiyorum.

Kendime düşünmek için daha fazla zaman kazandırmak amacıyla konuyu değiştiriyorum.

"Neredeyiz biz?" Talep ediyorum.

"Buz Devleri'nin diyarındayız," diyor annem sabırsızlıkla. "Şimdi bana o şeytani tacı ver. Nereye sakladın onu? Yanındaki çantada yoktu."

"Bende değil," diyorum.

Ishild tünelden çıktı. "Bir anlaşma yaptın buz kraliçesi," diyor. "Bunca zamandır bunun için çalışıyorduk - tacı alsa iyi olur."

Annem Erik'e öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Yanlış kızın Featherblade'e girmesine izin verdiği anda anlaşma bozuldu."

Erik hafifçe omuz silkiyor. "O diğerlerinden daha güçlü ve kız kardeşinden daha güçlü olursa hiç şaşırmam. Kesinlikle Featherblade'de olması gerekiyordu," diyor.

"Ama o Freydis değil," diye tıslıyor annem sıkılmış dişlerinin arasından.

"Bunun bir önemi var mı? Bu işin yürümesi için Featherblade'de sadece bir kız kardeşe ihtiyacın vardı."

Birbirlerine ters ters bakıyorlar ve konuşmaları aklımı karıştırırsa da bana bir karar vermem için zaman kazandırıyor.

Ya Freydis'in yalanını desteklemeliyim ya da onu saf dışı bırakmalıyım.

Tacın *onda* olduğunu bildiğim halde Freydis onlara tacın bende olduğunu söyledi. Yalan söylemesinin bir sebebi olmalı. Tehlikede mi? Bunu kendini bir şeyden kurtarmak için mi yapıyor?

Yoksa sadece bu fae'lerin bana zarar vermesini mi sağlamaya çalışıyor?

Asası yanında olan kız kardeşime bakıyorum ve benim yanımda büyü kullandığı tüm zamanları hatırlıyorum. Artık ondan çok çok daha güçlü olduğumu fark ediyorum. Eğer bunu kendini kurtarmak için yapıyorsa, kendimi savunmak için ondan daha fazla şansım var demektir.

Kurt heykelinin içindeki görüntünün, kalbine saplanan bıçağın anısı
karar vermem için yeterli.

Tacın bende olduğunu söylememi istiyorsa, söylerim. Onun sırrını saklayacağım.

Bunu yapacağım çünkü şu anda ne yaparsa yapsın, bundan önceki yirmi yıldan fazla bir süre boyunca benimle ilgilendi.

Beni saraydan gizlice çıkardığı onca zaman, asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir hayatın ipuçlarını verdi bana. Panik her kontrolü ele geçirdiğinde beni sakinleştirdi; can sıkıntısını nasıl uzak tutacağımı öğretti. Bir zamanlar beni sevmişti.

Ve ben onu hâlâ seviyorum.

Kendimi savunabilirim ve bana devrettiği her şeyi kabul edeceğim.

"Taç nerede?" diye bağıyor annem, Erik'le girdiği irade savaşını bırakıp bana dönerek.

"Onu sakladım," diyorum. Gözlerimi Freydis'e çeviriyorum ve onun gözlerinin hafifçe açıldığını görüyorum.

"Nereye sakladın?"

"Asla bulamayacağın bir yere."

Annem ayağa kalkıyor, kalkarken sandalye geriye doğru devriliyor.

"Bana kocamın ve tacın nerede olduğunu söyleyeceksin, hemen şimdi!"

İçimdeki ateş çatırdarken yerimde duruyorum.

Bu fae tüm hayatım boyunca beni kullandı, manipüle etti ve ihmal etti.

Şimdi beni sinmeye zorlayamayacak.

"Arkadaşımı iyileştirirsen sana söylerim," diyorum bakışlarımı Erik'e çevirerek.

Homurdanıyor. "Zehirli büyü bulaşmış bir insan kız mı?" diye alay ediyor.

"Evet. Onu düzelt. Sana tacı vereceğim ve babamın nerede olduğunu söyleyeceğim.

öyle."

Erik başını sallar. "Bu da Featherblade'e geri dönmek demek. I

Bunu yapamam."

"Neden yapamazsın?" Önce Orgid'e sonra da anneme bakıyor ve ben nedenini hemen anlıyorum. "Orgid'in Brynhild'i öldürdüğünü gören biri var mı bilmiyorsun, değil mi?"

Annem bakışlarını Erik'e çeviriyor. "Brynhild öldü mü?" diyor yavaşça. Erik başını sallıyor. "Sana bunun geri dönüşü olmadığını söylemiştim." Bir kızgınlık havlaması çıkarıyor ve bana dönüyor. "Arkadaşını alamayacak."

Başımı sallıyorum. "Sarra'yı getir ve iyileştir, yoksa tacın nerede olduğunu sana söylemem."

Annemin yüzünü zalim bir gülümseme kaplıyor ve bana doğru yavaşça ilerliyor. "İnsanlara bir şeyler söyletmenin başka yolları da var kızım," diyor ürkütücü bir ses tonuyla.

Ailemin sırlarını öğrenmek için insanlara neler yaptığının farkındayım. Onları ele verdiklerinde bunu duymak zorunda kalan genellikle ben oluyorum.

"Bana işkence mi yapacaksın?" Yemin ederim Freydis'in arkasından irkildiğini görüyorum.

"Bana bilmem gereken her şeyi anlatmanı sağlayacağım," diyor annem ve içimi bir korku kaplıyor.

Thyrvi'nin kocaman göğsüne doğru geri adım atıyorum. Üzerime kar yağıyor ve buz parçaları ellerimin etrafında dönüyor.

"Ben Featherblade'e giden o küçük kız değilim anne. O gitti ve *ben* savaşıyorum."

Buz onun da ellerinin etrafında dönüyor ve Erik ile Inga bir adım öne çıkıyor, ardından Ishild'in gümbür gümbür adımları geliyor.

"Bence küçük kız, ne kadar güçlü olursan ol, sayıca azsın."

Sorun şu ki, o haklı.

BÖLÜM 43

KAIN

Sarra öne doğru tökezleyerek elleri ve dizleri üzerine yığılır. Dehşet içime işliyor. Odin aşkına, Erik ona ne yaptı?

Bir çığlığa çok yakın gelen bir çığlıkla başını arkaya atarken omurgası kemerli.

Ona doğru hareket etmiyorum, eldivenim yok ve nasıl yapılacağını bilsem bile yardım edemem.

Ama sonra sırtı yarıldı. Etinden kanatlar fışkırdı; geniş, kösele gibi zarlar zonklayan kan damarlarıyla örülmüştü, altındaki kemikler taşlaşmış odun gibiydi. Kabus çiçekleri gibi açılarak en az üç metreye yayılırlar.

Sessizlik uzuyor, sadece Sarra'nın düzensiz nefes alışıyla bozuluyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. O artık bir çığlık mı?

Ve eğer öyleyse... o zaman ne olacak? Eğer en iyi arkadaşını öldürürsem, Madivia benden sonsuza dek nefret edecek.

Benden nefret etmek için hâlâ hayatta olması için dua ediyorum.

Sarra ayağa kalktı ve ben de kılıcımı çektim. Ama doğrulurken, yozlaşma geri çekiliyor gibi görünüyor. Gözleri yumuşak kahverengiye dönüyor; teni insan solgunluğuna geri dönüyor. Sadece tırnakları siyah kalıyor ve o kan kırmızısı damarlar artık sadece yeni kanatlarında var, sanki tüm çığlık büyüğü onlara çekilmiş ve geri kalanını insana bırakmış gibi.

"Sarra?"

Gözleri benimkilere kayıyor, tanıma ve artan dehşetle tetikte. "Aman Tanrım." Dönüyor, kanatları duvarlara çarpıyor. "Aman Tanrım, ben... ben..." Sesinde panik yükseliyor.

"Sarra, odaklan. Kim olduğunu ve ne olduğunu biliyor musun?"

Gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Ben Sarra'yım. Erik günlerdir beni uyutuyor ve cildime bir çeşit toz sürüyordu. Bu... bu çılgılık büyüsüydü. Sanırım..." Yüzü beyazlaşıyor. "Sanırım ona Maddy'den bahsettim. Kasa ve hafıza büyüsü hakkında, senin hakkında..."

"Boş ver şimdi bunu. Sanırım vücudun çılgılık büyüsünü kabul etmiş olabilir."

Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirdi. "Bu şekilde kalamam!" Sesinde bir histeri notası var.

"Bunu düzelteceğiz." Yalanın tadı acı. "Ama şu anda senin tehlikede olduğunu sanmıyorum ve benim daha büyük sorunlarım var."

"Maddy nerede?"

"Erik onu aldı." Öfke kelimeleri bıçak gibi keskinleştiriyor. "Buz Devleri'yle birlikte çalışıyor."

"Onu aldı mı? Nereye götürdü? Neden?"

Ona cevap veremeden kanat çırpışları havayı dolduruyor ve Sigrun aramıza iniyor, Valdis de bir vuruş sonra yere iniyor. Hava durgunlaştı, savaş sesleri kesildi.

Devasa beyaz kanatları Valdis'in iki katı genişliğinde ve ondan dalga dalga güç yayılıyor.

Yılan Kanadı'nın girişine gelene kadar geriye doğru tökezleyen Sarra'ya bakıyor, gölgeler onun grotesk kanatlarını yutuyor.

Sigrun'un bakışları Brynhild'in üzerine düşer.

Yüzünde kadim ve korkunç bir şey belirliyor ve düşmüş savaşçısının yanında diz çöküyor, hareketlerinin sıvı zarafeti öfkeyi zar zor gizliyor.

Elleri havada parıldayan ve ışıldayan rünlerin izini sürer ve *Yggdrasil*'de başka kimsenin bilemeyeceği kadar kadim sözler söyler.

Brynhild'in bedeni parlamaya başlar. Işık kör edene kadar artar, sonra kaybolur ve onu da beraberinde götürür.

"Valhalla'da görkemli bir şekilde yaşayacak," diye nefes alıyor Sigrun ve bana döndüğünde gözleri vaat edilmiş bir şiddetle yanıyor. "Kaleler gerçek savaşın nasıl bir şey olduğunu bugün öğrenecekler." Sesi Skoll'u bile içimde hareketsiz bırakacak kadar otorite taşıyor. "Valdis, hepsini hazırla. Tam olarak ne için eğitildiklerini anlamalarının zamanı geldi."

Hava onun öfkesiyle çatırdıyor ve Valdis tek kelime etmeden havalanıyor.

"Neden?" Sigrun bana soruyor. "Madivia'yı istiyorlardı."

"Erik'in bunu yaptığını gördün mü?" Bana doğru ilerliyor ve ben kendimi tutuyorum.

"Erik ve Ishild'in Orgid adında bir kaleye bunu yapması için talimat verdiğini gördüm," diyorum. "Ishild öldü."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "O bir Buz Devi ve Erik'in müttefiki olarak yaşamaya devam ediyor."

Sigrun'un çarpıcı yüzündeki kaslar seğiriyor. "Aşk. Bu dünyadaki en güçlü kuvvet," diye tıslıyor.

"Madivia'yı seviyorum." Kelimeler gergin dudaklarımdan kaçıyor ve o da hemen tepki veriyor.

"Onu seviyor musun?"

"Seviyorum. Onu kurtarmama yardım et. Ona ulaşmama yardım et." Yalvarışım ağzım kırık camla doluymuş gibi çıkıyor.

Bana doğru bir adım daha atıyor. "O küçük buz perisi bildiğimiz *Yggdrasil*'i değiştirecek güce sahip," diyor sessizce. "Ve bunu bu kadar erken gören tek kişi sendin. Onu gerçekten sevdiğini nereden bileceğim? Tıpkı Erik'in yapmaya çalıştığı gibi onu kullanmak istemediğini?"

"Onun bir daha asla kimse tarafından kullanılmamasını sağlayacağım," diye homurdandım. "Sadece ona ulaşmama yardım et."

"Sana güvenemem, Yıkıcı Kain," diyor başını sallayarak. "Tanrıların kendisi seni mahkûm etti."

Vücudum o kadar sıcak ki yanacağıma yemin edebilirim. "Oku beni." Sigrun gözlerini kırıştırıyor. "Ne?"

"Oku beni. Beni okumak için *val-tívarını* kullan. Doğruyu söylediğimi göreceksin."

Başını eğiyor. "İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun. Mahkemede gerçeği gizledin."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Gerçeği görmedin çünkü olanlara dair hiçbir şey hatırlamıyorum!" Öfkemi sesimden uzak tutmak imkansız.

"Bir hafızanın değiştirilebilmesinin tek yolu minun mumudur ve hepsi de hesaba katılmıştı," diyor. "Yalan söylüyorsun."

"Bu dünyadaki tüm büyü eserlerin nerede olduğunu bilmen mümkün değil! Burada, Featherblade'de saklı, kimsenin bilmediği yüzlercesi var!"

Kaşlarını çatıyor. "Masalcıların Kasası'nı mı buldun?"

Bocalıyorum. "Mahzeni biliyor musun?"

"Featherblade'in ısrarıyla kapıları mühürleyen bendim," diyor, sesi artık düşünceli. "Onu nasıl buldun?"

"Madivia'yla birlikte. Bilmeceleri çözen kişi o."

Onun ifade vardiyalar için bir şey daha fazla hesaplanıyor. "Featherblade sen onunlayken ona yolu mu gösterdi?"

"Evet."

Uzun bir duraklama oluyor ve sonra hızlı ve net bir şekilde konuşuyor. "Featherblade'in bilinçli bir varlık olduğunu, büyüünün doğrudan tanrılardan geldiğini bilecek kadar uzun süredir bu salonlarda tutsaksın. Madivia sana kefil olamaz ama Featherblade olabilir."

Bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şey içimde canlandı. Adalet için umut. "Bana inandığını mı söylüyorsun?"

"Featherblade'in inandığını düşündüğümü söylüyorum. Ve Featherblade sana yardım edebilir, bana değil."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

Sigrun bir omzunu kaldırıyor. "Eğer Featherblade sırlarına sahip olmanı istiyorsa, sana gösterecektir."

Sağa doğru bir bakış atıyor ve bir portal onun komutuyla canlanıyor, kenarları büyüyle çatırıyor.

"Featherblade'in Kaleleri!" diye bağıyor, kanatlarını açıp havalanıyor ve yerden beş metre yukarıda süzülüyor. Valdis ve Harald patikaya inerken ve kargalar gelirken inanılmaz mızrağını kınından çıkarıp havada tutuyor. "Biz

ihanete uğradı. İçinizden biri kaçırıldı." Sesi havada çınlıyor, bir savaş borusu kadar net. "Bir kale Brynhild'i öldürdü."

Her stajyerden korku dolu nefesler yükseliyor.

"Tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz ama muhtemelen Buz Devi diyarındadır. Zorlu bir arama ve çetin bir savaş olacak. Madivia'nın dönüşü ve Brynhild'in intikamı için savaşacak olanlar benimle birlikte geçitten geçsin. Geri kalanlar kalıp yıkılanları yeniden inşa etsin. Featherblade'i sağlığına kavuşturun."

Eldith tereddüt etmeden ileriye doğru adım attı, yeşil kurdu huzursuz ve hazır bir şekilde iki adım önündeydi.

Garda ve Henrik de onu takip ediyor; küçük siyah ayı kocaman pençeleriyle havaya saldırıyor, Henrik'in kuşu ise başının üzerinde daireler çizerek dönüyor. İkisi de şimdiden kan lekesi içinde.

Sırada Martom var, parmaklarının etrafında buz kristalleri oluşuyor. "Madivia asla bir dövüşten geri adım atmaz," diyor kararlılıkla. Røge başını sallıyor ve kurduyla birlikte Martom'un yanında bir adım öne çıkıyor.

"Bana hayatta kaldığım için korkak olmadığımı söyledi." Staffan'ın devasa formu diğerlerinin üzerinde yükseliyor. "Ona haklılığını kanıtlama zamanı."

Skoll yanımda uluyor.

Ben burada kafesteki bir canavar gibi kapana kısılmışken, onlar hayatlarını riske atacaklar.

Sigrun'un sesi toplanan savaşçıların arasında yankılanıyor. "Valdis, Harald. Bu kalelere Buz Devleri'nin nasıl öldürüleceğini gösterme vakti geldi."

Bir kükremeye geçitten uçar. Valdis ve Harald da kükremeye eşlik ediyor, sonra hepsi dönen ışık halkasına doğru fırlıyor.

Sarra kapı aralığından ileri doğru adım atıyor, yeni kanatları yerde bükülmüş gölgeler oluşturuyor. Omuzlarını dikleştirir ve kalelerin peşinden gider.

"Yapma." Sözcük niyetlendiğimden daha sert çıktı.

Bana dönüyor ve gözlerinde saf bir insan kararlılığı var. "Artık uçabilirim." Kanatları esniyor, kırmızı damarları titreşiyor. "Yardım edebilirim. Etmek zorundayım."

"Sen savaşmak için eğitilmedin."

Çenesini kaldırıyor. "Ona güvende olduğunu söyleyeceğim. Yapabilseydin geleceğini." Derin bir nefes alarak geçitten içeri adımını atıyor.

Kaybolana kadar ona bakıyorum, aciz bir öfke zihnimde düşünceler uçuşmasına neden oluyor.

Sigrun onları bulacaktır. Ama üç Valkyrie ve birkaç stajyer, emirlerinde kim bilir kaç tane Buz Devi askeri olan Erik ve Ishild'i yenebilir mi?

Kendimi Sigrun'la yaptığım konuşmayı tekrar etmeye zorluyorum.

Featherblade'in bana güvendiğine inanıyor. Verecek daha çok sırrı olduğuna.

Madivia kasanın son kapısından geçti, bu da açık olduğu anlamına geliyor.

Bir kalp atışı sonra, koşuyorum.

Featherblade iki yüzyıl boyunca beni esir aldı, hapishanem oldu, tek yoldaşım oldu. Ya benim kurtarıcım olacak ya da Tanrılar yardımcım olsun, bu dünyayı yakıp kül edeceğim.

BÖLÜM 44

MADDY

Thyrvi ve ben onlara elimizden geldiğince cehennemi yaşıyoruz, ama bu yeterli değil.

İhtimaller imkânsız. Ishild'in ezici gücü ve Inga'nın alev saçan ayısı arasında Thyrvi'nin hiç şansı yok.

Sahip olduğum tüm büyüleri toplayıp kar ve buzdan bir girdap yaratıyorum. Parçalarım hedeflerini buluyor, eti deliyor ve kan çekiyor ama üç Buz Devi'nin beni alt etmesi korkunç derecede kısa sürüyor. Erik yeterince yaklaştığında yılanı saldırıyor ve sakinleştirici anında yayılarak uzuvlarımı kurşuna çeviriyor.

"Thyrvi!" Sesim çaresizlikten çatlıyor.

Ishild arkasından ilerlerken o da kükreyip Brunnin'e saldırıyor.

"Karı onların kanıyla boyayacağım!" diye kükrüyor zihnimde ama korku göğsümü pençeliyor.

O kazanamaz ve ben çaresizim. Eğer bilincimi kaybedersem, o da burada kapana kısılacak.

"Thyrvi, seni bana karşı kullanacaklar! Özür dilerim, sadece kısa bir süreliğine, söz veriyorum," diye boğuluyorum. O daha itiraz edemeden, onu karanlığa gönderiyorum.

Onun için en güvenli yer orası. Ona zarar verirlerse, zayıf kontrolüm kırılır. Ve kontrolümü kaybetmemeliyim.

İri eller beni tutuyor, mücadele etmeye çalışıyorum ama sakinleştirici kol ve bacaklarımı işe yaramaz hale getiriyor.

"Bırakın beni!"

Genel olarak duygularımı kontrol altında tutmak yeterince zor. Dev beni gıcırdayan dokuma bir sandığın içine bırakırken korkumu uzak tutmak daha da zor.

"Anne! Bırak beni!"

Hareketsiz bedenimi, Inga'nın sandığın tepesine bir ip bağıladığını ve yüzünde acımasız bir gülümseme olduğunu görecektim kadar döndürmeyi başarıyorum.

Beni dağın yamacından aşağı sallandıracaklar.

Yükseklik korkum yok ama bu kafesin dokuma parmaklıkları arasında bir bacağın kolayca geçebileceği kadar büyük delikler var. Sınırlı hareket kabiliyetimle elimden geldiğince kendimi dengelemeye çalışıyorum ve onlar beni aşağıya indirirken bir dizi küfür savuruyorum.

Kafes sallanıyor ve aşağı bakıyorum. Yer inanılmaz derecede aşağıda, ölümcül bir beyazlık içinde.

İçgüdüsel bir dehşetle midem bulanıyor.

Görünüşe göre yükseklik korkum olmasa da fark etmiyor; bir dağın yamacından sarkıtılmak, bastıramadığım ilkel bir korkuya neden oluyor.

Annemin sesi aşağıya doğru süzülüyor. "Bana tacın nerede olduğunu söyle." Zihnimde ürpertici bir his var. Orgid'in gölge büyüü.

Çığlıklar uzaktan başlıyor, sonra duyabildiğim tek şey olana kadar artıyor. Bilincime görüntüler hücum ediyor -Sarra çığlıklarla parçalanıyor, vücudu insan yüzünü takınırken onlardan birine dönüşüyor. Kain bütün köyleri yakıyor, laneti orman yangını gibi yayılırken o gülüyor. Kız kardeşimin ölümü tekrar tekrar oynatılıyor, her seferinde bir öncekinden daha şiddetli.

Kan taş duvarlardan aşağı akıyor. Gölgeler çığlık atan kurbanları sonsuz koridorlarda kovalıyor. Her görüntü bir öncekinden daha korkunç, her çığlık daha çaresiz.

Annemin sesi tekrar geliyor. "Bana tacın nerede olduğunu söyle."

Ağzımı kapalı tutuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan eşit nefes almaya çalışıyorum.

Ama bu çok fazla.

Bu korkunç şeyleri göremiyorum, bu büyüyen, çarpık korkuyu daha fazla bastıramıyorum.

Zihnimde bir şey kopuyor ve zihinsel bir sarsıntıyla galerideyim.

Mübarek serin ve sessiz sığınakta etrafıma göz kırpyorum.

Orgid burada bana ulaşamaz.

Çıglıklar kesildi. Kan beni takip edemez. Güvendeyim.

Tanıdık koridorlarda dolaşıyorum, rastgele heykellere dokunuyorum, dehşetin yankılarını bastırmak için daha mutlu anları yeniden yaşıyorum.

Ama ters giden bir şeyler var. Ne kadar uzun kalırsam galeri o kadar değişiyor. Heykeller ben bakmadığım zamanlarda hareket etmeye ve fısıldamaya başlıyor. Anılar, suluboya gibi birbirinin içine geçerek sırasız bir şekilde oynuyor. Parçası olmadığımı bildiğim anılarda kendimi görüyorum. Zaman akışkan ve anlamsız hale geliyor.

Ara sıra gerçekliğe geri dönüyorum, ama gölgeler ve kan beni doğruca galeriye geri götürüyor. Her geri dönüş çarpıtmaları daha da kötüleştiriyor.

Sonunda kafamı gerçekliğe sokuyorum ve sessizlik oluyor.

Çıglık yok, kan yok. Artık kafeste değilim. Hücreme geri döndüm.

Hemen Thyrvi'yi aradım. Ortaya çıkıyor, kara gözlerini bana diyor.

"Beni sen gönderdin," diyor sıkıca.

"Göndermek zorundaydım. Sana zarar verebilirlerdi," diyorum.

"Neden... neden üç kişisiniz?"

"Bir sorun var," diyor Thyrvi kafamın içinde ve sanki suyun altındaymış gibi ses çıkarıyor, kelimeleri köpürüyor ve çarpıtıyor. "Kelimeleri geveliyorsun."

Ortadaki Thyrvi'ye bakıyorum ve düşünmeye çalışıyorum.

Sanki beynimin iki bölümü varmış gibi. Bir kısmı akli başında ve uyanık. Diğer ise tamamen kendinden geçmiş durumda.

Galeride hiç bu kadar zaman geçirmemiştin. Akli başında olan kısım, gerçekliği kavrayışında bir sorun olduğunu söylüyor.

Thyrvi'ye dans etmeyi öğretmelisin, özellikle de artık ondan üç tane olduğuna göre, diyor diğer kısım.

Arkama yaslanıyorum ve ayımla konuşmayı tekrar deniyorum.

"Sanırım sayıklıyorum," demeyi başarıyorum ama kelimeler ağızımda yanlıştır. "Aptalca bir şey yapmamı engellemelisin."

"Dinlenmen gerek."

"Neden suyun altındasın?"

Gözlerimi kapatıyorum çünkü üzerimde gezinen üç ayı dikkatimi dağıtıyor, kürkleri dalgalanıyor.

"Uyu. Seni koruyacağım."

Homurdanıyorum. "Günün çoğunda baygındım. Bana ne isterlerse yapabilirler."

Midem aniden bulanıyor ve doğruluyorum.

"Neyin var?" Thyrvi'nin endişeli sesi kafamın içinde fokurduyor.

"Hasta olacağımı sanıyordum. Ama aslında, sanırım acıktım.

Hiç-"

Cümlemi bitiremeden bayılıyorum.

Belirsiz bir süre boyunca sayıklayarak uykuya dalıp çıkıyorum ve endişe verici bir şekilde aynı süre içinde dört kez bayılıyorum.

Rüyalarım çok acımasız. Yarı uykulu, yarı uyanık ve gölge imgelerle dolu.

Yaklaşık bir saat boyunca kız kardeşimin adını tekrar tekrar söyleyerek ağlıyorum. Ne için ağladığımı bile anlayamayacak kadar kafam karışık.

Sadece Thyrvi'nin katı varlığı beni sabitliyor, kürkünün alevler gibi hareket ettiğini gördüğümde bile parmaklarımın altında gerçek oluyor ve sonunda ona doğru bastırılmış bir uykuya dalıyorum, mutlu bir hiçlik beni sarıyor.

Uyandığımda doğru dürüst görebiliyorum. Artık hasta hissetmiyorum. Başım ağrıyor ama kafeste geçirdiğim güne dair anılarım biraz bulanık olsa da net düşünebiliyorum.

Thyrvi'nin başı eğik ve kapıya bakıyor. "Ne zamandır uyuyorum?" Mırıldanıyorum.

"Çok uzun zamandır. Dışarıda biri var."

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Bütün bir günü daha galeride geçirebilir miyim bilmiyorum. Kendimi delirtebilirim. Ama..." Parmaklarımı kürkünün içine sokarak itirafımı yapmak için yeterli gücü topluyorum. "Orgid'in büyüleriyle çatlamadan başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

Delilik ya da dehşet.

Yapmam gereken seçim bu.

BÖLÜM 45

MADDY

"I Sizi kafese götürmek için burada olduklarını sanmıyorum."

Thyrvi ayağa kalkmak için hareket ediyor ve beni üzerinden yuvarlıyor. Vücudum çok sert

Önceki gün kafeste zar zor hareket etmekten her yerim ağrıyor ama korkudan derim ürpererek kendimi ayağa sürüklüyorum.

Kilidin döndüğünü duyduğumda dişlerini gösteriyor.

Kapı sessizce açılıyor ve Freydis hücreye giriyor.

Kız kardeşime bakarken binlerce duygu içimde çığ gibi büyüyor.

Taşıdığı çanta kasadan çıkan eserlerle dolup taşıyor ve taç elinde parılıyor, ama ben onları zar zor fark ediyorum.

Tek görebildiğim gözleri.

Direkt bana bakıyor ve gözlerinde en ufak bir buz kırıntısı yok.

Aslında, gözyaşlarıyla dolu.

Onlar kız kardeşimin gözleri, şüphe ve ihanetle geçen haftalar boyunca uğruna acı çektiğim gözler.

"Freydis," diye boğuluyorum, gözyaşlarım çoktan yüzümden aşağı akmaya başlamıştı.

Ben kendimi ona doğru fırlatmadan önce kapıyı kapatmayı zar zor başarıyor.

Kollarını umutsuzca özlediğim o tanıdık güçle bana doladığında eserler yere düşüyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve hıçkırarak ağlıyor, gözyaşları tenimi ısıtıyor.

Haftalarca süren keder içimden aktı, tüm ilişkimizin bir yalandan ibaret olduğu korkusu bedenimden taşıtı. Her an onun sevgisinin gerçek olup olmadığını, onlarca yıllık anılarımızın gerçek olup olmadığını sorguladım.

Paylaşılanlar özenle hazırlanmış aldatmacalardan başka bir şey değildi, sızıyor, yok oluyordu.

Muazzam bir rahatlama.

Hepsi gerçektir. Benimle ebeveynlerimizin soğukluğu arasında duran, her karartmada beni koruyan, o donmuş sarayda bana bildiğim tek sevgiyi veren kız kardeşim başından beri gerçektir. Paylaşılan her sır, fısıldanan her konuşma, öleceğimi sandığım her teselli anı... Hepsi gerçektir.

"Seni seviyorum," diyorum gözyaşlarımın arasından, her an kaybolacakmış gibi ona tutunarak.

"Ben de seni seviyorum, Maddy." Sesi adımla birlikte kırılıyor. "Yapmak zorunda kaldığım şey için beni nasıl affedebileceğini bilmiyorum."

Sesindeki acı ona daha sıkı sarılmama neden oluyor. Ne yapmış olursa olsun, ne yapmaya zorlanmış olursa olsun, o benim kız kardeşim. Onu her zaman affedeceğim.

Freydis omuzlarımdan tutup beni kol mesafesinde tutuyor. Kırmızı gözleri yaşlarla doluyor, solgun yanaklarından aşağı süzülüyor. "Maddy, eğer hayatını kurtarabileceğimi düşündüğüm tek yol bu olmasaydı, sana yemin ederim bunların hiçbirini yapmazdım." Sesindeki çığ acı kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

Hıçkırır hıçkırır ağlıyorum. "Anlamıyorum."

"Baştan başlayacağım ama..." Sesi titriyor. "Dün gece hücrenin önünde oturup senin öyle ağladığını duymak beni neredeyse nasıl öldürüyordu bilmiyorsun. Beni affetme şansın olduğunu bilmem gerek Maddy. Çok özür dilerim."

"Hücremin dışında mı uyudun?" Ben acı çekerken onun bu kadar yakınımda olduğunu düşünmek göğsümü ağrıtıyor.

"Evet, içeri girene kadar hepsinin gitmesini beklemek zorunda kaldım ama yapamadım..." Sertçe yutkunuyor. "Benimle aynı yerde olduğun için sana yakın olamadım. Beni affetmenin bir yolu var mı?"

"Elbette affedeceğim," diyorum taze gözyaşlarımın arasından, "ama bana neler olduğunu anlatmalısın."

Bakışları omzumun üzerinden Thyrvi'ye kayıyor ve merak dolu titrek bir nefes veriyor. "Maddy, o dünyanın en muhteşem

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Onu senin yanında gördüğümde kendimi ele vermeye çok yaklaştım. Ona tepki vermemek şimdiye kadar yaptığım en zor hareketti. O kesinlikle muhteşem."

Yüzüm gerçek ve neşeli bir sırıtışa dönüşüyor. "Öyle değil mi? Thyrv, bu Freydis."

Thyrv kendini beğenmiş bir tavırla elini sallıyor ve gözlerini kız kardeşime diyor. "Görkemimi tanıyor," diye onaylarcasına gürlüyor zihnimde, beni güldürüyor ve Freydis gözlerini kırptırıyor.

"Seninle zihninde mi konuşuyor?" diye soruyor, yüz ifadesindeki endişenin yerini merak alıyor.

"Evet," diyorum, bir gurur dalgası hissederek.

"Ve senin sihrin, Maddy." Sesi şiddetli bir sevinçle doluyor. "Senin sihrin... Sende olduğunu biliyordum. Her zaman biliyordum. Her zaman senin içindeydi."

Sözlerindeki onaylama, gözlerindeki gurur, ondan duymak istediğim her şeydi. Sonsuza dek kaybetmekten korktuğum her şeyi.

"Freydis, biliyor muydun-" Uzun zamandır içimde taşıdığım soruyla sesim kesiliyor. "Bayılmaların ölümcül olmadığını biliyor muydun?"

Gözleri taze yaşlarla doluyor. "Bana söyledi," diye fısıldıyor, "ama sadece sen gittikten sonra ve sadece çok yaygara kopardığım için. Aslında tüm bunlar bu yüzden başladı."

"Bana anlatmalısın. Her şeyi."

Başını salladı, sonra çantaya uzandı ve üç elma çıkardı. "İşte, senin için alabildiklerimin hepsi bu, ama bir şeyler yemelisin."

Açgözlülükle bir tanesini alıp ısıyorum, suyu dilime tatlı geliyor. Ağlamaktan baş ağrım daha da artıyor ama yemek sanki hayatın kendisi gibi vücuduma geri akıyor. İlk elma saniyeler içinde bitti.

"Sen gittikten sonra," diye başlıyor Freydis, "aynayla o kadar çok vakit geçiriyordum ki, seninle konuşmaya çalışıyordum, sonunda aynaya yakalandım." Sertçe yutkunuyor. "Annem ne olduğunu sordu, ben de söyledim. Bu kadar riskli olduğunu düşünmemiştim."

Devam ederken elleri birbirine dolanıyor. "Yine de sonraki birkaç hafta içinde işler değişmeye başladı. Senin hafıza büyünü özlüyorlardı. Kort üzerindeki kontrollerini kaybetmeye başladılar. Paniklemeye başladılar. Sonra bir gün taht odasının önünden geçerken onun biriyle konuştuğunu duydum. Bu kişi Buz Devi Ishild'di ve onunla bizim küçük aynalarımız gibi çalışan büyük bir aynanın içinden konuşuyordu.

"İlk başta onlarla savaştım. Buz Devleri'yle işbirliği yaptıklarına inanamadım. O noktada Featherblade ya da Valkyrie ile bağlantılarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana tek söyledikleri bunun Buz Divanı'nın iyiliği için olduğuydu."

Gözyaşları tekrar yanaklarından aşağı dökülüyor. "Planlarına uymayı reddettiğimde, bana Featherblade'e gitmeyi senin planladığını, gitmememin senin hatan olduğunu söylediler. Sana ilaç vereceklerdi, seni hasta edip geri getireceklerdi. Ve eğer bu işe yaramazsa... Featherblade'den birine seni öldürmesi için para vereceklerdi."

Ellerimi tuttu. "Ne yapacağımı bilmiyordum ama onların bilgilerine erişebilirsem sana yardım etme şansım artardı. Onlarla savaşıyor olsaydım bana hiçbir şey söylemeyeceklerdi. Bu yüzden bana bunu bilerek yaptığın yalanını söylediklerinde ben de kabul ettim.

"Senden nefret ediyordum gibi davranmak zorundaydım, Buz Mahkemesi'nin iyiliği için her şeyi yapmaya hazırdım. Onlara kaderimde hükmetmek olduğuna ve sarayın varisi olmaya layık olduğumu kanıtlayacağıma dair yalanlar söyledim." Kavrayışı sıklaşıyor. "Ama onlara söylediğim hiçbir şey doğru değildi, Maddy. Her şeyi sana olabildiğince yakın kalabilmek için yaptım.

"Aynanın içinden konuştuğumuzda annem hep oradaydı, tam arkamdaydı. Babamızın Featherblade'e geri dönmesini istemiyordu ama babam seni oradan çıkarmamızın önemli olduğu konusunda ısrarcıydı. Sadece bilgi istiyordu ve bana güvenip güvenmediğini görmek istiyordu."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, gözyaşlarım hâlâ akıyor.

Her zalim söz, her soğuk bakış, beni hayatta tutmak için takılan bir maskeydi. Kız kardeşim başından beri benim için savaşıyordu, bu konuda daha yalnızdı.

Featherblade'de olduğumdan daha donmuş bir saray.

"Oh, Maddy." Freydis beni bir kez daha şiddetle kucakladı. "Devam etmemi sağlayan tek şey, kesintiler yüzünden ölmek üzere olmadığını ve tüm Featherblade'deki en inanılmaz güçlerden bazılarına sahip olduğunu öğrenmek oldu."

"Nasıl bilgi alıyordun?" Omzuna yaslanarak soruyorum. "Annem onu Buz Devi'nden alıyordu." Elleri sıkılaşıyor sırtıma. "Featherblade'de bir bağlantısı olduğunu fark ettim ama kim olduğunu bilmiyordum, yoksa sana söylemenin bir yolunu bulmaya çalışırdım. Seni kaçırmayı planladıklarından haberim yoktu."

"Annemin neden en başta Featherblade'e gitmesi gerekenin sen olduğun konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu biliyor musun?"

Freydis başını sallayarak geri çekildi. "Hayır."

Aklıma bir fikir geldi. "Thyrvi-" diye başlıyorum ama sonra midemde tanıdık bir kıpırtı hissediyorum. Karanlık beni bir kez daha ele geçirmeden önce "Dayan," demeyi başarıyorum.

BÖLÜM 46

MADDY

W Kendime geldiğimde, Freydis başımı dizlerinin üzerine koymuş ve durum o kadar uzun yılları anımsatıyor ki gözlerimin arkası yeniden yanmaya başlıyor. İçimde hiç gözyaşı kalmadığına emin misin?

Freydis saçlarımı şefkatle okşarken yüzünü buruşturuyor.

"Aramızdaki mesafeye rağmen ben her bayıldığımda başın ağrımaya devam etti mi?"

"Evet." Sesi yumuşaktı. "Hayatta olduğunu böyle anladım."

Kendimi tekrar kollarına atıyorum, bırakırsam kaybolacakmış gibi sarılıyorum. Her sarılış bunun gerçek olduğuna, kız kardeşimin benden gerçekten hiç nefret etmediğine ikna olmama yardımcı oluyor.

"Freydis, sana söylemek istediğim çok şey var."

"Biliyorum ve benim de duymak istediğim çok şey var," diyor. "Biraz zamanımız var - Featherblade'e geri dönüp dönemeyecekleri konusunda bir toplantı yapıyorlar. Babamın orada olması gerektiğine karar verdiler." Soru sorar gibi bir kaşını kaldırıyor.

Ona güvenip güvenmemem gerektiğini düşünmüyorum bile. "Evet, yeraltı mezarlarının altındaki hücrelerde kilitli. Aslında onu kilitleyen Kain'di."

"Ateş perisi Kain mi?" diye soruyor ve yüzüm anında kızarıyor.

"Freydis... Ben ona aşığım."

Ağız açık kaldı. "Katil bir ateş perisine mi aşıksın?" diyor, ölümcül bir ciddiyetle. "Erik birlikte vakit geçirdiğinizi ve onun bir tehdit olduğunu söyledi ama..." Bana bakıyor ve ben onun bakışları karşısında kendimi rahatsız edici derecede çocuksu hissediyorum.

Kain ve benim aramda hiç de çocukça bir şey yok ve yanaklarım daha da yanıyor.

"Bu şu anda yapılamayacak kadar uzun bir konuşma," diyorum hızlıca. "Hemen buradan nasıl çıkacağımızı bulmalıyız."

Başını iki yana sallıyor. "Portal açmayı bilmiyorsan buradan çıkmanın bir yolu yok."

"Hayır," diyorum. "Buz Devi diyarı tam olarak nerede?"

"Kök nehirlerin altında bulunuyor. Bildiğim kadarıyla içeri girmenin tek yolu bir geçit, tabii uçmayı bilmiyorsan."

"Sigrun'u buraya getirmeliyiz," diyorum kararlılıkla.

"Featherblade'deki herhangi biriyle iletişim kurmanın bir yolu var mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, dışarıdaki tek bağlantım senin aynandı." Aklıma bir fikir geliyor; onu son gördüğümde ayna Sarra'daydı. "Freydis, kompakt aynan yanında mı?"

Başını salladı. "Evet. Bu da bende."

İçeri girerken düşürdüğü eşyaları topluyor, bir çantayı karıştırıyor ve bana Skadi'nin tacını uzatıyor.

"Neden onlara bende olduğunu söyledin?" Elimde evirip çevirerek soruyorum.

"Çünkü onu ne kadar çok istediklerini biliyordum ve her ne için istiyorlarsa, iyi bir şey olamazdı. Onu almak için gelip seni Featherblade'den bu şekilde çıkaracaklarını gerçekten düşünmemiştim." Gözleri tekrar yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm ama sana zaman kazandırmak için aklıma gelen tek şey buydu."

"Sorun değil," diye gülümseyerek onu rahatlatıyorum, sonra gözlerimi tekrar başlığa çeviriyorum. Kaldırıp daha yakından bakıyorum. "Bekle... Zümrüt mü buldun?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Annemden saklamak zorunda kalmadan önce, sen gittikten birkaç gün sonra. Annemin su gibi donuk misafirlerinden birinden çaldım."

"Freydis, diğer mücevherlerin hepsi bende," diyorum nefes nefese. "Ne?"

"Hepsi bende. Bunu düzeltebiliriz."

Freydis bana şüpheyle bakıyor, ağzı gergin. "Ama kırık kalırsa kullanamazlar."

"O mücevherleri eninde sonunda alabilirler. *Yggdrasil* boyunca bağlantıları var." Bunun gerçekliği aramızda ağır bir şekilde oturuyor. "Bu onları yavaşlatır ama durdurmaz. Önce onu tamir edersek, büyüsunü kendimiz kullanabilirsek, belki de tüm bunlara bir son verebiliriz."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Ama bunu bu kadar çok istemelerinin bir nedeni olmalı."

Yüzümü inceliyor. "Maddy, bu sadece senin merakın mı? Tamir ettiğimizde ne olacağını görmek mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Hiç sanmıyorum." Kelimeler hissettiğimden daha kesin çıkıyor. "Bak, tüm mücevherleri bir araya getirelim, sonra karar verimiz."

Hızlıca çalışıyoruz. Ben yıldız taşını güzel bileklikten çıkarıyorum, Freydis de ay taşını kasanın dışında bulduğum ve artık bir ömür gibi gelen mücevher parçasından kurtarıyor.

Her iki mücevher de sıfırlandığında, Featherblade tarafından ödüllendirildiğim ateş taşını çıkarıyorum. Navi'yi düşündüğümde suçluluk ve üzüntü içimi kaplıyor. "Oda arkadaşım bunu aldığım gün öldü," diyorum mücevher ateş turuncusu renginde parlarken. "Cesedinin yanına uzanıp ölü taklidi yapmak zorunda kaldım."

"Fates, Maddy, üzgünüm." Freydis bana şiddetle sarıldı.

Bıraktığında ayna elbisesinin kıvrımından yere düşüyor.

İkimiz de bir süre ona baktık.

"Tacı düzeltmeden önce aynayı deneyelim mi?" diyor umutla.

Tamir etme konusunda gergin. Bunca yıl bunun benim kurtuluşum olacağına ikna olmuşum ve şimdi...

"Tamam," diyorum. Bana aynayı uzatıyor. "Bunun işe yarama ihtimali neredeyse hiç yok ama sen benimle konuşmayınca aynayı arkadaşşıma verdim." Yüzünde bir acı beliriyor. "Arkadaşım..." Duraklıyorum, boğazım biraz kapanıyor. "Arkadaşım hasta. Featherblade'in dışındaki gölgelikte dolaşan bir canavardan büyü kapmış."

"Üzgünüm," diyor Freydis usulca, "ama orada birinin olmasına sevindim."

"Hastalanması benim suçum. Sonra Erik durumu daha da kötüleştirdi."

"O tam bir şeytan." Küfür, kız kardeşimin dudaklarından tuhaf bir şekilde dökülüyor.

Acımasızca başımı sallıyorum. "Orgid daha kötü. Inga benden nefret ediyor ama Orgid acı çektirmekten hoşlanıyor."

"Yani ayna arkadaşında mı?"

"Evet, ama bırakın yanında olmasını, bilincinin yerinde olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Denemeye değer," diyor Freydis. "Yapabileceğin şeyi yap, yapamayacağın şeyi değil."

İçime bir sıcaklık doluyor. "Ah, Freydis, bunu Featherblade'de kendime kaç kez söylediğimi bilemezsin. Bu benim mantram oldu, aklımı başımda tuttu. Haftalardır doğru kararlar almama yardımcı oluyor."

Bana ışıltı ışıltı bir gülümseme veriyor. "Güzel. En azından bir şekilde seninleydim," diyor.

Aynayı açıyorum ve canlanmasını istiyorum. Beş dakika sonra, bir kez daha bu aynadan kesinlikle nefret eden ve onu milyonlarca parçaya ayrılana kadar duvara fırlatmak isteyen bir pozisyondayım. "Cevap yok-"

Freydis'in nefesi kesilirken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Hücrenin kapısı kırılarak açılır ve annemiz içeri girer.

BÖLÜM 47

MADDY

M Annesi Freydis'e bakar ve yavaşça başını sallar. "Biliyordum. Bana olan sadakatinde numara yaptığını biliyordum. İnandığım anlar oldu," diyor ağır bir sesle, "ama ben içten içe ikinizin hep böyle olduğunuzu biliyordum. Çok yakın."

Daha iyi bilmesem, sesinde kıskançlık olduğuna inanabilirdim.

Ama şu anda tek umursadığım şey tacı saklamak.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde, bacağımın parıldayan metali örttüğünden emin olarak hareket ediyorum.

Freydis ayağa kalkıyor, etekleri uçuşuyor ve tacı açık çantaya sokmam için bana yeterli siper sağlıyor.

"Yaptığın şey yanlış anne," diyor emin olmayan bir sesle. Korkmuş.

"İkiniz de çenenizi kapayın ve benimle gelin."

Thyrvi bir hırıltı çıkarırken ona bakıyorum. Zihnimde konuşmaya başlıyor ama onu anında yok ediyorum. Bana karşı kullanılması riskini göze alamam.

Annem bana bakıyor ve elinin etrafında buz oluşuyor. "O yaratık emrinde olabilir ama senin gücün Buz Sarayı'nın Kraliçesi'yle boy ölçüşemez," diye homurdanıyor.

"Kızlarının güçlü olmasını istediğini sanıyordum," diyor Freydis, sesi kısık.

"Kızlarımın *itaatkâr* olmalarını istiyordum," diyor Anne.

Hayatım boyunca o soğukkanlı dış görünüşünün altında bu kadar öfkeyi mi saklıyordu? Düşündükçe buna inanmak daha kolay geliyor. Buz Mahkemesi'ni onlarca yıldır demir yumrukla yönetiyor. Entrikacı ve zalim.

Her ne kadar kabul etmeyi reddetsem de, orada olduğunu biliyor olmalıydım. Sanırım Freydis de biliyordu.

"Gel," dedi annem. "Erik, Ishild'le birlikte uzakta ama o dönene kadar ikinize de o hücrede güvenmiyorum. Kafese geri dönüyorsunuz."

Midem bulanıyor.

"Freydis, asanı ve o çantada ne varsa bana ver."

Yerden atılmış mücevher parçalarını toplayıp çantayı doldururken, ateş taşını gömleğimin içindeki cebe, deri sargının altına dikkatlice yerleştirirken Freydis beni tamamen görmezden geliyor.

Doğrulduğumda annem gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle bana bakıyordu.

Onunla savaşmayı deneyebiliriz ama aramızda bile yeterince güçlü olduğumuza inanmıyorum ve o da bunu biliyor.

Gözlerimi indirdiğimde, tatmin olmuş bir homurtu çıkarıyor ve hücreden dışarı adım atıyor.

Freydis'e "Şimdilik onu takip edeceğiz, ama kaçma şansımız olursa bunu değerlendirin," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve birlikte Anne'yi tünele kadar takip ediyoruz. Yolun yarısında konuşmaya başladı.

"Sen tam bir hayal kırıklığısın, Freydis. Tıpkı baban gibisin. O da bir hayal kırıklığı. O zayıf. Çok daha fazlası olma kapasiten vardı ama bunun yerine sen de diğerleri gibi yumuşak, acınası ve işe yaramaz biri oldun."

Freydis yürürken yanımda sertleşiyor, yüzü kararıyor. "Açıkçası neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. O kadar çok zaman harcadım ki ve enerjisini seni bir sonraki kraliçe olarak yetiştirmek için harcadı ve şimdi bunun hiç şansı yok." Annem aniden dönüyor, yüzünde öfke var. "Şimdi benim varisim kim olacak? Ne *yaptığının* farkında mısın?"

Freydis öne çıkar ve annesinin suratına bir tokat atar.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırır. "Yıllardır ona pislikmiş gibi davrandın. Yıllarca onu güvende tutmanın tek yolunun bu olduğuna inandım ama senin tek yaptığın onu kullanmaktı! Onlarca yıl boyunca her gün öleceğine inanmasına izin verdin! Bırakın kendi kızınızı, herhangi birine böyle davrandığınıza inanamıyorum!"

Freydis bağırırken annemin yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde kızarıyor.

Kendi sihrim bensiz çalışıyor, bedenimin etrafında dönüyor, kız kardeşimi savunmaya hazırım. Ama çok geç kalmıştım.

Annem Freydis'in önünü bir kar kütlesiyle kesti. Kız kardeşim geriye doğru uçarak tünelin duvarına çarpıyor ve ben de iki elimle anneme ateş ediyorum.

Buz parçaları uçuşuyor ve her birini jilet keskinliğinde yaptım. Sivri uçları derisini deliyor ve çılgılık atarak bana dönüyor.

Benim hareketimi aynen yansıtıyor.

Kırıkları deri sargım hariç her yerimi delip geçiyor ama çılgılığımı bastırabiliyorum. Tam Thyrvil'i çağırmak üzereydim ki bir hırıltı duydum ve titreyen ateşi gördüm.

Bunlar Inga ve Brunnin, tünelden aşağı koşuyorlar, Orgid de hemen arkalarında.

Kapana kısıldık. Hücre diğer uçta ve tek çıkış kapalı. Üçüyle birden başa çıkamayız.

Annem, muhtemelen içine sapladığım buz parçalarını eritmek için ellerini giysili vücudunda aşağı yukarı hareket ettirirken bana dik dik bakıyor. Beyaz ve maviden oluşan tertemiz yüzü küçük kırmızı kan çizgileriyle gölgelenmiş durumda ve Freydis'in ayağa kalkmasına yardım ederken bundan acımasız bir memnuniyet duyuyorum.

"Kanaman var," diyor.

"Sadece küçükler," diyorum ona.

"Siz ikiniz midemi bulandırılıyorsunuz," diyor annem, sonra Inga ve Orgid'e dönüyor, Inga'nın devasa ayısı devler için yapılmış tünelin büyük bölümünü doldurarak durmuş. "Onları kafese koyun. Ben arkadan gelip bir yere gitmediklerinden emin olacağım," diye tükürüyor.

Freydis ve ben kavga etmeyiz. Bir anlamı yok. Sayıca azdık.

Kafese kilitlendiğimizde annem Orgid'le konuşuyor. "Onu yan tarafa indirmeyin. Buna gerek yok. Erik dönene kadar onları görebileceğiniz bir yerde tutun."

Bize son bir kez tiksintiyle bakarak, fae boyutundaki mobilyaların arkasındaki tünelden aşağı doğru adım atıyor.

Freydis'le konuşmak, bir tür plan yapmak için yanıp tutuşuyorum ama Inga ve Orgid kafesin hemen yanındaki kürklerin üzerine oturuyorlar.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" İkisine de soruyorum ve sonra doğrudan Inga'ya bakıyorum. "Ve neden benden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

Eğiliyor ve parmaklıkların arasından bana bakıyor. "Her şeye sahipsin."

"Öz annem beni öldürmekle tehdit ediyor."

Alay ediyor. "En azından senden nefret eden bir ailen var."

"Ailen olmadığı için üzgünüm ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğim açık.

Orgid'e dönüyorum. "Peki ya sen?"

"Sadece senin pislik olduğunu düşünüyorum," diyor, sonra omuz silkiyor. "Bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yok, şimdi olmaz. Annen benim ailemin sahibi."

Hiç şaşırmadım. "Yani bunu yapman en başından beri senden mi istendi?"

Başını sallıyor. "Babamla bir anlaşma yaptık; seni Featherblade'i terk edecek kadar mutsuz edersek şantajından kurtulacaktık. Ve güç gösterisinden sonra annen beni buldu ve kuralları değiştirdi. Ne kadar perişan olursan ol, gitmeyeceğin açıktı, bu yüzden seni etkisiz hale getirecektik ya da gerekirse öldürecektik."

Freydis'in nefesi kesildi. "Annem size kendi kızını öldürmenizi söylemedi." Orgid güler. "Tüm bunlardan sonra bile buna inanmıyor musun?"

Freydis sessizleşiyor. Garip bir şekilde hissizleştiğimi hissediyorum. Hücrede babamla yüzleşmemden ve annemin az önce gördüğüm kırbaçlanmış halinden beri hiçbir şey beni şok edemiyor.

"Babam biliyor muydu?" Freydis sonunda sakın bir sesle soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Baban annene kıyasla çok zayıf. Annen"-Orgid düşünüyor-"*ilginç*. Aileme sahip olduğu için ondan nefret etmem gerekir ama kendimi ona hayranlık duymaktan alıkoyamazken buluyorum."

"Bunun nedeni aynı çılgın, güce aç arzuları paylaşıyor olmanız."

"Oh, sence ben deli miyim?" Orgid öne doğru eğildi ve yüzünü zalim bir gülümseme aydınlattı. "Sana ne kadar haklı olduğunu göstereyim."

"Orgid..." Inga uyarıda bulunuyor.

"Erik, Ishild'le birlikte orduyu toplamak için saatler harcayacaklarını söyledi. Çok vaktimiz var," diyor arkasını dönmeden önce. "Bakalım kız kardeşin beyninde gidip saklanabileceği boktan bir yer olmadan ne yapacak."

"Hayır!" Ayağa fırladım. "Onu rahat bırak."

Freydis koluma dokundu. "Sorun değil. Dayanabilirim."

"Hayır, buna gerek yok!" Thyrvi'yi çağırıyorum ve Inga'nın ayısı cevap olarak kükrüyor. Üç buz devi yaklaşıyor.

"Savaşa!" Thyrvi zihnimde bağılıyor ama saniyeler içinde dev eller onu kavıyor ve devasa, alev alev yanan ayı çoktan yaklaşıyor.

"Kahretsin!" Onu tekrar yok ediyorum. "Üzgünüm, Freydis."

Yapamam-" Başını sallıyor ve Orgid kıkırdıyor.

Sonraki iki saat kafeste olduğum zamandan çok daha kötü geçiyor.

Freydis'in çılgınlıkları dağın duvarlarında yankılanırken Orgid'in gölgeleri Freydis'in zihninde dolanıyor. Her hıçkırık, her yalvarış ruhumda bir yara daha açıyor.

Midemin çukurundaki ateş daha önce çatırdıyorsa bile şimdi bir cehenneme dönüştü ve beni içten içe tüketmekle tehdit ediyor.

Bildiğim her dilde her türlü küfrü tükettim, omuzlarım morarana kadar kendimi parmaklıklara attım ve Orgid'i korktuğunu hayal edebileceğim her şeyle tehdit ettim.

Ama hiçbir şey onun işkencesini durduramıyor.

Sadece ileri geri sallanabiliyorum, dizlerime sarılıyorum ve iniltilerini bastırmaya çalışıyorum. Onu yatıştırma çabalarım bile

Orgid'e daha fazla mühimmat verir.

Dağda yankılanan devasa bir çınlama Inga'nın dikkat kesilmesine neden olur. "O da neydi?"

Buz Devleri şaşırtıcı bir hızla harekete geçiyor, devasa formları en yakın tünellerde birleşiyor.

Gidiyorlar.

Parmaklıklara yaslanıp gidişlerini izlerken ellerim öfkeyle titriyor. Umut tehlikeli ve parlak bir şekilde alevleniyor.

"Git ve öğren," diyor Orgid.

Saatlerce komuta etmek ve acı çektirmek onu aşırı özgüvenli yapmış.

Evet. Gidin ve o lanet olası ayıyı da yanınızda götürün!

Inga bana şöyle bir bakıyor, kafesimin içinde güvende olduğuma karar veriyor ve başını sallıyor. "Bir dakika içinde döneceğim." Tüm Buz Devleri'nin inmekte olduğu tünele doğru koşuyor, çınlamalar hâlâ dağ silsilesinde çınıyor.

Gözden kaybolduğu anda Thyrvi'yi çağırıyorum. Yapmak üzere olduğum şey hakkında aklımda hiçbir şüphe yok. Hem de hiç.

"Kurallar değişt," diyorum yüksek sesle, Orgid'in arkasında belirdiğinde, gelişinin sesini maskeleyemeye çalışıyorum. Thyrvi'yle konuşuyorum ve ne demek istediğimi anlaması için dua ediyorum. "Daha önce yapamayacağını söylediğim her şeyi... yap."

Thyrvi'nin sesi zihnimde gürlüyor. "Zevkle."

Orgid'in şaşkınlıktan çatılmış kaşlarının oluşmasına ancak zaman var. "Sen ne-"

Thyrvi'nin devasa pençesi onu cümlesinin ortasında yakalıyor ve yere yuvarlanmasına neden oluyor. Bir çığlık atarak karda kayıyor, asasıdan gölgeler fırlıyor ama ayım çok hızlı. Saldırırken dişlerini sessizce gösteriyor.

Bir büyük, görkemli hamleyle onu çıkıntının kenarından aşığı yuvarlıyor.

Tam yirmi saniye boyunca çığlıklarını duyuyorum ve içimde uzun zamandır bastırmaya çalıştığım o derin, karanlık, çarpık şey her birinden zevk alıyor.

BÖLÜM 48

MADDY

"Thyrvi, bizi hemen bu kafesten çıkar," diyorum Freydis'in ayağa kalkmasına yardım ederken.

Thyrvi dokuma parmaklıklara vuruyor, pençeleri onları anında parçalıyor.

"Thyrvi'nin onu öldürmesine izin verdiğim için beni azarlamadan önce, bir keresinde yanarken onu söndürmüştüm," diyorum kız kardeşime. "Ona bir şans verdim. Ama seni öyle görünce..."

Titriyor ama iri gözleri sertleşiyor. "Ben olsam onu dağdan aşağı atardım," diye hırlıyor.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Beni birkaç saat izlemek zorunda kaldın, Maddy. Ben seni bütün gün izlemek zorunda kaldım. O fae'nin içinde kötülük vardı. *Yggdrasil*, başkalarına acı çektirmekten bu kadar zevk alan biri olmadan daha iyi."

Kendimi minnetle Thyrvi'nin yanına bastırırken, "Aynı fikirdeyim," diyorum. "Dev, alevli ayıyla olan arkadaşından kurtulmak daha zor olabilir, gerçi onlar kardeş gibiydiler. Bize karşı pek yumuşak davranmayacaktır."

Freydis, "Şimdi buradan gitmek için daha da fazla neden var," diyor. "Taç olmadan gidemeyiz."

Freydis kolumu çekiştiriyor. "Gerçekten mi?"

"Evet! Onu neden istediklerini bilmemiz gerek. Ve o çantada ihtiyacım olan başka şeyler de var." Sanırım *Kain'in buna ihtiyacı var*. Eğer dışarı çıkarsak

sonra miğferinin diğer yarısını kaybettiğim için beni asla affetmeyecek.

Bölgeyi hızlıca araştırıyoruz ama annem karlı tünelde düşürdüğünden beri çantayı gördüğümü hatırlamıyorum. Onda mıydı? Yoksa önemsiz olduğunu düşünüp orada mı bıraktı?

Freydis çıkıntıdan dışarı bakar ve havayı içine çeker. "Aşağıda bir sürü hareket görüyorum," diyor. "Sence bu çınlama bir alarm mı?"

"Ya da bir savaş çağrısı," diyorum ona katılarak. "Devler alarm çaldığında ne yapacaklarını biliyor gibiydiler."

Buradan bakıldığında karınca büyüklüğünde olan Don Devleri sıraya dizilmiş. Trebuche olduğunu tahmin ettiğim tahta nesneler karlı zeminde yuvarlanıyor.

"Bak," diyor kız kardeşim, dağın yamacından aşağıya doğru işaret ederek. Eğimin daha az dik olduğu yerde, vadinin sadece elli metre kadar yukarısında, çıkıntı yapan başka bir çıkıntı görüyorum. "Annemle oraya gitmiştim. Devlere oradan komuta edecekler." Biz izlerken, Ishild'in parlayan mavi saçlarının çıkıntıda parladığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Hepsi akılsız homurtular değil," diyor Freydis bana. "Buraya birkaç kez geldim ve diyarın bu kısmındaki komutan Ishild olsa da, onun kadar zeki ve güzel olanlar da var. Görünüşe göre homurdanan gruplardan sorumlular."

Bu Brynhild'in derslerinde Buz Devleri hakkında okuduklarımla örtüşüyor. Cevap veremedim, kasvetli gri gökyüzünün arka planında karanlık, dalgalı bir noktanın belirdiğini görüyorum.

Gözlerimi kısarak nefesimi
tutuyorum. Bir tane daha ona
katılıyor.

Ve sonra bir tane daha.

"Lütfen, lütfen, lütfen, bu Valkyrie olsun," diye dua ediyorum yüksek sesle.

Çok çok aşağıda bir ışık patlaması gördüğümde umut bedenimde elektrik gibi vızıldıyor.

Bu bir geçit.
Bizi buldular.

"Orgid nerede?"

Beklenmedik ses ikimizi de ürkütüyor ve ayağa fırlıyoruz. Thyrvı hırlayarak Inga ile aramıza giriyor.

"Asam yok, Maddy!" Freydis bana tıslıyor. Buz parçaları ellerimin etrafında dönüyor.

"Düştü," diye sesleniyorum Inga'ya. Yavaşça bize yaklaşıyor, ayısı arkasında, ama adımları sözlerimle durdu.

"Ne?"

"Düştü," diyorum tekrar, daha yüksek sesle. "Onu sen öldürdün."

"Onu Thyrvı öldürdü."

"Senden nefret ediyorum," diye hırlıyor.

Omuzları kamburlaşıyor ve Brunnin'in kürkü yanıyor ve yaratık göğsünde hırlarken daha da parlıyor.

Thyrvı cevap niteliğinde bir meydan okumayla gürlüyor.

Ama herhangi bir kavga başlamadan önce Freydis solumuza doğru koşuyor. Ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde onu takip ediyorum. Thyrvı bir kükremeye hırpalanmış ahşap kafesi Inga'ya doğru savuruyor ve onun ayağa kalkmasına neden oluyor. Bizi takip etmeye başlıyor, sonra arkamızdan koşuyor.

"Neden kaçıyoruz?" Biz koşarken Thyrvı zihnimde öfkeyle bağılıyor.

"Tacı ve Freydis'in esasını bulmamız gerekiyor ve onlar bu tünellerde olabilir!"

Inga'yı hızla kaybediyoruz. Onu saptırmak için yaptığım buzdan duvarlar ve Freydis'in dağ hakkındaki ilkel bilgisi sayesinde avantajlıyız.

Ama çantayı bulma şansımız yok.

Freydis, "Eğer annem onu yanına aldıysa, komuta çıkıntısında olabilir," diyor. Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Tamir ettiklerinde ne olacak?"

"Tamir edemezler," diyorum. "Ateş taşı bende."

Rahat bir nefes aldı. "Belki vadide olanlarla dikkatleri dağılırsa, savaşmadan onu geri alabiliriz?"

"Denemeye değer. Al, sen buna göz kulak ol." Ateş taşını ona veriyorum. Esir alınma ya da savaşmak zorunda kalma ihtimalim

Ayrıca o her zaman benden daha dikkatli olmuştur.

Sonunda çıkıntıyı bulduğumuzda Thyrvi'ye onu ortadan kaldırmam gerektiğini söylüyorum. "Seni fark etmek çok kolay. Yemin ederim kavga çıkar çıkmaz seni geri getireceğim."

"Oh, kavga olacak," diyor, yeri eşeliyor, gözleri vaat edilen şiddetle parlıyor.

Kız kardeşime bakıyorum ve onun da benimle aynı garip heyecanı hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Korku elbette var ama bu işi bitirme arzusu da var.

Bize zarar verenleri cezalandırmak için.

Kazanmak için.

Thyrvi döküleceği kan miktarıyla ilgili korkunç bir tirada başlıyor ve ben de onun kocaman göğsüne sarılıp gözden kaybolmadan önce tam bir dakika boyunca gitmesine izin veriyorum.

Çıkıntıya gizlice çıktığımızda, daha yüksek olandan tamamen farklı bir şekle sahipti. Daha dar ve çok daha uzun, dağın etrafını sarıyor ve aşağıdaki vadinin mükemmel bir görüntüsünü veriyor. Sandık yığınları saklanmak için çok sayıda yer sunuyor, ancak kimseyi göremiyorum.

Dikkatlice, çıkıntının kenarına doğru sürünüyoruz.

BÖLÜM 49

MADDY

A Aşağıda tam ölçekli bir savaş başladı ve savaşımaya gelenlerin sadece üç Valkyrie olmadığını gördüğümde kalbim göğsümde tekliyor.

Haftalardır birlikte çalıştığım Featherblade'in kaleleri, önceden düzgün sıralar halinde dizilmiş Buz Devlerinin arasına dağılmış durumda ve ortalığı kasıp kavuruyorlar.

Eldith'in zümrüt kurdu canlı bir alev gibi hareket ediyor ve devlerin bacakları arasında dolanırken yeşil ışıktan izler bırakıyor. Devasa bir sopa aşağı savruluyor ve Eldith yuvarlanırken onu birkaç santimle ısıtıyor. Lauf sıçırıyor, dişleri buzlu ete batıyor ve ona güvenli bir yere kaçması için çok değerli saniyeler veriyor. Alnındaki yaradan kan akıyor ama ellerinden sarmaşıklar fırlatırken kararlılıkla hareket ediyor.

Garda'nın siyah ayısı bir kurttan biraz daha büyük olmasına rağmen korkunç bir vahşilikle dövüşüyor. Eklemleri ve zayıf noktaları hedef alıyor, kompakt boyutu Devlerin devasa bedenlerine tırmanırken yıkıcı darbelerden kaçmasına izin veriyor.

Bir Dev'in eli Garda'yı yakalayıp havaya kaldırıyor ama ayı kendini yaratığın yüzüne fırlatıyor, pençeleri manik bir boğuşma içinde gözlerini buluyor. Birlikte düşüyorlar, Garda pratik bir hareketle ayağa yuvarlanıyor.

Henrik'in kartalı bir uyarı çığlığı atarken, devasa oklardan oluşan bir yayılım ateşi gökyüzünü karartıyor. Henrik bir kayanın arkasına dalar ama yeterince hızlı değildir; bir tanesi omzunu sıyrarak onu döndürür. Kartalı misilleme yapıyor,

pençelerini bir devin yüzüne geçirmek için inanılmaz bir hızla dalıyor. Okunu saplarken Henrik'in kolundan kan akıyor ama nişanı mükemmel.

Martom üç Dev'in ortasında duruyor, ellerinden dalgalar halinde büyü akıyor. İki canavar aynı anda üzerine saldırıyor ve birini kaskatı kesiyor ama bu çaba onu iki büküm bırakıyor. İkincisi yaklaşıyor ve Roge'un altın kurdu o kadar hızlı havaya sıçrıyor ki bulanıklaşıyor, küçük buz-fae'yi yakalıyor ve onu ölümcül bir darbenin yolundan çıkarıyor. Staffan'ın iri, tüylü boz ayısı kükreyen canavara çarpıyor ve Roge'un kurdu geri uçuyor, Staffan ve Roge yüzüne ok üstüne ok atarken ayaklarını ısıyor.

Valdis'in siyah kanatları gri gökyüzünü yararak yukarıdan ok yağdırıyor. Bir Dev'in eli kanadına çarpıp onu döndürüyor ama hızla toparlanıyor. Onun altında, Harald kendini tamamen çılgına çevirmiş, dev saflarını yırtarcasına ilerlerken devasa formu neredeyse tanınmaz halde. Sayısız yarasından kan akıyor ama ayı büyüsu onu neredeyse durdurulamaz kılıyor, etrafında savaş alanındaki her yerden daha fazla kaos ve yıkım var.

Belki de Sigrun'un durduğu yer hariç. Efsanevi mızrağını kullanırken beyaz kanatları arkasında muhteşem bir şekilde yayılıyor. Silah kadim büyüyle parıldıyor, her vuruş yeşil ışıktan izler bırakıyor. Üç mavi saçlı komutan dev ona doğru yaklaştığında geri çekilmiyor. Mızrağı bir hareket bulanıklığına dönüşüyor ve bir darbe yan tarafına isabet etse de fark etmiyor gibi görünüyor.

Büyülenmiş durumdayım ve biliyorum ki Thryvi bunu izliyor olsaydı çoktan dağın yamacından aşağı inmiş olurdu. Ve ben de onunla birlikte orada olurdum.

Varlığımın her zerresiyle savaşa katılmayı arzuluyorum.

Orada, onlarla birlikte, düşmanlarımızı alt ediyor olmam gerekiyordu. Herkesin güvenliği için hayatımı riske atmalıydım.

"Freydis," diyorum gözlerimi muhteşem savaştan ayırıp kız kardeşime bakmaya çalışarak, "onlara yardım etmeliyim. Thyrvi ve ben, onlarla birlikte eğitim aldık. Biz bir takımız. Orada olmalıyım."

Freydis'in gözleri korkuyla dolu ama başını sallıyor. "Bu haldeyken seni durdurmaya çalışmamam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Ama sonra başka bir ses adımı haykırıyor ve ben kalbim yerinden fırlayacakmış gibi dönüyorum.

"Maddy!"

"Sarra?"

Çıkıntıya inip bana doğru koşan Sarra'ydı.

İniş.

O nasıl...

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı.

Kanatları var.

Sarra'nın kocaman, derimsi, kırmızı damarlı *çığlık* kanatları var.

Şaşkın şaşkın bakarken düşüncelerim tamamen durdu. "Nasıl..." Bana çarpıyor, kollarını vücuduma sıkıca sarıyor, ve büyü bozuldu.

"Sarra, tanrılar, özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm." "Bunu Erik yaptı, sen değil."

Farklı hissediyor. Farklı kokuyor.

Farklı *olduğunu* düşünüyorum, omzunun üzerinden sırtından çıkan devasa kanatlara bakarak. Suçluluk duygusu beni her açıdan vuruyor, vücuduma yağmur gibi yağıyor ve hıçkırıklara boğuluyorum.

"Sana asayı verdim. Sana tüyü verdim... Benimle hiç tanışmamış olsaydın, bana hiç şefkat göstermemiş olsaydın..."

"O zaman kanatlarım olmazdı," diye fısıldıyor. "Uçmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemezdim. Dünyada var olduğunu bilmediğim renkleri göremezdim. İnsan gözünün göremediği yaşamı hissedemezdim."

Geri çekilip ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. Gözleri hâlâ tıpkı kendi gözleri gibi, sıcak, geniş ve kahverengi, zekâ dolu.

"Artık acı çekmiyorum ve vücudumun şekli de bozulmadı. Sadece bunlar var." Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Ve sanırım yapabileceklerimin sadece yüzeyine dokundum. Bu yeni bir tür toprak büyü ve olağanüstü." Sesi heyecandan soluk soluğa ve ben de umutla dolup taşıyorum.

"Sen... çığlık atacak gibi hissediyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, kendimi canavar gibi de hissetmiyorum. Et yeme ya da insanları parçalama arzusu yok." Bana alaycı bir şekilde

Gülümseyin. "Henüz değil, her neyse. Her yerde daha önce hiç duyamadığım şeyleri duyabiliyor, görebiliyor ve hissedebiliyorum. Ve uçabiliyorum. Maddy, bu inanılmaz ötesi."

Ona gülümsüyorum, hâlâ bunun işe yarayabileceğini ummaktan korkuyorum. "Aman Tanrım, Sarra, ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söyleme," diye cevap veriyor. "Kain savaşmak için burada olmak isterdi. Sana yardım etmek için."

Onun adını duyunca göğsüm daralıyor. "Ona geri dönmeliyim. Ama önce tacı almamız gerek."

"Ne tacı?"

"Skadi'nin tacı, bir Buz Sarayı kraliyet yadigârı. Kız kardeşim ve ben yıllardır onu tamir etmeye çalışıyoruz çünkü efsaneye göre içinde inanılmaz bir buz büyüğü var. Beni iyileştirebileceğini düşündük."

"Erik sende olduğunu düşündüğü için mi seni aldı?"

"Evet. Freydis onlara zaman kazanmak için bende olduğunu söylemiş." Sarra kardeşime bakıyor, ben de hızla devam ediyorum. "Başından beri benim tarafımdaydı, aileme yalan söyledi ve bana yardım etmeye çalıştı."

Sarra'nın kaşları çatılıyor ve Freydis'e gülümsüyor. "Seni özledi," diyor ona.

Freydis zorlukla yutkunur. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunurken, buz gibi bir ses o anı bozuyor.

"Ne kadar
dokunaklı."
Hepimiz
dönüyoruz.

Annem, Erik ve Ishild, iki Buz Devi, Inga ve Brunnin'in desteğiyle çıkıntıdan bize doğru geliyorlar.

Thyrvi'yi çağırıyorum ve cisimleşirken kükrüyor.

Gürültüyü Sarra ve Freydis'e umutsuzca fısıldadığım sesi maskelemek için kullanıyorum. "Tacın olduğu çantayı bulun. Ben onların dikkatini dağıtacağım."

"Bu iş şimdi bitiyor," diyor annem ve Freydis ile Sarra dağılıp kasaların arkasına saklanıyorlar. İkisinde de büyü yok. İkisi de dövüşemiyor. Ama ben dövüşebilirim.

"Haklısın," diye karşılık veriyorum. "Öyle."

Bir Valkyrie, bir kraliçe, üç Buz Devi ve sekiz ayaklı bir ateş ayısının karşısında yine sadece ben ve Thyrvi varız. Ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.

BÖLÜM 50

KAIN

T Kasadaki son oda boş.

Parıldayan tavan, apliklerdeki ateş ışığını yansıtıyor ve üç kaide çıplak duruyor, ama görebildiğim tek şey bu.

Titreyerek nefes alıyorum.

Düşünmek. Kontrolümü kaybetmemeliyim ve düşünmeliyim.

Sigrun, Featherblade'in bana kefil olabileceğini söyledi. Odaya bakıyorum, sonra önceki tünele geri dönüyorum.

Burada bana yardım edebilecek bir şey olmalı.

Metodik olarak, lanetimi bozabilecek ya da ona ulaşmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulmak için her eşyayı tarıyorum.

Kullanabileceğim hiçbir şey göremiyorum. Kullanabileceğim bir şeyi tanıyıp tanımayacağımı bile bilmiyorum.

Son odaya geri dönüp tavana bakarken Skoll yanımda canlanıyor ve hayal kırıklığımı zorlukla kontrol altında tutuyorum.

Çok yakın ama bir o kadar da uzak.

"Bana yardım et," diye hırıliyorum boş havaya. Skoll kafesteki bir canavar gibi adım atıyor, varlığı harcadığımız her an daha da alevleniyor. Her saniye onun-

Hayır. Ona ne yapıyor olabileceklerini düşünemiyorum.

Düşün.

Boş kaidelere doğru ilerliyorum. Dümen parçası muhtemelen bir tanesinin üzerindeydi. Çıplak ellerimi oyulmuş taşın üzerinde dalgınca gezdiriyorum.

zihnimi çalıştırıyor, ve sıcaklıkla titriyor. Kaşlarımı atıyorum.

Ben sadece canlı şeyleri yakarım.

Daha yakından bakınca, tahtaya kazınmış bir r n fark ettim.

Kurban.

Diğer ikisinin yanına gidiyorum ve onlar da aynı şeyi söylüyor.

"Neyden vazgeçmemi istiyorsunuz?" Tavana bakarak yüksek sesle söylüyorum.

Bir ışık parlamasıyla önümdeki duvarda devasa bir goblen beliriyor.

Odin, *Yggdrasil*'in dallarından sarkıyor, yüzü acı çeken bir maske. Kuzgunlar başının etrafında dönüyor, r zg r pelerinini savuruyor ve dokuz günlük işkencesi etine kazınmış. Bu Odin'in kurbanıdır, Yüce Baba bilgi edinmek için kendini asar.

Ama alışıl gelmiş tasvirden farklı bir şey var. Kudretli mızrağı *Gungnir* yerine, diğer elinde törensel bir kupa tutuyor.

Bir sarsıntıyla ikizini gördüğümü fark ediyorum.

Dönüp tünel boyunca koşmaya başlıyorum, Skoll da yanımda yarışıyor, ta ki kupaya ulaşana kadar. Gümüşten yapılmış ve kaldırdığımda sihirle titreşiyor, sonra aniden doluyor.

Sıvı kalın ve siyah ve çürük gibi kokuyor.

İntikam için neyi feda ederdin?

Soru kafamın içinde ınılıyor, oraya başka biri tarafından konmuş.

şokla neredeyse bardağı düşürüyorum ve Skoll uluyor.

"Hayatımı," diye fısıldıyorum.

Kor Miğferi Stutr'un gücünü içeriyor. Uzun zamandır sürgünde olan lav tanrısı.

Bir tanrı dışında onu takan hiç kimse hayatta kalamaz. Ama bunu yapanlar etraflarındaki her şeyi yok eder, sıvı cehennemin gücü durdurulamaz.

Onlarca yıl boyunca, hapishanemi ve onu seven Valkyrie'yi yok etmek için hayatımı feda etmeye hazırdım. Bana ihanet eden Valkyrie'yi.

Ve sonra Madivia ile tanıştım.

Yüzü zihnimi doldurdu ve düşüncelerimde başka bir soru patladı.

Aşk için neyi feda ederdin?

Cevabı hemen biliyorum.

"İntikamımı."

Seçiminiz bu mu? İntikam yerine aşk mı?

"Evet." Kelime sert ama kesin çıkıyor. "Onu seçiyorum."

Kanıtla, ateş-fae.

"Nasıl?"

Fincandaki sıvı titriyor ve sonra alevler yağlı yüzeyde dans ediyor.

İç. Bana gerçeği göster.

"Kim... kimsin sen?" Soruyorum ama cevabı biliyorum. İki yüzyıldır bu koridorlarda dolaşıyorum.

Hapishanem cevap veriyor, *Ruhum bölünmüş, tüy burada, bıçak gitmiş.*

Bana ne söylendiğini anlamaya çalışıyorum. "Madivia'da mı?"

Fjederham'ın Kılıcı. Şimdi hissediyorum, diyarlar ötede.

"Onu geri getir!"

Yapamam. Ama doğruluğunu kanıtlarsan seni kılıca gönderebilirim.

Fincanı tereddüt etmeden dudaklarıma götürdüğümde Skoll

uluyor. Sıvı asit gibi, dudaklarım ona değdiğinde kabarıyor.

Bir acı ve ışık patlaması gözlerimi yaşartıyor ama sıvıyı zorla boğazımdan aşağı indiriyorum.

Her damlasını boşaltıyorum.

"Beni ona gönder!" Sesim çığ ve sert. Çaresiz. Acılı bir sessizlik oluyor, sonra Featherblade konuşuyor.

Bir kapı seni bekliyor, ateş perisi.

BÖLÜM 51

MADDY

"D Annem bağılıyor.

Erik kılıcını çeker, bir zamanlar sıcacık olan gözleri taş kesilmiştir.
Ishild

Inga ve Brunnin bizi kuşatmak için hareket ederken, ateş ayısının alevleri kar üzerinde kıvranan gölgeler oluşturuyor.

Donarken tenim karıncalanıyor ve Thyrvi başımızın üzerinde kar fırtınası eserken homurdanarak alçalıyor.

I yapamam kazanmak BuKavga. I Biliyorum Bu.
Ben sayıca üstün ve daha güçlü.

Ama dışarıda müttefiklerim var ve Sarra ya da Freydis hançeri bulabilirse kaçabiliriz.

Midemdeki ateş kükrüyor, korkumu saf savaş öfkesine dönüştürüyor.

Annemin arkasında güneşten daha parlak bir ışık patlıyor.

Herkes gözlerini siper ederek geri çekiliyor. Işık söndüğünde kalbim durdu. Bu Kain.

Her nasılsa, Kain orada duruyordu.

Gömleksiz, vahşi gözlü ve öfkeli.

Bakışları benimkini buluyor ve mümkün olandan daha hızlı koşarken dünya ondan başka bir şeye daralıyor.

Benden on santim kadar uzaklaşıyor, teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakın. Ona uzanmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Nasıl?" Kelime nefes nefese çıkıyor. "Buraya nasıl geldin?"

"Featherblade." Kasadan aldığım hançeri uzatıyor, basitçe süslenmiş bir metal ve ahşap yığını.

Nefes almaya cesaret edemeyerek aldım. "Seni buraya o mu gönderdi?"

Thyrvi bir hırıltı çıkarıyor. "Yaklaşıyorlar," diye uyarıyor zihnimde. "Ama-"

"Yeter!" Erik'in sesi çınlıyor.

Kain ölümcül bir yavaşlıkla döner. "Bizden birini soğukkanlılıkla öldürdüğün için cehennemde sonsuza dek kalacaksın," diye tıslıyor, Skoll yanında canlanıyor.

"Kendi sarayının yıkımından sorumlu olan bir fae'den mi?

Kendi ailesinin öldürülmesinden?" Erik

hırılıyor. "Ne?" Şok olmuş bir halde

söylüyorum.

"Sana söylemedi mi?" diye mırıldanıyor annem. "Hayır, tabii ki y a p m a z ."

"O olamaz..."

Gözlerimi ondan Kain'e çeviriyorum. Gözleri alev alev yanıyor ama Erik'e sabitlenmiş.

"İktidarı ele geçirmek için kraliyet ailesini öldürdü," diye devam ediyor Anne, "ve kazara tüm sarayını yok etti. Her ateş perisi onun eliyle öldü."

"Hayır." İnkâr otomatik olarak geliyor. Benim tanıdığım Kain'in bunu yapabilmesine imkân yok.

Yine de bana bakmıyor.

"Ateş Mahkemesi mühürlendi ve tüm yaşam belirtileri tam iki yüz yıl önce yok oldu. Cezalandırıldığı ve lanetlendiği zaman."

Hayır, o sorumlu olamaz.

"Dünya bilirdi." Sesim titriyor. "Eğer bir ateş perisi kendi sarayını yok ettiyse... bu saklanamaz."

Annem alay ediyor. "Valkyrie'ler kendilerinden birinin utancını sır olarak saklayacak kadar güçlüdür, seni aptal, saf çocuk."

"Hayır." Umutsuzca başımı sallıyorum. "Kain, bana bunun doğru olmadığını söyle."

Sonunda yanan gözleri Erik'ten ayrılıp benimkileri buluyor. "Beni suçladıkları şey bu," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Delici bir çığlık havayı yırtıyor ve anında kimin olduğunu biliyorum öyle.

"Freydis!"

Annemin arkasında, ışığın patladığı yerde. Ve Skadi'nin tacını takıyor.

Yüzü acıyla buruşmuş, gözyaşları yüzünden akıyor ve güç ondan somut dalgalar halinde yayılıyor.

"Freydis!" Ona doğru koşuyorum ama o ellerini kaldırıyor ve herkesin hissedebildiği büyü avuçlarının arasında saf enerjiden oluşan bir küreye dönüşüyor. Avuçlarını ayırdığında, göremeyeceğim kadar hızlı görüntüler gözümün önüne akın ediyor. Etrafımdaki herkes kafasını tutmuş, haykırıyor.

Hayır. Onlar görüntü değil. *Onlar anılar.*

Bir telaşla akıntı duruyor ve ben artık çıkıntıda değilim.

"Temizle, Madivia." Annem benimle konuşuyor. Buz Sarayı'ndaki balo salonundayım ve önünde diz çökmüş bir fae var. Yüzü kanlı ve gözleri odaklanmamış. "Şimdi."

"Evet, Anne," diyorum sıkıca. Başımdaki bir şeye dokunuyorum. Bu taç. Ve sonra... *bir şey* yapıyorum.

Ne olduğunu bilmiyorum. Bu hissi tanımıyorum.

Fae başlıyor, gözleri açılıyor ve sonra gevşiyor. "Güzel.

Götürün onu."

İki saray muhafızı onu alıp gidiyor.

"Sen de gidebilirsin Madivia," diyor Annem, sonra elini uzatıyor.

Tacı yavaşça başımdan çıkarıp ona uzatıyorum. Ama almaya çalıştığında bırakmıyorum. "Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum anne. Keşke beni buna zorlamasaydın."

"Bu hediye bize Skadi'nin kendisi tarafından verildi," diyor. "Tiara'yı sadece sen ve kız kardeşin kullanabiliyorsunuz, bunun tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Duraksıyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Kesinlikle. Buz-fae'yi bir kez daha yüceltmeye yardım etmeniz gerekiyor. Bunu yapabilmek için de düşmanlarımızın hafızalarını silebilmemiz gerekiyor."

Dünya, hafızanın içinde bile eğiliyor.

Midem bulanıyor.

Anıları silmek mi?

Bu gerçek bir anı olamaz. Olamaz.

Annem tacı asla insanların hafızalarını silmek için kullanmadı. I
olmadığını *biliyordu*.

Görüntü değişir, yerini yeni bir görüntü alır. "Anne, lütfen,
bunu yapmak istemiyorum!"

Bu Freydis ve ağlıyor. Freydis neredeyse hiç ağlamaz.

Tahtında oturan annemin önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve
eteklerini tutuyor. Babam onun yanındaki koltuktan öfkeyle havlıyor.

"Ayağa kalk çocuğum. Bu senin
görevin." "Ama istemiyorum. Bu adil
değil."

"Adil mi?" Annem ayağa kalktı ve Freydis'in sırt üstü düşmesine
neden oldu. "*Adil* olmanın bununla hiçbir ilgisi yok! *Yggdrasil* için neler
yapabileceğimizi biliyor musun, eğer o zararlı ateş perilerini dallarından
silebilirsek?"

Freydis başını iki yana sallayarak ayağa kalkmaya çalışıyor.
Çenesini dışarı çıkarıyor. "Ben bunu yapmayacağım. Onlarla kendimiz
savaşmalıyız."

Annesi elini uzatarak Freydis'i yanağından yakalıyor. Freydis
tıslıyor, elleri yüzüne doğru uçuyor.

"Bunu şimdi yapacaksın, yoksa kız kardeşine seninle ilgili tüm
anıları bu aileden sildirir ve seni bu saraydan attırırım."

"Asla yapmaz," diye tükürür Freydis.

"Peki. O zaman sen bunu yapana kadar onu hapseder ve aç
bırakırım." Freydis'in gözleri korkuyla açılıyor ve annem iç çekiyor. "Skadi
bunu istiyor, çocuğum. Madivia'ya anılar üzerinde güç verdi, sana da Buz
Devlerini kontrol etme gücü. Bunun bir sebebi vardı. Tanrılara karşı
gelmeyi gerçekten istiyor musun?"

Freydis hiçbir şey söylemeyince, Anne bir muhafıza döner. "Git ve
Madivia'yı getir."

"Hayır," der Freydis. "Ben... Ben yaparım."

"Güzel." Anne aynı muhafıza döner. "Gemileri hazırlayın."

Zor nefes alıyorum. *Buz Devlerini kontrol etmek mi?*

Görüntü değişiyor ve yemin ederim nefes almayı tamamen bırakıyorum. Buz Sarayı'ndayız.

Annem, babam, Freydis ve ben hepimiz oradayız. Ve Kain de öyle. Bunu daha önce de görmüştüm.

Kain aynı kıyafetleri giyiyor, aynı vahşi ifade, oda aynı... Bu kurt heykelinin içindeki anı. Kain'in kız kardeşimi bıçakladığı anı.

"Bırakın beni!" diye kükrüyor.

"Kesinlikle olmaz," diyor annem. "Biri Sigrun'a Ateş Sarayı'nın tehdit altında olduğunu ve bir katile ihtiyacım olduğunu söyledi. Sen bu işe çok uygunsun."

"Onları sen öldürdün! Hepsini!" Kain çığlık atıyor, histeri sınırında. Onda görmeye alışık olduğum soğukkanlı, sakin, dehşet uyandıran öfkeden eser yok. "Çocuklar, aileler... *Benim* ailem..."

Zor nefes alıyor ve Freydis'in yanaklarından süzülen gözyaşlarını görebiliyorum.

Bacaklarını ve bileklerini bağlayan prangaları çekiştirerek ona dönüyor. "Bunu nasıl yaptın? Bir ordu dolusu Buz Devi'ne emrinizi nasıl yaptırdınız? Korkaksınız lan siz!"

"Sigrun sarayınızdan geriye kalanlara ulaştığında, Buz Devlerinin orada olduğuna dair hiçbir iz kalmayacak. Onurlu bir Valkyrie olan Ateş Sarayı Prensi'nin babasını devirmek için evini yok ettiğine dair kanıt bulacak."

"Tüm Divan'ın kaskatı donmuş olduğu gerçeğini nasıl açıklayacaksın?" Kain bağırır.

"Hiç buz kalmayacak."

Kain bağlarına vuruyor, gözlerinde ateş kükrüyor. "Sen bir canavarsın! Tüm bunlar ne için?"

"Güç," diye fısıldıyor.

"Çok fazla insan ne olduğunu biliyor. Peki ya beni bulan muhafızlar? Biri onlara ne yaptığını söyleyecek!"

"Hafızayı silme gücümün olması iyi bir şey o zaman, değil mi?"

Yüzü ağarıyor. "Tanrılar sana neden böyle bir büyü bahşetti, bilmiyorum," diyor. "Şimdi aklını başına topla ve gitmeme izin ver! Orada canlı kalan insanlar olabilir. Geri dönmek zorundayım!"

Freydis bir adım öne çıkar. "Hayatta kalanları aramalıyız," diyor Anne'ye.

"Hayır. Tacı tak ve Buz Devlerinin sarayı tamamen mühürlediğinden emin ol."

Freydis başını sallıyor ve babam bana doğru yaklaşıyor. Boğazıma bir bıçak dayıyor. "Annenin dediğini yap," diyor ona.

Gözyaşları hâlâ akarken, Freydis tacı annemden alıyor ve başına takıyor. "Sarayı mühürle," diye fısıldıyor.

"Hayır!" diye kükrer Kain. Bir ısı patlaması oluyor ve sonra prangalar eriyip bir metal yığınınna dönüşüyor. Öne doğru uçuyor, beni itiyor, babamın elinden hançeri alıyor ve Freydis'in göğsüne saplıyor.

BÖLÜM 52

MADDY

M Kız kardeşin yere düşer.
Hem annem hem de babam harekete geçiyor, asalarından
buzlar fışkırıyor.

Odadaki diğer herkes vahşi, çığlık atan ateş perisiyle güreşip ona
boyun eğdirmeye çalışırken ben dizlerimin üzerine çöküp Freydis'e
doğru sürünüyorum.

"Hayır, h a y ır , hayır," diye fısıldıyorum. Güzel mavi elbisesinin üzerinde
kıpkırmızı kan çiçekleri açarken başını kucağıma çekiyorum.

"Ayaz Devleri artık benim yönümde öldüremez," diye mırıldanıyor
bana. "Bu iyi bir şey."

"Hayır!"

"Kaç, Madivia. Sana zarar vermelerine izin verme, ben gittiğimde kaçmak
zorundasın."

"Seni bırakmayacağım."

"Onlarla kalamazsın. Onlar kötü."

"Bir şifacı bul! Hemen! Elimizdeki tüm ipleri çekin!" diye bağıyor
annem üstümde bir yerden.

Biri kollarımdan tutup beni uzaklaştırıyor ve ben de kopuyorum.
Tekmeliyor, çığlık atıyor, kollarımı sallıyor ve hıçkırıklarla kız kardeşimin
adını haykırıyorum.

Ama beni sürüklüyorlar ve anı kayboluyor, yerini bir başkası alıyor.

Erik kız kardeşimin başında duruyor. Yatağında baygın yatıyor, saray şifacıları ellerinden gelen her şeyi yapmışlar. "Bu sana pahalıya patlayacak," diyor annemle şu anda altı saray muhafızının arasında, kolları iki yana açılmış, ağzı tamamen kapalı bir şekilde zincirlenmiş olan Kain'e bakarak. Yine de gözleri yanıyor. "Nasıl oldu bu?"

"Onu Ateş Mahkemesi'nden kaçmaya çalışırken yakaladık," diyor Anne. "Onu hapsettik ve Kudretli Sigrun'a teslim etmek üzereydik ama üzerinde ikinci bir asa saklıydı. Zincirlerini eritti ve kızımı bıçakladı."

Erik anneme yavaşça gülümsüyor. "Bana gerçeği söylemezseniz onun için hiçbir şey yapmayacağım Majesteleri. Yüksek mevkilerde tanıdıklarınız olduğu için buradayım. Sigrun'a gözetiminizde bir Valkyrie olduğunu söylersem..."

"Onu iyileştirin, lütfen!" Konuşan benim ve babam örgülerimi sertçe çekiyor.

"Sessiz ol," diye tıslıyor.

"Çok az zamanı kaldı," diyor Erik, bir süre bana baktıktan sonra anneme dönüyor. "Gerçeği mi? Makul bir anlaşma yapabilmemiz için mi?"

Annem bir an Freydis'e, sonra da babama bakıyor. Babam başını sallıyor ve annem iç geçiriyor. "Büyüsüyle Buz Devlerini kontrol edebiliyor."

Erik ona inanamayarak bakıyor. "Nasıl?"

Anne elini sallar. "Bu önemli değil. Önemli olan onun iyileşmiş olması. Bu, kaybetmeyi göze alabileceğim bir güç değil."

"Ve Buz Devleri, senin emrinle, Ateş Sarayı'nın yok edilmesinden sorumlu mu? Orada bıraktığın kırık Kor Miğferi onu suçlamak için miydi?" Tıkacının arkasından anlamsızca bağırان Kain'e bakıyor, gözleri ölümcül derecede öfkeli.

"Doğru. Onu iyileştirecek misin?"

Erik Freydis'e bakar. "Benim için çok değerli biri bir Buz Devi şamanı tarafından esir alındı."

Anne kaşlarını kaldırır. "Hepsinin öldüğünü sanıyordum."

"Artık öldüler," diye homurdanıyor. "Arkadaşımı onlardan birine dönüştürdü."

Annemin gözlerinde ilgi kıvılcımları çıkıyor. "Öyle mi yaptı? Ne kadar... büyüleyici."

Erik ona öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Bu barbarlık," diye tıslıyor. "Kızınızın Buz Devleri üzerindeki kontrolü bu tür bir büyüü de kapsıyor mu?"

"Bana Freydis'in arkadaşınızı tekrar bir fae'ye dönüştürüp dönüştüremeyeceğini mi soruyorsunuz?"

"Evet."

"Neden olmasın anlamıyorum. Eğer şaman bunu yapabildiyse, o zaman mümkün olmalı."

Yalan söylüyor. Freydis'in bunu yapıp yapamayacağı hakkında hiçbir fikri yok.

"O zaman arkadaşımı kurtarması şartıyla onu iyileştireceğim." "Anlaştık," diyor Anne.

Erik Freydis'in başında duruyor ve gözlerini bir süre kapatıyor.

Babam yanıma yaklaşıyor, bana soğuk ve sert bir şey uzatıyor. Tacı. *"İşi biter bitmez her şeyi sileceksin,"* diyor kafamın içinde. *"Ve sadece onu değil. Ateş-fae'yi de."*

Tacı alırken gerildim. Geleceğini biliyordum.

Sessizce başımın üstüne koyuyorum.

Erik bir süre sonra rahatladı. "Bir süre bilinci kapalı kalacak ama tamamen iyileşecek."

"Teşekkür ederim," diyor annem. "Madivia?"

Başka seçeneğim yoktu. Kardeşimi kurtarmak için yapmam gerekeni yapıyorum. Tacın içindeki büyüü kullanıyorum.

Ama Erik ve Kain Valkyrie. Onlar tüm *Yggdrasil*'deki en güçlü fae'lerdir. Onlara güç veren ve ruhlarını bölen büyüü hayvanları var.

Hatıralar çok canlı ve ben şoku hissediyorum, sonra da büyü zihinlerine girmeye çalışıp başarısız olunca direnişi.

Savaşmaya çalışıyorum ama bunun yanlış olduğunu biliyorum.

Ne kadar zor olursa, kazanmamam gerektiğinden o kadar emin oluyorum. İçimi burkan bir son duygusuyla dövüşmeyi bırakıyorum.

Tek fark ettiğim bir patlama. Fiziksel mi yoksa zihinsel mi olduğunu bilmiyorum.

Sadece süzöldüğümü biliyorum. Sonsuza kadar
süzülüyorum. Ve sonra uyanıyorum.

BÖLÜM 53

MADDY

I Çıkıntıya geri döndüm.

Şaşkın bir saniye sessizlik olur.

Sonra Freydis tacı başından çeker ve titreyen elini kaldırır. Annemi işaret ediyor. "Sen... Sen nasıl..."

Kain gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve anneme doğru ilerliyor.

"Bekle!" diye bağırdım.

Gözlerini annemden ayırmadan durdu. "Oydu. Bunca zamandır oydu. Hepsini öldürdü ve dünyanın benim yaptığımı inanmasına izin verdi. Halkımı o öldürdü!"

"Biliyorum. Özür dilerim. Ama lütfen, bekle. Cevaplara ihtiyacım var."

Her şey dönüyor. Doğru düzgün nefes alamıyorum; zihnim kapanmaya çalışıyor. İşlenemeyecek kadar çok şey var ve galerinin çekimi neredeyse beni altına alıyor.

Kaçış.

Düşünceleri yavaşlat.

Tüm bunların gitmesini sağla.

"Her şeyi gördüm." Thyrvi'nin kafamdaki sesi bu şiddetli kargaşada bir çapa gibi ve ona tutunuyorum. "Artık seninle olduğuma göre, bir daha asla kendi isteğin dışında bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın."

Gözlerim yanıyor ama ağlayamıyorum.

Yarı uyuşmuş haldeyim, yarı da öfkeyle yanıyorum. Annemin bakışları bana sabitlenmiş.

"Ondan sonra ne oldu?" Yüksek sesle söylüyorum. Başımın üzerinde kar fırtınası esiyor.

"Uyudun," diyor. Sesi sertti. "İkiniz de. Neredeyse iki yüz yıl boyunca."

Havayı içime çekiyorum ve Freydis küçük, boğuk bir ses

çıkartıyor. "Taç bu şekilde kırıldı," diyorum.

"Evet. Ve sen sadece Valkyrie'nin hafızasını silmedin. Tüm sarayı sildin. Sadece kraliyet kanına sahip olanlar Skadi'nin büyüsünden korundu ve olanlara dair herhangi bir anıları kaldı. İkinizin de."

Pes ettim. Freydis bana öldüğü takdirde kullanılamayacağını söyledi ve ben de hatalı olduğum için mücadeleden vazgeçtim.

Bunu yaparken, ikimizi de ortadan kaldırdım. Hafıza büyüsü geri tepti, taç patladı ve bizi tarihten silerek ikimizi de yüzyıllar sürececek bir komaya soktum.

"Peki ya kendimize geldiğimizde?" diye soruyor kız kardeşim.

"Bir minunn mumuna cömertçe para ödedim. Madivia'nın hafıza büyüsü kadar güçlü değildi ve sadece tek bir kullanımı vardı ama gençliğinize dair sahte anılar yerleştirmek için yeterliydi. Madivia'nın kalıcı zihinsel hasara uğradığını ama Freydis'in en kötüsünden kurtulduğunu erkenden fark ettik."

"Peki ben Featherblade'de eğitim almak için seçildiğimde?" diye soruyorum.

Annem Erik'e haince bir bakış fırlattı. "Bu aptal iki yüz yıl önce olanları hiç hatırlamıyor. Yeni bir Valkyrie grubunun eğitileceğini öğrendiğimizde, daha da güçlü olacağımızı fark ettim. Bu yüzden onunla temasa geçtim ve ona yardım edebileceğimiz özel bir Buz Devi arkadaşını tanıdığımı söyledim. Karşılığında Erik'in Freydis'in seçilmesini sağlaması gerekiyordu. Ishild, Buz Devleri içinde yerleşik bir lider haline gelmişti. O ve Erik'in benim etkim altına girmesiyle, Buz Devleri'nin ve hatta muhtemelen Featherblade'in kontrolünü yeniden kurmaya hazırız."

"Ben sadece Ishild'in bana geri dönmesini istedim!" Erik bana bakarak söylüyor. "Ben... Ben bunların hiçbirini bilmiyordum. Şimdiye kadar."

Kain'e bakıyor ve ateş perisi hırlıyor. "Herkesin kendi ailemi öldürdüğüme inanmasını istiyordun."

"Eşimi kurtarmak için mi? Evet."

Kain dışlerini gösteriyor ve Ishild konuşuyor.

"Buz Devlerini kendi iradeleri dışında bu şekilde kullanan biri için savaşmayacağım." Anneme ters ters bakıyor. "Erik'le bir anlaşma yaptın ve bunu yerine getirmeye hiç niyetin yok. Sende hiç onur yok."

Erik onun yanına gidiyor. "Ben de öyle. Kandırıldım."

"Geçmişin konuyla ilgisi yok," diye bağılıyor annem, şimdi gözlerinde hafif bir panik var.

Skoll'dan uzun ve dehşet verici bir uluma yükseliyor. "Alakasız mı?" Kain'in sesi tüylerimi diken diken ediyor.

Anneme doğru bir adım atıyor.

"Geçmiş önemsiz mi?" diye tekrarlıyor. "Kanatlarımın benden alınmasına izin verdin ve benim bir daha asla başka bir canlıya dokunmamak üzere lanetlendi. Valkyrie'nin kendi ailemi öldürdüğüme inanmasına izin verdin." Sesi her cümleyle birlikte düşüyor ve içimi ilkel bir korku kaplıyor. "Bütün bir ırkı öldürmek için kendi çocuğunu kullandın. Diğer çocuğuna politik çıkarlar uğruna işkence ve istismar ettin. Sevdiğim Fae'leri. Yanmayı hak ediyorsun."

İleri doğru uçuyor ve zaman yavaşlıyor.

"Hayır!" Freydis bağılıyor. "O bizim annemiz. Lütfen onu öldürmeyin!"

Onu öldürmeye razı olmadığının belli belirsiz farkındayım ama tek yapabildiğim bakmak. Ona ulaşıyor, elini boğazına doluyor ve çığlık atarken vücudu buza dönüyor.

Sonra Ishild ayağa kalkıyor, Kain'i ondan çekmeye çalışıyor.

Dövüşmeyeceğini söyledi ve bir an için kafam karıştı. Ama sonra Freydis'in tacını başına geri taktığını görüyorum, yüzünde acı dolu bir konsantrasyon ifadesi var.

Ishild'i kontrol ediyor.

"Freydis, dur!" diye bağılıyorum.

Ishild sonunda Kain'in Annemin boğazındaki demir tutuşunu bırakmasını sağlıyor ve onu geriye doğru fırlatıyor.

"Kain!"

Bir anda alevli bir ayı beliriyor ve beni yere seriyor. Ben ayağa kalkmaya çabalarken Thyrvı ona doğru koşuyor.

Ishild Freydis'e döndü ve ellerini sallıyor. "Özür dilerim, mecburdum. O benim annem. Bir daha asla yapmayacağım, yemin ederim!" Benim

Kız kardeş ağlıyor ama Dev öfkeli, gözlerinde cinayetle ilerliyor. Koşmaya çalışıyorum ama çok yavaşım. Zamanında yetişemeyeceğim.

Ama Kain başarıyor. Hızı yeterli ve kız kardeşime yönelik ölümcül darbeyi alıp bir kez daha buzun üzerinde yuvarlanıyor.

Çıkıntıda ateş patlıyor, toprak boyunca kükreyen ve karı anında eriten bir cehennem.

Ishild acı içinde bağırarak dizlerinin üzerine çöküyor ve kendi bedenim kaskatı donarken Freydis'in üzerine bir buz duvarı fırlatıyorum.

"Bu da nereden çıktı lan?" diye kükrüyor Ishild, kendi buz büyüğü etrafındaki ateşi söndürüyor.

Etrafıma bakıyorum ve midem bulanıyor. Annem alevlerden oluşan halıdan kalkmamıştı. Geldiklerinde baygındı. Kendini korumak için büyü kullanmamış.

Freydis tacı çıkarıp Ishild'in ayaklarının dibine fırlatırken ona doğru ilerliyorum. "Özür dilerim, özür dilerim, lütfen! Özür dilerim!"

Ancak Ishild ona bakmıyor, Kain ve Erik de öyle. Büyüyen cehennemin merkezine bakıyor.

Inga, ayısına yaslanmış, alevler ikisinin de etrafında kükrüyor.

Aman Tanrım. Kor Miğferi'ni takıyor.

Kain'in yarısını çalan o olmalı. Şimdi de diğer yarısını çantamda buldu.

"Bizi yok edenin onlar olduğunu biliyordum! Her zaman biliyordum! Ama kimse beni dinlemedi. Neden dinlesinler ki? Gölge-fae ailesindeki tek ateş-fae bendim. Neden *buz-fae*'lerin bizi yok ettiğine inansınlar ki?" Inga bağırıyor.

Erik cevap veriyor ve sesi Featherblade'de haftalardır kullandığı sese dönmüş. Sakin. Babacan. Nazik ve cesaretlendirici. "Nereden biliyorsun, Inga?"

"Bana o söyledi."

"Kim söyledi?"

"Stutr."

Hay sikeyim. *Stutr lav tanrısı.*

Herkesin yüzünde panik ifadesi beliriyor.

"O miğfer tekrar bütün hale gelmeden önce onunla konuşuyor olamazsın," diyor Erik, kendi paniği yumuşak ses tonuyla maskelenmiş.

"Konuşabilirim. Bunun aracılığıyla." Kömürleşmiş bir kaya parçasına benzeyen bir şey tutuyor. "Ateş Sarayı'ndan geriye kalanlardan. Ait olabileceğim her yerden."

Etrafındaki ateş çatırdıyor, çıkıntı boyunca daha da yayılıyor. Sandıklar onlara ulaştıkça küle dönüşüyor.

Kız delirmiş.

"Stutr sana Kor Miğferi'nden bahsetti mi?" Erik soruyor.

"Evet." Yüzünü buruşturuyor ve tekrar ayısına doğru sendeliyor.

"Miğfer acıtıyor mu?" Kain soruyor. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir şey duyabiliyorum. *Korku.*

"Evet."

"Onu çıkarmalısın. Seni kontrol altına almadan önce," diyor yavaşça. Ona doğru ilerliyor.

Gözleri büyür ve geri adım atar. Sonra çığlık atar. Koyu teninin her yeri kızarıyor ve ayısı kükrüyor.

Kain saniyeler içinde onun yanında, miğferi kafasından çıkarmaya çalışıyor. Ama miğfer hareket etmiyor.

"Onun gücüne dayanacak kadar güçlü değil!" diye kükrüyor ve kadın nın derisi alevler içinde kalıyor.

Çığlık atmaya devam ediyor.

"Kain, durdur onu yoksa hepimiz öleceğiz!" diye bağılıyor Erik.

Inga'dan alevler fışkırıyor ve ayısı yutulmadan önce havaya kalkıyor. Yere yığılıyor ve önümde küle dönüşüyor.

Kain dönüp bana bakıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş, miğferi elinde. Ondan ateş fışkırıyor, boğucu büyü çıkıntıya yayılıyor ve nefes almayı imkânsız hale getiriyor.

Dehşet içimi kaplıyor. Yıkıcı kaçınılmazlık zamanı durduruyor.

"Özür dilerim," diyor.

"Kain..." Fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor, kalbim patlamaya hazır.

"Deneyebilecek tek kişi benim. Ya ben ya da buradaki herkes." "Hayır!"

Dümeni kafasına geçirdi.

O anki acı kükremesi beni neredeyse yere seriyor.

Ona doğru koşmaya çalışıyorum ama ateş buzumu çok hızlı eritiyor.

"Çık buradan, hemen!" diye bağılıyor Ishild. Erik'in kanatları açılıyor. Freydis çığlık atıyor, "Anne!"

Gözyaşlarımın arasından göremiyor, Kain'in ıstırabından başka bir şey duyamıyor, ateşe karşı dövünüyorum.

Az önce bizim için hayatından vazgeçti.

Soğukkanlı cinayet ve şerefsizlikle suçlanan bir fae, bizimkini kurtarmak için kendi hayatından vazgeçti.

Ölmesine izin veremem.

Ve eğer onu kurtaramazsam, o zaman yalnız ölmesine izin veremem.

Çok uzun zamandır yalnız.

Eğer yanması gerekiyorsa, ben de onunla birlikte yanacağım.

BÖLÜM 54
MADDY

M *adivia.*

Ses kafamın içinde ve ben onu tanıyamıyorum. Etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor ve hareketsizleşiyor, sesler sanki duyulmuş gibi boğuklaşıyor

suyun içinden. Bir an için zamanın gerçekten durduğuna inandım.

Ya şimdi ya da asla, Madivia.

Hâlâ elimde tuttuğum hançer sıcaktan kavruluyor ve nefesim kesiliyor.

Eğer miğfer onu burada alt ederse, yıkım tüm bu diyarı yok edecek.

"Bana ne yapacağımı söyle."

Onu kimseye zarar veremeyeceği bir yere götür.

"Ne? Nasıl? Nereye?" Sorular hıçkırıklar arasında ağızımdan dökülüyor. Ona yaklaşamıyorum ve vücudum yanıyor.

Acı omurgamdan yukarı fırlıyor ve bir çığlık atıyorum.

Onu bırakmak yapacağın en zor şey olacak Madivia. Ama hayat kurtarabilirsin. Ve onun onurunu geri kazanacaksın. Kendi tanrısal gücümle, sana yemin ederim ki öbür dünyaya tüm suçlamalardan aklanmış olarak gidecek. Valhalla'da ziyafet çekecek.

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha dökülüyor ve kürek kemiklerimin arasında yoğunlaşan acı daha da artıyor.

Featherblade'in gücü seninle Madivia. Kız kardeşini, müttefiklerini, aşağıda savaşan Valkyrie'leri kurtar. Onu kimseye zarar veremeyeceği bir yere götür.

"Ölmesine izin veremem." Kelimeleri yüksek sesle söylemek acı veriyor. Boğuluyorum.

Onu kurtaramazsın. Diğer herkesi kurtar.

İçimde bir güç patlamasıyla nefesim kesiliyor.

Kanatlar. Vücudumun iki yanında kanatlar açılıyor.

Onları göremiyorum. Ateşten başka bir şey göremiyorum. Ama orada olduklarını biliyorum. Güçlerini, buz gibi varlıklarını hissediyorum.

"Ona ulaşmana yardım edeceğim." Thyrvî'nin sesi göğsümden bir başka acı dolu hıçkırığı sürüklüyor.

O biliyor. Bundan geri dönemeyeceğimi biliyor. Ama o yalnız ölemez.

Thyrvî ileri atılıyor ve bir kükremeyle ateşler sönüyor, kürkünden çıkan kar ve buz parçaları etrafa saçılıyor. Büyü bozuldu, zaman geri geldi ve Thyrvî'nin kürkü alevlerle kaplandı.

"Hayır! Özür dilerim. Seni seviyorum," diye boğuluyorum ve onu karanlığa gönderiyorum.

Sahip olduğum tüm büyüü topluyorum, kederden kör oluyorum ve kollarımı açıyorum.

Etrafımdaki her şey donuyor. Ateş durdu.

Buzdan yapılmıştım.

Kain yerde, zar zor kendine geliyor.

Onu kaldırırken "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Ellerimin altında kalın buz kütleleri oluşuyor, bana yardım ediyor, güç veriyor.

Kanatlarımı çırpıyorum. İlk başta dengesizim ve düşüyorum. Ama tekrar deniyorum. Ayaklarım yerden kesiliyor ve yükseliyoruz.

"Prenses," diye mırıldanıyor Kain, "koş. Lütfen, daha fazla dayanamayacağım."

"Seni bırakmayacağım, Kain."

Gözleri açılıyor ve ben yeni kanatlarımı daha sert çırpıyorum. Savaş alanının üzerinde süzülüyoruz.

Olmaması gerekenden daha hızlı hareket ediyorum, yer altımızdan hızla geçiyor.

Kollarım onun kocaman göğsüne dolanıyor, buz parçaları onu bana kilitliyor. "Madivia, ne yapıyorsun?" Çılgıncı acı dolu bir nefesle son buluyor ve gözleri tekrar kapanıyor.

"Sadece biraz daha dayan," diyorum ona.

Bıçak bana rehberlik ediyor, beni bir fae'nin hareket edebileceğinden daha hızlı yapıyor. Nereye gittiğimizi biliyorum.

"Seni eve götürüyorum. Seni cezalandırdıkları için çok üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm."

Gözyaşlarımı göremiyorum ama önemli değil. Bıçak yolu gösteriyor.

"Seninle tanıştığım için pişman değilim. Hiçbir şeyden pişman değilim." Tanrıların gücünü kontrol altına almaya konsantre olduğunu biliyorum ama onu sessizce uçuramam. Neredeyse vardık ve ben konuşmaya devam ediyorum.

"Seni seviyorum. Beni yarattığın kişiyi seviyorum. Bana Thyrví'yi verdin. Senin sayende gerçek ben oldum."

İnliyor ve beni duyup duymadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece yalnız olmadığını bilmesini istiyorum.

"Geldik, Kain."

Eskiden Ateş Sarayı olan çorak kabuğun üzerine vardığımızda kanatlarım yavaşlıyor.

Burada öldürecek ya da zarar verecek kimse yok.

"Evindesin," diyorum ona. "Ve yalnız değilsin. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

BÖLÜM 55

KAIN

I *Evdeyim.*

Sözleri acının içinden süzülüyor.

Ben evimdeyim.

Sihir girdapları. Stutr'un sesi neşeyle gürlüyor.

Neredeyse özgür. Bu eski metal parçasının içerdiği güç kavranamaz. Inga tanrıların lanetlediği bir aptaldı.

"Ve yalnız değilsin."

Hayır.

Başım acıdan patlamak üzere. Kaslarım kırılacak kadar gerildi ve derim yanıyor.

"Bir daha asla yalnız olmayacaksın."

Bu sözler dehşet verici kaosun içinde bir nebze olsun netlik yaratmaya yetiyor.

Benimle gelecek. Beni ateşli ölümüne bırakıp kendini güvene almayacak.

Beni yalnız bırakmayacak.

Çaresizlik içime işliyor, o kadar güçlü ki gözlerimi açmaya zorluyor ve vücudum spazmlara giriyor.

Kükrediğimi duyuyorum ama faydasız.

O beni seviyor. Bana bağlı. Biliyorum, çünkü ben de hissediyorum.

Biliyorum, çünkü öbür dünyaya yalnız gitmesine asla izin vermem.

Ama öldüğünde, bu benim yüzümden olacak.

Bunun olmasına izin veremem. Vermeyeceğim.

Ne pahasına olursa olsun, onu kurtarmalıyım.

Beynimi acıyla başa çıkmaya zorlamaya çalışıyorum ama odaklanmak çok zor. Stutr'un neşesi hâlâ içime akıyor ve kanatlarım ve tam Valkyrie büyüm olmadan onu daha fazla zapt edemeyeceğimi biliyorum. Skoll şu anda içimdeki işin çoğunu yapıyor ve tek gördüğüm alevler.

Alevler... ve başka bir şey.

Yüzyıllardır hissetmediğim tanıdık bir büyü titreşimi.

Beni aşağıdan çağırıyor ama Madivia'nın tutuşu beni göremeyeceğim kadar sıkı tutuyor. Duyularımdan geriye kalanlarla uzanıyorum ve bir başlangıçla onu tanıyorum.

Bu Ateş Sarayı.

Yıllar önce evimi gömen karanlık, topraksı kabuk, eski sarayımın tanıdık büyüsunün bana ulaşmasını engellemeye yetmiyor. Kardeşlerimle birlikte büyüdüğüm yer. Asil, güçlü babam ve nazik, adil annem. Ayaz Devleri'nin gelip sarayın yapısını çökerttiği, sonra da toprakla üzerini kapatarak eskiden olduğu gibi görünmesini sağladığı gün ölen ailem ateşle yapıldı ve gerçeği örttü.

Sarayın altındaki büyülü imzaya kilitleniyorum. Sadece içgüdülerime ve inancıma güvenerek, sırtımı döndüğüm tanrılara bir dua gönderiyorum. Bana sırtını dönen tanrılara.

Bunu benim için yapma. Onu kurtar. Bu işe yarasın, sihri me rehberlik etsin ve onu kurtarsın.

Kükreyen ısıyı, bir lav tanrısının yıkıcı, manyak gücünü doğrudan yeryüzünün altındaki saraya yönlendiriyorum.

Madivia çığlık atıyor ve ben de alevlerin kükremesini ve lavın yere çarparken çıkardığı sesi duyuyorum.

Skoll içimde uluyor, acı dayanılmaz ve ben yakıcı büyüünün daha fazlasını vücudumdan çıkarıp yıkılmış Ateş Sarayı'nın işaretine yönlendirmeye çalışıyorum.

Bunu kazanmak zorundayım. Onun için kazanmalıyım. "Kain!"

Bir şeyler oluyor.

Bu hissi biliyorum. Bu hissi *hatırlıyorum*.

Kanatlar.

Alevden yapılmış büyük kanatlar iki yanımda patlıyor ve Madivia havada geriye doğru süzülüyor.

Onu ilk kez doğru düzgün görüyorum. Vücudunun her iki yanında sertçe çırpın, maviyle vurulmuş kocaman beyaz kanatları var. Tüm vücudu parlıyor, katı buzdan yapılmış, ama saçları yanmış ve yırtık pırtık, kıyafetlerinin çoğu ile birlikte.

Parlak mavi gözleri kocaman ve yaşlarla dolu. "Seni seviyorum."

Lav tanrısının büyüğü dalgalanıyor, neşesi yerini paniğe bırakıyor ve bu çok acıtıyor.

Başım geriye düşüyor ve ardından lav vücudumun her yerinden akmaya başlıyor, acı dayanılmaz bir hal alıyor.

Madivia'nın çığlıklarını ve Stutr'un böğürmelerini duyabiliyorum.

Sonra her şey duruyor. Acının ve gürültünün yok olduğu muhteşem bir sessizlik var.

Ve sonra düşünüyorum.

BÖLÜM 56

MADDY

I Kain'in peşine düştüm, tüm vücudum protesto çığlıkları atıyordu. Daha fazla donmuş halde kalamam. Enerjim tükendi ve kalbim o kadar uzun süredir o kadar sert atıyor ki eminim pes etmeye hazır.

Ama şimdi düşmesine izin vermem mümkün değil.

Onu yakalıyorum, sıcaklığı kollarımdaki buzı hemen eritiyor. Onun momentumu çok fazla ve ben çok zayıfım. Düşerken bir sarmalın içinde dönüyoruz. Altımızdaki zemin değişmiş, artık dolu toprak değil, erimiş lav nehirleri, sıvı ateşten akan damarlar.

"Kain!"

Gözleri çakmak çakmak açılıyor ve ateşten kanatları bir kez daha sırtından fişkırıyor.

Kendi ağırlığını alıyor, kollarımı kavırıyor ve kanatlarını sertçe çırparak bizi yukarı çekmeye çalışıyor.

Derinlere iniyorum, kalan tüm gücümü kullanıyorum ve birlikte yükseliyoruz.

Yine de tutuşu artık benim için çok sıcak ve tenim kavrulurken tıslıyorum. Şok içinde bırakıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Aramızda bir adım mesafe varken zaman durur.

Gözleri berrak, vücudu artık acı içinde kasılmıyor.

"Ateş Divanı Stutr'un büyüünü aldı," diye homurdanıyor. "Aşağıdaki sarayı hissettim ve bu bir işaret gibiydi. Her şeyi ona yönlendirdim."

Birlikte aşağıya bakıyoruz.

Nefesim kesildi.

Toprak kabuk eriyerek Ateş Sarayı'nı tüm ihtişamıyla ortaya çıkarmış. Siyah camdan kuleler donmuş alevler gibi yükseliyor, yüzeyleri lav ışığını büyüleyici desenlerle yakalıyor. Altın damarlar, taşa hapsolmuş şimşek gibi obsidyen duvarlar boyunca uzanıyor. Kuleler arasındaki devasa köprüler, lavdan yükselen daha fazla binayı ortaya çıkarıyor.

Yorgunluk ansızın vuruyor ve kendimi yakalamadan önce birkaç metre düşüyorum. Kain beni yakalamak için hamle yapıyor ama artık hiçbir yerim buzla kaplı değil ve onu durdurmak zorunda kalıyorum.

"Orada," diyor, kulelerden birinin tepesindeki büyük bir balkonu işaret ederek.

Yere inmeyi başarıyorum ama bacaklarım taşa değdiği anda pes ediyor. Buradaki hava çok sıcak, neredeyse nefes alınamayacak kadar yoğun.

"Prenses," diyor Kain usulca, yanımda dizlerinin üzerine çökerek. "Aptal, aptal prenses. Cesur, inanılmaz, güçlü prenses."

"Hayattayız," diyorum ona bakarak. Her nasılsa, hâlâ ağlayacak gözyaşlarım var.

"Senin sayende. Beni eve sen getirdin."

"Seni seviyorum. Ben olamam..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Uzanıyor, sonra duruyor, eli yüzümden bir santim ötede. "Sonsuza kadar senin yanında olacağım. Artık sensiz var olamam."

Gözlerimden daha fazla yaş akıyor. "Yaşıyorsun," diye tekrarlıyorum. İçime bir rahatlama çöküyor ve o kadar bitkinim ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Sen de öylesin," diyor gülümseyerek.

"Thyrvi!"

Bir gümbürtüyle ayım balkonda belirliyor. "Aman

Tanrım, Thyrvi!"

Bana doğru dörtnala koşuyor, başını eğiyor ve burnunu vücudumun altına sokarak beni kaldırmaya çalışıyor. Kollarımı ona doluyor, yaydığı nefis soğuğu içime çekiyorum.

"Çok özür dilerim. Seni getirebileceğim bir dövüş değildi ve incindiğini görmek istemedim."

"Düşmanlarımızı yendik. Ve şimdi, senin kanatların var. Artık biriz, sonsuza dek."

Tekrar ağlıyorum, yüzümü kürküne gömüyorum. "Bu insanlar neden bize bakıyor?"

Donup kalıyorum, sonra başımı kaldırıyorum. "İnsanlar mı?"

Başını balkonun arka tarafındaki kulenin duvarına yerleştirilmiş çok sayıdaki süslü kapıdan birine doğru çeviriyor. Karanlıkta bir hareket var.

"Kain... Thyrvi orada insanlar olduğunu söylüyor."

Ayağa fırladı. "Bu imkânsız." Kapıya doğru ilerliyor ve çekip açıyor.

Havayı içine çektiğini duyuyorum ve sonra bir kadın sesi belirsiz bir şekilde, "Prens Kain?" diyor.

Bir sevinç çığlığı duyuluyor ve ardından Kain geriye doğru sendeliyor, beyaz-gri saçlı ve simsiyah tenli yaşlı bir fae'nin kucağından kaçmaya çalışıyor.

"Hella? Bana dokunmamalısın! Ama... Sen nasıl buradasın? Düşündüm de..." Şaşkınlık içinde onun ışıldayan yüzüne bakıyor.

"Kapana kısılmıştık, Majesteleri!" Merak dolu bir bakışla kapıdan dışarı adımını atıyor. "Temiz hava..." Kollarını iki yana açıyor. Gözyaşları kara yanaklarında parıltıyor. "Kaderler, bir daha temiz havayı tadacağımı hiç düşünmemiştim."

Arkasındaki kapıdan hepsi koyu tenli ve gri saçlı olan Fae'ler fırlıyor. Ateş-fae. Hepsi onun gibi bakıyor, balkonun kenarına doğru ilerlerken yüzlerinde inançsızlık var. Bir kadın, gözleri kocaman açılmış bir çocuğun elini çekerken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

Bunca zamandır, ateş perileri hâlâ buradaydı. *Yggdrasil*'in geri kalanından kopuk, karanlıkta yaşıyorlardı.

Kain bakar. "Bunca zamandır hepiniz burada mıydınız?" Hella başını sallar. "Evet."

"Benim... ailem? Erkek ve kız kardeşlerim?"

Keder yaşlı fae'nin yüzünü gölgeliyor. "Öldürüldüler. Buz Devleri sarayı mühürlemeden önce buz-fae tarafından. Çok üzgünüm prensim."

Şüpheli bakışları Thyrvi'nin bacağına sarılmış bana yöneldi. Kain koruyucu bir tavırla aramıza giriyor. "O düşman değil."

"Siz öyle diyorsanız, prensim," diyor, ikna olmadığı belli. "Leydi Brenda'yı bulmalıyız. Tuzağa düştüğümüzden beri hükümdar olarak pozisyon aldı. Bunu gördüğünde..." Neşeyle gökyüzüne bakarak tekrar uzaklaşıyor.

Kalçamda bir sıcaklık hissediyorum ve hançeri kemerimden dikkatlice çekiyorum.

Masalcıların Kasası'ndaki geçitten Featherblade'e dönebilirsin. Bu kılıcı tut ve iste, öyle olacak. Müttefiklerinizin ve ailenizin size ihtiyacı var.

Hançer sessizliğe gömülür, sıcaklığı azalır.

"Kain?"

Hemen bana doğru geliyor.

"Üzgünüm ama Featherblade'e dönmek zorundayım. Kız kardeşimin bana ihtiyacı var."

"O zaman ben de seninle geliyorum."

"Hayır, orada o kadar uzun süre mahsur kaldıktan sonra şimdi de bu... İstiyor olmalısın-"

Kain başını sallayarak beni susturuyor. "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim prenses.

Ayrıca"-gözleri parıldıyor-"Featherblade'in bana bir af borcu var."

BÖLÜM 57

MADDY

T Mahzenin son odasındaki parıltılı tavanın bir geçit olduğu ortaya çıkıyor ve ben geri dönerken yarı yarıya yere çakılıyoruz, Kain beni yakalamak için hareket ediyor, sonra geri çekiliyor.

"Özür dilerim. Derimi dondurmak için hâlâ çok zayıfım," diye mırıldanıyorum Thyrvi beni ayağa kaldırmak için kocaman burnunu kullanırken.

"Yorgunluğumu giderebilecek bir şeyim var," diye geliyor Sigrun'un sesi.

İkimiz de kafalarımızı çevirip son odanın kapısında duran kudretli Valkyrie liderine bakıyoruz.

"Seni takas edeceğim. Featherblade kılıcının tüyüyle yeniden birleşmesi için sabırsızlanıyor."

Sigrun bana doğru ilerliyor ve elini uzatıyor. Hançeri içine yerleştirdiğimde, diğer eliyle kemerinden bir kalça şişesi çıkarıyor.

Tereddüt etmeden içiyorum ve içimden sıvı bal akıyor. Vücudum düzeliyor ve zihnimdeki sis geri çekiliyor.

Sigrun hançeri dikkatlice kaidesine geri yerleştiriyor ve kasadan bir ses yükseliyor.

"Fire-fae. Vanir yanıldı."

Vanir mi? Onlar Yüce Fae değil mi? *Tanrıların* Kain'i cezalandırdığını sanıyordum.

"Buz Sarayı kraliyet ailesinin yalanlarına kandılar ve masum bir fae'yi cezalandırdılar. Bu düzeltilecek." Ses devam ederken nefesimi tutuyorum. *"Yıkıcı Kain, kanatlarına sahip olacaksın"*

sana geri verilecek. Derinizdeki lanet kalkacak ve Featherblade'deki hapsiniz sona erecek."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, yeni geri kazandığım enerjim heyecandan damarlarımda patlıyor.

Lanet kalkacak. O özgür.

"*Bu kanatları tutmak istiyorum,*" diyor Kain kararlılıkla. Gözleri parlıyor, irislerinde alevler dans ediyor.

"Sürgün edilmiş bir tanrının yoldan çıkmış gücünden doğan kanatlar mı?"

"Aşktan, çaresizlikten ve nihayetinde sarayımı kurtarmaktan doğan kanatlar."

Featherblade "*Nasıl isterseniz.*" diye cevap vermeden önce uzun bir duraksama oldu.

Etrafındaki hava parıldıyor ve koyu teni şiddetli bir kehribar renginde parlıyor. Havayı içine çekiyor ve Skoll canlanıyor.

Gerçi kurdu hiç böyle görmemiştim. Dişlerini göstermiyor, volta atmıyor, hırlamıyor ya da tıslamıyor.

Kain'e bakıyor, kulaklarını dikmiş, kuyruğunu kaldırmış, içinden sadık bir sevgi yayılıyor.

Bir ısı patlamasıyla Skoll'un kürkü güzel, dalgalanan alevlere dönüşüyor. Kain'in sırtından eskisinden daha sağlam, ateşli kanatlar fırlıyor ve göğsü kabararak ellerini uzatıyor.

Ateş avuç içlerinde dans ediyor, çıplak omuzlarına dolanıyor ve kıvılcım saçan korların girdaplarında parıldıyor.

Bana döndüğünde gözlerim yaşlarla doluyor. "Yok oldu. Lanet yok oldu."

Gözleri umutla parlıyor. Sevgiyle.

Skoll benden bir adım ötede durdu. Titreyen başını indirdiğinde nefesim kesildi. Gözleri kocaman açılmış olan Kain'e bakıyorum.

"Onun hizmetleri artık senin prenses. Bana verdiği her şeyi sana da verecek."

Durduramadığım bir çekişle galerideyim.

Önümdeki kurt heykeli tıpkı Skoll gibi alev alev yanıyor. Uzanıp ona dokunuyorum, tüm korkum yok oluyor.

Tek gördüğüm Kain ve Skoll. Görkemli, vahşi, kararlı, savaş meydanlarında süzülüyor, yanımda uçuyorlar.

Bunca zamandır içimde uyandırılmayı bekleyen şey buydu. Kain ve onun vahşi *val-tivarı*, Thyrvi kadar benim bir parçam artık. Kanatlarım gibi.

Farkına vardığım şey güçlü bir çığ gibi üzerime çöküyor.

Ben bir Valkyrie'yim. Ben gerçek bir Valkyrie'yim.

Heykel vızıldayarak ilerliyor ve kartal orada. Erimişti.

Uzanıyorum ve kendimi görebiliyorum ama görüntü nefesimi kesiyor.

Kürklü deri zırhıma sarınmışım, parlak mavi saçlarım onurlu örgülerle dolu. Ellerimde pırıl pırıl bir yay ve üzerinde Thyrvi'nin yüzü olan güzel kalkanım var ve arkamda şimdiye kadar gördüğüm en güzel kanatlar çırpınıyor.

Kömürleşmiş ve kırılmış değiller. Pırıl pırıl beyazlar, buz mavisi çizgiler var ve ışıltılı donlarla kaplılar.

Bir sarsıntıyla mahzene geri dönüyorum ve sevinç gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Kain bana doğru yaklaşıp elini kaldırıyor ve yanağımdaki bir damla gözyaşını nazikçe silerken tüm vücudum hareketsiz kalıyor.

Kalbim sevgiyle dolup taşıyor ve bu sevginin onun yüzünde bana **y a n s ı d ı ğ ı n ı** görüyorum.

Sevgi. Koşulsuz, hiç bitmeyen, ruhumun derinliklerine işleyen bir sevgi.

"Bölmekten nefret etsem de," diyor Sigrun ve ikimiz de dönüyoruz, "bunun ne yeri ne de zamanı. Bu kadar bekledin, biraz daha bekleyebilirsin."

Normalde ciddi olan sesinde yanaklarımı kızartan şakacı bir ton var.

"Kain, Vanir'in sana bir özür borcu var ve bu nedenle, yeniden mühürlenmeden önce bu kasadan istediğin eseri alabilirsin."

Yggdrasil'deki hiçbir obje Kain'in yaşadığı adaletsizliği telafi edemez. Ama o bunu belirtmez.

Onun yerine başını sertçe eğiyor ve gözlerinin kapının hemen ötesindeki devasa geniş kılıca kaydığını görüyorum.

"Ateş Sarayı'nın yeniden inşasına yardım etmeyi tercih ederim," diyor.

Sigrun başını sallıyor. "Ne olursa olsun bunu alacaksınız. Ateş Sarayı'nın hükümdarları

Yeni Valkyrie ekibimiz gibi *Yggdrasil* de yardım için harekete geçecek.

Birçoğu kanatlarını bugünkü savaşta kazanmış olacak."

Gurur içime akıyor, kendi kanatlarım çırpınıyor.

Featherblade'in sesi odayı tekrar dolduruyor. *"Senin yeni val-tivar türünden sorumlu olanlar Yüce Fae'lerdir, Madivia. Rün taşlarıma ilk dokunduğunda içindeki güç çok açıldı ve bu kadim büyüü aktarmak için mükemmel bir fae olacağını biliyordum. Bütün bir Valkyrie neslini değiştirecek kadar değerli olduğunu kanıtladın. Yüce Fae'lerin yeryüzünde yanlarında dolaşan aileleri olduğu gibi, senin de savaşta yoldaşın ve müttefikin olarak muhteşem val- tivarın olacak."*

Thyrvi yanımda durduğu yerden bir kükreme sesi çıkarıyor. Artık kanatlarıma sahip olduğuma göre, onu asla kaybedemem. O benim, sonsuza dek burada kalacak.

"Şimdi," diyor Sigrun, "Kain eserini seçtikten sonra kasayı yeniden mühürleyeceğim." Ona bir bakış atıyor. "Elbette sen de kamuoyu önünde affedileceksin. Belki de bunu kız kardeşinin taç giyme töreniyle birleştirebiliriz - saraylar arasında bir barış işareti," diye ekliyor bana.

Boğazım düğümleniyor. "Kız kardeşimin taç giyme töreni," diye sessizce yinelıyorum. "Annem başaramadı, değil mi?"

Sigrun başını sallıyor. "Hayır. Dümenden çıkan ateş onu baygınken aldı. Hiç acı hissetmedi." Yüzü geriliyor, Kain'inki de öyle. İkisinin de onun acı çekmeyi hak ettiğini düşündüğünü biliyorum ama...

Derin bir nefes alıyorum.

Belki böylesi daha iyidir. *Yggdrasil* için pek de iyi biri sayılmazdı. Ama Freydis yıkılmış olmalı. "Kız

kardeşim nerede?"

"Hücredeki babanı görmeye gitti." Sigrun bir omzunu kaldırarak duraksadı. "Muhtemelen Erik ve Ishild'le birlikte kalması gereken yerde, Madivia."

Uzun bir nefes alıyorum. "Tüm eserleri geri getirdin mi?" "Evet."

"Sanırım hepsinin iade edilmesi

gerekıyor?" "Herhangi birini saklamak

istiyor musun?"

Ben başımı sallarken Featherblade'in sesi çınlıyor. *"Sandık onda kalacak."*

"Üstünde küçük bir delik olan mı?" diye soruyorum.

"Doğru."

"Nedir o?"

"*Bu bir bozuk para kutusu.*" Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum ve Featherblade'in ne *olduğunu* merak etmekten kendimi alamıyorum. Bir tanrı mı? Bir Yüce Fae mi? Ya da tamamen başka bir şey mi?

Kendimi odaklanmaya zorluyorum. "Ne işe yarıyor?"

"*Doğru madeni parayla sana hayal gücünü bile hayrete düşürecek şeyler gösterebilir.*"

Zihnim uğulduyor ve buraya geldiğimden beri bulduğum ve Brynhild'in aldığını gördüğüm sikkeleri düşünüyorum.

Daha fazlasını sormak istiyorum ama ses beni durduruyor. "*Bazı bulmacaları kendin çözsen daha iyi olur, meraklı küçük buz-fae.*"

Başımı salladım. "Her neyse, teşekkür ederim. Özür dilerim, tacı tamir ederken bulduğum diğer birkaç şeyi de yok ettim." Yanağımın içini ısıırıyorum. "Taçtan bahsetmişken... Bence onu burada, kasada saklamalıyız."

Sigrun yavaşça başını sallıyor. "Eğer istersen. Kız kardeşinle konuş, ne de olsa senin sarayının bir yadigârı ve o da kraliçe olmak üzere. Tabii bu iş için ona rakip olmayacağını varsayarsak."

Yüzümü buruşturdum. "Kraliçe mi? Hayır. Tanrılar hayır. Ben bir Valkyrie'yim. Benim yerim bir mahkemeyi yönetmek değil." Bu fikir beni gerçekten dehşete düşürüyor.

Sigrun gülüyor. "Eğer sen de bu ateş perisine onun sana aşık olduğu kadar aşıksan, o zaman başka bir sarayı yönetmeye başlayabilirsin. Onun kralı olmayan bir sarayın hayatta kalan son varisi olduğunun farkında mısın?"

Kain'in gözleri büyür. Sonra başını sallıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "İki yüz yıl boyunca kapana kısıldıktan sonra kendimi hiçbir yere, evime bile bağlamam mümkün değil. Yönetmek için benden daha uygun başkaları olacaktır."

Sigrun'un içten gülümsemesi güzel yüzünü değiştiriyor. "İkiniz de kendi maceralarınızı yürütmek için özgür olmak mı istiyorsunuz?"

"Odin'in savaşçıları olmak," diyor Kain kararlılıkla.

"*Yggdrasil'i* güvende tutmak için." Başımı sallıyorum, sonra usulca ekliyorum: "Ve birlikte olmak için."

BÖLÜM 58
MADDY

F Reydis babamın hücre kapısına yaslanıyor. Kain girişte durup bana bakıyor. Kalbim küt küt atıyor, laneti gitmiş. Şu anda uzanıp elini sıkabilirdim. *Ben bile*

eğilip dudaklarını öpüyorum.

Biraz daha yaklaştık.

Ama Freydis'in önce bana ihtiyacı var.

"Şimdi ona gitmeliyim," diye fısıldıyorum.

Sesi zihnimi dolduruyor. *"Prenses, bu kadar uzun süre bekledik. Sonunda dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde, yalnız olacağız ve ihtiyacımız olan tüm zamana sahip olacağız."*

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve onun güzel yüzüne bakarak başımı sallıyorum. "Söz mü?" Fısıldıyorum.

"Ah, söz veriyorum. Ve unutma, sen artık bir Valkyrie'sin. Bana zihninde cevap verebilirsin." Gülümsemesi nabzımı hızlandırıyor.

"Gerçekten mi?" Düşüncemi ona doğru yansıtıyorum ve o da hafifçe gülüyor.

"Çabuk öğreniyorsun prenses. Kız kardeşine iyi bak. Bana ihtiyacın olursa kasada olacağım."

"Yeni silahını mı seçiyorsun?"

Gözleri parlıyor.

"Bu fırsatı kaçırmak istemem. Ama prenses, tüm bu süre boyunca seni düşünüyor olacağım."

Gölgelerin arasında eriyip gidiyor, beni kızarmış ve çok sıcak bir halde bırakıyor.

Derin bir nefes alıyorum, başımın üzerinde küçük bir kar fırtınası başlatıyorum, sonra odaya doğru ilerliyorum.

Freydis başını bana doğru çeviriyor, sonra kendini kollarıma atıyor, göğsü hıçkırıklarla inliyor.

"Maddy, Bu hepsi benim Hata. Her şey o oldu oldu Hepsi benim yüzümden."

"Hayır," dedim ona kararlı bir şekilde. "Hepsi onun yüzünden oldu."

Hücreden boğuk bir hıçkırık yankılanıyor. Kendimi babamıza bakmaya zorlayamıyorum.

"Gel." Elini tutuyorum. "Bu konuşma için onun etrafta olmasını istemiyorum."

Yeraltı mezarlarından küçük tekneye doğru ilerliyoruz, suyu geçerken gözyaşları sürekli akıyor. Ona tapınak bahçesine kadar rehberlik ediyorum, yolda kimseye çarpmadığım için minnettarım ama Featherblade'in aldığı yangın hasarı karşısında irkiliyorum. Neyse ki güzel çiçek bahçesi ve tapınağın büyük bir kısmı hasardan kurtulmuş ve Freydis'i çimlerin üzerine yerleştiriyorum. Buraya geldiğimde üzerine oturduğum çimlerin aynısı.

Thyrvi hemen yerde yuvarlanıyor, pençeleriyle çiçekleri eziyor ve onları kendi etrafına fırlatıyor.

"Freydis, bunların hiçbiri bizim hatamız değildi. Yapmak zorunda bırakıldığım şey için beni suçluyor musun?"

Başını hızla sallıyor.

"O zaman sen de kendini suçlamamalısın. Bana gösterdiğin nezaketin aynısını kendine de göstermelisin."

Eğer dürüst olmak gerekirse, bu sözleri kendi suçluluğumu yatıştırmak için de söylüyorum. Kain'in cezalandırılması benim suçum. Büyüm geri teptiği için iki yüz yılını yalnız geçirdi.

"Freydis, eğer seçme şansımız olsaydı ikimiz de bunları yapmazdık. Ve aslında buna sebep olan da onun emirlerini yerine getirmeyi reddetmemizdi. Ahlaki değerlerimiz doğrudu."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Bak." Kanatlarımı çırpıyorum. "Aksi takdirde bunlar bana verilmezdi. Ve ne yaptıysak birlikte yaptık. Artık çok iyi şeyler yapabilirsin." Ellerini sıkıyorum. "Kraliçesi olacaksın

Buz Mahkemesi, yolsuzluk ve yalanlar yerine onurla hükmediyor. Her şeyi yoluna koyma zamanı bizim zamanımız."

Titreyerek nefes alıyor. "Bunu düzeltebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Yapabileceklerini yap, yapamayacaklarını değil," diyorum ona.

"Yapamayız

geçmişini değiştiremeyiz, ama geleceği şekillendirebilir, *Yggdrasil*'i daha iyi."

"Ama ya ben de onlar gibiysem? Sen her zaman farklı oldun, Maddy. Ben yapmadım. Ya ben de başka bir güce aç, zalim-"

Sözünü kestim, sesim sertti. "Freydis, beni dinle. Sen onlar gibi değilsin. Onlar büyütmezken sen beni büyüttün. Başkalarının ölümüne sebep olmamak için ölmeyi göze aldın. Benim için savaşmaktan asla *vazgeçmedin* ve bana yardım etmek *için* kendini tehlikeye attın. Sen iyisin. Nazik. Adil. Ve *çok ama çok* güçlüsün. Buz Sarayı'nın gördüğü en iyi kraliçe olacaksın."

Gözyaşlarının arasından bana bakıyor. "Peki," diye fısıldıyor, "bu bir rol değişimi. Sen beni azarlıyorsun." Ona sırtıyıyorum, o da burnunu çekiyor. "Seni seviyorum, Maddy."

"Ben de seni seviyorum. Bir daha asla aramıza hiçbir şey girmeyecek. Asla." "Asla," diye kabul etti ve bana sıkıca sarıldı. Geri çekildiğinde, onun

gözyaşları kurudu. "Babam sonsuza kadar kilitli kalmak zorunda."

Annemden bahsetmek istemediğim için bahsetmedim. "Biliyorum. Erik ve Ishild de öyle."

Dudağını ısıyor. "Ishild hakkında..."

Buz Devi konusunda kendini suçlu hissettiğinden endişelenerek kolunu sıkıyorum. "Annemi öldürmesini neden engellemeye çalıştığını anlıyorum."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, söyleyeceğim şey bu değildi. Ben... Sanırım onu geri dönüştürebilirim."

Ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Tacı sadece kısa bir süre taktım ama onu geri getirebileceğime gerçekten inanıyorum ve eğer asıl anlaşma buysa..." Bakışlarını indiriyor ve kucağında çevirdiği ellerine bakıyor. "Sence yapmalı mıyım?"

"İster bir Buz Devi isterse bir fae olsun, hapsedilecek," diyorum.

"Biliyorum ama hükümdarlığıma başlamak için doğru yol bu gibi geliyor, bir sözü yerine getirmek."

"Freydis, ta hakkında. Bence onu buradaki kasada bırakmalıyız," diyorum yavaşça. "Dışarıda olması için çok güçlü."

Başını sallıyor. "Ayrıca," diyor küçük bir gülümsemeyle, "Featherblade ile arkadaş gibi görünüyorsun. Gerekirse onu geri getirebileceğinden eminim."

Gölüyorum. "Sigrun yakında kasayı mühürleyecek. Eğer denemek istiyorsan, şimdi gitmeliyiz."

Zeki gözlerini kararlılık dolduruyor. "Denemek istiyorum." "O zaman gidelim."

BÖLÜM 59
MADDY

W Kasaya ulaştığımda çoktan mühürlenmişti, Kain ve Sigrun gitmişti.

"Neredesin?" Zihnimde otomatik olarak soruyorum ve cevabı hemen geldiğinde heyecanlanıyorum.

"Kaplıcalarda. Banyo yapıyorum. Lütfen, tanrılar, bana katılabileceğini söyleyin."

Havayı içime çekerek, üzülerek ona henüz gelemeyeceğimi söylüyorum. *"Sigrun nerede?"*

Freydis, Ishild ile konuşmak istiyor."

"Battleyard'da tutuluyorlar." "Teşekkürler."

"Bir şey değil. Ya prenses?" "Evet."

"Beni görmeden önce bir şeyler ye. Gücüne ihtiyacın olacak."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, oturduğum yerde kıpırdanmamaya çalışarak. Freydis endişeyle bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. "Kain onların Battleyard'da olduğunu söylüyor. Gel hadi."

Kumlu arenaya vardığımızda Erik, daha önce Kain'in üzerinde gördüğüm zincirlerle bir direğe bağlanmıştı. Ishild onun yanında kocaman duruyor ve çok daha büyük yüzlerce zincirle birden fazla direğe bağlanmış.

Valdis ve Harald da Sigrun'un yanında, sessizce konuşuyorlar. Ben, Thyrvi ve kız kardeşim yaklaşınca duruyorlar.

"Freydis tacı k u l l a n a r a k Ishild'i tekrar bir fae'ye dönüştürmeyi teklif etmek istiyor." Mahkûmların beni duyamayacağı kadar sessiz konuşuyorum.

Sigrun tek kaşını kaldırıyor, Valdis kaşlarını çatıyor ve Harald kumun üzerinden Erik'e ters ters bakıyor.

Sigrun kayıtsızca, "Onunla konuşabilirsiniz," diyor ve bizi mahkûmların yanına götürüyor.

Erik'in gözleri nefretle yanıyor. "Her şeyi mahvettin," diye tükürüyor.

"Bir Valkyrie'yi daha öldürdün," diye cevap veriyorum soğuk bir şekilde. "Ya da en azından kindar küçük bir pisliğe bunu yapması için talimat verdin."

Dişlerini gösteriyor. "Aşık olduğun o ateş fae'si için neler yapmayacağını söyle bana."

"Yeter." Sigrun'un yumuşak sesi bir bağırıştan daha fazla ağırlık taşıyor. "Senin motivasyonun önemli değil, Erik. Valkyrie arkadaşına ihanet ettin. Cezalandırılacaksın."

Freydis bir adım öne çıkarak kocaman başını eğmiş olan Ishild'le konuşuyor. "Annem olmadığımı kanıtlamak istiyorum. Sanırım sana yardım edebilirim."

Ishild yavaşça başını kaldırıyor, kocaman gözleri Freydis'in üzerinde.

Ablam yutkunuyor. "Ama önce, nasıl bir Buz Devi'ne dönüştüğünü bilmem gerek."

Ishild'in güzel sesi arenayı dolduruyor. "Savaş sırasında bir Buz Devi şamanı tarafından esir alındım. Brynhild beni ölüme terk etti." Erik'in yüzü öfke ve pişmanlıkla geriliyor. "Erik elindeki büyüü kullanmak zorundaydı; az önce öldürdüğü şamanın bedeninden hâlâ sızan büyüü." Gözlerini bir an için kapatıyor. "Bazı büyülerin var olmaması gerekir. Sanırım bunu artık ikimiz de biliyoruz."

"Seni geri getirdiğim için pişman mısın?" Erik'in sesi çatlıyor. Kadın cevap vermeyince, Erik'in maskesi düşer. "Lütfen aşkım, lütfen bana pişman olduğunu söyleme."

"Beni defalarca geri getirdin, Erik. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorum ve sonunda bittiğinde gideceğim yer Valhalla'nın salonları olmayacak."

"Seni bir zamanlar olduğun fae'ye geri döndürmeye çalışmamı ister misin?" Freydis usulca soruyor.

Ishild ona dikkatle bakıyor. "Hapsedilmiş bir hayat yaşamak için mi?" "Evet," diye onaylıyor Sigrun.

Ishild uzun bir iç çekişle başını sallar. "O kadar uzun zamandır bir Buz Devi'yim ki, onların arasında yaşıyorum, onları köleleştirebilecek bir büyü düşüncesinin beni bu kadar tiksindireceğini tahmin edemezdim." Sigrun'a döner. "O tacın bir daha asla Buz Devlerini kontrol etmek için kullanılmayacağına yemin et ve beni şimdi bitirebilirsin. Karşı koymayacağım."

Erik kalbi kırık bir ses çıkarır.

"Taç güvence altına alınacak," diyor Sigrun. "Buz Sarayı kardeşlerinin hüküm sürdükleri sürece onu kullanmaya niyetleri yok."

"Güzel."

"Ama senin hayatına son verme yetkim yok, Ishild. Cezanı Buz Devi diyarında mı çekmek istiyorsun?"

"Evet."

"Ishild!" Erik ağlıyor. "Yaptığımız onca şeyden sonra, başarmaya çalıştığımız onca şeyden sonra-"

Sigrun onun sözünü keser. "Artık her şeyin yalan üzerine kurulu olduğunu biliyorsun. Sen, Erik, kanatlarını kaybedeceksin ve Kain'in aksine, sana Featherblade kadar iyi bir hapisane verilmeyecek."

Yüzü buruştu. "Beni nereye göndereceksin?"

"Sadece Valkyrie dostlarını soğukkanlılıkla öldürenlerin gidebileceği bir yere." Ona doğru ilerliyor. "Başkalarına çektirdiğin acıları yaşayacaksın. Ve hayatının geri kalanının her dakikasını yalnız geçireceksin."

Erik'in cezalandırılmasından memnuniyet duyacağını sanmıştım ama bu sahne midemi bulandırdı. Yalanlar, aldatma, acı... Hepsi aşk içindi.

Kolumu Freydis'e doladım ve onu nazikçe geri çevirdim. Başını salladı ve birlikte uzaklaştık.

"Bitti artık," diye fısıldıyor.

"Özgürüz," diyorum elini tutarak.

"Madivia!"

Valdis'in adımı söylediğini duyunca dönüyorum. Patikadan aşağı, peşimizden uçuyor.

Bize ulaştığında "Güzel kanatlar," diyor ve ben gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Toren ve Pehn ziyafet salonunda yaralılarla ilgileniyor ve orada yiyecek ve bira var."

"Ben yaralı değilim."

Gözlerini dikkatle vücudumda gezdiriyor ve ben de yere bakıyorum.

Her tarafım yanıklarla kaplı. Sığ yanıklar, birkaçı su topluyor ama normalde solgun olan tenim kıpkırmızı ve olmadığı her yerim morarmış.

"Sigrun'un bana verdiği o şeyin içinde Thor adına ne var?"

Valdis bir kahkaha attı. "Evet, bu acıyı dindirir. Git kendine çeki düzen ver Maddy. Diğerleri de seni görmek isteyecektir."

Kain'i görmek istiyorum. Ama önce kendimi iyileştirmek iyi bir fikir ve kendisi de bana yemek yememi söyledi. "Herkes Buz Devi diyarından sağ salim dönebildi mi?"

"Evet. Çılgılık kanatları olan arkadaşın da dahil." Valdis gülümsüyor.

Kimse yaralanmadı. Kain artık lanetli değil. Sarra iyi. Ve kız kardeşimle ben özgürüz.

Şölen salonunun yaralı ve şaşkın fae'lerle dolu kasvetli bir atmosfere sahip olmasını bekliyordum.

Yanılmışım. İçeri girdiğimde tam bir kutlama vardı.

Roge köşede müzik çalıyor, Garda ve Henrik dans ediyor, Martom ve Birgit de hemen arkalarında.

Herkes yara bere içinde, kirli ve hırpalanmış, ama enerji daha moral verici olamazdı. Rooklar şarkı söylüyor, bal likörü ve bira fıçılarını çınlatıyor, *val-tivarlar* odanın içinde uçuşuyor ve Garda'nın ayısı masaların ucundaki et parçalarını topluyor.

"Kanatlarını almışsın!" Eldith beni fark ediyor, yeşil kurdu koşarak yanına geliyor.

Ona ışınlanıyorum. "Dövüşmeye geldiğin için teşekkür ederim."

Sırtışı genişliyor. "Bu Lauf ve benim şimdiye kadar yaşadığımız en eğlenceli şey," diyor.

"Hayatını riske attın."

"Biz de bunun için buradayız. Bu yüzden Featherblade'e geldik." Elindeki tankard'ı havaya kaldırıp bağırıyor: "Biz

yeni nesil Valkyrie!"

Oda alkışlarla inliyor ve sonra diğer kaleler beni fark ediyor.
Daha doğrusu, kanatlarımı fark ettiler.

Saniyeler içinde etrafımı sardılar. Sorular, tezahüratlar ve tebrikler salonda çınlıyor.

"Onu biraz rahat bırakın," diyor sert bir ses salondan.

Harald adım adım odaya giriyor ve tüm kaleler onu alkışlıyor. "Herkes yüce berserker'ı selamlasın!"

Gözlerindeki hüznün biraz olsun azalır. "Biri bana bira getirsin," diye kükrer. "Sonra da Maddy size neler olduğunu anlatırken dinleyin."

Ona baktım, irkildim. Oda sessizleşiyor ve hâlâ yanımda olan Freydis beni hafifçe itiyor.

"Bunu Kain yapmadı," diyorum.

Bir düzineden fazla yüz beklentiyle bana bakıyor.

Uzun bir iç çekiyorum.

"Sana anlatırken yemek yiyebilir miyim? Ve yılanı olan biri bu yanıklara bir göz atabilir mi?"

Olan biten her şeyi herkese anlatmam bir saatimi alıyor, beni ya da benimle Kain'i ilgilendiren kısımları dışarıda bırakıyorum.

Bu süre içinde karnımı peynir ve jambonla doyuruyorum ve Pehn'in yılanı yanıkların işini kısa sürede bitiriyor.

"Sarra nerede?" Diğer kalelerin soruları bittiğinde Eldith'e soruyorum.

"Toren'le birlikte Şifa Kanadı'nda. Yılanı onu görünce çılgına döndü ve yeni büyüünün toprak-fae şifasıyla ilgili bir şey olabileceğini düşünüyorlar."

"Huh." Ayağa kalktım.

"Onu görmeye gidecek misin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Henüz değil." Kız kardeşime bakıyorum.
"Freydis, seni burada Eldith ile bıraksam sorun olur mu? Harald ya da Valdis

Bu gece kalacak bir yerin var."

Başını sallıyor, bal likörünü yudumluyor ve gülümsüyor. "Elbette. Ona git."

Midemde kelebekler patlıyor. Nihayet.

Sonunda ona gidiyorum.

BÖLÜM 60
MADDY

"I hazırım."

Kain'in cevabı anında gelir. *"Benimle Gryphon'un Yuvası'nda buluş."*
Hemen kanatlarımı açıyorum, beklenti midemi bulandırıyor

Çevir.

Artık beni sabitleyecek Featherblade'in kılıcı yok, kendimden daha az eminim ve uçarken bayılabileceğim korkusu beni Gryphon's Nest ağacının dibine doğru uçmaktan çok süzülürken tereddütte bırakıyor.

Kain orada, tahtaya yaslanmış ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde gülümsüyor.

Devasa formu aynı derecede katı, aynı derecede vahşi ve aynı derecede güzel. Ama daha önce yüz hatlarına kazınmış olan sert çizgiler ve acı kötülük gitmiş.

Ona doğru bir adım atıyorum, o da elini uzatıyor. İkimiz de duraklıyoruz, parmak uçlarımız birbirinden bir santim uzakta. Sonra parmaklarını benimkilere doluyor.

İçimi mutluluk kaplıyor ve sırtışı genişliyor. "Gel. Burayı çok özledim."
Ateşli kanatları patlıyor ve sonra onları çırparak beni de kendisiyle birlikte havaya çekiyor.

Ayak uydurmak için kanatlarımı sertçe çırpıyorum ve beni sabitlemesine izin veriyorum. "Hangi yer?"

"Hava Platformları ve Kanatlı Avlu."

Yere indiğimizde şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Kadim Valkyrie'lerin devasa heykelleri avlunun çevresini çevreliyor, kanatları sonsuz uçuşa açılmış ve yüzleri boynuzlu miğferlerin altında ciddi. Her bir heykel gerçek bir fae'nin iki katı yüksekliğinde ve aralarında korunaklı oyuklar oluşturuyor. Dikkatim avlunun zeminine çekilmeden önce ısıltılı fısıkiyelere ve rengarenk çiçeklere göz atıyorum. Daireseldir ve dış taş işçiliği güzel bir şekilde oyulmuştur. ile Rünler ve düğüm tasarımlar, ama içinde ve Merkez o Odin'in ilk Valkyrie'ye kanatlarını bahşettiği nefes kesici bir mozaik.

Kemerler avlunun üzerinde yükseliyor, hepsi de ışığı yakalayan oyma tüyler. Sütunların arasında dolanan küçük mor çiçekli tırmanma sarmaşıkları, ağacın dallarına yerleştirilmiş karmaşık bir ağ olan Hava Platformları olduğunu tahmin ettiğim yere kadar uzanıyor. Her biri uçmayı öğrenen birine meydan okumak için tasarlanmış farklı seviyeler yukarı doğru spiral çiziyor.

En alttaki platformda temel eğitim ekipmanları, kılavuz raylar ve güvenlik ağıları bulunuyor. Daha yukarılarda, çeşitli boyutlardaki altın çemberler dallar arasında süzülerek karmaşık uçuş modelleri oluşturuyor. Kristal çanlar farklı yüksekliklerde asılı, sanırım egzersizler sırasında çalmak için.

Zirveye yakın, dalların inceldiği yerde bir engel parkuru seçebiliyorum. Halat köprüler ve tüneller platformlar arasında sallanıyor, asılı ağırlıklar da bir insanı kolayca dışarı çıkarabilecek kadar büyük. En yüksek seviye açık gökyüzüne açılıyor.

"Bunu neden kaçırdığını anlayabiliyorum," diye nefes alıyorum. "Çok güzel bir yer."

Ona dönüp baktığımda bana bakıyordu. "Kanatların da öyle."

Gülümsüyorum, birden utanıyorum ve bakmak için bir tanesini kendi etrafımda kıvırmaya çalışıyorum. Tökezliyorum.

Gülüyor ve sesi son derece muhteşem. "Sana öğreteceğim. Ama şimdilik sana söyleyeyim, mükemmeller. Tıpkı senin gibi."

Yanaklarım ısındı ve ona gülümsedim.

"Gel."

Ateşli bir bakışla dönüyor ve ben de onu takip ediyorum. Beni iki kanatlı heykelin arasından gizli bir bahçeye götürüyor. Kır çiçekleri çimenlerin yumuşak halısını süslüyor, tatlı kokuları havayı dolduruyor.

Kain yaklaştıkça tenim beklentiyle karıncalanıyor, onun sıcaklığı nefesimi kesiyor. O çok yakın. Ve sarhoş edici.

"İki yüz yıl," diye mırıldanıyor, elini yüzüme doğru kaldırıyor ama tam olarak dokunmuyor.

Titriyorum, nefesimi tutuyorum.

"Öfkeden başka bir şey olmadan geçen iki yüz yıl. Sonra sen..." Sesi sertleşiyor. "Hayatıma girdin."

Ona doğru sallanıyorum. Parmakları nihayet yanağıma değdiğinde vücudumdaki her sinir ucu alev almış gibi görünüyor.

"Sana böyle dokunmayı hayal etmiştim," diyor, elinin tamamını yanağımdan aşağı, çeneme doğru sürterek. Kalbim kaburgalarımda gümbür gümbür atıyor. "Teninin nasıl hissedeceğini. Hayal ettiğim kadar yumuşak olup olmayacağını."

"Öyle mi?" Kelimeler nefes nefese çıkıyor, zar zor duyuluyor.

Başparmağı alt dudağımda geziniyor ve benden kaçan küçük sese engel olamıyorum. "Daha iyi," diye hırslıyor.

Titreyen parmaklarımla yüzüne dokunmak için uzanıyorum. Buza gerek yok. Dokunuşumla gözleri kararıyor, göz bebekleri arzuyla büyüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, parmaklarımı çenesinde gezdirerek.

Boğazının derinliklerinden ilkel ve arzulu bir ses çıkarıyor. Bir eli saçlarımın arasından geçerken diğeri beni ona doğru çekiyor. Arzu damarlarımda erimiş metal gibi dolaşüyor ve buzun oluşmasını engellemek için zorlamam gerekiyor.

"Ben de seni seviyorum prenses."

Dudakları benimkilerle buluşuyor ve sanki *Yggdrasil*'deki tüm yıldızlar patlıyor.

İki asırlık hasret, var olabileceğini bilmediğim bir bağla birleşip beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öperken canlanıyor. Kolları beni sıkıca sararken parmaklarımı saçlarına doluyorum.

Öpücüğünü derinleştirirken yumuşak bir inilti kaçıyor içimden. Parmak uçlarımdan istemsizce buzlar uçuşuyor ama geri çekilmek yerine ağızma karşı gülüyor ve beni daha sert öpüyor.

"Prensesim," diyor her geçen saniye daha da çaresizleşen öpücükler arasında. "Benim muhteşem, imkânsız prensesim."

Aramızdaki boşluğu ortadan kaldırmak için daha da yaklaşıyorum. Çok uzun zamandır çok fazla boşluk vardı. Öpücükleri boynumdan aşağı ateş gibi inerken, karşılık veren iniltisi göğsümde titreşiyor.

"Hiç düşünmemiştim-" Dişleri çenemi sıyırırken nefesim kesiliyor. "Bunu yaşayabileceğimizi hiç düşünmemiştim."

Gözlerimle buluşacak kadar geri çekiliyor, kendi gözleri umutla parlıyor. "Artık her şeye sahip olabiliriz prenses. Her şeye."

"Her şeye," diye tekrarlıyorum nefes nefese, elleri yanlarımdan aşağı kayarken.

"Bunu kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?" Sesi arzuyla sertleşiyor.

"Benim kadar çok. Uyanırken ya da uykudayken her an seni hayal ediyorum."

Alnını alnıma bastırarak iniyor. "Prenses, bu kelimelerin beni ne hale getirdiğini bilemezsin."

"O zaman anlat bana."

"Seninle zaman geçirmek istiyorum." Başparmağı alt dudağımda geziniyor. "Her santimini öğrenmek istiyorum. Seni soluk soluğa bırakan, inleten, adımları lanet bir tanrıymışım gibi söyleten şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Arzu sistemimi sular altında bırakırken beni ayakta tutan tek şey belime doladığı kolu. "Kain..."

"Aynen böyle," diye mırıldanıyor kulağıma, beni inleterek. "Ama daha yavaş. Çaresiz."

Dudakları tekrar dudaklarımı buluyor ve bu öpücük farklı-daha derin, daha vahşi. Dili alt dudağımda geziniyor ve ben anında ona açılıyorum, daha fazlasını istiyorum. Saçlarını hafifçe çekiştirdiğimde çıkardığı ses neredeyse vahşi.

"Dikkatli ol prenses. Sana dokunmak için iki yüzyıl bekledim. Eğer böyle sesler çıkarmaya devam edersen..."

"Ya kontrolünü kaybetmeni *istersem*?"

"Beni kışkırtma." Ama elleri kalçalarımda sıkışıyor, beni daha yakına çekiyor. "Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Senin için mükemmel olmasını istiyorum."

"Zaten öyle. Bu sensin. Biziz."

Ağzını tekrar benimkine dayadığında çıkardığı ses homurtu ile inleme arasında bir şey.

Elleri sırtımdan yukarı kayıyor, kanatlarımın tenimle buluştuğu yeri izliyor. Bu dokunuş tüm vücuduma zevk kıvılcımları gönderiyor ve bir nefesle ona doğru eğilmeme neden oluyor.

"Hassas mısın prenses?" O noktayı tekrar keşfederken kelimeler boğazımda gümbürdüyor. "Bunu unutmayacağım."

"Beni parçalara ayır, Kain. Beni senin yap."

Çıkardığı ses zar zor insani. Tek bir akıcı hareketle bizi döndürüyor, böylece sırtım bahçe duvarına dayanıyor ve beni vücuduyla hapsediyor.

Öpücükleri vahşileşiyor, sahipleniyor ve ben onun tutkusuna kendi tutkumla karşılık veriyorum. Arzum neredeyse dayanılmaz bir boyuta ulaşıyor; her dokunuş, her tat, her ortak nefes bana eve dönmek ve aynı anda diri diri yanmak gibi geliyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Şimdiden yalvarıyor musun, prenses?"

"Kendini kontrol edebileceğini biliyorum. Bana ne yapacağımı söyle."

"Nasıl istersen," diye homurdanıyor. Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor. "Soyun. Benim için kendine dokun. Yavaşça tenini okşa. Vücudunun her santimini hisset."

Dudağımı ısırarak, boynumdan başlayarak emirlerini yerine getiriyorum. Parmaklarımı hassas tenimde gezdirerek göğsüme doğru iniyorum. Yavaşça deri şalımı çözüyorum, sonra gömleğimi çıkarıyorum.

Beni dikkatle izliyor, yaptığım her hareketi takip ediyor. Bakışlarının yoğunluğu beni ateşliyor, her vuruşta daha cesur olmamı sağlıyor. Bir elimle göğüslerimin arasındaki vadiye girip parmaklarımı dikleşmiş meme uçlarımdan üzerinde gezdiriyorum.

"Bunun senin ellerin olmasını mı isterdin? Parmakların mı?" diye soruyorum. Boğuk bir ses çıkarıyor.

"Şimdi bana dokunabilecekken neden bunu kendine yapıyorsun?"

Parmaklarımı pantolonumun beline geçirip aşağı doğru itiyorum ve yüzünü izliyorum. Gözlerinde arzu yanıyor ve sonra hareket ediyor, beni kaldırıyor, geriye doğru yürütüyor.

Beni arkamdaki duvarın taş çıkıntısına bırakırken kanatlarımı beceriksizce açıyorum. Gözleri yanarken kalbim güm güm atıyor.

"Bacaklarını aç."

BÖLÜM 61

MADDY

H kalbim çarpıyor, sinirlerim yanıyor, kalçalarımı açıyorum.
Bu sefer lanetli değil. Bana dokunabilir. Bana dokunacak.
Bana bakarken keskin bir nefes alıyor, çoktan ıslanmış.
Hazır. *Hem de çok hazır.*

"Şimdi ne yapacağımı söyle."

Bana öyle yoğun bir arzuyla bakıyor ki nefesimi zor tutuyorum.

"Parmaklarını kullan," diye emrediyor. "Her santimine dokun."

Yavaşça hareket ediyorum, her hissin, her zevk sarsıntısının tadını çıkarıyorum.

Dikkatle izliyor, nefesi hızlanıyor. "Daha hızlı," diyor.

Kendimi okşarken hızlanıyorum, daha hızlı ve daha hızlı dönüyorum, her hareketle gözlerinin daha da karardığını izliyorum.

"Güzel," diyor. "Sakin durma."

"Bunu yapmanı istiyorum." Nefesim kesiliyor, sırtım kamburlaşıyor.

"Lütfen. Lütfen, Kain."

Dokun bana."

Bir kalp atışı kadar yakınımda, kalçalarımı kavırıyor, daha geniş açıyor ve güçlü ellerini tenimde hissettiğimde uzun bir memnuniyet iniltisi çıkarıyorum.

"Henüz değil. Daha hızlı prenses," diye emrediyor. "Seni duymama izin ver."

İtaat ediyorum, inlemelerimin durgun gece havasında yankılanmasına izin veriyorum. Çok yaklaştım ama bitmesini istemiyorum. O olmadan olmaz.

"Daha hızlı," diye hırıldıyor.

"Sensiz boşalmayacağım," diye cevap veriyorum. "O zaman dur."

Dizlerinin üzerine çöküyor.

"Nesin sen- Aman Tanrım!"

Ağzı beni kaplıyor ve düşüncelerim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Dili klitorisimin etrafında dönerken zevk dalgalar halinde üzerime yıkanıyor.

"Oh tanrılar, oh tanrılar," diye inliyorum, kıvranıyorum. "Lütfen, lütfen."

Bana bakıyor, gözleri yanıyor. "Bu tadı kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?"

Sözleri ve sesindeki açlık karşısında titriyorum.

"Bana nasıl hissettiğimi söyle," diyor ve dilini tekrar bana doğru kaydırıyor.

"Sanki... sanki artık dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi," diyorum.

Bir parmağını içime kaydırıyor.

Nefesim kesiliyor, kalçalarım titriyor. Neredeyse çok fazla, dili, elleri. Ama durmasını istemiyorum. *Asla* durmasını istemiyorum.

Daha derine itiyor, ikinci bir parmak ekliyor ve içimdeki basınç artıyor, beni boğmakla tehdit ediyor.

"Çok yakın," diye nefes alıyorum, saçlarını kavriyorum.

"Benim için gel prenses," diyor. "Benim için parçalara ayrıl."

"Henüz istemiyorum!"

"O zaman yavaşlayacağım. Seni tatmak zor değil prenses. Bütün gece burada kalabilirim."

Parmakları kıvrılıyor, dili dans ediyor ve ben ürperiyorum, adını haykırırken saçlarını kavriyorum. Bu enfes bir şey ve ben hâlâ bitmesini istemiyorum. Ağzının üzerimde olduğuna, ellerinin kalçalarımda dolaştığına hâlâ inanamıyorum.

Lanet ortadan kalktı.

"Tanrım, çok güzelsin." Parmaklarını içime bastırıyor, dilini hızlandırıyor. Basınç artıyor, durdurulamaz, neredeyse acı verici.

Duruyor. Bağıyorum, ona tutunmaya çalışıyorum ama o geri adım atıyor. Gözlerindeki alevler dans ediyor, yüzü arzuyla dolup taşıyor.

"Lanet olası bir tanrı bile seninleyken kendini kontrol edemez prenses." Elleri kendi pantolonuna gidiyor. "Odin'in kendisi değil."

Geriye yaslanıyorum, nefes nefese. Bir anda önümde çırılçıplak kalıyor. Ağzım kuruyor, bacaklarımın kıpırdaması duruyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor.

Bu gerçekleşiyor.

"Seni seviyorum," diyor bana yaklaşarak.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese kalıyorum. Tekrar diz çöküp üzerime eğiliyor. "Sana ihtiyacım var. Sonsuza kadar, prenses."

Girişime bastırırken cevap veremiyorum, onun yerine bir inilti kaçıyor.

Sonra ağzı benimkinin üzerinde. Beni öpüyor, dudakları sıcak ve nazik, parmakları şakaklarımda geziniyor. Yüzümü avuçluyor.

"Sonsuza dek," diye
tekrarlıyor. "Sonsuza
dek."

Beni ileri itiyor ve ben haykırıyorum.

Duruyor, zor nefes alıyor. "Prensese," diye geveliyor ve ben kalçalarını kavrayıp onu kendime çekiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

O daha derine kayarken birlikte inliyoruz. Bu his inanılmaz, tarif edilemez ve ben onun etrafında titriyorum. Yüzünü boynuma gömüyor, tenimi öpüyor. "Al beni," diye fısıldıyorum. "Beni senin yap."

Nefesi kesiliyor. Vücudu titriyor ve daha da itiyor, ellerini saçlarıma doluyor, gözleri benimkileri buluyor.

Bacaklarımı ona doluyorum, o itiyor ve dünya yok oluyor.

Var olan tek şey o. Vücudunun sıcaklığı, teninin tadı, kokusu. Beni çevreliyor, içimi dolduruyor ve bu hem çok fazla hem de yeterli değil. Ellerim vücudunda dolaşıyor, her santimini arıyor.

Daha hızlı hareket ediyor. Onun ritmine uyuyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum. Vücudu zevkten gerilmiş bir halde içime giriyor ve ben tırnaklarımı omuzlarına geçirerek haykırıyorum.

"Siktir, ben-"

"Durma," diye yalvarıyorum. Nefesim kesik kesik geliyor. Uzakta tuttuğum zevk, içimdeki sıkı sarmal, bana doğru gelmek üzere.

Mola.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, sıcaklık ve tutkuyla parlıyor. "Asla," diye hırlıyor. "Sen benimsin."

"Senin," diye kabul ediyorum ve bu kelime bir kıvılcım gibi üzerime çöken bir coşku dalgası yaratıyor. Bütün sinirlerim şarkı söylüyor.

"Benim için gel, prenses. Benim için gel."

Orgazmım içimden geçiyor ve onun adını haykırıyorum. Titriyorum ve dünya hiçliğe doğru dönerek eğiliyor gibi görünüyor.

"Seni seviyorum," diye homurdanıyor ve kalçaları tekliyor. Bir, iki kez itiyor ve sonra kasılıyor, boğazından derin bir hırıltı kaçıyor. Başı öne düşüyor ve titriyor, nefesi sert soluklarla geliyor.

Birlikte yere yığılıyoruz, nefes nefese, bedenlerimiz birbirine dolanmış. Beni daha yakına çekiyor, kollarını etrafıma doluyor.

"Benim," diye mırıldanıyor, başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Senin," diye cevap veriyorum.

Sonsuza dek.

BÖLÜM 62

MADDY

I Orada sessizlik içinde ne kadar kaldığımızı bilmiyorum, kollarında yatarken içimde mutluluk dalgaları dolaşüyor.

Konuştüğunda uykuya dalmaya başlıyorum.

"Kontrolümü kaybetmeme neden oldun prenses. Bunu düzeltmek zorundayım." Beni döndürüyor ve ben şaşkınlıkla ciyaklıyorum.

"Ne? Sen ne-" Başı aşağıya doğru hareket ediyor ve ben de ona vuruyorum. "Bunu yapamazsın! Sen sadece... Biliyorsun."

Bana hınzırca sırıtıyor. "Peki." Ayağa kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor ve kanatlarını açıyor. Birkaç vuruşla bizi avlunun diğer tarafına uçuruyor ve iki heykelin arasından geçtiğinde, çınlayan bir fıskiye'nin beslediği küçük bir havuz görüyorum.

Yere indiğinde kanatları kayboluyor ve bizi serin suya götürüyor.

Tenime çok lezzetli geliyor ve ellerini vücudumda gezdirip sıvıyı her tarafımda gezdirirken heyecanlanıyorum.

Başını eğiyor, ağzı benimkini kapıyor. Beni daha yakına çekerken öpüşmemiz şiddetleniyor. Sertliğinin bana doğru bastırdığını hissedebiliyorum ve onun tekrar içimde olduğu düşüncesi beni sıkıyor.

"Tanrım, mükemmelsin," diye nefes alıyor.

Göğüslerimi okşuyor, meme uçlarımı ağzına alıyor ve vücuduma küçük zevk şokları gönderiyor. Elleri hala sıcak ve şiş olan bacaklarımla arasında geziniyor ve ben onun ağzına karşı nefes nefese kalıyorum.

"Yaptığım şeyi bitiremedim," diye mırıldanıyor. "Ama bitirdin. Boşaldım," diye nefes alıyorum.

"Benim sikimle değil, prenses."

"Yine de iyiydi."

Hırlıyor ve beni döndürüyor, böylece sırtım göğsüne dayanıyor. "Buna böyle mi diyorsun?"

"Evet," diye inliyorum.

"Güzel." Beni kolayca kaldırıyor ve kalçasına yaslanmam için beni konumlandırıyor. "Sür beni."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Bedenimi kullan prenses. Sür beni."

"Bilmiyorum eğer-"

"Ben seninim prenses. Tamamen seninim."

Sertçe yutkunuyorum ve ilk başta çekingen bir şekilde hareket ediyorum.

Yine de kendimi ona doğru bastırma hissi inanılmazdı. Ellerim o görkemli kocaman siki buluyor ve ben onu kavrarken nefesi kesiliyor.

Kalçasına daha sert bastırıyorum, kendimi bu hissin içinde kaybediyorum. Elleri kalçalarımda sıkılaşıyor, bana rehberlik ediyor ve nefesi boynumda sıcak.

"Evet," diye fısıldıyor, sesi arzu dolu. "İşte bu prenses."

Aleti ellerimde titriyor, aynı anda hem sert hem yumuşak, o kadar hazır ki. Etrafıma uzanıp meme uçlarımı sıkıyor. Zevk artıyor, içimde bir gerginlik oluşuyor ve serbest kalmak için çaresizce kenarda sallanıyorum.

"Benim için gel," diyor boynuma karşı.

İnliyorum, bedenim titriyor ve sonra dünya bir kez daha patlıyor. Zevk içime hücum ediyor ve beni sıkıca tutuyor, ben ecstasy dalgalarını sürerken övgü ve cesaret mırıldanıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor. Beni kalçalarımдан kolayca kaldırıp hareket ettiriyor. Damlayan seksime bastırdığını hissediyorum. Kolu etrafımda sıkılaşıyor, parmakları titreşen klitorisimin üzerine yerleşiyor.

İçime kolayca kayıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Hazır mısın prenses?"

"Lütfen. Lütfen, Kain."

O iterken parmağı da dönmeye başlıyor. Duygu yoğun, ezici ve nefesimi zar zor yakalayabiliyorum.

"Siktir, prenses," diye geveliyor. "Çok sıkısın amına koyayım."

Eli acımasız hızını sürdürüyor ve zevk beni tüketmekle tehdit ediyor.

"Yapamam, yapamam," diye nefes nefese ona yapışıyorum.

"Yapabilirsin," diye homurdanıyor. "Yine benim için boşalacaksınız prenses. Sikimin üzerinde parçalanacaksınız."

Sözleri bir kibrit gibi çakıyor ve ben yanıyorum, vücudumdaki her sinir hissiyatla canlanıyor. Başka bir orgazm içimden geçerken haykırıyorum.

Acımasız hızını sürdürüyor, bacaklarım suyun içinde titriyor, beni ayakta tutan tek şey onun kolu.

"İki yüz yıl, prenses. Harikasın amına koyayım. Sen daha fazla dayanamayana kadar devam edeceğim." Diğer eli omurgam boyunca ilerliyor ve ben ona doğru eğilerek haykırıyorum. "Siktir," diyor, sonra daha sert vuruyor.

Dünya etrafımdan uzaklaşıyor, farkında olduğum tek şey onun tüm bedenimi doldurması. Çok doğru, çok mükemmel. Hiç bitmesini istemiyorum.

İçime tekrar tekrar güç veriyor ve içimde yeni bir tür baskı oluşuyor, o kadar güçlü ki beni içten dışa doğru parçalayabileceğini düşünüyorum.

"Yapabileceğimi sanmıyorum, Tanrım," diye yalvarıyorum, beni kavrayan kollarını pençeliyorum.

"Yapabilirsin prenses."

Başımı sallıyorum ve sonra baraj yıkılıyor. Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun zevk üzerime çöküyor ve onun kollarında kıvranarak adını haykırıyorum.

Dalgalar gelmeye devam ediyor ve onun hızı hiç kesilmiyor. "Bir tane daha," diye hırlıyor ve onu o kadar derinde hissediyorum ki, parmakları hâlâ daireler çiziyor, diğer eli kanatlarımdan sırtımla birleştiği hassas bölgede geziniyor... Boşalmaya devam ediyorum, his hiç durmuyor, sadece büyüyor ve büyüyor. Nefes alamıyorum, göremiyorum. Sadece mutluluk dalgaları.

Daha sert, daha hızlı itiyor ve içimde nabzının attığını, titrediğini hissedebiliyorum. "Siktir, prenses, siktir," diye inliyor ve sonra kalçaları titriyor.

Onun boşaldığı hissi beni yeniden sarmala sokmak için tek ihtiyacım olan şey. Kollarında dönüyorum, kaslarım işe yaramıyor, ona yapışıyorum. Beni sıkıca çekiyor, kendini içime gömüyor.

Birlikte nefes alıyoruz, onun sağlam vücudu beni sabit tutuyor.

"Ben... Ben bunun olduğunu bile bilmiyordum..." Konuşmaya çalışıyorum ama bitkinim. "Dinlen. Çünkü tanrılar bilir, prenses, biz bunu yapıyoruz
tekrar."

BÖLÜM 63

KAIN

I ellerimi ondan nasıl uzak tutacağımı bilmiyorum. İki yüz yıl boyunca kimseye dokunamadığım için böyle olduğumu söyleyerek şaka yapıyor ama ben ona defalarca lanetimin asla var olamayacağına dair yemin ediyorum

Ve ben hala her günün her anını onun güzel tenine dokunarak, dolgun dudaklarını öperek, onu ciyaklatarak, kıkırdatarak ve inleterek geçirmek isterdim.

Lanetim kaldırılalı iki hafta oldu ve Thyrvi hâlâ onu kucağıma alıp kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir yere götürdüğümde bana ters ters bakıyor. O solgun yanaklar renklenip düşüncelerini tamamen ele verdiğinde, Odin'in kendisi bile beni durduramaz.

Kendisi hakkında, vücudu hakkında hâlâ bilmediği çok şey var ve benim acelem yok. O muhteşem gözlerin şok içinde açılmasını, ardından dudaklarından muhteşem müstehcenlikler dökülürken mutluluk içinde kapanmasını sağlayabileceğim tüm yolları keşfetmek için ölümsüz bir ömrüm var.

Ve o çok istekli. Ona söylediğim her şeyi yapıyor ve onun parçalanışını her izlediğimde, dudaklarında benim adım, ben de parçalanıyorum.

Onu seks yoluyla yenilmez hissettirmeye çalışmadığım zamanlarda saatlerce konuşuyoruz.

Ona her şeyi anlatıyorum. Verdiğim savaşları, kazandığım zaferleri, sahip olduğum en karanlık düşünceleri, kendimi inkar etmek zorunda kaldığım en kötü dürtüleri.

Benden korkmuyor ya da beni yargılamıyor ve beni anladığını biliyorum.

Bana kendinden de bahsediyor ve her konuşmasında daha fazla gurur, daha fazla güven taşıyor.

Kuşkusuz Featherblade'deki tüm kaleler arasında en güçlü Valkyrie o. Kanatlarının kontrolünü ele geçirdiğinde hızlıdır, çoğu hava yarışmasını kazanır ve uçarken yayıyla nişan alması Valdis'i bile etkiler. Güçlü büyüsü ve Thyrvi'nin yerde yanında olması sayesinde, savaşta çok zorludur.

Ara sıra yatakta kontrolünü kaybettiğinde yanlışlıkla vücudunu dondursa da bu şimdiye kadar sadece deneyimini artırdı.

Halkımın ona alışması biraz zaman alacak ama en azından kibarlar. İki yüz yıl boyunca gökyüzünü bir daha göremeyeceklerine inanmaları ve katı toprak örtüsü altında yetişebilecek en az tayınla yaşamaları, hepsi buz-fae yüzünden... Onları suçlayamam. Benim gördüklerimi, tacın hepimize gösterdiklerini görmediler. Madivia ve kız kardeşi, taç her şeyi silmeden önce, ailelerinin zalim saltanatını durdurmak için kendi hayatlarından vazgeçmeye hazırıldılar.

Onu hiç suçlamıyorum.

Garip bir şekilde, artık kimseyi suçlama ihtiyacı hissetmiyorum.

Unutmadım. Asla unutmayacağım ve Skoll da unutmayacak. Kurtların kafeslerde tutulmaması gerekir. Tanrılar bizi terk etti, Sigrun ve Featherblade'in bize söylediklerinden bu çok açık. Hayatım boyunca taptığım tanrılar tarafından terk edilmediğim için rahatladığımı fark edince şok oldum. Cezam Vanir tarafından infaz edildi ve eğer birine kızacaksam, o da onlardır. Gölgekte saklanan, yokluklarında tanrıların adına hareket eden Yüce Fae'ler.

Ama öfkem artık güçsüz değil. Tüm acım, tüm nefretim şekil değiştirdi. Artık hepsini yönlendirebileceğim bir yerim var.

Madivia'ya çılgılık attırmak için harcamadığım tüm fiziksel enerjimi evimi yeniden inşa etmek için harcıyorum.

Featherblade'de eğitim almadığı zamanlarda o da yardım ediyor. Artık kendini dondurarak sıcağa daha uzun süre dayanabiliyor ve eminim ki Ateş Sarayı'nın yeni hükümdarı Leydi Brenda'nın saygısını yavaş yavaş kazanıyor.

Sigrun sözüne sadık ve her yerden fae'ler de yardıma geliyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla fae mahkemelerinin birlikte çalıştığı en uzun süre bu ve kanıtlar şu anda burada önümde.

Madivia'nın yanında, Buz Mahkemesi'nin tahtlarını barındıran büyük kürsünün sağında duruyorum.

"Lanet bir kraliçe gibi görünüyorsun," diyor Madivia kız kardeşinin elini sıkarken ve elbisesine hayranlıkla bakarken.

"Diline hakim ol Maddy," diye fısıldıyor Freydis, ama gülümsüyor.

Tamamen elmastan yapılmış gibi görünen elbisesi ve başında safirlerle parıldayan tacıyla gerçekten de bir kraliçe gibi görünüyor.

"Daha iyi görünüyorsun," diyorum Madivia'ya içimden.

Bana yan gözle bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Valkyrie derisi giymiş, mavi saçları dağınık, kanatları arkasında parıldıyor ve ışıldıyor. Thyrvi kanatlarından birinin yanından burnunu uzatıyor ve bizi gizleyen perdenin ötesindeki kalabalığa bakıyor.

Tüm sarayların kraliyet aileleri ve diğer soylular orada. Siyah saçlı gölge fae'leri, beyaz saçlı altın fae'leri, yeşil saçlı toprak fae'leri ve heyecanla kül saçlı ateş fae'lerini görebiliyorum. Leydi Brenda da dahil olmak üzere sadece birkaçı gelmeyi kabul etti ama bu yeterli. Bu bir başlangıç.

"Bebeği olan kızıl saçlı kadın mı?" Madivia az önce kendisine bir soru sormuş olması gereken Thyrvi'ye bakarak şöyle dedi. "Gölge Saray'ın Kralı'yla evli. Rünle işaretlenmiş bir insandı."

Freydis başını sallar. "Geçen yıl tüm sarayların katıldığı turnuvanın sebebi oydu."

"Bununla ilgili her şeyi daha sonra duymak istiyorum." Madivia'nın gözlerinde merak parlıyor ve kalbim küt küt atıyor.

Kahretsin, bu bakışa bayılıyorum.

Uzanıp şalını tutuyorum, onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, sertçe.

Koluma etkisiz bir şekilde vuruyor. "Kain! Resmi bir etkinlikteyiz!"

"Siktir et onları," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı.

Kız kardeşi öksürüyor. "Perdeleri çekmek üzereler," diyor beceriksizce. İsteksizce onu bırakıyorum. Gözleri parlıyor ve gömleğini düzeltirken yanakları pembeleşiyor.

"Seni seviyorum. Meraklı olmayı asla bırakma."

Bana gülümsüyor. *"Ben de seni seviyorum. Beni böyle öpmeyi asla bırakma."*

64. BÖLÜM

MADDY

I Kız kardeşimin taç giydiğini göreceğim için heyecanlıyım, ancak resmi etkinlikler boyunca ayakta durmak benim için hala bir zorluk. Kain'in tüm zaman boyunca zihnimde iğrenç şeyler söylemesi kesinlikle bunu biraz daha

ilginç, ama aynı zamanda beni rahatsız edici bir şekilde tahrik ediyor ve bitmesi için daha da çaresiz hale getiriyor. Leydi Brenda'nın taç giyme töreni sırasında, bittiğinde neredeyse boşalmaya hazırdım. Uçarken beni ilk kez o zaman boşaltmıştı.

"Yggdrasil'in iyi fae'leri!"

Spikerin sesi çınlıyor ve dikkatimi Kain'in beni Ateş Sahası'nın altmış fit yukarısındaki sert, hazır bedeninden aşağı kaydırıldığı anıdan uzaklaştırıp neler olduğuna odaklanmaya zorluyorum.

"Size Freydis ve Madivia Verglas'ı takdim ediyorum," diye sesleniyor.

Freydis derin bir nefes alıyor ve sonra platforma doğru yürüyor. Onu birkaç dakika alkışladıktan sonra Thyrvı yanımda hantalca yürürken ben de onu takip ediyorum. Alkışlar bir an kesiliyor, sonra yeniden başlıyor. Çoğunlukla ayıma duyulan hayranlıktan kaynaklandığına eminim ve o da başını asilce kaldırıyor.

"Beni seviyorlar," diyor.

"Tabii ki seviyorlar."

Özellikle yüksek bir çığlık duyuyorum ve kalelerin çoğunu, Sarra'yı, Valdis, Harald ve Sigrun'la birlikte Buz Sarayı balo salonunu dolduran seyirci sıralarının arkasına dizilmiş görüyorum.

Onları burada, evimde görmek çok tuhaf. Artık neredeyse tüm kalelerin kanatları var. Ve ben hepsini, farklı derecelerde de olsa, arkadaşım olarak görüyorum.

Sarra'nın Pehn'in yanında oturduğunu fark ettiğimde içimi bir memnuniyet dalgası kaplıyor. Dün bana onun çığlık sihrinin Dünya Sarayı'nı saran hastalığa çare bulmada önemli bir rol oynayacağını düşündüklerini söylemişti ve giderek büyüyen dostluklarında daha fazlası olduğuna neredeyse eminim.

Freydis konuşunca dikkatimi tekrar toplamaya çalışıyorum. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Buz Sarayı Kraliçesi tacını ve rolünü kabul etmek benim için bir onurdur. Bundan sonra burada her şeyin değişeceğini bilmelisiniz." Gözlerini ön sıralarda dizilmiş olan buz-fae'lerin üzerinde gezdiriyor. "Eski ittifaklar unutulmalı ve yenileri kurulmalı. Bu sarayda dürüstlük, yiğitlik ve cesaret her şeyden önce ödüllendirilecek."

Birkaç tezahürat ve nazik alkışlar var ama çoğunlukla buz-fae gergin görünüyor. Olmaları gerektiği gibi. Birçoğu statülerini kaybetmek üzere.

"Cesaret ve yiğitlik adına, işte karşınızda Kudretli Sigrun." Sigrun ayağa kalkarken kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor.

Kısa bir mesafe olmasına rağmen sahneye doğru uçuyor ve e t r a f t a hayret dolu fısıltılar uçuşuyor.

"Yggdrasil'de cesareti ve onurlu davranışları örgülerle ödüllendiririz. Bir savaşçı ya da lider, saçlarını süsleyen örgülerin sayısına göre anında ayırt edilebilir."

Kalabalıktaki hemen hemen tüm fae'lerin saç örgüsü vardır ve Gölge Sarayının Kralı ve savaşçıları gibi bazılarının çok sayıda örgüsü vardır.

"Madivia Verglas, örgülerinizi hak ettiniz." Donup kaldım. Ben mi? Bunun olacağını bilmiyordum.

"İki yüz yıl önce olanlardaki rolün için bir tane. Bütün bir ırkı kurtarmak için hayatından vazgeçmeye ve ailene karşı gelmeye gönüllü olduğun için. Aynı cesareti gösterdiğin için kız kardeşinle aynı örgüye sahip olacaksın."

Elini kaldırıyor ve bir tutam saç omzumun üzerinden havalanıyor. Mavi ve beyaz çizgiler var ve karmaşık bir örgüyle bir araya gelişini izliyorum. Yerleştiğinde, ucunda kar tanesi şeklinde gümüş bir boncuk var.

Aynı şey karşımdaki ayna olan Freydis'e de oluyor.

"Bu da Harap Kain'i Ateş Sarayı'na uçururken, ölümünün onunki kadar kesin olduğunu bile bile kendi hayatından vazgeçmeye gönüllü olduğun için. Seçiminiz cesaretin en üst noktasıydı."

Başka bir saç teli daha havaya kalkıyor, bu seferki daha büyük ve sihirli bir şekilde kendini daha da karmaşık bir kıvrımla ördüğünde, ucundaki gümüş boncuk küçük bir ayıya ait.

Başımı eğiyorum, içimde gurur kabarıyor ve gözlerimin arkası yanıyor.

Geçmişte ne zaman bu odaya girsem, hizmetçi kılığına girmiş bir prenses olarak girmiştım. Şimdi ise herkesin önünde, cesaretinden saç örgüsü kazanmış kanatlı bir Valkyrie olarak dimdik duruyorum.

"Teşekkür ederim, Kudretli Sigrun."

"Teşekkür ederim, Madivia. Pek çok hayat kurtardın ve eminim Odin'in savaşçılarından biri olarak daha pek çok hayat kurtaracaksın."

Thyrvi arkamdan kükreyerek beni irkiliyor ve ardından kalabalık alkışlıyor. Freydis bana gülümsüyor ve ben de yan dönüp Kain'e bakıyorum.

O da alkışlıyor, gözleri alev alev yanıyor ve dudaklarında güzel bir gülümseme var.

"Benim cesur, güzel prensesim."

"Benim vahşi, ateşli koruyucum."

"Sonsuza dek birlikte yalnız kalacağız."

SON

THANKS FOR READING!

Ateş Lanetli Fae serisini okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Kafamda canlanan tüm karakterleri seviyorum, ama dürüst olmak gerekirse, Maddy kalbimde özel bir yere sahip. Tüm hikayelerim zayıflığı güce dönüştürme ve ardından bu gücü beraberinde gelebilecek tüm karanlıkla dengeleme temalarını taşıyor, ancak Maddy'nin asla 'sabit' olmaması benim için çok önemliydi. O her zaman mükemmeldi ve sadece gelişebileceği bir yer bulması gerekiyordu. Zehirli ortamları ve ondan korkan ve onu anlamadıkları için küçük tutan insanları aştığında, olması gereken kişi olabilirdi.

Görkemli. Ve Kain'in gözünde olduğundan daha görkemli olamazdı.

Ve açıkçası onu yazmak çok eğlenceliydi. Diğer kahramanlarımın hiçbirinin insanlara "siktir git!" diye kükremesine izin verilmiyor ve ben onun her istediğini yapmasını seviyorum.

istiyor. Thyrvi de öyle. Gerçek hayatta bir Thyrvi'yi çok istiyorum. Hepimizin içinde bir yerlerde, kucaklamamamız gereken bir parçamız var ama bazen gücümüzü tam olarak oradan almamız gerekiyor.

Ben Maddy'den çok daha şanslıyım ve her zaman destekleyici, sevgi dolu ve anlayışlı insanlarla çevrili oldum ve onlar için çok minnettarım.

Anne, kötü adamı anne yaptığım için özür dilerim! Bir gün olması gerekiyordu! Sen hayatımdaki en inanılmaz derecede olumlu ve cesaretlendirici etkiye sahipsin ve her zaman gerçek bir rol model oldun. Seni seviyorum.

Ve kocama - tüm kadın başrollerimin kendilerini onları bu kadar şiddetle seven kişinin gözünden gördüklerinde sert birer tanrıçaya dönüşmelerinin bir nedeni var. Bu büyüü bir deneyim ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Yazar arkadaşlarıma, özellikle Simone ve Sacha'ya, teşekkür ederim. Bunu artık siz olmadan yapamam. Resmen bağımlı oldum. Her yükselişte ve her düşüşte yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Birlikte ağladığımız ve güldüğümüz sürece.

En çok da hikâyelerimi alıp okuduğunuz için teşekkür ederim güzel okuyucu. Her şey bunun için, bu karakterler yaptıklarını bu yüzden yapıyorlar ve hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğünüz için seni seviyorum. TEŞEKKÜRLER.

Daha az duygusal ama muhtemelen daha heyecan verici bir not olarak, 2. kitaptaki glade sahnesinin benim kadar seveceğinizi umduğum çok güzel bir NSFW çizgi roman tarzı sanatım var ve elizaraine.com adresindeki [bültenime](http://elizaraine.com/bultenime) kaydolarak bunu alabilirsiniz

Tekrar teşekkürler ve yakında görüşmek üzere güzel insanlar!

TI-E ŞHADOW GOURT VE İNSAN GELİNİ HAKKINDA DAHA FAZLA OKUMAK İSTER MİSİNİZ?

Kuzgunlar ve Harabeler Sarayı, Yggdrasil'in aynı dünyasında geçen Gölgeye Bağlı Kraliçe serisinin ilk kitabıdır. İlk birkaç bölüm için okumaya devam edin...

RAVbHS VE İÇUIH'IN GURURU 3HbAK PbbK

BÖLÜM 1

PRINcE MAzRITH

"H "Onu buldun mu?" Önümdeki savaşçıya konsantre olurken kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

Ötesindeki çığlıklar ilk tepkisini bastırdı. Açlıktan Ölmek Üzere Olan savaşçıya doğru tökezledi ve ne kadar vahşi olduğunu bilsem de irkildi. Yaratığın karnının yarısı ve bir kolu yoktu; birbirine dikilmiş vücudunun geri kalanını uyumsuz deri tonları oluşturuyordu. Açık, aralık çenesine kan bulaşmıştı ve camsı cansız gözleri savaşçının güçlü baltasına dikilmişti.

Gölgeler asamın etrafında kısa bir süre döndükten sonra ölümsüz yaratığa doğru dönerek onu tamamen içine aldı. Doğaüstü bir çığlık yok oldu.

"Onu buldunuz mu?" Sesim granitleşerek tekrarladım.

"Bulduğumuza inanıyorum, Prensım."

"Bu gece onun için yelken açıyoruz. Eğer biri ona elini sürerse, ölür."

BÖLÜM 2

REYNA

"Y Hile yaptın." Karşımdaki iri yarı, bira kokan adam homurdanarak kelimeleri söylerken elini uzattı, kirli parmakları havada geziniyordu siyah oyun taşımın üzerinde.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı. Tükettiği bira, bal likörü ve şaraptan dolayı kırmızı çerçeveli ve hafif cam gibiydiler.

"Hile mi yaptın? Sen acılı bir eziksin Skegin," dedim ona, elini savuşturarak.

"Ve sen de bir ucubesin," diye cevap verdi, saçlarıma bir bakış atarak. Bir zamanlar bu sözler beni korkuturdu. Şimdi daha dik oturmamı ve dudaklarımda bir sırıtış oynamasını sağladılar. Ellerimi kaldırdım ve uzun bakır saçlarımdan arasında gezdirdim.

"Ezik olmaktansa ucube olmayı tercih ederim," diyerek ona gülümsedim.

Gerçekten de neredeyse beni yeniyordu. Tüm pis kokusuna ve dağınık görüntüsüne rağmen, Altın Saray'a en yakın kasaba olan Yukarı Krossa'nın en iyi oyuncularından biriydi. Yine de sarhoştı. Odin'in bunu kendi avantajıma kullanacağından adım gibi emindim.

Alaycılığım karşısında gözleri karardı. "O renk saçlarım olsaydı keserdim," diye hırladı.

Kendi saçları da *Yggdrasil*'deki diğer tüm insanlarla aynı tonda, karmakarışık bir kahverengiydi. Daha önce benimki gibi saçları olan başka bir insan görmemiştim.

"Saçım olmasaydı, kazanacağım tüm örgüleri nasıl gösterirdim?"

Cevabım karşısında homurdandı. "Asla örgü kazanamayacaksın. Örgü kazanmak için savaşmalısın." Bir elini göğsüne vurdu, diğer elindeki tankarddaki birayı zaten lekeli olan kürklerinin üzerine döktü. Birahane de etrafımızda toplanan birkaç adam kendi göğüslerini çarparak tezahürat yaptı, sonra da kendi tankardlarından içtiler.

Dövüşebilirdim ama bunu ona söyleyecek değildim. Ayrıca, savaşarak örgü kazanmak için klanınız tarafından onurlandırılmanız gerekirdi. Benim klanım yoktu.

Saray tarafından sahiplenildim.

"Örgü kazanmanın başka yolları da var," dedim. Onu konuşturmam, dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Beni ne kadar kolay yenebileceğini fark ederse başım belaya girerdi. Bu oyuna gücümün yettiğinden çok daha fazlasını yatırmıştım.

Bu kez gözleri bileğimdeki deriye kazınmış, pırıl pırıl parlayan altın rune gitti. "Sen de benim gibi bir kölesin." Sesi daha da sertleşmişti, dostça şakalaşma havası kaybolmuştu. "Bu rün seni biz insanlardan daha iyi yapmıyor."

Bu doğruydı. Bileğimdeki altın rün beni diğer insanlardan daha iyi yapmıyordu ama fae efendilerimiz için daha değerli kılıyordu. Yavaşça başımı salladım. "Yine de bu işte senden daha iyiyim." Kayıtsızca tahtayı işaret ettim. "Yeni bir bahse ne dersin? Senden önce ben bir örgü kazanacağım." Kocaman bir kahkaha attı ve içkisinden bir yudum aldı.

"Asla bir örgü kazanamayacaksın."

"O zaman bahsi kabul et." Yüzünde küçücük bir şüphe titreşimi belirdi. İhtiyacım olan tek şey buydu. "Hayır mı?" Öne doğru eğildim, keskin hayvan ve bira kokusunu görmezden gelmeye çalışıyordum. "Kazanacağımdan mı korkuyorsun Skegin?"

Yüzündeki şüphe ifadesi öfkeye dönüştü ve onu istediğim yere getirdiğimi anladım. Ayağa kalkmak için tökezlediğinde üzerinde oturduğu köhne sandalye geriye doğru şangırdadı. "Fae'lere yardım ediyorsun! Seni bakır saçlı cadı, sarayı terk edebileceğini ve biz savaşçılara çizmelerindeki bok gibi davranabileceğini sanıyorsun! Sen de en az onlar kadar kötüsün," diye tısladı.

Yüzümü düzelttim, herhangi bir duygunun ortaya çıkmasını engellemeye kararlıydım.

Yine de haklıydı, vicdanım bana bağıırıyordu. Altın Saray'ın açgözlü, zalim, acımasız fae'lerinin tüm ırkıma köle gibi davranmasına izin verdim.

Sandalyemde oturmaya devam ettim ve kayıtsızca omuz silkdim. "Bu oyunu kazanamayacak kadar aptal, bahsimi kabul edemeyecek kadar da korkaksın." Cevabın ne olacağını bildiğim için nabzım hızlandı. "Dürüst olmak gerekirse, çoğu küçük çocuk senden daha akıllıdır. Botumdaki gerçek bok bile sana iyi bir meydan okuma sağlayabilir. Sen bir *Veslingr misin?*" Bu eski hakareti kullanırken öfke onun her özelliğini ele geçirmişti.

Açgözlü Fae'lerin aksine, Altın Saray'ın insanları Odin'in yüzyıllar önce saraya aşılacağı şeylere hâlâ değer veriyordu: yiğitlik, onur ve bilgi. Eğer bir Altın Saray insanını kışkırtmanın bir yolu varsa, o da onu korkaklıkla ya da aptallıkla suçlamaktı.

Bir ayağını dışarı attı ve oyun tahtasını yan masaya doğru uçurdu.

Zafer duygusu içime işledi. "O zaman hükmen mağlup sayılırsın," dedim ve hızla ayağa kalktım. Bana attığı yumruğu ancak savuşturabildim. Boyu benden neredeyse bir karış uzundu ve iyi nişan almamıştı, bu yüzden kolay bir kaçıştı.

Gürültülü bir kükreme çıkardı ve deri kemerinden bir şey çıkarmaya çalıştı ama kalın kürkleri beceriksizce el yordamını engelliyordu.

Risk aldım ve sırtımı ona, arkamızdaki masada oturan bahis ustasına döndüm. Elimi uzattım.

"Kazandıklarım, lütfen."

Daha genç ve sessiz olan adam utangaç bir bakış attı. "Aferin Reyna," dedi. "Senin için pek iyi görünmüyordu." Ne yaptığımı çok iyi biliyordu. Ona sırttım ve bana küçük bir kese dolusu şingirdayan para uzattı, tam o sırada Skegin'den bir bağırış daha geldi. Tam zamanında döndüm ve Skegin'in üzerinden küçük bir balta çıkardığını ve kafama nişan aldığını gördüm.

Ona küçük bir el salladım ve son bir kez gülümsedim, sonra da kaçtım.

Kaçmak cesurca bir şey olmayabilirdi ama Odin kadar akıllıca bir şey olduğu kesindi.

Kalkanım yoktu ve üzerimde sadece pamuklu giysiler ve atölye derisi vardı - kendimi savunacak durumda değildim. Ayrıca saraydan uğruna ayrıldığım para da yanımdaydı.

Daha fazla şamatacı içkicinin yanından geçip birahanenin kapısından çıktım ve saraya doğru altın taşlı patikadan yukarı doğru koşmadan önce bir saniye bile duraksamadım.

Beni takip etmeyeceğini biliyordum. Çok sarhoştı ve yakında kavga edecek başka birini bulacaktı. *Yggdrasil* yolu buydu. İç. Dövüş. Sikiş. Tekrarla.

En azından insan kasabalarında bu böyleydi. Fae'ler, içtiler, dövüştüler, seviştiler. Ama kader, bunu farklı mı yapıyordu?

Altın Saray'ın ışıltılı sarayına doğru hızla ilerlerken gözlerim kamaştı. Fae'ler evlerini, sarayın tamamını oluşturan arazinin merkezi zirvesine inşa etmişlerdi, böylece aşağıdaki köylerin ve kasabaların üzerinde yükseliyordu.

Saf altından yapılmış yirmiden fazla kule, güzel, katmanlı avlulardan görkemli bir şekilde yükseliyor, yaldızlı oymalarla parlayan merdivenlerle sarılıyor ve Altın Saray'ın geri kalanının parıltıyan altın ışığını yansıtan muhteşem vitray pencerelerle süsleniyordu.

Nefes kesici olmalıydı. Benim için
öyle değildi.

Bir kızın hor görebileceği en iyi hapishaneydi. Boynuma geçirilmiş pırıl pırıl bir ilmik, içimdeki hayatı boğuyordu.

Sarayın kapısındaki muhafızlar koşarak geçerken beni durdurmaya zahmet etmediler. Bakır saçlarım kim olduğumu ele veriyordu ve düzenli olarak rüşvet verdiğim için sık sık geçmeme izin veriyorlardı.

Umut içimi yakıyordu. Yeni cüzdanımdaki parayla sonunda Altın Saray'dan çıkmaya yetecek kadar param olabilirdi.

Özgürlüğümü satın almaya yetecek kadar.

Her zaman içimi kemiren şüpheler Kara'nın sesiyle zihnime üşüştü. *"Reyna, Altın Saray'dan ayrılamazsın! Sen rune-marked'sın - diğer tüm saraylar seni öldürmeye çalışır!"*

Ama hayatınızı açgözlü, gaddar fae'ler tarafından aşağılanarak, kullanılarak ve dövülerek geçirdiğinizde, ölüm ihtimali kasvetinin bir kısmını kaybediyor.

Ölmek istediğimden değil, hiç değil.

Ama Altın Saray'ın ötesindeki tehlikeler son yıllarda farklı görünmeye başlamıştı ve beni korkutan şeyler

Daha önce itaate zorladığım ve hâlâ korkuttuğum sorumlum Kara artık aynı dehşete sahip değildi. Altın Saray bana koruma sağladı, elbette. Ama ne pahasına?

Gölge Saray hakkındaki hikâyeler hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu ama diğer üç saraydan birinde özgür olabileceğim bir yer bulabilir miydim?

Ayaklarım katmanlı bahçelere oyulmuş muazzam merdivenlerin pırıl pırıl fayansları üzerinde uçarak, bazı küçük fae saray mensuplarının ve altın atölyesinin bulunduğu kata ulaştı. Altın kuleler üzerimden gökyüzüne doğru uzanıyor, kedi gözü gibi parıldayan bir ışıltı saçıyordu. Attığım her adımda ışık huzmeleri birbirini kovalıyordu ve ben de gözlerimi parıldayan altın duvarlardan koruyarak iki kat yukarıdaki sarayın ana kapılarına kızgın bir bakış fırlattım. Pırıl pırıl salonda mümkün olduğunca dikkat çekmeden ilerlemek için yavaşladım. Gizli köle odalarına doğru ilerlerken birkaç saray mensubu bana ilgisiz bakışlar fırlattı.

Yaşadığım ve çalıştığım atölyeye ulaştığımda muhafız kaşlarını çatarak bana baktı. Her iki yanağında da mavi savaş boyası lekeleri vardı ve kahverengi saçlarında çok sayıda örgü vardı, bu da onun yüksek saygı gören bir insan savaşçı olduğunu gösteriyordu. Yine de hâlâ bir köleydi. Bir insan köle.

"Nerelerdeydin?" Havlayarak söylediği sözler beni anında sinirlendirdi.

"Kocanın evinde."

Ben tepki veremedim mızrağı karnıma saplandı. "Sen zavallısın ve bir ucubesin," diye tısladı bana.

"Uhuh. Kocana göre yatakta senden daha iyiyim," diye cevap verdim, karnımdaki ağrıya rağmen dik durmaya çalışarak.

Gerçek şu ki, yatakta kimseden daha iyi olmam mümkün değildi, bu alanda sahip olduğum önemsiz ve pek de zevkli olmayan deneyime dayanarak. Başka bir kadının kocasıyla da asla yatmazdım. Ama o bunu bilmiyordu.

Gözlerinde kötü bir parıltıyla bana doğru bir adım attı. "Büyük salonda bekleniyorsunuz."

Gerçek bir korku beni ele geçirdiğinde boynumdan aşağı buz gibi bir soğuk damladı. "Büyük salon mu?" Endişemi gizlemeyi başaramadım ve gülümsemesi genişledi.

"Evet. Lord Orm bugün seçimini yapıyor ve tahmin edin ne oldu? Sen şanslı son birkaç kişiden birisin."

Midem alt üst oldu ve nabzım kulaklarımda atmaya başladı.

Lhoris bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Akıl hocam başımı öne eğmemi, dikkat çekmememi söylemişti.

Ama görünüşe göre başarısız olmuştum.

Yggdrasil'de ölümden daha kötü birçok kader vardı.

Ama Altın Saray'ın en zalim Lordunun bağlı cariyesi olarak sonsuza dek sürececek bir hayat? Açlıktan Ölenler tarafından parçalanıp yenmekten daha kötüsünü düşünemiyordum.

BÖLÜM 3

REYNA

I Gözlerimi kapatıp ona kadar sayarken ihtiyatlı bir şekilde uzun bir nefes aldım.

Beni seçmeyebilir. Beni seçmeyebilir.

Kemerli, yaldızlı pencerelerle çerçevelenmiş büyük salonun sonundaki altın tahtlara giden orta halı boyunca dizilmiş beş kişiydik.

Halının üzerinde benimle birlikte oturan diğer dört kıza baktım. İkisi benden çok daha genç ve çok güzeldi. Diğer kadın benden çok daha yaşlı ve kesinlikle çok güzeldi. Sonuncusu benim yaşımdaydı ve tepeden tırnağa mavi savaş boyası ve kürklerle kaplıydı, açıkta kalan her derisi beyaz yara izleriyle benek benekti. Gözüme takıldı, dişlerini gösterdi ve sonra ayaklarımızın altındaki güzel dokunmuş altın halıya tükürdü.

Dudaklarım neredeyse meydan okuyan bir gülümsemeye dönüşecekti ama kendimi tam zamanında tuttum. Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve yüzü acıyla buruştu. Arkasındaki köle efendisi kırbacını şaklattı.

"Bir gün sana çılgılık attıracağım," diye tısladı.

Genç kızlardan biri inlerken ve endişeyle kendi köle efendisine bakarken dudaklarını kapalı tuttu. Arkasındaki iri yarı adam ona ürkek bir sırıtış attı ama kıpırdamadı.

Beşimiz de köleydik. Altın Saray'ın fae'lerinin insan köleleri. Ve beşimizde de Saray'ın en güçlü ve dolayısıyla en varlıklı Lordlarından birinin istediği bir şey vardı. Taradım

Diğer kızların bilekleri, zaten bildiğim bir şeyi doğrulayınca midem bulandı.

Hiçbiri rune işaretli değildi. Bu da hiçbirinin benim kadar değerli olmadığı anlamına geliyordu.

Yggdrasil'in fae'leri iğrenç büyülerini sadece vald-staff'ların yardımıyla kullanabiliyorlardı. Bileğimin iç kısmında parlak altın renginde yanan köşeli sembole acıyla baktım. Bu desen kürek kemiklerimin arasında daha büyük bir şekilde tekrarlanıyordu. Fae'ler için beni açıkça bir *altın verici* olarak işaretliyordu. Altın Saray'ın fae'leri için sihirli asalar yapabilen nadir bir insandım.

Bir saray mensubu refakatçisiyle birlikte yanımdan geçip gitti, ince işlemeli elbisesi ve uzun örgülü sarı saçları onun bir fae olduğunu gösteriyordu.

"Dış köylere yapılan son baskınları duydunuz mu Leydim?" diye sordu refakatçi sessizce. "Birçok insan klanı öldürüldü."

Kadının dudakları yukarı kalktı, başını sallarken saçındaki küçük altın boncuklar ışığı yakaladı. "Gölge Saray'ın kudretine dair hikâyeler fazlasıyla abartılı," dedi. "Onlar basit barbarlardan başka bir şey değil. Her neyse, birkaç insan klanı büyük bir kayıp sayılmaz." Çenesini kaldırdı, bana değer biçen bir bakış attı ve yanımdan geçerek koridorda sıraya girmiş ve Lord'un yeni bağlı cariyesini seçmesini izlemek için toplanmış olan sığ, fısıldaşan saray mensuplarının arasına karıştı.

Hırıltımı zar zor da olsa tutabildim. Bazı açılardan, aşağılık dişi fae'nin haklı olduğunu umuyordum. Gölge Divanı'nın telepatik güçlerinin kölelerine zihinsel işkence yapmak için nasıl kullanıldığına, kendi sevdiklerini öldürmeleri için beyinlerinin nasıl yıkıldığına, sonra da öldürdüklerinin çürüyen bedenleriyle dolu zifiri karanlık zindanlarda yaşamaya zorlandıklarına dair korku hikayeleri anlatılarak büyümüştüm. Uzmanlık alanları korku ve delilikti ve tamamen acımasızdılar.

Freya'ya, Gölge Mahkemesi baskınlarında öldürülen insanların böyle bir yargılamadan kurtulmuş ve hızlı bir ölümle kutsanmış olmaları için kısa bir dua gönderdim.

Salonun kapılarının açıldığını işaret eden gürültülü bir patlama duamı yarıda kesti.

Lord Orm buz mavisi gözlerini her birimizin üzerinde gezdirerek halı boyunca ilerledi. Heybeti inkâr edilemezdi. Neredeyse kemik kadar soluk bir teni, yüksek elmacık kemikleri ve mükemmel, sivri kulakları vardı. Kıyafetleri diğer saray mensuplarınıninkinden çok daha güzeldi. Onların korse ve etek ya da ince deri savaşçı kıyafetleri giydiği yerde, o beyaz cüppeler giyyordu. Altın danteller tüm kumaşları süslüyor, yürürken parıldamasını sağlıyordu.

Savaşçı kadını gördüğünde ince, solgun dudakları keyifle alaycı bir şekilde yukarı kalktı.

"Diz çökmüş bir insan gerçekten de güzel bir manzara." Tiz sesi odanın içinde çınladı ve cıvık saray mensupları kıkırdadı.

Savaşçı kadın gözlerinde öfkeyle ona baktı. "Ben Odin için senin oyuncağın olmak için savaşmadım," diye tükürdü.

Lord Orm'un gözlerinde karanlık bir şey parladı. Elindeki asayı daha sıkı kavradı ve çaresiz, suçlu bir öfke düğümü tüm bedenimi sardı. Asayı tanıdım. Altı aylık çalışmamın sonucuydu.

"Oyuncaklar çocuklar içindir," dedi alçak sesle. "Ben yetişkin bir erkeğim, bunu yatak odama girdiğinde anlayacaksın." Ona mide bulandırıcı bir gülümseme verdi. "Sanırım hayatın boyunca savaşmanın seni müstakbel cariyem için hazırladığım şeye iyi hazırladığını fark edeceksin. Sağlam bir kadına ihtiyacım var."

Kutsal Odin, bu erkeğe bağlanmamak için her şeyi yapardım ama savaşçı kadın bu kadarı en az benim kadar hak ediyordu.

Yggdrasil'in beş sarayı arasında çoğu kişi Altın Saray'ın yaşamak için en uygun yer olduğuna inanırdı. En güçlü, en zengin ve en güzel yer orasıydı.

Ama gerçekte, Altın Saray açgözlülükten başka bir şeyle beslenmiyordu. Kadim tanrı Odin'in aşıladığı ilkeler tamamen yok olmuştu, bilgi artık zenginlik ve sihirle karşılaştırıldığında değerli değildi.

Asaları onlara altın sayesinde sihir veriyordu ve bu sihri elde etmek için ne kadar ileri gidebilecekleri onları birer canavara dönüştürmüştü.

Güzel, ışıltılı, sadist canavarlara.

Lord Orm en sapkın altın-fe'lerden biri olarak bilinirdi. Daha önceki iki cariyesinin onun elinde öldüğü sarayda yaygın bir bilgiydi. Nasıl öldüklerine dair detaylar hiçbir zaman ortaya çıkmamıştı ama söylentiler çok fazlaydı ve hepsi de midemi bulandırıyor.

"Soyunun. Hepiniz soyunun." Lord Orm emri verirken etrafında döndü. Dişlerimi gıcırdatarak ortamdaki deri bandı çözmek için uzandım.

Altın Saray'daki kadın kölelerin çoğu dar gömlekler ve ince etekler giymeye zorlanırken, benim pantolon ve deri kıyafetlerle çalışmama izin veriliyordu. Bağları çözüldüğünde kahverengi deri korsem ayaklarımın etrafında yere düştü ve ellerimi isteksizce belimdeki kemere götürdüm. Zanaatımın aletlerini sakladığım küçük keselerle kaplıydı. Elbette asalara koymam gereken altın dışında. O da atölyede, fae koruması altında güvende tutuluyordu.

Kemerimi yavaşça çözerken iki yanıma baktım, yüzüme yansıyan tiksintiyi engellemeye çalışıyordum.

Her iki genç kız da ince giysilerini çoktan çıkarmışlardı, soyunmalarının istenmesine alışkın oldukları belliydi. Yaşlı kadın çenesini yukarı kaldırmıştı ve karnında doğum izleri açıkça görülüyordu. Savaşçı kadın ayağa kalkmıştı ama köle efendisi ona doğru bakıyor, tıslayıp pençelerini ona doğru uzatırken kürkle kaplı giysisini bedeninden çekip çıkarıyordu.

"Beni yorgun düşürüyorsun," diye mırıldandı Lord Orm. "Bir dişide biraz ruh olması tercih edilir, ama korkarım bugünkü törende yer almanı istemekle hata ettim." Onun önünde durdu ve parmaklarım pantolonumun belinde hareketsiz kaldı.

"Emrettiğiniz gibi yapacak Lordum," diye homurdandı köle efendisi.

Lord Orm güzel başını eğdi. "Yapacağından emin değilim. Asla."

Hızla hareket ederek, kendisine çok yakın olan Lord Orm'un ayağına vurmaya çalıştı.

Fae hızı onun vahşi ruhuyla boy ölçüşemezdi. Yan adımlarla o kadar hızlı ilerledi ki neredeyse bir bulanıklıktı. Asasına dolanmış olan altın kısa bir süre parladıktan sonra asayı kafasının yan tarafına indirdi. Fae gücü de hızı gibi anında ortaya çıkmıştı.

Kadının bedeni cansız bir şekilde yere düştü. Kafatasının yan tarafında açılan deliğe bakmaktan kendimi alıkoymak için hızla başımı çevirdim. Korku damarlarımda buz gibi dolaşıyor, kahvaltım boğazıma kadar yükselmekle tehdit ediyordu.

Lord Orm solgun başını eğerek iç çekti. "Odin'in kuzgunu, ona o kadar sert vurmak istememiştin," diye mırıldandı. "Önemli değil, uygun değildi. Kaybettiğin köle için sana tazminat ödeyeceğim. Lütfen çıkarken cüzdan bekçime uğrayın."

Hâlâ bakmaya isteksiz olan köle efendisinin, artık kölesinden yoksun, homurdandığını duydum. "Teşekkür ederim, Lordum." O salondan çıkarken ağır ayak sesleri odanın içinde gümbürdedi.

"Ve sonra dört kişi oldular," diye şarkı söyledi Lord. "Neden hâlâ giyiniksin?" Görüş alanıma girdi ve gözlerine bakmaktan kendimi alamadım. Parmaklarımdaki titremeyi durdurdum ve pantolonumu çıkarmaya devam ettim.

Bakışlarımı asasına yönelttim, korkumu yatıştırmak için ona odaklanmaya çalıştım. Metal sapın ucunda göz büyüklüğünde, hafifçe parlayan bir küre vardı. Etrafında yine altından yapılmış bir halka vardı ve halkadan yirmi altın yaprak akıyordu. Her birini özenle ve tek tek hazırlamıştım. Hiçbir asa birbirinin aynısı olamazdı ve tasarım ne kadar güçlüyse, asa da o kadar güçlü olurdu.

Bu asa az önce bir kadının ölümüne sebep oldu. Bu seni pek sakinleştirmeyecek Reyna.

Pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırarak çömeldiğimde, parıldayan altının üzerindeki kırmızı renk, titremenin geri dönme tehdidi yaratmasına neden oldu.

"Çok yavaşsın." Ben doğrulurken Lord Orm asasını kaldırdı. Tepesinden parlak bir ışık huzmesi parladı ve vücudumun üzerinde bir meşale gibi hareket etti. Işığın dokunduğu her yerde gömleğimin yosun yeşili kumaşı yandı. Giysi ayaklarımdan etrafına yırtık pırtık şeritler halinde düştü ve beni pamuklu donumdan başka bir şeyle bırakmadı.

Bir köle olarak geçirdiğim onca yıl boyunca, aslında tüm lanet hayatım boyunca, kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Birçok kez soyunmak zorunda kalmıştım. Ben de

birçok kez dövüldüm ve hırpalandım. Ama kirletilemeyecek kadar değerliydim. Bir rune-marked olarak statüm bana bir dereceye kadar güvenlik sağlamıştı. En azından kendi bedenimin kontrolünü elimde tutmamı sağlamıştı. Zanaatımı kullanmak için gereken enerji muazzamdı, bu yüzden zihnim ve bedenim her zaman tetikte ve çalışmaya hazır olmalıydı. Altın Saray fae'leri için hiçbir şey asalarından ve dolayısıyla onları dövebilen rune-marked'lardan daha değerli değildi.

Ama şimdi, köle-efendimin söz hakkı yoktu. Lord Orm hayır denilecek bir erkek değildi.

Yavaşça elini uzattı ve omzuma koydu. Dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu ama beni döndürmesine izin verdim. Sırtım ona dönükken durakladı ve soğuk bir parmağını omurgamdaki rune'a bastırıldığını hissettim.

"Bir *altın verici*," diye mırıldandı. "İhtiyaçlarıma hizmet etmenin yanı sıra asamı da bozulmamış halde tutabilecek bağlı bir dişiye sahip olmak çok faydalı."

Sakin kalmaya çalışarak havayı içime çektim.

Bana zarar vermeyecek. Ne burada, ne de bugün. Onun için çok değerliyim.

"Seni arkadaşlarıma bile kiralayabilirim. Ama kim bu renk saçları olan bir insan gördü ki?" Beni tekrar yüzüne çevirdi ve saçlarımdan bir avuç alıp gözlerimin önünde dalgalandırdı.

Lord Orm saç tutamını bırakırken dudakları tiksintiyle geri çekildi. "Bu değişmek zorunda." Yüzümde neredeyse bir meydan okuma parıltısı belirdi ve dudaklarımdan protestoyla ayrıldığını hissettim.

Yirmi yıl boyunca saçlarım bana kederden başka bir şey vermemişti. Beni farklı kılıyor, göze çarpmamı sağlıyordu. Köleleştirilmiş insan topluluğu içinde bile beni bir hedef haline getirmişti. Ama etrafımdakiler tarafından gördüğüm muamele beni diğer insanlardan daha güçlü kılmıştı. Beni kendimi savunmaya, sürekli bir adım önde olmaya zorladı. Saçlarım benim zırhım olmuştu.

"Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı, küçük *altın verici*?" Lord Orm'un sözleri bir fısıltı gibiydi, neredeyse baştan çıkarıcıydı. Asasındaki altın parladığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Kafamda puslu ama yok edilmesi imkânsız bir görüntü belirdi.

Her köşesinde dört altın direk bulunan, süt beyazı çarşaflarla kaplı bir yatağa bağlanmışım. Yüzüstü yatıyordum, çıplaktım, sırtımdaki rün kırbaçtan kaynaklanan kırmızı yaralarla çaprazlanmıştı.

"Hiçbir şey, Lordum," demek için kendimi zorladım, çünkü onun görüntüsü gücümü tüketiyordu. Sesim küçük ve zayıftı. Ondan nefret ediyordum. Küçümsedim. Boyun eğdiğim için kendimden nefret ettim.

Ben görüntüyü kafamdan atmaya çalışırken Lord Orm uzun bir süre bana baktı.

"İşte bu!" diyerek esasını kaldırdı ve bana doğru fırlattı.

Diğerlerine bakmamıştı bile.

Kan kulaklarıma hücum etti ve yataktaki büyümlü görüntüm kaybolurken görüşümde siyah noktalar titreşti.

Korkumun ardında yanan umut, gerçekler karnıma yumruk gibi inerken yok oldu.

Zalim fae'nin bağlı cariyesi olacaktım.

Bu da şimdiye kadar yaşadığım kölelik hayatının lanet bir cennet gibi görüneceği anlamına geliyordu.

BÖLÜM 4

REYNA

"Y Alışılmadık derecede sessizsiniz," diye alay etti muhafız, büyük salonun kapılarını geçip alt kata indiğimizde. sarayın kademeleri.

"Siktir git," diye tısladım ona dönmeden, altın koridorlar boyunca adımlarımı hızlandırarak. Karmaşık tabloların, mermer oymaların ve ışıltılı değerli taşların güzelliği tamamen kaybolmuştu. Zihnim zar zor yetişebildiğim bir hızda ilerliyordu, bana verilen zavallı battaniyeyi omuzlarımda tutup çıplak bedenimi gizlemeye çalışırken midem hâlâ çalkalanıyordu.

Kıkırdadı. "Ah. İşte burada. Bakır saçlı veledin gerçek doğası. Lord Orm senin ve dikenli dilinin tadını çıkaracak, eminim."

Bir an için adımlarım yavaşladı, neredeyse dönüp yumruğumu onun takınacağını bildiğim kendini beğenmiş ifadesinin ortasına indirecektim.

Ama bacaklarımı hareket etmeye devam etmeye zorladım. Gardımı düşürdüğüm için kırbaç yemek çok fazla zaman alacaktı. Artık sahip olmadığım bir zaman.

Atölyeye geri dönerken dudaklarımı sıkı sıkı kapalı tuttum. Bulunan ve saraya köle edilen diğer dört *altın vericiyle* aynı mekânı paylaşıyordum. İçlerinden ikisini çok seviyordum ama diğer ikisi? İstedikleri kadar *Hel'e* doğru yelken açsınlar. Bakır saçlarım yıllardır bana pislikmişim gibi davranmaları için gereken tek sebepti.

"Reyna!" Atölyeye girer girmez Kara tezgâhından fırladı ve koşarak yanıma geldi. Beni görünce genç kızın yüzü düştü. Gözleri önce üzerimdeki battaniyeye, sonra tekrar benimkine kaydı.

"Yarın sabah seni almaya gelecek. Temizlen," diye bağırdı gardiyan, sonra döndü ve ağır kapıyı arkasından kilitleyerek çıktı.

"Oh hayır. Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı Kara, gözleri kocaman ve yuvarlaktı. "Lord Orm için değerlendirilmek üzere çağrıldığını duyduk. Lütfen bana onun seni seçmediğini söyle?"

Derin bir nefes aldım. "O beni seçti."

Dudağını ısırarak kendini olduğundan daha da genç gösterdi. "Belki... Belki sana karşı acımasız olmaz?"

"O bir kadını öldürdü. Herkesin gözü önünde. Değerlendirilmek üzere getirilen kadınlardan birini."

Kızın kahverengi gözleri daha da büyüdü. "Onu öldürdü mü? Neden öldürdü?" "Adamın ayağına basmaya çalıştı."

"Tam da bu yüzden seni güçlü fae'lerin yanında uysal olman konusunda eğittim." Derin ses, akıl hocam Lhoris'e aitti. Bana doğru hantalca gelirken ona döndüm. Yaşı ve vald-staff yapımındaki tecrübesi, kocaman sakalında tek bir örgüye izin verdiği anlamına geliyordu. Klanı için cesurca savaşmış ve bir rune-işaretli olarak tanınıp köleleştirilmeden önce, bu yüzden mavi bir savaş boyası sol gözünün altındaki yanağı kalıcı olarak süslemişti.

Ona başımı salladım. "Bana söylediğin gibi yaptım. Dilimi ısırdım. Tek kelime etmeden lanet olası kıyafetlerimi bile çıkardım."

Kaşlarından biri seğirdi ve bilge gözlerinden öfke aktı. "Seninle gurur duyuyorum Reyna." Durakladı, jilet gibi keskin bir yontma bıçağını bir elinden diğerine geçirdi. "Ve... özür dilerim."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Olma. Ben gidiyorum, Lhoris." Yüzünde hiç şaşkınlık görmedim. Sadece keder vardı.

Kara kolumu kavradı. "Gidemezsin!"

"Lord Orm'a bağlı olmadığımın Odin kadar eminim."

"Ama sen bir *altın vericisin!*" Genç çırağıma baktım, duygularım çalkalanıyordu. Onun için güçlü görünmeliydim. Onu bu sapkın saraya terk ederken gerçekten neler hissettiğimi saklamalıyım. Güvende olacağımı düşünmesini sağlamalıyım.

"R n izlerimi saklamanın bir yolunu bulacağım," diye yalan söyledim.  şaretlerin saklanabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Gizlenebilseler bile bakır sa larıım pervanelerin dikkatini çeken bir alev gibi dikkat çekiyordu.

"Hayır, hayır, Reyna! Diğer Mahkemeler seni bulacak. Baskınlar artık sürekli! Doğruca  l me koşuyor olursun."

Korkuları yersiz değildi. Beni Altın Saray için değerli kılan rünler aynı zamanda diğer dört Saray'dan herhangi birinde  lebileceğimi de gösteriyordu.

Fae'ler arasındaki savaşlar uzun ve ölümcül bir şekilde sürüyordu ve düşman bir sarayı sakat bırakmanın en hızlı yolu büyülerini ortadan kaldırmaktı. Divan'ın gerçek bir fae üyesini öldürmenin yanı sıra en büyük  d l, asaları için güvendikleri rune-marked'lardan birini  ld rmekti.

Kara ürperdi ve "Ya Gölge Divanı seni bulursa?" diye fısıldadı.

Zaten gitmemiş olmamın tek nedeni de buydu.

Eğer bir *altın vericisi* Buz, Ateş ya da Toprak Sarayları tarafından bulunursa, oracıkta  ld r l r, sonra da cesedi  d l için saraylarına geri götürülürdü. Peki ya Gölge Divanı'nın bir  yesi bir *altın vericisi* bulursa?

Gölge Sarayının Kraliçesi  vey oğluyla birlikte yaşayan tüm fae'ler arasında en zalim ve gaddar o l a n ı y d ı ve Altın ile Gölge arasındaki savaş tüm kan davalarının en eskisi ve en acımasızıydı. Odin, Gölge Sarayı'nın eline geçen her altın vericiye yardım ederdi.

"Ben Altın Saray'da kalacağım. Aşağı köylerde insanlarla birlikte yaşayacağım," dedim Kara'ya. Bir yalan daha. Lord Orm kendi sarayında saklanamayacak kadar güçlüydü. Kara bana bakıyordu, yüzünde şüphe ve korku karışımı bir ifade vardı. "Ya da Toprak Sarayı," dedim neşeyle. "Onlar olağanüstü şiddetle tanınmazlar."

Bana bir bakış attı. "Her dolunayda esirleri yakıyorlar," dedi ellerini kalçalarına vurarak. "Ve Gölge Mahkemesi tarafından diğerlerinden daha fazla baskına  ğruyorlar!" Sesi titriyordu. "Gölge Mahkemesi size kendi arkadaşlarınızı  ld rt yor," diye fısıldadı. "Ve insanları Açlıktan  lenler'e yem ettiklerini duydum."

Sertçe yutkundum. Bu Lord Orm'a bağlı olmaktan daha mı kötü olurdu? Kendimden olanları öldürmek ya da canlı canlı yenmek, kölelik içinde bir hayata karşı

o açgözlü, sadist fae'ye?

Savaşçı kadının ezilmiş kafatasının görüntüsü aklımdan geçti. Çabucak ölmüştü. Onurlu ve savaşçıydı, bu yüzden doğruca Valhalla'ya gidecekti.

Ama Lord Orm beni öldüremezdi. Ben çok değerliydim. Ve Fae'lere bağlı biri olarak, onun uzatılmış ömrünü paylaşacaktım. Sonsuza dek, cariyesinin hak ettiğini düşündüğü şeye katlanacaktım. Midem düğümlendi.

"Giyinmelisin," dedi Lhoris, benimle Kara'nın yaşlarla dolu gözleri arasında bakışarak. "Ve sonra, eğer vaktin varsa, bir asayı bitirmek için yardımına ihtiyacım var. Tamamlandığında, saraydan kaçmanın pratik yollarını tartışabiliriz."

Başımı salladım, hem yardım teklifi hem de pratik ses tonu için minnettarlık hissettim. Aklım korku ve kafa karışıklığıyla doluydu ve Kara'dan çok iyi saklandığımı düşünmüyordum. Tekrar kıza döndüm. "Kara, bana yarım ons altın hazırlayabilir misin lütfen?"

Başıyla onayladı ve demirhaneye doğru koşmaya başladı.

Rün işaretli kanat aslında devasa bir atölyeydi ve iki ranza, bir tuvalet ve küvet ile bir kiler barındıran dört odası vardı. Atölye, Ateş Mahkemesi'nden yüksek bir fiyata alınan erimiş kükürtle dolu devasa bir taş olukla ortadan ikiye bölünmüştü. Dış duvarlar, Altın Saray'ın pırıl pırıl ışığını içeri alan büyük pencerelerle iyi aydınlatılmış banklarımızdı.

Gözlerimi manzaraya diktim. Aşağıdaki kasabalarda yaşayan insanların yarısından fazlası fae'lerin kölesiydi.

İnsanların kendi kendilerini yönetmelerine izin verilmeyecek kadar barbar olduklarını söylüyorlardı. Açlıktan Ölenler'in bu şekilde ortaya çıktığını söylediler. Ürperdim. Eski efsanevi klanın o kadar aç ve çaresiz kaldığı söyleniyordu ki birbirlerine düşman olmuşlardı. Birbirlerini *yemişler*. Ve tanrılar onları böylesine iğrenç bir eylemin hak ettiği şiddetle cezalandırmış.

Ama bu, fae'lerin neden onların sefil varoluşlarına bir son veremediğini açıklamıyordu.

Ne zaman Açlıktan Ölenler'i düşünsem içimde beliren o tanıdık duyguyu bastırmaya çalıştım ve hızla Kara ve diğer altın verici kadınla paylaştığım ranzaya yöneldim. İçim rahatlamıştı, oda boştu. Siyah bir gömlek, kahverengi deri korse ve siyah pantolonumu çabucak giydim ve büyük salonda giymek zorunda bırakıldığım terliklerimi deri botlarımla değiştirdim.

Ranzadan çıktığımda Lhoris "Kara haklı," dedi ve onu beni beklerken buldu.

"Hangi konuda?"

"Gölge Divanı seni bulursa anında öldürürler." Omzunun üzerinden bana baktı. "Ya da daha kötüsü."

"Gölge Mahkemesi'nin yakınına bile gitmeyeceğim. Dünya Mahkemesi'nde saklanacağım. Tahtadan nasıl asa yaptıklarını hep merak etmişimdir."

"Reyna, rün işaretini gördükleri anda seni de öldürecekler. Diğer mahkemeler-."

Cümlesini onun yerine ben tamamladım, bu sözleri söylediğini o kadar sık duymuştum ki. "Altın yılanın başını kesmek. Biliyorum, Lhoris." Bana baktı ve ben de elimi koluna koydum. "Benim yerimde olsan sen ne yapardın?"

Koyu renk gözlerinde acı öfkeye dönüştü. Korkunç bir savaşçı olmalıydı. Valhalla'nın ona kucak açacağı kesindi. "O canavarın oyuncağı olmazdım."

Omuz silktim, artan paniğimi uzak tutmaya çalıştım. "Kesinlikle. Ya içindeki canavarlar ya da dışındaki canavarlar. Sadece bu canavar beni nerede bulacağını zaten biliyor."

Başını salladı, istifası çenesini germişti. "Kaç." "Kaç," diye tekrarladım nefes nefese.

Kelimeyi yüksek sesle söylemek yardımcı oldu. *Bu gerçek Reyna. Gerçekten koşuyorsun.*

Özgürlük. Muhtemelen kısa olan hayatımı saklanarak geçirdiğim sürece. "Bir asayı bitirmek için gerçekten yardımına ihtiyacın var mı? Yoksa sadece

özel olarak konuşmak ister misiniz?"

Homurdandı ve tezgahına geri döndü. "Tüyler konusunda benden daha iyisin," dedi. "Ve eğer gerçekten gidiyorsan, o zaman zanaatını bir kez daha kullanmak isteyebilirsin." Yüzümün üzüntümü göstermesini engellemeye çalışarak onu takip ettim.

Onu şiddetle özleyecektim. Ve Kara'yı. Tanıdığım aileye benzeyen tek şey onlardı.

Ve onlar için de korkacaktım. Lhoris kendi kaderine giden yolda savaşabilirdi ama Kara? Güzeldi ve kolayca korkutulabilirdi. İnsanın etrafının yaldızlı köpekbalıklarıyla çevrili olduğu bir dünyada tehlikeli bir kombinasyon. Vesayetim altında geçirdiği iki yıl boyunca özgüveni konusunda biraz ilerleme kaydetmiştim ama yine de ondan kolayca faydalanılabılırdi.

Lhoris bir kez daha düşüncelerimi böldü, ben onun bankına oturmuş, cüssesini omzuma yaslamıştım. Tezgâhın üzerinde duran pırıl pırıl bir asanın ucundaki mücevherlerle süslü karmaşık bir kemeri işaret etti.

"Mücevherin üzerindeki bu hale bölümünü görüyor musun?" "Evet."

"Her iki tarafın da tüylerle kaplanmasını istiyor." "Sorun değil."

Kara yanımda belirdi ve küçük elini uzattı, eldivenli avucunun ortasında parlayan erimiş altından minik bir top vardı.

"Teşekkür ederim."

"İzleyebilir miyim?" diye sordu. "Son kez olabileceği için..." Gözleri tekrar doldu.

"Tabii ki yapabilirsin."

Bir pens aldım ve altını onun elinden aldım. Bileğimdeki rün ısındı, parlak bir şekilde parladı - ısınan altına dokunabileceğimin işaretiydi bu.

Hiçbirimiz nasıl ve neden olduğunu bilmiyorduk ama rünle işaretlenmiş olarak doğanların altının içindeki bir büyü damarına erişimi vardı ve bu bir uyuşturucu gibi duyulara hükmediyordu.

Metali elime alır almaz görüşüm değişti. Sıcak sarı bir ton her şeyi renklendirdi ve parıldayan, sıvı

sihir altın külçesinin etrafında dönüyordu. Döndükçe, dalgalanmaların içinde sanki simden yapılmış gibi parıldayan küçük rünler görebiliyordum. Diğer elimle, süslemem gereken kemeri kendime doğru hareket ettirdim. Rünler değişti, büyülü akışlar külçeden asaya doğru akıyordu.

Bu bana hiç öğretilmemiş ama doğuştan anladığım bir dildi. Yeteneğimi ne kadar çok kullanırsam, o kadar çok rün okuyabiliyordum. Bana parmaklarımı nereye koyacağımı, daha ince aletlerimi nasıl kullanacağımı, değerli metali tam olarak nerede birleştireceğimi söylediler. Bana hiç kimsenin tek başına yapamayacağı bir dansın adımlarını gösterdiler.

Transa girdim, parmaklarım neredeyse kendi kendine hareket ediyor, küçük büyülü altın rünlerin eğlenceli, ışıltılı talimatlarını takip ediyordu. Çalışırken ne kadar zaman geçtiğini asla bilmezdim, ara vermek ya da yenilenmek için durmaya hiç ihtiyaç duymazdım. Bu tamamen dünyadan bir kaçıştı.

En azından ben yaptığım sürece. İş bittikten sonra.... Bu farklıydı.

Yirmi küçük, mükemmel detaylara sahip tüyü yay üzerinde akan bir çizgi halinde tutturduğumda, altın vizyon kayboldu, gerçek hayatın soğuk, sert tonları gözlerimin önünde tekrar yerine oturdu.

Yorgunluk iliklerime kadar işledi. "Bu nasıl oldu?" Lhoris'e tabureyi geriye iterek sordum. Sırada ne olduğunu biliyordum ve yalnız kalmak istiyordum.

"Mükemmel," dedi, onları incelemek için eğilerek. Kara da eğildi, gözleri asanın ayrıntıları üzerinde geziniyordu. "Dinlen, sonra plan yaparız."

Başımı salladım ve hızla yatak odasına doğru ilerledim. Yatağıma ulaştığımda karanlığın ilk dalgası üzerime çöktü. Otururken gözlerimi kapattım ve bir nefes aldım. Genellikle üç ya da dört dalga olurdu. İlki her zaman en kolay olurdu. Gölgeler ve karanlık, güçlü bir huzursuzluk hissi.

İkinci dalga vurduğunda samanla doldurulmuş yatağı kavradım. Tedirginlik yerini korkuya bıraktı. Daha önce gerçekte hiç duymadığım sesler kulaklarımdan süzüldü, doğaüstü bir kahkaha. Koyu kırmızı parıltıların arasına serpiştirilmiş karanlıktan başka bir şey görmedim.

Çocukluğumdan beri altınla çalıştıktan sonra hep karanlık hayaller görürdüm. Saraya getirildiğimde ve Lhoris beni kanatları altına aldığında, ona kendisinin de bunları yaşayıp yaşamadığını soracak cesareti toplamam aylarımı almıştı.

Bana yaşamadığını ve bunları kendime saklamamı söylemişti.

Üçüncü dalga bana ulaştı, her zaman bir çığlıkla başlıyor, ardından korkunç bir kahkaha geliyordu. Gölgeler biraz aralandı, garip bir şekilde hareket eden figürleri görmeme yetecek kadar, bir şekilde doğru olmayan figürler. Kan kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Odandasın Reyna. Burada kan falan yok. Bu gerçek değil.

Koku beni her zaman en çok etkilemiştir. Bir görüntünün nasıl koku taşıyabildiğini anlamıyordum.

Sol tarafımda bir yüz belirmeye başladı ve korku göğsümden yukarı tırmandı. Görüntü kayboldu.

"Lütfen bugün sadece üç olsun," diye fısıldadım yüksek sesle.

Lhoris dışında kimseye imgelemlerden bahsetmemiştim, hatta ona tüm gerçeği bile söylememiştim.

Daha seyrek görülen dördüncü imgelemde ne gördüğümü ona hiç söylememiştim.

Anlatamazdım.

Ne gördüğümü biliyordum ama bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordum. Bilmek de *istemiyordum*.

Saf bir dehşet duygusu üzerime çökerken boğazımda safra yükseldi. "Lanet olsun," diye yemin ettim, sonra gözlerimi siyahlık aldı. Yüzü net bir şekilde ortaya çıktı, kan lekeli ağzında manyakça bir sırıtiş vardı. Bir zamanlar insandı ama artık insan olmadığı belliydi. Yanağının ve kulağının bir kısmı gitmiş, yırtık derisinin kenarları yırtılmıştı. Gözleri tamamen siyahtı ve dudakları yoktu. Boğumlu bir el bana doğru hareket etti, üç parmağı yoktu.

Umutsuzca bir küfür savurdum ve görüntü netleşti. Nefes nefese yatağa geri düştüm. Tişörtümden ter sızıyordu.

Açlıktan Ölenleri kaç kez gördüğümün bir önemi yoktu, her seferinde ilk kez görüyormuşum gibi dehşete kapılıyordum.

BÖLÜM 5

REYNA

"S Kapımızdaki muhafızları, sarayın bu katındaki muhafızları ve sarayın kapılarındaki muhafızları geçmeniz gerekiyor, ve sonra... ağaca kadar, fark edilmeden ya da durdurulmadan?"

Kara bana sanki bir zamanlar sahip olabileceğim tüm hislerimi kaybetmişim gibi bakıyordu. Ve onu gerçekten suçlayamazdım. Bir elimi yüzümde gezdirdim.

"Ya Lord Orm'un cariyesi olursam ve onun yerine taşaklarını kesmenin bir yolunu bulursam?" Teklif ettim.

Kara kızardı ve Lhoris bir kahkaha attı. "Puşt bunu hak ederdi," diye homurdandı.

"Bütün kadınlara iyilik yapmış olurum." Şakalaşmayı sürdürmeye çalışıyordum ama gerçek şu ki başım hâlâ dönüyordu. Her tarafta imkânsızlıklarla karşı karşıyaydım. Lord Orm gibi bir erkeğe cinsel olarak bağlı olmanın imkânsızlığı ile Altın Saray'ın koruması dışında hayatta kalmanın imkânsızlığı. Altın Saray'dan kaçmanın imkânsızlığından bahsetmiyorum bile.

"Muhafız gerçekten de yarın senin için geleceğini mi söyledi?" diye sordu Kara.

"Evet. Yarın. Sadece bu gecemiz var."

Kiler odasında küçük bir masanın etrafında oturuyorduk. Neyse ki *altın veren* arkadaşlarımızdan hiçbir iz yoktu. Özel işlerde çalışıyor olmalılar. Tamirat genellikle haftalar sürerdi.

ve *altın verenlerin* işler sırasında fae mahallelerinde kalmaları alışılmadık bir durum değildi. Çoğu rune-marked çalıştıktan sonra büyük miktarda dinlenmeye ihtiyaç duyardı. Ben böyle bir durumla hiç karşılaşmadım ama bunu kendime saklamayı tercih ettim. Bu bana imgelemler geldiğinde tek başıma olma şansı veriyordu.

"Seni özleyeceğim." Kara'nın sesi çok inceydi. Yüzümün ısındığını hissettim, duygulara verdiğim olağan tepkiydi bu. Gözyaşları benim için kolay dökülmezdi ama duygularımı ağlayanlardan daha az hissetmezdim. Nedense vücudum tuzlu gözyaşları yerine kızarmış bir öfkeyle tepki verdi.

"Eğer bu kadar tehlikeli olmasaydı, seni bir çırpıda yanıma alırdım." Ona söyledim. Kara ve Lhoris'ten başka bir aile tanımamıştım. Aralarına bakarken kararlılığım tereddüt etti. Bu riske değer miydi?

Dünyada beni seven tek iki insanı kaybetmek buna değer miydi?

İçimde beklenmedik bir iç savaş daha başlamıştı. Bir daha asla altınla çalışmamayı her düşündüğümde, bir korku parıltısı beni yakıyordu. Bir savaşçının biraya ya da köylülerin haşhaşa olan bağımlılığı gibi ben de bu işe bağımlı mıydım? Parıldayan altın rünler benim bir parçamdı. Belki de onlara ihtiyacım vardı.

Lord Orm, Kraliçe'nin en sevdiklerinden biri. Lhoris, Kara ve altınla birlikte sarayda çalışmaya devam etmeme izin verebilirdi.

Yine de Lord'u düşününce, gönderdiği çıplak ve yatağa bağlı görüntüm zihnimi ele geçirdi. Bedenime yapabilecekleri karşısında damarlarımda tiksinti dolaştı ve sarmal düşüncelerimi durdurmak için acele ettim.

Hayır. Lord Orm'un bana sonsuza dek sürececek bir süre boyunca dilediğini yapmasına izin vermektense ölümü göze almayı tercih ederim.

Büyük pencerelerden içeri süzülen ışık karardı ve üçümüz de donup kaldık.

Altın Avlu'da ışık *hiç* sönmezdi. "Neler oluyor?"

diye fısıldadı Kara.

"Sus," diye tısladı Lhoris.

Hepimiz kulaklarımızı gererek dinledik, zorlukla nefes alıyorduk.

Uzaktan gelen metal çarpışma sesi bana ulaştı ve Lhoris'e baktım.

Başıyla küçük bir selam verdi ve ben de Kara'yı çekiştirerek ayağa fırladım.

"Kiler dolabında saklanıyorsun ve dışarı çıkmıyorsun." Onu ahşap dolap kulelerine doğru çektim. Yüzünde bir panik maskesi vardı.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Beni anladığınızı söyle."

Başını salladı, yüzü solgundu. "Dolaptan çıkma."

"Güzel." Diz çöktüm, alt dolaplardan birinden kurutulmuş et ruloları ve sebze çuvalları çıkardım ve hepsini alelacele bir diğerine doldurdum. "Orada yer olmalı. Gir içeri."

Kollarını bana doladı, hafif vücudu titriyordu. "Gitmeni istemiyorum."

Kalbim küt küt atarken ben de kendi kollarımı ona sardım. "Biliyorum. Seninle çalışmayı çok sevdim, Kara. Gelmiş geçmiş en harika *altın verici* olacaksın ve kimsenin sana aksini düşündürmesine izin verme. Kendinden sen sorumlusun, başkası değil. Şimdi saklan." Başının tepesine bir öpücük kondurdum, o kadar hafifti ki farkında olduğundan bile emin değildim. Beni bıraktı ve eğilerek kendini dolabın içine attı. Yanakları gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Lhoris seni almaya gelene kadar sessiz kal."

Dehşete kapılmış yüzünün görüntüsü beni onunla kalmaya zorlayamadan döndüm ve koşmaya başladım.

Lhoris tezgahının başındaydı. Silah olarak kullanılabilecek her şey önünde toplanmıştı: ağır çekiçler, keskin neşterler ve kendi zor kazanılmış savaş baltası.

"Neler oluyor?" Ona ulaştığımda nefes nefese kaldım. Yüzü ciddiydi. Kılıçların ve mızrakların çarpışma sesleri artık daha yüksekti, bazı insan sesleri de duyulabiliyordu.

"Sadece tek bir şey Altın Saray'ın ışığını karartabilir." Korku içimi sarmıştı. Ne söyleyeceğini biliyordum.

"Kraliçe'nin kız kardeşi mi?"

Acımasızca başını salladı. "Ya da oğlu, Gölge Saray'ın Prensi."

Tezgâhının üzerindeki eritme çekicine uzanmak için hamle yaptım ama elini uzatıp bileğimi tutarak beni durdurdu.

"Bu senin şansın."

"Ne için, ölmek için mi? Eğer Gölge Divanı sarayı basıyorsa, Kraliçeler arasında işler kızışmış demektir."

"Kaç, Reyna. Yararlanabileceğimiz bir dikkat dağıtıcı varsa, o da budur."

Gözlerindeki kararlılığı fark ederek ona baktım. "Sen de mi gidiyorsun?" Fısıldadım.

Koyu kahverengi gözlerinde bir özlem kıvılcımı çaktı ama başını salladı.

"Ben kalacağım. Kara için."

İçimi bir rahatlama kapladı. Onun yanında güvende olacaktı.

"Teşekkür ederim."

Homurdandı, sonra konuştu. "Bunu almalısın." Daha önce onun için tamamladığım, üzerinde yirmi tüy bulunan asayı kaldırdı.

"Ne? Hayır! Hayatının son anına kadar dayak yersin!"

Omuzları dikleştirdi. "Yolculuğunuzda böylesine değerli bir takas aracına sahip olmanız buna değer. Ayrıca, sarayda yeterince kaos yaşandığına inanıyorum, böylece ortadan kayboluşunu görmezden gelebileceğim."

Sadece bir saniye daha tereddüt ettim. "Teşekkür ederim." Elimi asanın etrafına kapattım. "Tekrar."

"Hayatında benim asla yapamayacağım bir şey yaparak bana teşekkür et, çocuğum." Yüzündeki dürüst duygu benimkini de yaktı. "Şimdi çantayı al. İşte bu, Reyna."

Koşarak yatak odama gittim. Yetersiz eşyalarımı bir omuz çantasına attım ama asayı sahip olduğum tek kalın kürke sarmaya özen gösterdim. Yaptığımız tüm asaların boyalı metal sapları kendi üzerine çökecek şekilde tasarlanmıştı, böylece kolayca saklanabiliyor, taşınabiliyor ya da bu durumda gizlenebiliyorlardı. Yine de çantayı taktığımda ağırlığını hissedebiliyordum.

"Ben hazırım," dedim atölyeye geri koşarak. Dışarıdaki gökyüzünün ne kadar karardığını görünce telaşlanmamaya çalıştım. Parıldayan, yansıtıcı altın ışık, orada yaşadığım süre boyunca atölyeden hiç eksik olmamıştı.

Kilitli kapılardan gürültülü bir ses geldi ve Lhoris jilet gibi keskin bir neşteri baltasıyla birlikte havaya kaldırdı.

Yanına gidip çekici elime aldığımda içimi bir endişe kapladı.

"Hazır ol," diye mırıldandı, bir başka gümbürtü daha duyuldu, daha da yüksek sesle.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir anda üzerimi kaplayan soğukla kelimelerim titredi.

Yanlış bir şeyler vardı.

Bir dakika önce yaşadığım savaşa hazır olma gerginliğine atfedilemeyecek kadar derin bir korku düşüncelerimi felç ediyordu.

Gölgeler.

Kapının altında ölümcül siyah duman gibi hareket eden gölgeler vardı.

Yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça, gölgeler sıkılaşıp uzun siyah yılanlar oluşturdu.

Parmaklarım çekicinin sapı etrafında titredi. Gölge yılanlarını duymuştum.

Yılanların, düşmanlarının akıl sağlıklarını tamamen yitirmeden önce gördükleri son şey olduğunu söylüyorlardı. Tüm *Yggdrasil*'de onları yaratabilen tek bir fae vardı.

Gölge Saray Prensi.

Sadece kendim ve arkadaşlarım için değil, onlara yapmak zorunda kalabileceğim şeylerden duyduğum korku, haykırmak, hatta Kara'yla birlikte saklanmak istememe neden oldu.

Sen bundan daha güçlüsün Reyna, diye yarı bağırdım zihnimde kendime. *Bu senin kaçma şansın!*

Ama bunların hiçbiri beklediğim gibi değildi.

Gölge Saray için savaşan insan klanlarını bekliyordum. Baltalar ve mızraklar kullanan, kaçışımı fark edemeyecek kadar birbirlerini öldürmeye niyetli, kana susamış savaşçılar bekliyordum. Lhoris ve baltasının atölyede kalmasını ve bu savaşçılardan herhangi biri savaşlarından çok uzaklaşırsa Kara'yı savunmasını bekliyordum.

Yanılmışım.

Kapılar gıcırdadı, sonra patlayarak açıldı ve ortaya bir metre boyunda, siyahlara bürünmüş bir figür çıktı.

Dövüş bize gelmişti ve bu insan savaşçı değildi.

"İyi akşamlar, küçük *altın verenler*," dedi Gölge Sarayının Prensi, gölgelerin arasından çıkıp odaya girerek.

BÖLÜM 6

REYNA

F ya da bir iki vuruş, nefesimi tutamadım. Buz gibi korku beni tepeden tırnağa ıslattı ve parmaklarımı uyuşukluk aldı.

Gölgeler zihnimi zorluyor, görüşümü sınırlıyor, düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu.

Böyle mi başlamıştı? Zihnimi ele geçirip beni Lhoris'i öldürmeye mi zorlayacaktı? Yanımdaki dev adam hırlayarak baltasını kaldırdı ve Prens derin kukuletalı pelerininin altından kıkırdadı.

Lhoris'e beni öldürtmek üzere miydi?

Paranoya ve büyü kaynaklı korku beni felç ediyordu. *Odin aşkına, kendine gel Reyna!*

Parmaklarım nihayet kıkırdadı ve çekicin sapını sıkıca kavradı.

Prens yavaşça asasını kaldırdı. Gölgeler asanın ucundan hafifçe dönüyordu. Yaptığım asaların tepesinde kocaman değerli taşlar ya da sahibi çok zenginse altın küreler olurdu ama bu asada bir kafatası vardı. Siyah bir kafatası, dikenlerle dikilmiş, üzerinde koruyucu bir şekilde yaylanan bükülmüş dikenlerden oluşan bir hale vardı.

Gölgeler şeritler halinde sıklaştı, sonra Prens'in başına doğru koşarak kapüşonunu geriye itti.

Nefesimi içime çektim ve yerimi korumak için elimden geleni yaptım.

Asasıyla uyumlu bir maske takıyordu. Siyah kafatası, parlak gri gözlerini görebileceği kadar büyük boşluklar dışında kendi kafatasını örtüyordu. Siyah gölge perçeminden saçları örülmüştü.

Yüzünün üst kısmı omuzlarının üzerine düşüyordu. Örgülerindeki boncuklar da kafatasıydı. Vücudu siyah kürk ve derilerle sarılıydı ve gözlerimin gezindiği her yerde silahların parıltısını görebiliyordum.

"Prensım!" diye kükredi az önce kıldığı kapıların ötesinden gelen bir ses.

Gölgeler onun boynunu çevreledikleri yerden dönerek ağır kapılara doğru uçtular ve onları çarparak kapattılar.

Odin bana yardım etti, güçlüydü. Düzenli olarak büyülü fae'lerle birlikte oluyordum ve altın fae büyüğü gölge fae büyüğünden daha az içgüdüsel ve şiddetli olsa da, tanıdığım fae'lerden çok azı nesneleri onun yaptığı gibi kontrol edebiliyordu.

"Benimle geleceksin. Şimdi." Sesi derin ve zengindi ve emrin büyülü bir zorlamayla mı yoksa sadece ölümcül bir otoriteye mi sahip olduğunu anlayamadım.

Yine de emin olduğum şey, emrin bana yönelik olduğuydu.

Hızla akan düşüncelerimi doğru düşünecek kadar yavaşlatmaya çalıştım.

Lhoris bir adım öne çıktı. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

Muhafızlar hangi cehennemdeydi? Gold-fae'nin onu püskürtmek için bir şansı vardı ama bizim? Kesinlikle hiç şansımız yoktu.

Uyuşukluk uzuvlarımdan sızdı ve onun yerine adrenalin vücudumda dalgalanmaya başladı. Çekici kavradım ve daha yükseğe kaldırdım. Eğer düşeceksem, savaşarak düşecektim.

Prens bize doğru bir adım attı. "Sana ihtiyacım yok. Sadece ona."

Ben mi? Eğer buraya rün işaretlileri toplayıp öldürmek için geldiyse neden Lhoris'i de istemiyordu? Akıl hocam benden daha yetenekliydi ve Altın Saray için daha büyük bir değeri.

"Onu ölümüne savunacağım," diye bağırdı Lhoris.

Prens başını eğdi. "Siz sevgili misiniz?" Derin, zengin ses tonu bir tıslamaya dönüşmüştü.

Lhoris hırladı. "O ailemden biri. Sen onu almadan önce ben öleceğim."

Son birkaç saat içinde biriken tüm duygular ve kendimi bu ikisini bırakabileceğime ikna etmek için yaptığım tüm çalışmalar

Beni seven insanlar göğsümde alev alev yanıyordu. Ve benim için duygu öfke demekti.

Lhoris beni korumak için
ölebilirdi. Ve ben, o.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedim sonunda sesimi bularak. "Altın-fae her an burada olabilir."

Prens usulca güldü. "Senin altın-fae'lerin zavallı, açgözlü tavus kuşları. Size yaklaşmadan önce zenginliklerini koruyacaklardır."

Muhtemelen haklıydı ama çenemi kaldırdım ve çekicin yerini değiştirdim. Gölgeleleri etrafında dönüyordu ve gözlerinde ışık parlıyordu. "Burada yalnız değilsin."

Yumuşak sözleri karşısında kaburgalarımın etrafında bir korku bandı gerildi. "Biz yalnızız."

Başını yavaşça salladı. "Hayır." Asasının bir hareketiyle gölgeler kilere doğru vınladı.

İçimdeki her içgüdü onlarla orada yarışmak istiyordu ama bu Kara'yı ele verirdi. "Burada başka kimse yok," diye tekrarladım, daha yüksek sesle.

"Onun korkusunun kokusunu alabiliyorum."

Sıkı banda mide bulandırıcı bir his katıldı.

O biliyordu.

Kilerden bir çığlık geldi ve bana delici bir bakış atarak yanımdan geçti.

"Lhoris, ne bok yiyeceğiz?" Tısladım. Yüzü asıktı. "Savaşacağız."

Yggdrasil yöntemiyle.

Ama kazanamazdık. Korkak değildim ama aptal da değildim.

"Reyna!" Kara kilerden koşarak odaya girdi, bana doğru koşarken gölgeler deri önlüğünü kamçılıyordu. Boştaki elimi uzatıp onu yanıma çektim. Gölgeleleri giysilerimi sıyrıp geçti ve tenimde bir soğuk dalgası dolaştı.

Artık boş olan kiler odasına bakan Prens'e baktım. Maske düşüncelerini tahmin etmemi bile engelliyordu ama bir şey dikkatini çekmişti.

Hiç tereddüt etmeden Kara'yı da yanıma alarak hareket ettim. Kapılara doğru sadece altı adım atmıştım ki kapılar tekrar açıldı.

Bir savaşçı koşarak odaya girdi. Siyah savaş boyası tenini kaplamıştı ve siyah örgöölü saçları onun gölge-fae olduğunu gösteriyordu. Elindeki balta kanla kıpkırmızı olmuştu.

"Gitme vakti Prensım," diye seslendi.

Prens döndü. "O zaman hepiniz," dedi. "Hayır!

Eğer istediğiniz bensem, beni alın."

Gözleri benimkileri buldu ve Lhoris'i işaret etti. "Bu adam hayatımı zorlaştırmaya kararlı ve onu şimdi öldürecek zamanım yok. Bunu boş zamanımda, kendi sarayımda yapmayı tercih ederim."

"O zaman kızı bırak. O sadece bir çocuk."

"Hayır." Savaşçıya doğru ilerledi ve gölgeleri etrafımızda döndü. "Eğer savaşmadan beni takip etmezsen, onun boğazını keseceğim. Kaçmaya çalışırsan, bedenini ters yüz ederim."

Gırtlaktan gelen bir ses boğazımdan kaçtı ve durup omzunun üzerinden bana bakmasına neden oldu. "Seğiminizi yapmak için üç saniyeniz var."

Tehdidini gerçekteştirebileceğini dünyadaki tüm kesinlikleriyle biliyordum. Siyah kafatası maskesinden savaşçının kanla ıslanmış baltasına baktım.

"Reyna?" Kara fısıldadı, sesinde dehşet vardı.

"Savaşmadan gidiyoruz," diye homurdandı Lhoris, ben daha aynı sözleri söyleyemedim.

Dövüşü kazanma şansımız yoktu. Ama ben kaçmaktan vazgeçmiyordum.

Kara'ya sarıldım. "Yanımdan ayrılma, duydun mu?" Başını salladı, titreyen kolları bana daha sıkı sarıldı.

Atölyemizin kapısının ötesinde, karo zemin cesetlerle doluydu. Hem altın hem de siyah zırh giymişlerdi, Altın ve Gölge Divanı insanları, davaları uğruna ölmüşlerdi. Yine de hiç Fae kurbanı göremiyordum. Esirin merdivenlerine doğru itilirken kalbim göğsümde çarpıyordu. Orada yerde, cansız gözleri

fayanslar, o gün daha erken saatlerde umutsuzca yumruklamak istediğim muhafızdı.

Sarmal merdivenlerden aşağı inmeye başladığımızda nefes nefese kalmış ve kanlar içinde kalmış iki savaşçı daha bize katıldı.

"Savaşlar üst katlarda devam ediyor Prensım. Acele etmeliyiz ama saraydan çıktıktan sonra engellenmemeliyiz," dedi kadın savaşçı.

Çatışma sesleri kesildi ve sonsuz gibi görünen taş merdivenlerden sarayın en alt katındaki giriş salonuna çıktığımızda, gerçekten de devam eden bir savaş yoktu. Sadece ölenlerin cesetleri vardı.

Valhalla'da ziyafet çekecekler, dedim kendi kendime kan kokusu burun deliklerimi doldururken.

Savaşırken öldüler. Onurlu bir şekilde.

Yine de davaları onurlu değildi. Işıltılı avlulardan geçerken ve büyük saray kapılarında daha fazla ölü kölenin yanından geçerken içimde öfke kabardı. Davaları açgözlülükten başka bir şey değildi.

Saray kapılarının ötesindeki altın taşlı yol ürkütücü bir şekilde sessizdi. Yalnız bir beyaz aygır dörtnala yanımızdan geçti, binicisizdi ve sağ tarafımızdaki porsuk ağaçlarının arasında kayboldu.

Hayvanın özgürlüğüne duyduğum kıskançlık içime işledi ve atı takip etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

Ama Gölge Saray Prensi'ne katılan üç savaşçı etrafımızı sarmış, düzenli bir şekilde yürüyorlardı. Henüz kaçma şansımız yoktu.

Prens önden gidiyordu, pelerinli sırtı bize dönüktü ve gölgeler hâlâ asasının tepesinde hafifçe dönüyordu. Ölümcül bir zarafetle hareket ediyordu ve atölyeye girdiğinden beri tek kelime etmemişti.

Beni neden istiyordu?

Bu soru sorulmak için yanıp tutuşuyor, kafamdaki diğer düşüncelerin çoğunu bastırıyordu.

Gölge Divanı'nın sarayı basmasını ve *altın verenleri* öldürmesini anlayabilirdim. Ama bizim çoktan ölmüş olmamız gerekirdi. Üçümüzün de. Kader bizi neden esir almıştı? *Neden gözlerimin içine bakıp sadece beni istediğini söylemişti?*

Sanki bakışlarımın gücü tek başına bu korkunç fae'nin soruma cevap vermesini sağlayabilmiş gibi arkasına dik dik baktım.

Pelerinli kafası sanki geri dönecekmiş gibi hafifçe kıpırdadı ve aniden bilmek istediğimden o kadar da emin değildim.

Ama bana dönmedi.

Onun yerine ben Lhoris'e döndüm. "Altın-fae nerede? Neden sarayı savunmuyorlar?" Tısladım. Sesim ürkütücü sessizlikte düşündüğümünden daha yüksek çıktı ve sağımdaki dişi homurdandı.

Karmaşık düğümlerle örülmüş kuzguni siyah saçları vardı ve o da bir kafatası maskesi takmıştı, ama sadece yüzünün üst kısmını örtüyordu. "Sarayı savunuyorlar. Altınları o güzel kulelerinin tepesinde saklıyorlar," dedi.

"Sizin için savaşacak insanlar varken neden kendi hayatınızı riske atasınız ki?" dedi diğer savaşçı, bana doğru sırtarak bakarak. Kahverengi saçlarından anlaşıldığı kadarıyla bu savaşçı Fae değildi. Yine de iri yarı bir adamdı, kolayca Prens kadar uzun boyluydu ve kalın kahverengi kürklere sarınmıştı. Yüz boyası lacivertti, fae siyahı ve insan mavisinin bir karışımıydı ve her zamanki yanak lekelerinden daha karmaşıktı.

"Türümüzün şerefini lekeliyorsun," diye tükürdü Lhoris ona.

O ise neşeli bir gülümsemeyle omuz silkti. "Burada onursuzluk yok. Sen kendi kaderini çiz, ben de kendi kaderimi çizeyim."

Arkamızdaki erkek, atölyeye gelen baltalı savaşçı konuştu. "Sizin altın-fae'leriniz korkak. Açgözlü ve aptal. En önemli şeyi koruduklarına inanarak kulelerine kapanıyorlar. Ama rune-işaretlileri görmezden geldiler. Lanet olası *verslingr*'ler, hepsi." Sözleri nefretle doluydu.

Haklı mıydı? Altın-fae'ler altınlarını korurken gerçekten de insanları onlar için ölüme mi terk etmişlerdi? Onların büyüü vardı. İnsanların ise kılıçları ve mızrakları vardı.

İçimde umutsuz bir öfke dolaşırken dişlerimi sıktım. Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Başka türlü davranacaklarına inanmam için hiçbir sebep verilmemişti bana.

Saray yolunun sonunda kesişen yollara ulaşmıştık. Dümdüz devam eden yol, günler önce Skegin'i kışkırttığım Yukarı Krossa'ya, sağdaki yol ise sarayın ahırlarına gidiyordu.

Ama soldaki yol doğruca kök nehrine gidiyordu. Saraylar arasında hareket etmenin tek yolu buydu.

Prens sol patikaya girerken hiç duraksamadı.

Planladığım gibi gitmediğinden emindim ama sonunda Altın Saray'dan ayrılıyordum.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

